ΘΗΣΑΥΡΟΣ

PHOTO-OFFSET
ΠΕΧΛΙΒΑΝΙΔΗ

Νο45
ΔΡΧ5
ΣΕΛ.
72

ΑΣΤΕΡΙΑ ΠΟΥ ΣΒΥΝΟΥΝ

ΚΑΙ ΕΝΑ ΑΥΤΟΤΕΛΕΣ ΡΟΜΑΝΤΣΟ ΤΗΣ ΝΤΕΛΑΥ

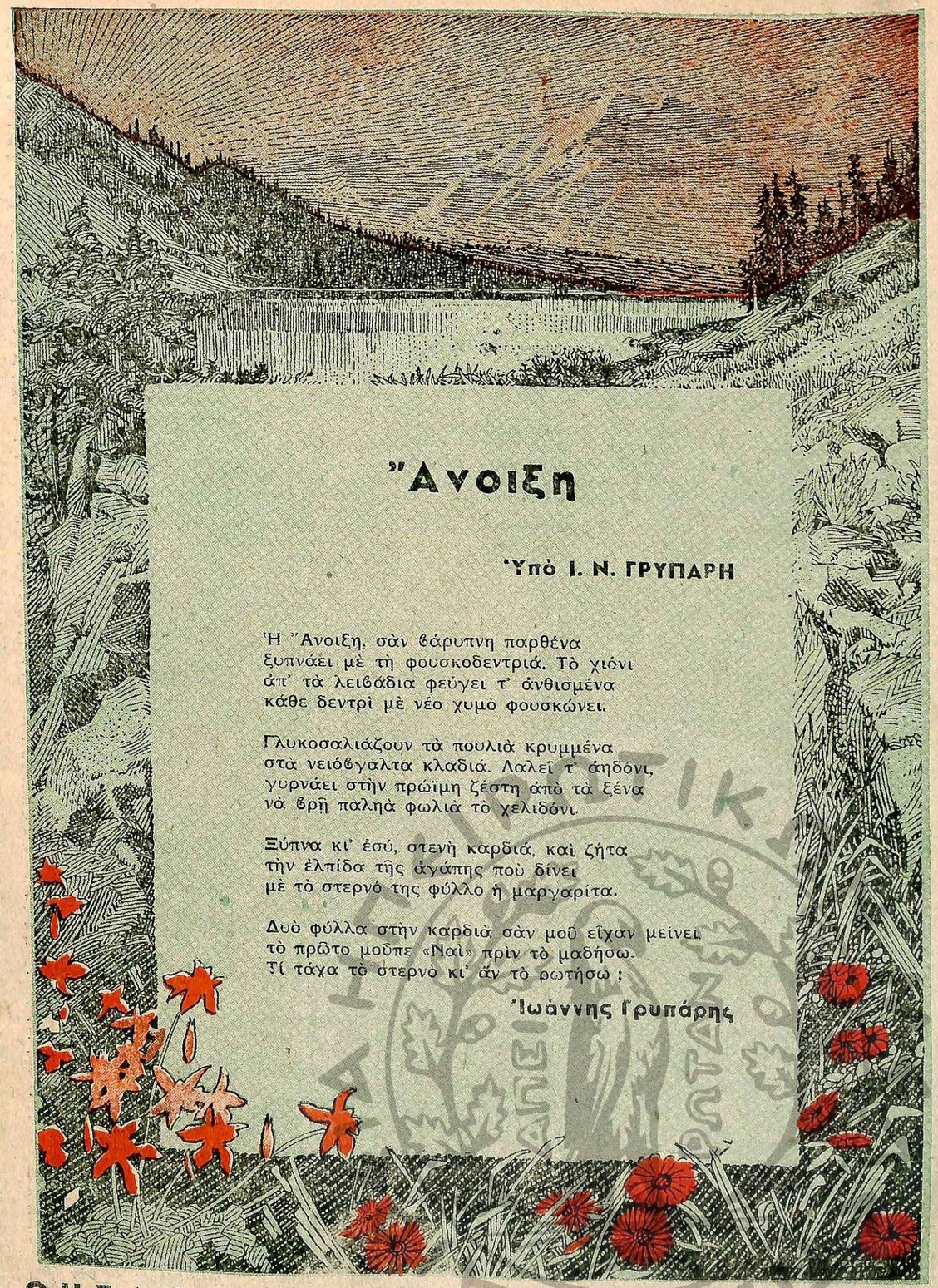

Ἄνοιξη

Ὑπὸ Ι. Ν. ΓΡΥΠΑΡΗ

Ἡ Ἄνοιξη, σὰν βάρυπνη παρθένα
ξυπνάει μὲ τὴ φουσκοδεντριά. Τὸ χιόνι
ἀπ' τὰ λειβάδια φεύγει τ' ἀνθισμένα
κάθε δεντρὶ μὲ νέο χυμὸ φουσκώνει.

Γλυκοσαλιάζουν τὰ πουλιὰ κρυμμένα
στὰ νειόβγαλτα κλαδιά. Λαλεῖ τ' ἀηδόνι,
γυρνάει στὴν πρώϊμη ζέστη ἀπὸ τὰ ξένα
νὰ βρῇ παληὰ φωλιὰ τὸ χελιδόνι.

Ξύπνα κι' ἐσύ, στενὴ καρδιά, καὶ ζήτα
τὴν ἐλπίδα τῆς ἀγάπης ποὺ δίνει
μὲ τὸ στερνό της φύλλο ἡ μαργαρίτα.

Δυὸ φύλλα στὴν καρδιὰ σὰν μοῦ εἶχαν μείνει
τὸ πρῶτο μοῦπε «Ναὶ» πρὶν τὸ μαθήσω.
Τί τάχα τὸ στερνὸ κι' ἂν τὸ ρωτήσω ;

Ἰωάννης Γρυπάρης

ΘΗΣΑΥΡΟΣ
ΕΤΟΣ Δ'. ΑΡΙΘ. ΤΕΥΧΟΥΣ 45, ΑΘΗΝΑΙ 16 ΑΠΡΙΛΙΟΥ 1939
ΓΡΑΦΕΙΑ: ΛΕΩΧΑΡΟΥΣ 19, ΟΡΟΦΟΣ Β' ΔΙΑΜΕΡΙΣΜΑ Θ
ΟΙΚΟΝΟΜΙΚΟΣ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ: Κ. Ν. ΠΑΠΑΓΕΩΡΓΙΟΥ ■ ΑΠ. Ν. ΜΑΓΓΑΝΑΡΗΣ : ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΣΥΝΤΑΞΕΩΣ

Χιουμοριστική ἐπικαιρότης ὑπὸ

ΑΣΗΜ. ΓΙΑΛΑΜΑ

Ο πρᾶγμα εἶναι μοιραῖον καὶ ἀναπότρεπτον: "Υστερα ἀπὸ λίγες ἡμέρες θ' ἀρχίσωμε νὰ παρουσιάζωμε ἀνησυχητικὰ συμπτώματα ἐξαμερικανισμοῦ. Καὶ αὐτὸ θὰ ὀφείλεται στὴν Παγκόσμιον Ἔκθεσιν τῆς Νέας Ὑόρκης, ἡ ὁποία ἀνοίγει προσεχῶς.

Ὅλες οἱ μεγάλες διεθνεῖς Ἐκθέσεις ἐξασκοῦν στὴν κοινωνία μας σοβαρὲς ἐπιδράσεις. Μὴν ξεχνᾶτε τί συνέβη μὲ τὴν τελευταίαν Ἔκθεσιν τῶν Παρισίων. Δὲν μποροῦσε τότε νὰ εἶναι κανεὶς ἀξιοπρόσεκτος καί, ὅπως λένε στὴ γλῶσσα τῶν σαλονιῶν, «σίκ», ἂν δὲν εἶχε πρὸ ὀλίγου ἐπιστρέψει ἢ ἂν δὲν ἑτοιμαζόταν νὰ ἀναχωρήσῃ γιὰ τὴν γαλλικὴ πρωτεύουσα.

Ὅσοι, ἐξ ἄλλου, δὲν εἶχαν τὴν ἀπαιτουμένην γιὰ ἕνα τέτοιο ταξίδι, ὁλκὴν πορποφολιοῦ, περιωριζόταν νὰ ἐπιδεικνύουν μὲ ὑπερηφάνεια ἕνα ἀντικείμενο τοῦ στολισμοῦ των, ποὺ τοὺς τὸ εἶχαν στείλει ἀπὸ τὸ Παρίσι.

— Τὸ βλέπεις αὐτὸ τὸ μανηλάκι; Μοῦ τῶφερε ἕνας φίλος μου ἀπὸ τὴν Ἔκθεσι τῶν Παρισίων.

Καὶ τὸ ἐπιδεικνυόμενον μαντηλάκι ἀποκτοῦσε μιὰν ἰδιαιτέραν αἴγλην, ἔστω καὶ ἂν εἶχε ἀγορασθῆ — πρᾶγμα ποὺ συνέβαινε πολλάκις — σ' ἕνα καρροτσάκι τῆς ὁδοῦ Αἰόλου...

"Ολ' αὐτὰ θὰ ἐπαναληφθοῦν καὶ τώρα, καθ' ὅλες τὶς προβλέψεις, μὲ τὴν Ἔκθεσι τῆς Νέας Ὑόρκης.

ΜΑΚΑΡΙΟΙ ΟΙ ΟΛΙΓΟΙ

Δὲν ξέρομε μονάχα τί ἔκτασιν θὰ ἔχῃ ἡ ἀμερικανομανία μας, δεδομένου ὅτι ἡ χώρα τῶν οὐρανοξυστῶν εἶναι πολὺ μακρυά. Ἀλλὰ δὲ βαρυέστε! Οὐδέποτε ἡ ἀπόστασις ἔπαιξε ρόλον σ' αὐτὰ τὰ ζητήματα. Ἡ ἐπίδρασις θὰ διαπλεύσῃ τὸν ὠκεανὸν καὶ θὰ μᾶς χτυπήσῃ κατακούτελα. Νὰ μοῦ τὸ θυμᾶσθε...

Κάθε τί τὸ ἀμερικανικὸν θὰ μᾶς συγκινῆ. Στὶς συζητήσεις τῶν σαλονιῶν θὰ εἶναι προσφιλὲς θέμα ἡ Ἔκθεσις καὶ ἡ καταπληκτικὴ ζωὴ τοῦ Νέου Κόσμου.

Ἡ γηραιὰ Εὐρώπη θὰ μᾶς φαίνεται κουραστικὴ καὶ ἀνιαρή. Θὰ ζητοῦμε τὸ νέο, τὸ φρέσκο, τὸ ἐξωφρενικὰ μοντέρνο. Καὶ θὰ στρέφωμε τὰ ὀνειροπολήματά μας πρὸς τὸ πολυθόρυβον καὶ ζαλιστικὸν Μπροντγουαίη.

Μακάριοι οἱ ὀλίγοι, ποὺ θὰ μποροῦν νὰ ταξιδέψουν στὴν Νέα Ὑόρκη. Θὰ ἀποκτήσουν στὰ μάτια μας μιὰ σπουδαιότητα ἐξαιρετική.

— Ὥστε θὰ πᾶς στὴν Ἀμερικὴ νὰ ἰδῆς τὴν Ἔκθεσι; Μπράβο, φίλε μου! Εἶσαι εὐτυχής. Πολὺ εὐτυχής.

Ἐμεῖς οἱ ἄλλοι, ποὺ δὲν θὰ τὸ κουνήσωμε ἀπὸ τὸν τόπο μας, θὰ προσπαθοῦμε νὰ ξεγελάσωμε τὴν φαντασία μας μὲ τὰ ψιχία τῶν ἀπηχήσεων, ποὺ θὰ μᾶς ἔρχωνται ἀπὸ τὴν πέραν τοῦ Ἀτλαντικοῦ ἤπειρον: Δηλαδὴ μὲ τὶς περιγραφὲς τῶν ἐφημερίδων ἢ μὲ κάποιο γράμμα ἀπὸ φίλον μας ἐπισκέπτην τῆς Ἔκθεσεως.

Καὶ ὅταν ἡ ἀμερικανομανία μας ἐνταθῆ, θὰ ζητοῦμε παντοῦ ἀφορμὲς γιὰ νὰ δημιουργοῦμε στὸν ἑαυτό μας πλαναισθήσεις ἐξαμερικανισμοῦ. Ἀπὸ τὸ σχῆμα, αἴφνης, πολλῶν γυναικείων καπέλλων θὰ σχηματίζωμε τὴν ἐντύπωσι τῶν.. οὐρανοξυστῶν. Δὲν ἀποκλείεται, ἕνας ρψακίνδυνος συμπολίτης, νὰ νοσταλγήσῃ ἕνα ἄλλο, καθαρῶς ἀμερικανικὸ φροῦτο: τοὺς γκάγκστερς. Τὸν πιάνει, αἰφνιδίως αὐτὸν τὸν συμπολίτην, λόγῳ μανίας ἐξαμερικανισμοῦ, ἡ ἐπιθυμία νὰ ἀκολουθήσῃ τὴν γεμάτην ἀπὸ τὸ θέλγητρον τοῦ κινδύνου σταδιοδρομίαν των. Καί, μιὰ καὶ ἔρχεται καλοκαῖρι, ἀνοίγει... ἐξοχικὸ κέντρον.

ΦΑΝΤΑΣΙΑ
ΚΑΙ ΠΡΑΓΜΑΤΙΚΟΤΗΣ

Θὰ ἐπισκεφθοῦν, βέβαια, ἀρκετοὶ Ρωμηοὶ τὴν ὑπερατλαντικὴ Ἔκθεσι.

Τριακόσιους ἔχει καλέσει ἡ Ἀμερικανικὴ Κυβέρνησις. Θὰ πᾶνε καὶ δημοσιογράφοι. Ἕνας μάλιστα ἄνεχώρησε προχθές.

Ὅλοι αὐτοὶ θὰ ἰδοῦν τὸν Νέον Κόσμον καὶ γιὰ δικό μας λογαριασμό. Θ' ἀρχίσουν δηλαδὴ νὰ γαργαλίζουν τὴν περιέργειά μας μὲ περιγραφὲς καὶ μὲ γράμματα.

Αὐτό, λοιπόν, εἶναι τὸ ἐπικίνδυνο.

Διότι ἀσφαλῶς, ὅσα θὰ μᾶς γράψουν ἀπὸ τὴν Νέαν Ὑόρκην οἱ γνωστοὶ καὶ συμπατριῶται μας, θὰ εἶνε κατώτερα τῶν ὀνειροπολημάτων καὶ τῶν προσδοκιῶν μας. Ἐμεῖς ἀπὸ ἐδῶ φαντάζόμαστε τὴν ἀμερικανικὴν ζωὴν σὰν κάτι τὸ ἀπείρως ἰλιγγιῶδες καὶ ἐξωφρενικόν. Τοποθετοῦμε στὴν Ἀμερικὴν τὸ καταπληκτικὸν σ' ὅλην του τὴν ἀσύλληπτον ἔκτασιν.

Αὐτοὶ ὅμως ποὺ θὰ πᾶνε στὴν Ἀμερική, δὲν θὰ ἱκανοποιήσουν μὲ τὶς ἐντυπώσεις καὶ τὶς περιγραφές των τὶς φαντασιώδεις προσδοκίες μας.

Θὰ μᾶς ποῦν ὅτι οἱ οὐρανοξύσται ἔχουν ὀγδόντα πατώματα. Σαχλαμάρα ἐντύπωσις! Θὰ μᾶς ποῦν, ὅτι οἱ δρόμοι ἔχουν διακόσια μέτρα πλάτος... Μᾶς φώτισαν! Ἴσως νὰ μᾶς ἀποκαλύψουν ὡς κάτι τὸ ἐξαιρετικό, ὅτι μιὰ μέρα ποὺ μπῆκαν σ' ἕνα ἐστιατόριο νὰ φᾶνε καὶ ἐνῶ προσπαθοῦσαν, μὴ ἐξέροντες καλὰ τὴν γλῶσσα, νὰ δώσουν στὸ γκαρσόνι νὰ καταλάβῃ τί ἀκριβῶς ἤθελαν, ἄκουσαν, αἴφνης, τὸ γκαρσόνι νὰ τοὺς ρωτᾶ:

— Μήπως θέλῃς σουτζουκάκια, πατριώτη;

Τὸ γκαρσόνι ἦταν ὁμογενής! Ὡραῖα. Ἀλλά, φίλε μου, δὲν σὲ στείλαμε στὴν Ἀμερικὴ γιὰ ν' ἀνακαλύψῃς τὰ σουτζουκάκια.

ΖΗΤΩ Ο ΜΥΝΧΑΟΥΖΕΝ

Καταπληκτικὰ πράγματα, κύριοι, ἀπιστεύτως ἐξωφρενικά, μπορεῖτε νὰ μᾶς διηγηθῆτε; Ἔχει καλῶς. Ἀλλοιῶς μὴ μᾶς λέτε τίποτε. Καλύτερα τὰ βλέπομε τὰ πράγματα μόνοι μας, ἀπὸ ἐδῶ, μὲ τὴν φαντασία μας.

Ἐκεῖνο ποὺ θὰ ἠθέλαμε ἀπὸ σᾶς εἶναι νὰ μᾶς διηγηθῆτε τὰ ἑξῆς περίπου:

— Μόλις φθάσαμε, ποὺ λές, στὴν Νέα Ὑόρκη, ἐμείναμε στὸ ἑβδομηκοστὸ τρίτο πάτωμα ἑνὸς ξενοδοχείου. Τὸ πρωΐ, λοιπόν, ἀκούω ἔξω ἀπὸ τὸ παράθυρό μου μιὰ φωνή:

— «Τάϊμς»! «Τριμπούν!»

Βγάζω τὸ κεφάλι μου καὶ τί βλέπω; Ὁ ἐφημεριδοπώλης ἐτριγύριζε μὲ ἕνα ἀεροπλάνο ἔξω ἀπὸ τὰ παράθυρα τοῦ οὐρανοξύστου καὶ πωλοῦσε ἐφημερίδες. Στὸ διπλανὸ δωμάτιο ἀκούω φασαρίες καὶ θορύβους.

— Τί συμβαίνει; ρωτῶ τὸν ξεναγό μας.

— Δίπλα, μοῦ ἐξηγεῖ, μένουν δυὸ ποδοσφαιρικὲς ὁμάδες καὶ ἑτοιμάζονται νὰ πᾶνε νὰ δώσουν μάτς.

— Ποῦ θὰ τὸ δώσουν;

— Στὴν ταράτσα τοῦ ξενοδοχείου Ὑπάρχει.. γήπεδο.

— Μὴ μοῦ τὸ λές!

— Βεβαίως. Καὶ ὄχι μονάχα ἕνα. Ὑπάρχουν... τρία γήπεδα.

»Ὅσο γιὰ τὴν Ἔκθεσι, ἄλλο νὰ σᾶς λέω κι' ἄλλο νὰ δῆτε μὲ τὰ μάτια σας. Ἀπίστευτα πράγματα! Φαντασθῆτε, ὅτι ἔχει ἐκτεθῆ ἕνα κορδόνι παπουτσιοῦ μήκους 12 μέτρων καὶ πάχους 3 ἑκατοστῶν. Θὰ μοῦ πῆτε, ὅτι αὐτὸ μπορεῖ νὰ ἦταν καραβόσκοινο. Ὄχι! Ἦταν κορδόνι παπουτσιοῦ.

»Εἶδα, βρὲ πριδιά, καὶ μιὰ πίπα στὴν Ἔκθεσι, ἄλλο πρᾶμα... Φαντάσου, ὅτι μπορεῖ νὰ κάθεσαι στὴν Ὁ μόνοια, σ' ἕνα καφενεῖο, καὶ νὰ μὴν ἔχῃς τσιγάρο. Δίπλα σου δὲν βλέπεις κανέναν γνωστό. Θυμᾶσαι ὅμως ὅτι ἔχεις ἕναν φίλο στὴν Κόριν θο. Βγάζεις, λοιπόν, μιὰ τέτοια πίπα καὶ τῆς δίνεις διεύθυνσι πρὸς τὴν Κόρινθο. Συνάμα τηλεγραφεῖς στὸν φίλο σου: «Βάλε μου στὴν πίπα ἕνα τσιγάρο. Καὶ ἄναψέ το».

Σὲ λίγο ἀρχίζεις νὰ καπνίζῃς.

Καταλάβατε, κύριοι μέλλοντες ἐπισκέπται τῆς Ἀμερικανικῆς Ἐκθέσεως, τί εἴδους διηγήσεις ζητοῦμε ἀπὸ σᾶς; Ὁ κέϊ!...

ΑΣΗΜ. ΓΙΑΛΑΜΑΣ

Χιοῦμορ

Ἀστυνάμος : — Ὅταν σὲ συνέλαβαν τὴν ὥρα ποὺ ἔκλεβες τὶς κότες καὶ σ' ἔφεραν ἐδῶ, γιατὶ στὴν ἀρχὴ εἶπες ἄλλο ὄνομα ;

Λωποδύτης: — Δὲν ἤθελα νὰ ἐκθέσω τὸ ἀληθινό μου ὄνομα, κύρ' ἀστυνόμε, γιὰ μιὰ τόσο πρόστυχη κλεψιά.

Μιὰ νέα ἔμμετρη σατυρική σειρὰ

τοῦ συνερνάτου μας Δ. ΓΑΛΕΡΙΔΗ

ΠΡΟΛΟΓΟΣ

Προτοῦ νὰ μπῶ στὸ θέμα μου, θὰ ἤθελα νὰ πῶ,
δυὸ λόγους ἀναλύοντας τὴν λέξιν «ἀγαπῶ».
Τὸ νόημά της, φίλτατοι, εἰν' ἀληθῶς ἐξαίρετον,
πληθὺν ἀπὸ αἰσθήματα ἀγνὰ ὑποσημαῖνον,
κι' ὡς ρῆμα, τὸ λαμβάνομεν ὁτὲ μὲν ἀσυναίρετον.
ὁτὲ συνηρημένον.
Ἡ ἐτυμολογία του τὸ βρίσκει ὁμαλόν,
μὰ εἰς τὴν πρᾶξιν, μᾶλλον,
εἶν' ἐκ τῶν πλέον παρδαλῶν
καὶ πλέον ἀνωμάλων

*

Τὸ «σ' ἀγαπῶ» προφέρεται κατὰ μυρίους τρόπους,
ἀπ' ὅλους τοὺς ἀνθρώπους.
Ἄλλοι τὸ λένε φλογερὰ, ἄλλοι τὸ λένε κρῦα
ἄλλοι πολὺ χαρούμενα καὶ ἄλλοι μὲ πικρία,
ἄλλοι μὲ ἐπιφύλαξιν, ἄλλοι μὲ πλήρη πίστη φόρα,
καὶ ἄλλοι μόνον καὶ ἁπλῶς γιὰ νὰ περνᾶ ἡ ὥρα !
Προσωπικῶς, φαντάζομαι καὶ σπεύδω νὰ τὸ πῶ
πὼς εἶνε σπανιώτατον νὰ λὲς τὸ «σ' ἀγαπῶ»
καὶ ν' ἀγαπᾶς στ' ἀλήθεια.
Αὐτὸ, συνήθως, λέγεται καθὼς τὰ παραμύθια
ποὺ ἔχουν μὲν ὡς βάσιν των τῶν ἄλλων τὴ χαρὰ,
ἀλλὰ δὲν εἶνε, δυστυχῶς, καθόλου σοβαρά !
Στὰ σύγχρονα εἰδύλλια, αὐτὸ εἶνε κανών,
ἐπιβληθεὶς ἐκ τῶν ἠθῶν τῶν Ἀμερικανῶν,
ποὺ δὲν πιστεύουν τίποτε ἀπὸ τὴν λέξιν «ἔρως»,
καὶ εἰς τὸν ἔξω βίον των, ἀλλὰ κι' ἰδιαιτέρως,
Χάρις σ' αὐτοὺς, ἀγαπητοὶ — μιλῶ μὲ τὰ σωστά
(μου —

θὰ φθάσωμε, θαρρῶ,
σ' ἐλάχιστον καιρό,
νὰ βγαίνῃ διαζύγιον πρὸ τῆς... ἀδείας γάμου !
Καὶ τώρα εἰς τὸ θέμα μας ὁλοταχῶς, ὦ φίλοι,
πρὸς τὸ ὁποιον σεβασμὸν καθένας σας ὀφείλει,
γιατί κάποιο εἰδύλλιον ποιὸς λίγο, ποιὸς πολύ,
θὰ ἔχῃ ἤδη ἕκαστος ἢ θὰ ἀναπολῇ.

1. ΠΡΩΤΕΣ ΑΓΑΠΕΣ

Ὁ ἄνδρας λείπει ἀπ' αὐτὲς καθὼς καὶ ἡ γυναῖκα.
Ἐκεῖνος Μπέμπης λέγεται, Ἐκεῖνη δὲ Μπεμπέκα,
στεροῦνται διαθέσεων ὑπούλων καὶ δολίων
κι' εἶνε συνήθως μαθηταὶ εἰς τὸ αὐτὸ σχολεῖον.
Τὴν γέννησιν αἰσθήματος δὲν τὴν ὑποψιάζονται,
κι' ἀρχίζουν νὰ γλυκομιλοῦν καὶ νὰ γλυκοκυτ-
(τάζωνται,
χωρὶς νὰ ψάξουν, βέβαια, νὰ βροῦν ποιὸς εἶν' ὁ
(λόγος.
Ὁ Μπέμπης τώρα ντύνεται, ὅσο μπορεῖ ἀψόγως,
φροντίζοντας στὰ ροῦχα του νὰ μὴν ὑπάρχῃ λέ-
(ρωμα,
ἐνῷ ἐκείνη διαρκῶς ταράζει στὸ σιδέρωμα
κάθε πτυχὴν ἐκ τοῦ πλισσὲ τῆς μαύρης της
(ἐσθῆτος.

Ἔτσι, ἀσυναισθήτως,
κάτω ἀπὸ τὴν ἄκομψη μαθητικὴ ποδιά τους,
ἀρχίζει ζωηρότερα νὰ πάλλῃ ἡ καρδιά τους...

*

Τί ἐὐτυχία κλείνουνε οἱ ἐρωτες αὐτοί !
Δὲν θέλει ρίμμελ ἡ μικρὴ ἢ ρουζ γιὰ νὰ βαφῇ,
καὶ δὲν ζητάει φόρεμα, κοσμήματα ἢ κάλτσες.
Ἀκόμη, στὴν ἀγάπη τους δὲν βρίσκονται οἱ..
(σάλτσες,
τ' ἀνόητα γλυκόλογα, τῆς πίστεως οἱ ὅρκοι
τὰ.. ἄκρα ποὺ ἐκτείνονται στὴν Νέα τὴν Ὑόρκη,
κι' ἀποτελοῦν τὸ σύμβολον μεγάλης ἀπιστίας,
καὶ πλεῖστα ἄλλα εἴδη,
ὑφῆς μὰ καὶ συστάσεως πραγματικῶς ἀστείας,
ποὺ δὲν τὰ γράφω χωριστά, μιὰ κ' εἶν' γνωστά
(σας ἤδη...
Αὐτὸς ὁ ἔρως ποὺ μιλῶ, εἶν' ἔρωτας βλεμμάτων.
Περιορίζεται ἁπλῶς εἰς λύσεις... προβλημάτων,
δὲν ἐμφανίζει πράγματα ἢ δείγματα ξετσίπωτα
κι' εἶνε ὡραῖος, ἀκριβῶς, γιατὶ δὲν κάνει... τίποτα!...

★

Αὐτ' εἶν' οἱ πρῶτοι ἔρωτες κι' αὐταὶ αἱ ἀρεταίτους.
Ἀρχίζουν μὲ τὴν ἔναρξιν τοῦ σχολικοῦ τοῦ ἔτους,
— ὁπότε ζευγαρώματος σ' ὅλους ὑπάρχει τάσις —
καὶ λήγουν ἠρεμώτατα κατὰ τὰς ἐξετάσεις !
Τὸ ἔτος τὸ ἑπομενον ὁ ἐραστὴς ὁ τέως,
— ποὺ μένει συνηθέστατα κι' ἐπανεξεταστέος —
ψάχνει καινούργιο αἴσθημα νὰ βρῇ μέσ' στὴ
(σχολή,
καὶ οὕτως συνεχίζεται τὸ ἴδιο τὸ βιολί...
Αὐτὲς τὶς περιπέτειες κανεὶς δὲν τὶς ξεχνᾶ.
Στὴ σκοτισμένη μνήμη μας, ξανάρχονται συχνὰ,
οἱ ἀθῶότατες σκηνὲς μιᾶς παιδικῆς ἀγάπης,
ποὺ δὲν ὑπῆρχε μέσα της τὸ θῦμα κι' ὁ σατράπης,
ποὺ δὲν τὴν ἀπειλοῦσανε «λόγοι τιμῆς» καὶ αἵματα
καὶ ποὺ Αὐτὴ δὲν ἔλεγε σ' Ἐκεῖνον τόσα ψέματα,
ὅσα τοῦ λέει σήμερα,
Μέσ' στῆς ζωῆς τὴν ἄχαρη καὶ φευγαλέα χίμαιρα,
ποὺ κλείνεται σὲ νούμερα καὶ σὲ χοντρὰ κατάστιχα
ἀξέχαστη θὰ μένῃ,
ἡ πρώτη καὶ ἀνέγγιχτη μικρή μας ἐρωμένη.
ποὺ κάποτε μᾶς πρόσεξε γιὰ... μία γομαλάστιχα !

Δ. ΓΑΛΕΡΙΔΗΣ

ΓΕΝΕΒΙΕΒΗ

ἡ πολιοῦχος τῶν Παρισίων

ΜΙΑ ΒΟΣΚΟΠΟΥΛΑ...ΑΓΙΑ

Οἱ Γαλάται ἦταν ἕνας λαὸς ἄγριος, μὲ βαθειὰ ριζωμένο τὸ αἴσθημα τῆς ἀνεξαρτησίας. Ὑποδουλώθηκαν ὅμως ἀπὸ τοὺς Ρωμαίους καὶ σιγὰ-σιγὰ τόσο ἀφωμοιώθηκαν μὲ τοὺς κατακτητάς, ὥστε ἀπέκτησαν καὶ ὀνόματα καὶ γλῶσσα καὶ ἔθιμα ρωμαϊκά.

Οἱ περισσότεροι Γαλάται ἦσαν Χριστιανοί, μονάχα στ' ἀπομακρυσμένα χωριὰ καὶ στὶς ὀρεινὲς ἐπαρχίες ἐσώζονταν ἀκόμα μερικοὶ εἰδωλολάτρες.

Ἐπάνω σ' αὐτοὺς τοὺς πολιτισμένους πιὰ Γαλάτες, ἦρθε κα ξέσπασε ἕνας ὁρμητικὸς χείμαρρος ἐπιδρομέων κατὰ τὶς ἀρχὲς τοῦ 5ου μ. Χ. αἰῶνος. Οἱ ἐπιδρομεῖς ἦσαν οἱ Φράγκοι, ποὺ κατέβαιναν ἀπὸ τὴν Ἀνατολικὴ Εὐρώπη. Πέρασαν τὸ Ρῆνο καὶ ἀπλώθηκαν στὶς εἰρηνικὲς Γαλατικὲς πεδιάδες.

Ἄγριοι καβαλλάρηδες, μὲ διπλὲς ἀξῖνες, κοντάρια καὶ δόρατα λεηλατοῦσαν τὰ χωριά... Ἔκαιγαν καὶ κατάστρεφαν τὰ πάντα στὸ διάβα τους. Ἔπαιρναν μαζί τους τὰ κοπάδια καὶ σκλάβωναν τοὺς κατοίκους... Μονάχα μπροστὰ στὶς ὀχυρωμένες πολιτεῖες ἄλλαζαν δρόμο.

Ἐκεῖνον τὸν καιρό, ἕνας πλούσιος χωρικὸς τῆς Ναντὲρ, ἀπόχτησε ἕνα κορίτσι. Τῆς ἔδωσε ἕνα παλαιὸ Γαλατικὸ ὄνομα, Γκβὲν Φράϊβ, δηλαδὴ ἄσπρο ρυάκι, λατινικὰ Γενοβέφα... ἢ ὅπως ἔμεινε στὴν ἱστορία Γενεβιέβη.

Σὰν ἔγινε ἑφτὰ χρονῶν τὸ κοριτσάκι αὐτό, δυὸ διάσημοι ἐπίσκοποι πέρασαν ἀπὸ τὴ Μαντέρ, ὁ Ζερμαὶν ντ' Ὀξὲρ καὶ ὁ Λοὺ ντὲ Τρουά, ποὺ πήγαιναν στὴ Μεγάλη Βρεττανία γιὰ νὰ καταπολεμήσουν τὶς θεωρίες τοῦ Πελαγίου.

Ὅλοι οἱ κάτοικοι στριμώχτηκαν στὴν ἐκκλησιὰ γιὰ νὰ τοὺς δοῦν, νὰ προσευχηθοῦν μαζί τους καὶ νὰ πάρουν τὴν εὐλογία τους.

Ἡ πίστι τῆς Γενεβιέβης ἔκανε μεγάλη ἐντύπωσι στὸν Ζερμαὶν ντ' Ὀξέρ. Τὴν φώναξε, κουβέντιασε μαζί της καὶ τὴν κάθησε δίπλα του στὸ συμπόσιο. Ὕστερα τὴν εὐλόγησε καὶ τῆς χάρισε ἕνα φυλαχτὸ χάλκινο ποὺ εἶχε ἐπάνω χαραγμένο ἕναν σταυρό.

Ἀπ' αὐτὴ τὴν ἡμέρα ἡ Γενεβιέβη θεώρησε τὸν ἑαυτό της ἀφιερωμένο στὴν ὑπηρεσία τοῦ Θεοῦ. Ἔμενε στὸ σπίτι γνέθοντας, ἢ φύλαγε τὰ πρόβατα καθισμένη κάτω ἀπὸ τὰ δέντρα μουρμουρίζοντας προσευχές.

Ὁ Ζερμαὶν ντ' Ὀξὲρ πῆγε ἀργότερα στὴν Ἀγγλία καὶ ἐκεῖ ἐνεθάρρυνε τοὺς ὁπαδούς του νὰ ἀντιμετωπίσουν τοὺς αἱρετικούς. Οἱ χαρούμενες κραυγὲς τῶν κατηχουμένων μὲ τ' ἄσπρα φορέματα ἔτρεψαν εἰς φυγὴν τοὺς φανατικοὺς καὶ ἄγριους Βόρειους καὶ κέρδισαν τὴ νίκη χωρὶς νὰ χυθῇ οὔτε μιὰ σταλαματιὰ αἷμα. Ὡστόσο ὁ Ζερμαὶν ντ' Ὀξὲρ δὲν ἔπαψε ποτὲ νὰ παρακολουθῇ ἀπὸ μακρυὰ τὴ μικρὴ Γενεβιέβη—τόση ἐντύπωσι τοῦ εἶχε κάνει ἡ πίστι της στὸ Θεό.

Ὅταν ἔχασε τοὺς γονεῖς της, ἡ Γενεβιέβη πῆγε νὰ μείνῃ μὲ τὴ νονά της. Κράτησε τὶς ἴδιες συνήθειες. Ζοῦσε ἁπλᾶ μὲ ἐγκράτεια καὶ ξώδευε τὸν καιρό της σὲ προσευχὲς καὶ φιλανθρωπικὲς πράξεις.

Τὸ 451, ὁλόκληρη ἡ Γαλατία ἀναστατώθηκε μὲ τὸν ἔρχομο τοῦ Ἀττίλα, ποὺ κατέφθανε σὰν οἰφουνας ἀπὸ τὶς ὄχθες τοῦ Δουνάβεως μὲ τὸν στρατό του. Οἱ παλαιοὶ ἐχθροὶ τῶν Γαλατῶν, οἱ Γότθοι καὶ οἱ Φράγκοι, δὲν ἦταν τίποτε μπροστὰ σ' αὐτὰ τὰ φρικτὰ ὄντα.

Σὲ λίγο, μαθεύτηκε πὼς ἡ «μάστιξ τοῦ Θεοῦ»—ἔτσι ἔλεγαν τὸν Ἀττίλα—εἶχε περάσει τὸ Ρῆνο, εἶχε κάψει τὸ Μὲτς καὶ ἐβάδιζε πιὰ ἐναντίον τοῦ Παρισιοῦ.

Ὅλην τὴν περιοχὴ τὴν κατέλαβε πανικός. Ὁ καθένας ἔπαιρνε ὅ,τι πολυτιμότερο εἶχε κι' ἑτοιμαζόταν γιὰ τὴ φυγή. Ἡ Γενεβιέβη ὅμως, πῆγε καὶ στάθηκε καταμεσῆς στὸ μοναδικὸ γεφῦρι τοῦ Σηκουάνα καὶ τοὺς εἶπε πώς, ἂν προσεύχονταν καὶ ὑπερασπίζονταν μὲ πίστι τὰ σπίτια τους, ὁ Θεὸς θὰ τοὺς προστάτευε.

Στὴν ἀρχὴ ἦσαν ἕτοιμοι νὰ τὴ λιθοβολήσουν ποὺ τοὺς ἐμπόδιζε τὸ δρόμο τους, μὰ τὴν ἴδια στιγμὴ κατέφθασε ἕνας παπᾶς ποὺ ἔφερνε στὴ Γενεβιέβη ἕνα δῶρο ἀπὸ τὸν ἅγιο Ζερμαὶν ντ' Ὀξέρ. Ὁ λαὸς θυμήθηκε πόσο ὁ ἐπίσκοπος τὴν εἶχε σὲ ἐκτίμησι... Ντράπηκαν καὶ γύρισαν πίσω στὴν πόλι γιὰ νὰ προσευχηθοῦν καὶ νὰ ὁπλισθοῦν.

Μετὰ ἀπὸ λίγες μέρες, μάθανε πὼς ὁ Ἀττίλας ἑτοιμαζόταν νὰ πολιορκήσῃ τὴν Ὀρλεάνη. Ὁ Ἀέτιος, στρατηγὸς τῶν Ρωμαίων, φτάνοντας ὁλοταχῶς ἀπὸ τὴν Ἰταλία, ἕνωσε τὰ στρατεύματά του μὲ τοὺς Γότθους καὶ τοὺς Φράγκους. Νίκησε τὸν Ἀττίλα καὶ ἀνάγκασε τοὺς Οὕννους νὰ φύγουν ἀπὸ τὴ Γαλατία.

Τὸν ἑπόμενο χρόνο, τὸ 452, ὁ Ἀττίλας μὲ τὸν ἄγριο στρατό του, κατέβηκε στὴν Ἰταλία, καὶ ἀφοῦ ἐλεηλάτησε ὅλες τὶς βόρειες ἐπαρχίες, ἔφθασε ἴσαμε τὶς πύλες τῆς Ρώμης. Κανένας δὲν τολμοῦσε νὰ τοῦ ἀντισταθῇ.

Μονάχα ἕνας σεβάσμιος κληρικὸς, ὁ πάπας Λέων, βγῆκε ἀπὸ τὴν πόλι γιὰ νὰ σταματήσῃ τοὺς κατακτητὰς καὶ νὰ καταπραΰνῃ τὴν ὀργή τους.

Οἱ ἄγριοι Οὕννοι στάθηκαν μὲ σεβασμὸ μπροστὰ στὴν τόλμη αὐτοῦ τοῦ γέρου, ποὺ ἔρχόταν ἔτσι μονάχος καὶ χωρὶς ἅρματα.

Τὸν ὡδήγησαν στὸν Ἀττίλα, ποὺ τὸν ἄκουσε μὲ σεβασμὸ καὶ τοῦ ὑποσχέθηκε νὰ μὴ μπῇ στὴ Ρώμη. φτάνει νὰ τοῦ πλήρωνε λύτρα.

Λίγο ἀργότερα ἔφυγε καὶ πέθανε γυρίζοντας στὸ κράτος του, πρὸς μεγάλην ἀνακούφισιν ὅλου τοῦ κόσμου.

Μὰ οἱ ἀγωνίες τῆς Εὐρώπης δὲν εἶχαν τελειώσει.

Μερικὰ χρόνια πιὸ ὕστερα, οἱ Φράγκοι ἔφθασαν ὡς τὶς ὄχθες τοῦ Σηκουάνα... καὶ εἶχαν τὸ θράσος νὰ πολιορκήσουν τὸ Παρίσι.

Οἱ ὀχυρώσεις ἦσαν γερές, μὰ σὲ λίγο ἡ πεῖνα ἄρχισε νὰ γίνεται πολύτιμος βοηθὸς τῶν πολιορκητῶν. Ἡ φρουρά, ἀσυνήθιστη σὲ πολέμους, ἔχασε γρήγορα τὸ θάρρος της.

Ὡστόσο ἡ τόλμη καὶ ἡ πίστι τῆς Γενεβιέβης δὲ λιγόστεψαν.

Κανένας πολεμιστὴς δὲν διακινδύνευε νὰ βγῇ ἔξω ἀπὸ τὰ τείχη νὰ βρῇ τροφὲς γιὰ τὰ γυναικόπαιδα ποὺ πέθαιναν ἀπὸ τὴν πεῖνα.

Τότε, ἡ γενναία βοσκοπούλα μπῆκε μόνη σ' ἕνα μικρὸ καράβι καὶ κατεβαίνοντας τὸ ρεῦμα τοῦ ποταμοῦ, ξεμπάρκαρε πέρα ἀπὸ τὸ στρατόπεδο τῶν Φράγκων.

Ἀπὸ κεῖ, πῆγε σὲ διάφορες Γαλατικὲς πόλεις νὰ ζητήσῃ βοήθεια γιὰ τοὺς πεινασμένους ἀδελφούς της.

Τὰ κατάφερε περίφημα.

Ἴσως οἱ Φράγκοι νὰ μὴν μποροῦσαν νὰ ἐμποδίσουν τὸ πέρασμα τοῦ ποταμοῦ, ἔτσι ποὺ νὰ περνοῦν ἐλεύθερα τὰ καράβια... Πάντως ἐθεωροῦσαν τὴν Γενεβιέβη σὰν κάτι τὸ ἱερὸ καὶ ἐμπνευσμένο, ποὺ δὲν τολμοῦσαν ν' ἀγγίξουν... Ἴσως κιόλας νὰ τὴν πέρασαν γιὰ καμμιὰ ἀπ' αὐτὲς τὶς πολεμικὲς παρθένους ποὺ ἀναφέρει ἡ θρησκεία τους.

Μιὰ φορὰ ὡστόσο ποὺ ἡ Γενεβιέβη ἔλειπε, οἱ Φράγκοι ἔκαμαν μιὰ νέα ἐπιδρομὴ καὶ κατέλαβαν τὸ Παρίσι. Ὁ ἀρχηγός τους ὁ Ἰλπέρικος, φοβῶταν ἀφάνταστα τὴν μυστηριώδη παρθένο καὶ ἔδωσε διαταγὴ νὰ φυλάξουν τὶς πύλες τῆς πόλεως καὶ νὰ μὴν τὴν ἀφήσουν νὰ μπῇ.

Ἡ Γενεβιέβη ὅμως ἔμαθε πὼς μερικοὶ πολῖται ἦσαν φυλακισμένοι καὶ πὼς ὁ Ἰλπέρικος λογάριαζε νὰ τοὺς θανατώσῃ...

Ἀπὸ κείνη τὴ στιγμὴ μιὰ σκέψις μονάχα τὴν ἐβασάνιζε: πῶς νὰ τοὺς βοηθήσῃ.

Οἱ Φράγκοι εἶχαν σκοπὸ νὰ ἔγκαταστασθοῦν στὴ Γαλατία καὶ ὄχι νὰ τὴ λεηλατήσουν. Οὔτε σκότωσαν, οὔτε ἔκαψαν... Περιφρονοῦσαν τοὺς Γαλάτες γιὰ τὴν ἀνανδρεία τους, παρ' ὅλ' αὐτὰ ὅμως ἔνοιωθαν θαυμασμὸ γιὰ τὸν πολιτισμό τους καὶ τὶς γνώσεις τους σχετικῶς μὲ τὴν τέχνη.

Οἱ κάτοικοι τῆς ὑπαίθρου ἔμπαιναν ἐλεύθερα στὸ Παρίσι καὶ ἔτσι ἡ Γενεβιέβη, σκεπασμένη μ' ἕναν βαρὺ πέπλο καὶ ντυμένη μὲ πρόστυχα χωριάτικα ροῦχα, πέρασε δίπλα ἀπὸ τοὺς φύλακες τοῦ Ἰλπέρικου, χωρὶς κανένας νὰ τὴν πάρῃ εἴδησι.

Πῆγε κατ' εὐθεῖαν στὰ παλαιὰ ρωμαϊκὰ ἀνάκτορα, ὅπου ὁ Ἰλπέρικος ὁ Μαλλιαρὸς ἔμενε μὲ τὴν αὐλή του καὶ ὠργίαζε.

Ἂν μπορούσαμε νὰ ξέρωμε κάτι ἀπ' αὐτὴ τὴ συνάντησι! Δυστυχῶς, μόνο μὲ τὴ φαντασία μας εἶναι δυνατὸν νὰ συλλάβωμε τὴν εἰκόνα:

Κόκκαλα πεταμένα κατὰ γῆς, λεκέδες ἀπὸ κρασιά....

Οἱ Φράγκοι, μὲ τὰ μακρυὰ μαλλιά τους ξεθωριασμένα ἀπὸ τὸν ἥλιο, τὰ ξυρισμένα μοῦτρα τους, τὶς πελώριες μουστάκες τους, τὰ στενὰ δερμάτινα φορέματά τους, τὶς φαρδειές τους ζῶνες καὶ τὰ μακρυὰ σπαθιά τους... Ἄλλοι κοιμῶνταν, ἄλλοι ἔτρωγαν, ἄλλοι ἀλείφονταν μὲ ξύγκια... ἄλλοι τραγουδοῦσαν τὰ ἀγαπημένα πολεμικά τους τραγούδια, καθισμένοι γύρω ἀπὸ τὸ μακρὺ τραπέζι... Καὶ στὴν ἄκρη τοῦ τραπεζιοῦ ὁ φοβερὸς βάρβαρος ἀρχηγὸς μὲ τὰ μακρυὰ μαλλιά.

Ὅλη αὐτὴ ἡ καταπληκτικὴ εἰκόνα θὰ ἐπαναστατοῦσε μιὰν φοβερὸς βάρβαρο καὶ θρησκόληπτη καὶ θὰ κατεβρόμιαζε μιὰ γυναίκα.

Ὡστόσο, ἡ βοσκοπούλα μας στάθηκε γαλήνια μὲ τὴν καρδιὰ καὶ τὸ βλέμμα γεμᾶτα ἐμπιστοσύνη κα οἴκτο.

Δὲν ἔέρομε τί διημείφθη. Τὸ μόνο ποὺ ξέρομε εἶναι πὼς ὁ τρομερὸς Ἰλπέρικος νικήθηκε. Ἔτρεμε τὶς παρατηρήσεις τῆς θαρραλέας γυναίκας καὶ ἔκαμε ὅ,τι τοῦ ζήτησε.

Δὲν εἶναι, λοιπόν, παράξενο ποὺ ὁ λαὸς τοῦ Παρισιοῦ ἐθεώρησε ἀπὸ τότε τὴν Γενεβιέβη ὡς ἱερὴ προστάτιδα καὶ πολιοῦχο του.

Ἔζησε ἀρκετὰ καὶ ἀξιώθηκε νὰ δῇ τὸν γυιὸ τοῦ Ἰλπέρικου, τὸν Κλόβις, νὰ παντρεύεται μὲ μιὰ χριστιανὴ, τὴν Κλοτίλδη, καὶ νὰ γίνεται ἀργότερα καὶ ὁ ἴδιος χριστιανός.

Εἶδε νὰ χτίζεται ὁ καθεδρικὸς ναὸς τῆς Παναγίας, καὶ ἔλαβε μέρος στὶς προσπάθειες γιὰ τὸν ἐκχριστιανισμὸ τῶν βαρβάρων καὶ αἱμοβόρων κατακτητῶν.

Ἡ ζωή της ἦταν γεμάτη προσευχὲς καὶ ἀγαθοεργίες καὶ πέθανε σὲ ἡλικία 89 χρονῶν, τὸ 512, τρεῖς μῆνες ὕστερα ἀπὸ τὸν βασιλέα Κλόβις.

Μ. ΑΝ.

Ἡ νεαρὰ βοσκοπούλα Γενεβιέβη προσευχομένη.

ΤΙ ΖΗΤΟΥΣΕ

—Δὲν εἶνε καλὸ πρᾶγμα ν' ἀπογοητεύεται κανεὶς, λέγει ὁ γιατρὸς στὸν πελάτη του. Ἡ κατάστασίς σου εἶνε πολὺ ἄσχημη. Μήπως ἐπιθυμεῖς νὰ δῇς κανέναν;

—Ναί, ψιθύρισε ὁ ἄρρωστος.

—Ποιόν;

—Ἕναν ἄλλο γιατρό!...

ΑΡΙΘΜΗΤΙΚΗ

—Τί συνέβη μετὰ τὴ γροθιὰ ποὺ σοῦ ἔδωσε ὁ κατηγορούμενος;

—Μοῦ ἔδωκε καὶ μιὰ τρίτη γροθιά.

—Μιὰ δεύτερη γροθιά, θέλεις νὰ πῇς;

—Ὄχι... Τὴ δεύτερη τοῦ τὴν ἔδωσα ἐγώ!....

Η ΔΙΑΦΟΡΑ

Ὁ σύζυγος (θυμωμένος): Ἔχεις ἀντιληφθῆ, Ἔλση, ὅτι ἔχεις παντρευθῆ τὸν ὑπάλληλο μιᾶς Τραπέζης;

Ἡ σύζυγος: Φυσικὰ, τὸ ἀντιλαμβάνομαι...

Ὁ σύζυγος: Λοιπὸν, ἡ συμπεριφορά σου μὲ ἐκπλήττει. Ὅταν εἶδα αὐτὸν τὸν λογαριασμὸ τῆς μοδίστρας, πίστεψα ὅτι μένεις μὲ τὴν ἐντύπωσι πὼς παντρεύτηκες μιά... Τράπεζα!

ΤΙ ΕΒΛΕΠΕ

Ἡ μύωψ γιαγιά: Κύτταξε τὴν Ἰουλία... Φορεῖ μιὰ πολὺ μοντέρνα τουαλέττα. Τὰ κουμπιὰ τὰ ἔχη ἀπὸ πίσω καὶ καθέτως.

—Μὰ τί λὲς γιαγιά; τῆς ἐξηγεῖ ἡ ἐγγονή. Αὐτὰ δὲν εἶνε κουμπιά. Εἶνε ἡ... σπονδυλική της στήλη.

ΚΑΤΙ ΞΕΡΕΙ ΤΟ ΠΑΙΔΙ

Ὁ μικρὸς Ἐρρῖκος (λέγοντας μεγαλοφώνως τὴν προσευχή του): Θεούλη μου! Φέρε μου ἕνα ἀλογάκι στὴ γιορτὴ τῶν γενεθλίων μου.

Ἡ μητέρα: Δὲν εἶνε ἀνάγκη νὰ φωνάζῃς... Ὁ Θεὸς δὲν εἶνε κουφός....

Ὁ μικρὸς Ἐρρῖκος: Τὸ ἐρώ μαμά ὅτι ὁ Θεούλης δὲν εἶνε κουφὸς, ἀλλὰ ἡ γιαγιὰ ποὺ κοιμᾶται στὸ διπλανὸ δωμάτιο, εἶνε....

Ἱστορίες τοῦ παληοῦ καιροῦ

ΠΡΟΤΥΠΟΝ ΔΙΚΑΣΤΟΥ

ΣΤΙΣ ἀρχὲς τοῦ περασμένου αἰῶνος διοικοῦσε τὴν Δαμασκὸ ὁ Ἀχμὲτ Πασᾶς, ποὺ τὸ ὄνομά του ἔμεινε γνωστὸ στὴν ἱστορία ὡς «Δημίου».

Ὁ Ἀχμέτ, ποὺ καταγόταν ἀπὸ μιὰ ταπεινὴ οἰκογένεια πρὶν γίνῃ περίφημος κακοῦργος, ἦταν ἕνας ἄθλιος τυχοδιώκτης. Κι' ὅταν ἦταν ἀκόμη δεκαέξη χρόνων παιδί, ἀναγκάσθηκε νὰ φύγῃ κρυφὰ ἀπὸ τὴν πατρίδα του, γιατὶ εἶχε κάμει τὸ πρῶτο του ἔγκλημα. Ὅταν ἔφθασε, λοιπόν, στὴν Πόλη, γυμνός, μὲ δίχως δεκάρα στὴν τσέπη, ἀναγκάσθηκε ἀπὸ τὴν πεῖνα νὰ πουληθῇ δοῦλος σ' ἕναν σωματέμπορο, ποὺ θὰ ἔφευγε γιὰ τὸ Κάϊρο μὲ τὸ ζωντανό του ἐμπόρευμα.

Ἐκεῖ, στὸ Κάϊρο, τὸν ἀγόρασε κάποιος Πασᾶς, ἐλκυσθεὶς ἀπὸ τὴν ἀνδρικὴ ὁμορφιά του καὶ τὴν λεβέντικη κορμοστασιά του. Ὁ Ἀχμὲτ δὲν ἄργησε ν' ἀγαπηθῇ ἀπὸ τὸν κύριό του, γιατὶ τὸν ἐβοήθησε νὰ ἀπαλλαγῇ γρήγορα ἀπὸ τοὺς ἐχθρούς του ποὺ τοῦ ἔστεκαν ἐμπόδιο στὴν σταδιοδρομία του. Ἔτσι, ὁ Ἀχμέτ, ἀφοῦ καθάρισε ὅλους τοὺς ἀνεπιθύμητους φίλους κι' ἐχθροὺς τοῦ κυρίου του κι' ἀφοῦ ἔκαμε καὶ χίλια δυὸ ἄλλα κακουργήματα, κατήντησε ἀπὸ ἕνας ἁπλὸς δοῦλος νὰ γίνῃ μέγας καὶ τρανός. Τὰ κατάφερε ἀκόμα νὰ γίνῃ καὶ Πασᾶς καὶ νὰ ἐξουσιάζῃ σ' ὅλη τὴ Συρία, ὅπου ἐκτελοῦσε καὶ χρέη δικαστοῦ καί... δημίου. Κι' αὐτὸ ὄχι γιατὶ ἀγαποῦσε τὴ δικαιοσύνη, ἀλλὰ ἁπλούστατα γιὰ νὰ ἱκανοποιῇ τὰ κακοῦργα ἔνστικτά του.

Ὁ ἀνηλεής, λοιπόν, αὐτὸς νομοθέτης εἶχε ἀναγράψει στὸν ποινικὸ κώδικά του καὶ δυὸ νέες ποινές: Τὸν ἀκρωτηριασμὸ καὶ τὸν θάνατο. Καὶ ἅμα ἀπὸ τὸ στόμα του θὰ ἔβγαινε ἡ ἀπόφασις, τὸ χέρι του θὰ τὴν ἐκτελοῦσε ἀμέσως. Καὶ μεταξὺ πολλῶν ἄλλων παραδειγμάτων γιὰ τὸν τρόπο τῆς ἐκτελέσεως τῆς δικαιοσύνης του, ἀναφέρουν καὶ τὸ ἑξῆς:

Μιὰ μέρα, ὁ Ἀχμέτ, συνοδευόμενος ἀπὸ ἕναν Εὐρωπαῖο, περνοῦσε ἔξω ἀπὸ ἕνα καφενεῖο, ὅταν ξάφνου ἄκουσε φωνὲς γύρω ἀπὸ μιὰ γυναῖκα. Πλησίασε τότε κι' αὐτός, καὶ παραμερίζοντας μονομιᾶς τὸ πλῆθος, ἔστησε πρόχειρο δικαστήριο.

Ἔξω ἀπὸ τὸ καφενεῖο αὐτὸ καθόταν συνήθως μιὰ γρηὰ καὶ πουλοῦσε γάλα. Λοιπόν, ἡ γρηὰ αὐτὴ εἶχε δώσει γάλα, σ' ἕναν στρατιώτη, ὁ ὁποῖος, ἀφοῦ τὸ ἤπιε, δὲν ἤθελε νὰ πληρώσῃ, λέγοντας πὼς δὲν εἶχε πιῆ γάλα.

Τότε ὁ Ἀχμὲτ εἶπε στὴν γυναῖκα:

—Μπορεῖς νὰ μοῦ ἀποδείξῃς ὅτι πράγματι ἤπιε ὁ στρατιώτης γάλα;

—Δὲν μπορῶ νὰ τὸ ἀποδείξω; τοῦ εἶπε ἐκείνη, γιατὶ τὴν ὥρα ποὺ τὸ ἔπινε δὲν ἦταν κανένας ἐδῶ. Ἀλλὰ ὁρκίζομαι στὸν Προφήτη ὅτι ἤπιε.

—Καλά, τῆς εἶπε ὁ Ἀχμὲτ ρίχνοντάς της ἕνα ἄγριο βλέμμα.

Καὶ γυρίζοντας στὸν στρατιώτη, τὸν ρώτησε:

—Μπορεῖς ἐσὺ νὰ ἀποδείξῃς ὅτι δὲν ἤπιες γάλα;

—Ὄχι, ἀλλὰ μπορῶ νὰ ὁρκισθῶ πὼς δὲν ἤπια.

—Φτάνει, εἶπε ὁ Ἀχμὲτ καρφώνοντας καὶ ἐπάνω στὸν στρατιώτη τὸ ἄγριο βλέμμα του.

Κι' ἀφοῦ σκέφθηκε γιὰ λίγη ὥρα τὸ πῶς θὰ μποροῦσε νὰ ἀνακαλύψῃ καλύτερα τὴν ἀλήθεια ἐφώναξε:

—Τώρα θὰ δοῦμε ποιὸς ἀπὸ τοὺς δυὸ σας λέει ψέματα! Γονάτησε ἐδῶ, μπροστά μας, κι' ἄνοιξε τὸ στῆθος σου, εἶπε στὸ στρατιώτη.

Ὁ δυστυχὴς ἐξετέλεσε ἀμέσως τὴν διαταγή του. Τότε ὁ Ἀχμὲτ τραβώντας μὲ ἀστραπιαίαν ταχύτητα ἕνα μαχαῖρι, τοῦ ἔσχισε πέρα γιὰ πέρα τὸ στομάχι, ἀπὸ τὸ ὁποῖον ἔτρεξε ἀμέσως γάλα, ἀνακατεμένο μὲ αἷμα.

Τὸ πλῆθος ποὺ παρακολουθοῦσε ὅλη αὐτὴ τὴ σκηνή, ἔμεινε ἔκθαμβο, ἀλλὰ καὶ θαυμάζον τὸν Πασᾶ γιὰ τὴν ἐξυπνάδα του. Ὁ Εὐρωπαῖος ὅμως, ποὺ τὸν συνώδευε, καὶ ποὺ φυσικὰ κάθε ἄλλο παρὰ τὸν ἐθαύμασε, θέλησε νὰ ἐμβαθύνῃ στὴ σκέψι ποὺ τὸν ὡδήγησε στὸ ἔγκλημα καὶ μὲ κάποιον σεβασμὸ βέβαια τὸν ἐκάκισε γιὰ τὴν πρᾶξι του αὐτή, λέγοντάς του πὼς ἂν δὲν βρισκόταν τὸ γάλα στὸ στομάχι τοῦ στρατιώτη θὰ ἀπετύγχανε ἐντελῶς ἡ... δικαιοσύνη του. Τότε ὁ Ἀχμὲτ τοῦ ἀπήντησε ἀπαθέστατα:

—Καθόλου. Γιατὶ τότε θὰ ἔκοβα ἀμέσως καί... τὸ κεφάλι τῆς γρηᾶς.

ΣΕΒΕΡΙΝ

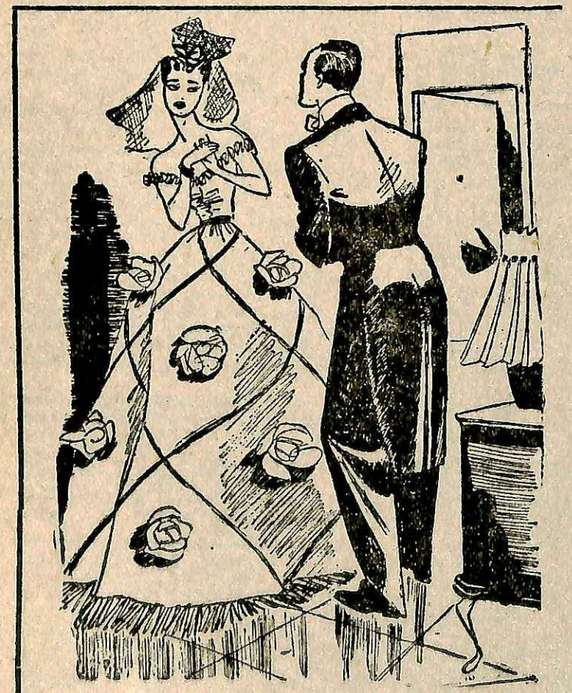

ΕΙΛΙΚΡΙΝΕΙΑ

Ἐ κ ε ῖ ν ο ς : — Δεσποινίς, τὰ μάτια σας καὶ τὸ καθαρτικὸ ποὺ ἐπῆρα τὸ πρωῒ μὲ κάνουν νὰ ὑποφέρω.

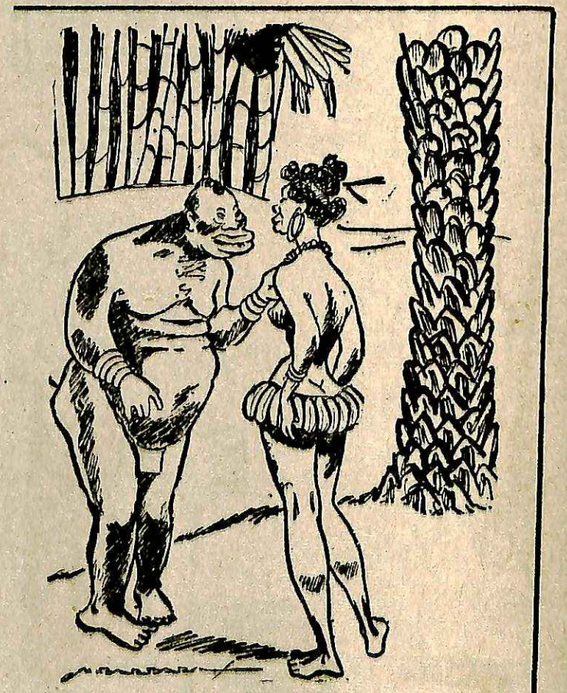

ΕΡΩΤΕΣ... ΑΝΘΡΩΠΟΦΑΓΩΝ

Ἐ κ ε ῖ ν ο ς : — Ξέρεις, εἶσαι τόσο ὄμορφη, ποὺ τόσον καιρὸ σ' ἔτρωγα μὲ τὰ μάτια. Σήμερα ὅμως ἄλλαξα γνώμη.

Δ. ΨΑΘΑ

Βίος καὶ πολιτεία τῆς κυρίας Σουσοῦς

ΠΑΝΑΓΙΩΤΑΚΗΣ Ο ΦΙΛΟΤΙΜΟΣ

ΤΙΣ γειτόνισσές της ἡ κ. Σουσοῦ τὶς ἔβλεπε ἀφ' ὑψηλοῦ. Δὲν θὰ καταδεχόταν ποτὲ ὄχι νὰ τὶς συναναστρέφεται, ἀλλὰ οὔτε καὶ ἁπλῶς νὰ τὶς χαιρετᾷ κἄν, ἂν δὲν συνέβαινε νὰ τῆς ἀρέσῃ τρομερὰ ἡ κουβέντα. Μποροῦσε νὰ σκάσῃ ἂν ἦταν ὑποχρεωμένη νὰ μείνῃ δέκα λεπτὰ μὲ κλειστὸ τὸ στόμα. Εἶχε νὰ πῇ ἄλλωστε τόσα πράγματα· Σὲ ποιὸν θὰ ἀπευθυνόταν;

Ἔτσι, ἀναγκασμένη νὰ συναναστρέφεται αὐτὸν τὸν χαμηλὸ κύκλο ποὺ ἀπετελεῖτο ἀπὸ γυναικοῦλες τῆς γειτονιᾶς, ἡ κυρία Σουσοῦ, βρισκόταν δι ἀρκῶς στὶς πόρτες καὶ διηγεῖτο μὲ συναρπαστικὴν εὐφράδειαν, ὥρες ὁλόκληρες, τὰ κατ' αὐτήν. Ἐδῶ δὲν μποροῦσε βέβαια, νὰ πῇ γιὰ τὸν ἄντρα της ὅτι ἦταν πολὺ μίζερος, οὔτε ὅτι εἶχε αὐτοκίνητο ποὺ ὡδηγοῦσε μόνος του· Γιατὶ οἱ γειτόνισσες ἤξεραν τὸν ἀγσθώτατο κὺρ - Παναγιωτάκην ποὺ εἶχε τὸ ψαράδικο στὴν ἀγορὰ καὶ ποὺ παρ' ὅλα τὰ ἀγωνιώδη πλυσίματα ποὺ τοῦ ἔκανε ἡ Σουσοῦ, κατὰ τὶς Κυριακὲς καὶ ἑορτές, ἐθρωμοῦσε ψάρι ἐδῶ καὶ ἕνα χιλιόμετρο.

Συνέβαινε πολλὲς φορὲς καθὼς κουβέντιαζε γιὰ τὸν ἄντρα της καὶ ξεχνιόταν σὲ ἐνθουσιώδεις περιγραφές, νὰ κάνῃ τὴν ἐμφάνισί του ἀπ' τὴν γωνιὰ ὁ κὺρ - Παναγιωτάκης, συμπαθής, ἀλλὰ λίγδης, ἀξιοπρεπὴς, ἀλλὰ ἀξύριστος, κύριος, ἀλλὰ λέτσος· Ἡ ἄκαιρη αὐτὴ ἐμφάνισίς του ἔκανε ἔξω φρενῶν τὴν Σουσοῦ ποὺ δαιμονιζόταν, μάλιστα, ἀκόμα περισσότερο κα θὼς τὸν ἔβλεπε νὰ κουτσαίνῃ ἐλαφρῶς:

— Τί ἰδιότροπος ἄνθρωπος, Παναγία μου!

— Γιατί, Σουσοῦ;

— Νά, δὲν τὸν γλέπετε; Τοῦ ἀρέσει νὰ κουτσαίνῃ· Χίλιες φορὲς τοῦ ἔχω πῆ. Παναγιωτάκη, κόψτο αὐτὸ τὸ κακὸ ἐλάττωμα. Ἐφτοῦνος, τίποτις! Ἐκεῖ!

— Καλά, δὲν εἶναι κουτσός, κυρὰ - Σουσοῦ;

Ἔξω φρενῶν γινόταν ἡ Σουσοῦ:

— Κουτσός; Δάγκωσ' τὴ γλῶσσα σου, μὴ σὲ ξανακούσω, Εὐσταθιά μου· Ἐξεπίτηδες καλὲ τὸ κάνει! Τοῦ ἔρχεται πιὸ βολικὰ νὰ περπατάῃ ἔτσι! Μ' ἐννόησες;

Ἄλλες φορές, ὅμως, ἐπειδὴ τὸ παρὸν τοῦ συζύγου της, δὲν τὴν βοηθοῦσε, προσπαθοῦσε νὰ τονίσῃ ὅσο μποροῦσε περισσότερο τὸ παρελθόν του. Τὸν παρίστανε μᾶλλον, σὰν ἕνα θῦμα τῶν περιστάσεων ποὺ κατεστράφη σὲ κάτι ἀκαθόριστες ἐπιχειρήσεις καὶ ἀναγκάσθηκε ἤδη νὰ ἐξασκῇ τὸ ἐπάγγελμα τοῦ..ψαρέμπορος!

— Ξέρετε τί μόρφωσις ποὺ ἔχει! Τρεῖς γλῶσσες τὶς μιλεῖ φαρσί!

— Ἀλήθεια;

— Ἀμέ τί! Δὲν τὸν ἀκούσατε ποτὲς νὰ μιλάῃ τὰ γαλλικά;

— Ποτές!

Τὸ ὕφος τῆς Σουσοῦς γινόταν περιφρονητικῶς συγκαταβατικόν:

— Ἔμ, βέβαια! Καὶ μὲ ποιὸν νὰ κουβεντιάσῃ γαλλικὰ ἐδῶ πέρα; Λαου τζῖκοι γλέπετε ἡ γειτονιά μας!

Κι' ἐπ' αὐτοῦ ἐπέμενε τόσο πολὺ ἡ Σουσοῦ, ὥστε οἱ γειτόνισσες εἶχαν πεισθῆ ὅτι ὁ κὺρ - Παναγιωτάκης ἦταν γλωσσομαθής·

— Τίποτις δραγουμάνος θὰ ἦταν ὁ φουκαρᾶς, συνεπέραναν, καὶ ξεπέσεσε στὰ ψαράδικα.

Ἐπὶ πολὺ διάστημα ἐπικρατοῦσε αὐτὴ ἡ πεποίθησις στὴν γειτονιά· Ἕως ὅτου κάποιαν ἡμέρα, ἐνεφανίσθη ἐκεῖ ὁλόγυρα κάποιος ξένος· Ζητοῦσε κάτι πληροφορίες, ἀπευθυνόταν στὸν ἕναν, ἀπευθυνόταν στὸν ἄλλον, ἀλλὰ κανεὶς, οὔτε καμμιὰ δὲν ἦταν σὲ θέσι νὰ καταλάβῃ. Σὲ λίγα λεπτὰ ὁλόγυρά του ἐσχηματίσθη κύκλος ἀπὸ τὶς γειτόνισσες ποὺ προσπαθοῦσαν νὰ συνεννοηθοῦν μὲ χειρονομίες, ἀλλὰ τοῦ κάκου.

Ἐκλήθη καὶ κάποια πρόσφυξ ἀπ' τὴ Σμύρνη ποὺ ἤξερε τούρκικα, ἔσπευσε νὰ παρουσιασθῇ μπροστά του μὲ τὸ θάρρος τῆς γλωσσομαθοῦς, τοῦ μίλησε τούρκικα, ἀλλὰ ὁ ἄνθρωπος δὲν διηυκολύνθη περισσότερον.

Τότε τοὺς ἦλθε ἡ λαμπρὴ ἰδέα:

— Καλέ, ὁ ἄντρας τῆς Σουσοῦς, καλέ!

— Μωρέ, καλὰ λέτε!

Ἡ Σμυρνιὰ ἐγύρισε στὸν ξένον, καὶ τοῦ ἔκανε νόημα νὰ περιμένῃ:

— Γκελετζέκ, ἐφέντη!

— Κομμάν;

— Μπεκλέ! Μπεκλέ μπιράζ! Παναγιωτάκη ἐφέντη γκελεζτέκ! Μπουρντά! Μπουρντά!

Περισσότερο ἀπὸ τὶς χειρονομίες, παρὰ ἀπὸ τὶς κουβέντες, ὁ ξένος κατάλαβε ὅτι ἐπρόκειτο νὰ μετακληθῇ κάποιος γλωσσομαθὴς καὶ ἐπερίμενε.

Μιὰ γειτόνισσα πετάχτηκε στὸ σπίτι τῆς Σουσοῦς καὶ τῆς ἐξήγησε ἐν βίᾳ τί συνέβαινε.

Ἡ Σουσοῦ ἄκουσε ψυχραίμως τὰ διατρέχοντα, ἐπληροφορήθη ὅτι ὅλη ἡ γειτονιὰ ἐπερίμενε ἀπ' τὸν Παναγιωτάκη νὰ σώσῃ τὸ κῦρος της καὶ ἐνῶ ἐκεῖνος ἄκουγε ὅλα αὐτὰ χωρὶς νὰ καταλαβαίνῃ ἀκριβῶς περὶ τίνος ἐπρόκειτο, ἡ Σουσοῦ τοῦ ἀπηυθύνθη ἀποφασιστικά:

— Σήκω, Παναγιώτη!

— Ποῦ νὰ πάω;

— Σὲ περιμένει ἕνας Ἄγγλος!

— Ἄγγλος;

— Ναί, ναί! Ἔλα κοντέ! Ἄγγλος ἀπὸ τὴν Ἀγγλία· Ἦρθε ἐδῶ καὶ σὲ ζητάει. Κύτταξε μιὰ στιγμὴ τί θέλει. Μίλησέ του, γιατὶ ἐδῶ στὴ γειτονιά, οἱ καϋμένοι, δὲν ξέρουν περὶ ξένες γλῶσσες.

Κι' ὕστερα, γυρίζοντας στὴ γειτόνισσα:

— Πηγαίνει, κυρά μου.

— Θάρθῃ;

— Μιὰ στιγμὴ, νὰ βάλῃ τὰ παπούτσια του κι' ἔφταξε!

Ὅταν ἔμεινε μονάχο του τὸ ζεῦγος, ἔγινε σκοτωμός.

Ὁ Παναγιωτάκης ἐπ' οὐδενὶ λόγῳ ἤθελε νὰ ἐκτεθῇ σὲ τέτοιον κίνδυνο καὶ βεβαίωνε πὼς ἄλλες «γλῶσσες» ἀπὸ τὰ ψάρια δὲν ἤξερε.

Ἀποροῦσε, μάλιστα, πῶς τοὺς ἐπέρασε ἡ ἰδέα νὰ φωνάξουν αὐτὸν νὰ βγάλῃ τὸ φεῖδι ἀπὸ τὴν τρύπα· Ἡ Σουσοῦ, ἔξω φρενῶν, τοῦ ἔλεγε πὼς δὲν εἶχε θάρρος στὴ ζωή του, πὼς δὲν τολμοῦσε ποτὲ τίποτε καὶ πὼς γι' αὐτὸ ψαρᾶς γεννήθηκε, παληοψαρᾶς θὰ πέθαινε.

Πὼς ἦταν ἐκτεθειμένη στὴ γειτονιὰ κι' ἂν δὲν μιλοῦσε ἀγγλικά, θ' αὐτοχτονοῦσε.

— Μὰ δὲν ξέρω!

—Θὰν τὰ καταφέρῃς.

— Εἶσαι τρελλή!

— Ἐγὼ τρελλή; Ἐδῶ τόσος καὶ τόσος κόσμος μιλάει ἀγγλικά, γαλλικά, γερμανικά, πιὸ ἔξυπνοι εἶναι, δῆλαδὴ αὐτοὶ ἀπὸ σένα; Ἔ; Πῶς τὰ καταφέρνουν; Ἔχουν θάρρος! Ἐσὺ εἶσαι φοβιτσιάρης. Γι' αὐτὸ καὶ θὰ μείνῃς παληοψαρᾶς! Τί εἶναι; Σπουδαῖο πρᾶμα δηλαδή; Μίλα του ἀγγλικά, σάμπως θὰ καταλάβουν οἱ ἄλλοι; Φοβᾶσαι μὴ σὲ σκοτώσῃ; Ἀκοῦς ἐκεῖ κατζάμ' μαντράχαλος νὰ φοβᾶται νὰ μιλήσῃ λίγα ἀγγλικά! Ἄμ' ἂς ἤμουν ἐγὼ ἄντρας κι' ἔβλεπες!

Καὶ ἐν τέλει τοῦ ἐδήλωσε ρητῶς καὶ κατηγορηματικῶς ὅτι ἂν δὲν ἐπήγαινε νὰ τακτοποιήσῃ τὰ πράματα, θὰ ἔφευγε ἐκείνη τὴ στιγμὴ ἀπὸ τὸ σπίτι·

Τὸν ἔφερε στὸ φιλότιμο. Τὸν ἠπείλησε. Τὸν πῆρε μὲ τὸ καλό! Ὡστόσο ὁ κὺρ - Παναγιωτάκης — κομμάτια νὰ γίνῃ! — σηκώθηκε, ἔβαλε τὰ παπούτσια του, ἐπῆρε ὕφος ἄγριο καὶ ἐπῆγε πρὸς συνάντησιν τοῦ ἐχθροῦ, νὰ δώσῃ τὴν μοιραίαν μάχην·

Ὅταν μάλιστα, τὸν ἀντίκρυσε καὶ εἶδε ὅτι ἦταν ἕνας κοντὸς ἀνθρωπάκος, ἔσπευσε νὰ τοῦ πάρῃ τὸν ἀέρα:

— Μπονζούρ!

— Μπονζοὺρ, μεσιέ.· Παρλὲ βοὺ

φρανσαί;

— Παρλέ!

— 'Αλόρ... ἐκουτὲ μουά.

— Βουϊ!

'Ο ξένος ἄρχισε νὰ μιλᾷ γρήγορα καὶ νὰ ἐξηγῇ στὸν Παναγιωτάκην τί ἤθελε. 'Αλλὰ ὁ δυστυχὴς Παναγιωτάχης ἄρχισε νὰ ἱδρώνῃ. Εἶπε τρεῖς λέξεις μπονζούρ, παρέλ, βουϊ, κι' ἀπὸ κεῖ καὶ πέρα ἐξηντλήθη τὸ λεξιλόγιό του.

Τὰ πράγματα ἐζόριζαν κι' ἐσκούραιναν. Κατάλαβε ὅτι εἶχε μπλέξει σὲ μιὰν ὑπόθεσι ἄσχημη καὶ ὅσο ἔβλεπε τὸν κύκλο τῶν περιέργων ποὺ ἐμεγάλωνε διαρκῶς, τόσο τὸν ἔπιανε τὸ φιλότιμο κι' ἐπρομάντευε τὸ ρεζιλίκι του τρομακτικόν.

Πῶς θὰ ἐστεκόταν πλέον; Πῶς θὰ ἐζοῦσε ὕστερα ἀπ' αὐτὸ τὸ αἶσχος; Καὶ καθὼς ὁ Γάλλος μιλοῦσε κι' ἐπερίμενε ἀπάντησιν, στριμωχθεὶς σὲ φοβερὸν ἀδιέξοδον, ἐπῆρε ξαφνικὰ ἀπόφασιν στὸ ἄψε - σβῦσε, ἔπεσε ἀπάνω του καὶ τὸν ἄρχισε στὶς γροθιές.

'Ο ξένος, ἐμβρόντητος, ἄρχισε νὰ φωνῇ. Ἔπεσαν οἱ ἄλλοι νὰ τοὺς χωρίσουν. 'Ο ξένος ὠρύετο καὶ ἔβριζε. Ἔβριζε καὶ ὁ Παναγιωτάκης. Τοῦ εἶχε πρήξει τὸ μάτι. Μετὰ δυσκολίας κατώρθωσαν νὰ τὸν ἀποσπάσουν ἀπὸ τὰ χέρια του καὶ νὰ τὸν ἀπομακρύνουν. Κι' ὅταν ἔμεινε μόνος, θριαμβευτὴς ἐπὶ τοῦ πεδίου τῆς μάχης, τὸν ἐρώτησαν:

— Γιατὶ, μωρὲ, Παναγιώτη, τὸν βάρεσες;

— Γιατὶ τὸν βάρεσα; Γιατὶ σᾶς ἔβριξε ὅλους ἐσᾶς γουρούνια, ποὺ δὲν ξέρετε γαλλικά! Κατάλαβες; Καὶ μοῦπε νὰ πᾶτε νὰ πέσετε νὰ πνιγῆτε ὅλοι σας. Ἔ, δὲν μποροῦσα νὰ τ' ἀκούω, τὸν ἀλήτη! Τοῦδωσα νὰ καταλάβῃ!

Καὶ ὁ Παναγιωτάκης ἀπεσύρθη θριαμβευτὴς στὸ σπίτι του, συνοδευόμενος ἀπὸ τὴν ἄφθονον μαρίδα...

Δ. ΨΑΘΑΣ

ΖΟΥΜΕ

Σ'ΑΛΛΟΥΣ ΠΛΑΝΗΤΕΣ

Η ΠΡΑΓΜΑΤΙΚΗ ΕΥΤΥΧΙΑ

ΔΕΝ εἶχαν ἀπομείνει παρὰ ἐλάχιστα μόνον κενὰ καθίσματα μέσα στὴν ἀπέραντη ἐκείνη ὑπόγεια στοά, ὁπότε στὸ στραφτερὸ ἀντιφέγγισμα ἑνὸς χρυσωμένου δίσκου, ποὺ αἰωρεῖτο σὲ ἀρκετὸ ὕψος, κάθε ψὶ θυρος ἔπαυε μὲ μιᾶς καὶ σὰν αὐτόματα, στὴν πίεσι ἑνὸς κουμπιοῦ, τὰ περισσότερα ἀπὸ πεντακόσια γιγαντόσωμα ἄτομα ποὺ ἐκάθονταν ὡς τώρα, τιχνάθηκαν ὄρθια καὶ ἔσκυψαν τὸ κεφάλι εἰς ἔνδειξιν χαιρετισμοῦ.

Τὴν ἴδια στιγμὴ τὸ βάθος τῆς στοᾶς φωτίσθηκε ἀπὸ ποικιλόχρωμες ἀναλαμπὲς καὶ στὸ στρογγυλό της ἄνοιγμα, ποὺ διακρινόταν τώρα, διεγράφη καθαρὰ ἡ σιλουέττα ἑνὸς τεραστίων διαστάσεων γηραλέου ἀνδρὸς ποὺ μὲ βῆμα ἀργὸ προχωροῦσε πρὸς τὰ ἀδειανά, σὰν ντιβάνια καθίσματα. Πίσω του, ἀκολουθοῦσαν πέντε ἄλλοι, ποὺ μὲ φανερὴ δυσκολία κρατοῦσαν στὰ χέρια τους διαφόρων σχημάτων δέματα.

Ὅταν ὁ γηραλέος ἄνδρας ξαπλώθηκε σ' ἕνα ξεχωριστὸ κάθισμα, ποὺ ὑψωνόταν ἐπάνω ἀπ' τ' ἄλλα, κι' αὐτοὶ ποὺ τὸν ἀκολουθοῦσαν πῆραν θέσεις δίπλα του, σὰν αὐτόματα πάλι, ἐκεῖνοι ποὺ τινάχθηκαν ὄρθιοι στὸν ἔρχομό τους, ξανακάθησαν στὶς θέσεις τους.

Ἐπηκολούθησε λιγόστιγμη σιγὴ καὶ μόλις οἱ γλυκεῖς ἦχοι τοῦ Ὕμνου στὸν πατέρα ἥλιο ἁπλώθηκαν στὴν ἀπέραντη στοά, μὲ μιὰ συγχρονισμένη κίνησι, ὅλοι οἱ παρευρισκόμενοι ἀφήρεσαν τὰ βαρειὰ καλύμματα τῶν κεφαλιῶν τους. Καὶ τότε μποροῦσε νὰ διακρίνῃ κανεὶς πὼς μέσα στὸ πλῆθος ἐκεῖνο τῶν γιγαντόσωμων ἀτόμων περισσότερες ἀπὸ ἑκατὸ ἦσαν γυναικες.

Σὲ μιὰ χειρονομία τοῦ γηραλέου ἀνδρός, οἱ ἦχοι ἐπαυσαν μὲ μιᾶς καὶ καθὼς τὰ χείλη ἄρχισαν ν' ἀρχοκινοῦνται, μιὰ βροντερὴ φωνή, ποὺ ἀντηχοῦσε σὰν κεραυνός, ἀκούστηκε μέσα στὴν ὑπόγεια στοά.

—Σᾶς ἐκάλεσα ἐδῶ, ἀντιπρόσωποι τῶν κατοίκων τῆς Σελήνης, ἄρχισε νὰ λέῃ ἡ φωνή, γιατὶ εἶναι καιρὸς πιὰ νὰ σκεφθοῦμε γιὰ τὴν ὀργάνωσι τῆς ἀμύνης μας...

Κι' ὅσο ἐκεῖνος μιλοῦσε, τόσο αὐτοὶ ποὺ κάθονταν δίπλα του, πεσμένοι στὰ δέματα ποὺ εἶχαν ἀνοίξει τώρα, μετακινοῦσαν κάτι μοχλοὺς καὶ κουμπιὰ ποὺ ἐξεῖχαν ἀπ' αὐτά.

—...'Απὸ τότε ποὺ (ἤμουν παιδὶ ἀκόμα), συνέχισε ἡ βροντερὴ φωνή, κάποιος ἀπὸ τοὺς βαρβάρους κι' ἀπολίτιστους αὐτοὺς κατοίκους τῆς Γῆς, ποὺ λεγόταν 'Ιούλιος Βὲρν, μίλησε γιὰ ἕνα ταξίδι του ἀπὸ τὴ Γῆ στὴ Σελήνη, οἱ ἀντάξιοι ἀπόγονοί του, οὔτε στιγμὴ δὲν ἔβγαλαν ἀπὸ τὸ μυαλό τους τὴν ἰδέα νὰ βροῦν τὸν τρόπο νὰ ἔρθουν στὸν πλανήτη μας. Κι' ἂν γιὰ πολλὰ χρόνια αὐτὸ δὲν ἦταν γιὰ μᾶς παρὰ ἕνα εὔθυμο θέμα μὲ τὸ ὁποῖον γελούσαμε εἰρωνευόμενοι τὴν κουταμάρα τῶν Γηΐνων, τώρα, σύμφωνα μὲ τὶς πληροφορίες ποὺ ἀντλοῦμε, χάρις στὰ ὑπέροχα τηλεακουστικὰ καὶ τηλεοπτικὰ μηχανήματά μας, παρ' ὅλη τὴν πρωτόγονη κατάστασι στὴν ὁποία βρίσκονται οἱ κάτοικοι τῆς Γῆς, φαίνεται πὼς ὄχι μόνον βρῆκαν τὸν τρόπο νὰ μᾶς πλησιάσουν, ἀλλὰ καὶ ἑτοιμάζονται νὰ τὸ ἐπιχειρήσουν...

Ψιθυρισμοὶ ἀποδοκιμασίας ἄρχισαν ν' ἀκούωνται ἀπ' ὅλες τὶς πλευρὲς ποὺ σταμάτησαν ἀπότομα, ὅταν ὄρθιος πιά, ὑψώνοντας τὸ γιγάντιο ἀνάστημά του, ὁ γηραλαῖος ἄνδρας συνέχισε μὲ βροντερώτερη φωνή:

—...'Εφ' ὅσον ὅμως ἀναπνέω ἀκόμη ἐγώ, ποτὲ δὲν θὰ ἐπιτρέψω, κι' εἶμαι βέβαιος πὼς συμφωνεῖτε ὅλοι μαζί μου, νὰ πλησιάσῃ βέβηλος κάτοικος τῆς Γῆς τὸν εὐτυχισμένο κόσμο μας...

—Οὔφ!, ἀντήχησε ξαφνικὰ μιὰ φωνὴ διαμαρτυρίας, ἀπὸ τὴ μέση τῆς στοᾶς. Εὐτυχισμένος κόσμος!...

Κατάπληκτοι ὅλοι ἐστράφηκαν πρὸς τὸ μέρος τῆς φωνῆς. Ὄρθια μιὰ ὑψηλόσωμη γυναῖκα, ἀτένιζε μὲ ἄγριο βλέμμα ἐκείνους ποὺ τὴν κύτταζαν...

—Ἂς μὴ μιλᾶμε γιὰ εὐτυχισμένον κόσμο, ἐπαγέλαβε ἡ γυναῖκα. 'Η εὐτυχία εἶναι ἄγνωστο πρᾶγμα σ' ἐμᾶς κι' ἂν θέλωμε νὰ τὴν γνωρίσωμε, ὄχι μόνο δὲν πρέπει νὰ ἐμποδίσωμε τοὺς κατοίκους τῆς Γῆς νὰ μᾶς ἐπισκεφθοῦν, ἀλλὰ ἂν ὑπάρχῃ τρόπος, νὰ τοὺς διευκολύνωμε νὰρθοῦν...

Ἔρριξε μιὰ ματιὰ γύρω της καὶ καθὼς κανεὶς δὲν ἐτόλμησε νὰ τὴν διακόψῃ, παίρνοντας ἀκόμα περισσότερο θάρρος κι' ἀπὸ τὰ ἐνθαρρυντικὰ νεύματα τῶν γυναικῶν ποὺ τὴν περιτριγύριζαν, πρόσθεσε ἀποτεινομένη μᾶλλον στὸν γηραλέο ἄνδρα, ποὺ τὸ πρόσωπό του ἀγρίεψε τώρα.

—Μόνον οἱ κάτοικοι τῆς Γῆς γνωρίζουν τὴν εὐτυχία ποὺ, σύμφωνα μὲ τὰ συμπεράσματα τῶν παρατηρήσεών μας, τοὺς τὴν χαρίζει ἕνα ἄγνωστο πρᾶγμα σὲ μᾶς ποὺ λέγεται...

—Ἔρως! συνεπλήρωσαν ὄρθιες τώρα κι' ὅλες οἱ ἄλλες γυναῖκες.

—Καὶ τὸν ἔρωτα αὐτὸν θέλομε νὰ γνωρίσωμε κι' ἐμεῖς, κατέληξε ἐκείνη ποὺ πρώτη διαμαρτυρήθηκε καὶ ξανακάθησε στὴ θέσι της.

ΘΑΝ. ΓΙΑΝ.

Ἡ καμαριέρα (στὸν πυροσβέστη ποὺ κρύφτηκε μέσα στὸ ρολόϊ): —Μεῖνε ἀκίνητος καὶ κατέβασε τὰ μουστάκια σου, οὕτως ὥστε ἡ κυρία νὰ νομίσῃ πὼς ἡ ὥρα εἶνε 7 καὶ 25'

ΕΡΩΤΙΚΟΣ ΚΑΪΜΟΣ

Πρωτότυπο ἑλληνικὸ διήγημα τοῦ

ΣΠ. ΠΑΝΑΓΙΩΤΟΠΟΥΛΟΥ

Μὲ σηκωμένο τὸ γιακᾶ τοῦ παλτοῦ, τὸ καπέλλο χωμένο βαθειὰ στὸ κεφάλι κι' ἀλλαγμένο τὸ βῆμα του, ὁ Στάθης Νικολάου ἐβάδιζε γοργά, φροντίζοντας ν' ἀποφύγῃ κάθε συνάντησι. 'Η νύχτα ἦταν σκοτεινή. Βαρειὰ σύννεφα εἶχαν σκεπάσει τὸν φθινοπωρινὸ οὐρανὸ κι' ἡ μπόρα ἦταν ἕτοιμη νὰ ξεσπάσῃ ὥρα τὴν ὥρα. Μὰ τὸ ἡμερολόγιο ἐσημείωνε «πανσέληνο» κι' ἡ ἐταιρία ποῦχε ἀναλάβει τὴν ἐκμετάλλευσι τοῦ ἠλεκτροφωτισμοῦ εἶχε προτιμήσει νὰ μὴν ἀνάψῃ τὰ φῶτα.

— Πάλι τὰ ἴδια, σκέφτηκε ὁ Στάθης, ποὺ ὁ νοῦς του, ταραγμένος ἀπὸ τὴ χαρὰ καὶ τὴν ἀνησυχία ποὺ τὸν πλημμύριζαν, ζητοῦσε ν' ἀπασχοληθῇ μὲ κάτι ἄλλο. «'Η αἰωνία ἱστορία τῆς κλεψιᾶς τοῦ Δήμου καὶ τοῦ κόσμου...».

Τὴν μισοῦσε αὐτὴ τὴν ἐταιρία. Σὰν τραπεζιτικός, ἦταν σὲ θέσι νὰ καταλάβῃ πόσο ἐπιζήμια ἦταν στὸν τόπο ποὺ τὸν φιλοξενοῦσε. Κι' εἶχε ἀρχίσει τώρα νὰ σχεδιάζῃ ἕνα ἄρθρο γιὰ τὴν τοπικὴ ἐφημερίδα ἐναντίον της, ὅταν ἄξαφνα συλλογίστηκε πόσο ἐπικίνδυνο θὰ ἦταν γι' αὐτὸν νὰ εἶχαν ἀνάψει τὰ φῶτα. 'Ο νοῦς του ξαναγύρισε στὴν εὐτυχία, ποὺ πήγαινε νὰ βρέψῃ κρυφὰ σὰν κλέφτης κι' ἡ ἀνησυχία ξαναπλωσε τοὺς ἰσκιους της στὴν ψυχή του, ποὺ ἦταν ὡστόσο γεμάτη ἀπὸ τὸ φέγγος τῶν γλυκύτερων ἐλπίδων.

'Επὶ τέλους ἔφτασε στὸ σπίτι τοῦ Μανιοῦ. Στὸ φῶς μιᾶς ἀστραπῆς, εἶδε τὴ μικρὴ ὑπηρέτρια, τὴν 'Αγγέλα, νὰ περιμένῃ ἀπέξω ἀπὸ τὴν πόρτα διπλωμένη μ' ἕνα σάλι.

— 'Ελατε, ἄκουσε νὰ τοῦ λέῃ.

Ἔρριξε μιὰ γρήγορη ματιὰ γύρω καὶ μπῆκε στὸ σπίτι τρέμοντας ἀπὸ ἕναν ἀκατανίκητο φόβο.

Ὅταν ἔκλεισε ἡ πόρτα, ἡ 'Αγγέλα χάθηκε. Δυὸ χέρια τρυφερά, δλόδροσα, πῆραν τὰ δικά του, ποὺ ἐκαίγανε καὶ τοῦ τάσφιξαν ζωηρά.

— Καλῶς ἤρθες, ἀγγελέ μου, ἄκουσε νὰ τοῦ λέῃ ἡ μεταλλικὴ φωνὴ τῆς Σοφίας, καὶ νόμισε πὼς κάποιο βιολὶ ἔπαιζε παρέκει λίγες νότες μὲ σουρντίνα.

Δίχως νὰ τὸ νοιώσῃ, βρέθηκε σὲ λίγο σ' ἕνα καμαράκι μικρό, χαμηλοτάβανο, ποὺ μοσκοβολοῦσε ἀπὸ μυρωδιές.

— Τσάφ! Ἕνα σπίρτο ἄναψε καὶ σὲ λίγο τὸ φῶς ἑνὸς σπαρματσέτου χύθηκε χλωμό, γλυκό, μέσ' στὴ μικρὴ κάμαρα.

— Ἔλα, βγάλε τὸ καπέλλο σου καὶ τὸ παλτό σου. Κάθησε. Πῶς εἶσαι ἔτσι; Μίλησέ μου, τοῦ εἶπε ἡ Σοφία.

Σιγὰ-σιγὰ ὁ Στάθης ἔδιωξε τὸ φόβο ποὺ τὸν ἔπνιγε. Τὸ θάρρος τοῦ ὡραίου αὐτοῦ κοριτσιοῦ, ποὺ ἔξη μῆνες τώρα εἶχε γίνει τὸ εἴδωλό του, μεταδόθηκε στὴν ψυχή του, σβύνοντας καὶ τοὺς τελευταίους δισταγμούς. Τὴν ἐκύτταξε βαθειὰ στὰ μάτια ποὺ λάμπανε ἀπὸ χαρά. Πῆρε τὰ χέρια της καὶ τὰ φίλησε, ἄπλωσε ἔπειτα τὰ δικά του στοὺς ὤμους της, τὴν ἔφερε κοντά του καὶ τὴν ἔσφιξε στὴν ἀγκαλιά του θερμά, παράφορα. Ἕνα φιλί — τὸ πρῶτο, ἐκεῖνο ποὺ χαράζεται πύρινα στὴν ψυχή — ἕνωσε τὰ χείλη τους γιὰ πολύ, γεμίζοντας τὸ μικρὸ καμαράκι μὲ γλυκόπικρους ἀντίλαλους.

Πόσο βάσταξε ἡ εὐτυχία τους; Μιὰν ὥρα ἢ μιὰ στιγμή; Μιὰ νύχτα ἢ μιὰν ἀκέριαν ζωή; Εἶχαν ξεχαστῆ ἐκεῖ δά, στὸ καμαράκι τῆς ὑπηρέτριας, ὅταν ὁ Εὐάγγελος Μανιός, ὁ πατέρας τῆς Σοφίας, ἐπὶ κεφαλῆς ὁλόκληρης κουστωδίας, τῆς γυναίκας του, τῆς ἀδελφῆς του, τῆς γεροντοκόρης καὶ τῆς μεγάλης κόρης του, μπῆκε μέσα ἀκράτητος σὰν σίφουνας καὶ φοβερὸς σὰν ἐφιάλτης, γιὰ νὰ γκρεμίσῃ ὅλους τοὺς πύργους τῶν ὀνείρων τους, γιὰ νὰ κάμῃ κόλασι τὸν μικρὸ παράδεισό τους.

'Αλλὰ ἀψὺς καθὼς ἦταν, δὲ σκέφτηκε πὼς ὁλόγυρα ἦταν τόσα σπίτια καὶ πὼς ἡ κυρὰ Λιάκενα, ποὺ ἔτρεξε στὴν ἐκκλησιὰ νὰ προδώσῃ τὰ παιδιά — τὰ εἶχε δῆ μέσα ἀπ' τὶς γρίλλιες τοῦ ἀντικρυνοῦ σπιτιοῦ της, ὁποῦ παραμόνευε, χρόνια ὁλόκληρα νὰ ἰδῆ ἕνα σκάνδαλο στ' ἀρχοντικό — ἦταν ἡ χειρότερη κουτσομπόλα τοῦ κόσμου, ἄξια νὰ κάνῃ γενικὸ συναγερμό. Βρίζοντας φοβερά, στριγγλίζοντας, ἔδιωξε μὲ τὶς κλωτσιὲς τὸ Στάθη κι' ἔδειρε ἀλύπητα τὴν κόρη του.

Καθὼς ἔβγαινε συντριμμένος ἀπὸ κεῖ μέσα, ὁ δύστυχος ὁ νέος εἶδε δυὸ τρεῖς σκιὲς ἀνθρώπων στὸ δρόμο κι' ἄκουσε κάτι λόγια σκληρά, ταπεινωτικά.

Ἔφτασε στὸ σπίτι του σωστὸ κουρέλι κι' ἔπεσε στὸ κρεββάτι μὲ πυρετό. Ὅλη τὴ νύχτα σπαρταροῦσε ἀπὸ τὰ ρίγη καὶ παραμιλοῦσε. 'Η κυρ'

Ἀγγέλα, ἡ σπιτονοικοκυρά του, ποὺ τὸν ἀγαποῦσε γιὰ τὴν καλωσύνη του καὶ τὴν εὐγένειά του, ξενύχτησε στὸ προσκέφαλό του, κάνοντας λογῆς-λογῆς γιατροσόφια γιὰ νὰ τὸν γιάνῃ.

Ἀλλὰ τὸ πρωῒ ὁ πυρετὸς ἀνέβαινε ἀκόμη, ἡ γλῶσσα του δέθηκε, τὰ μάτια του πρίστηκαν κι' ὅταν ἦρθε ὁ γιατρός, ποὺ ἐκάλεσε ἡ κύρ-Ἀγγέλα, εἶπε, ἀφοῦ ἐκύτταξε καλά, πὼς θὰ χρειαστῇ μιὰ θεραπεία πολλῶν ἡμερῶν γιὰ νὰ συνέλθῃ.

✶

Ὁ Στάθης Νικολάου ἦταν ἕνας νέος ἀπὸ φτωχὴ Πειραιώτικη οἰκογένεια ποὺ κατώρθωσε μὲ τὴν ἐργατικότητά του καὶ τὴν ἐξυπνάδα του νὰ κερδίσῃ μιὰ θέσι ζηλευτὴ μέσα στὴν «Πελοποννησιακὴ Τράπεζα» ὅπου εἶχε ἐπιτύχει νὰ διορισθῇ ἀπὸ δεκάξη χρόνων παιδί, μόλις ἔβγαλε τὸ γυμνάσιο.

Τὰ ἐφηβικά του χρόνια τὰ πέρασε ὅπως καὶ τὰ παιδικά, δουλεύοντας σκληρὰ γιὰ νὰ μπορέσῃ νὰ προκόψῃ.

Μαθητής, ἔκανε θελήματα τῶν γειτόνων στὴν ἀρχή, ὕστερα ἀντίγραφα ἑνὸς γνωστοῦ τους συμβολαιογράφου, γιὰ νὰ κερδίζῃ κάτι καὶ νὰ μὴν ἀναγκασθῇ νὰ διακόψῃ τὶς σπουδές του. Μπῆκε στὴν Τράπεζα δίχως μέσα, μὲ τὸ σπαθί του. Καὶ ρίχτηκε στὴ δουλειὰ μὲ μοναδικὴ διάθεσι, ὄχι ἀπὸ φιλοδοξία τόσο, ὅσο ἀπὸ ἀνάγκη ἐσωτερική, ἀπὸ συναίσθησι τῶν ὑποχρεώσεων ποὺ εἶχε ἀπέναντι τοῦ ἑαυτοῦ του, τῆς μητέρας του, ποὺ βασανίσθηκε νὰ τὸν μεγαλώσῃ, καὶ τῶν προϊσταμένων του.

Ὁ διευθυντής του τὸν παρακολουθοῦσε, τὸν ἐκτιμοῦσε κι' ἐφρόντιζε κάθε τόσο νὰ τοῦ καλυτερεύῃ τὴ θέσι. Εἴκοσι πέντε χρόνων, εἶχε γίνει τμηματάρχης καὶ λίγο ἀργότερα διωρίστηκε διευθυντὴς τοῦ ὑποκαταστήματος στὴν μικρή, ἀλλὰ γεμάτη ἀπὸ ἐμπορικὴ κίνησι αὐτὴν πόλι, ὅπου ὑπηρετοῦσε ἀκόμη.

Ἡ ζωὴ τῆς ἐπαρχίας ἀντὶ νὰ τὸν κουράσῃ, ὅπως γίνεται μὲ τοὺς περισσότερους Ἀθηναίους καὶ Πειραιῶτες, τοῦ ἄναψε περισσότερο τὸ ζῆλο γιὰ τὴ δράσι. Μέσα σὲ δυὸ χρόνια κατώρθωσε νὰ διπλασιάσῃ τὸν κύκλο τοῦ ὑποκαταστήματος. Εὐγενικός, πρόθυμος, μετρημένος, ὅπως ἦταν, εἶχε κερδίσει τὴ συμπάθεια τῆς μικρῆς κοινωνίας ποὺ τὸν φιλοξενοῦσε.

Τὴν ἀφοσίωσί του στὴ δουλειὰ καὶ τὴ γαλήνη τῆς ψυχῆς του ἦρθε νὰ ταράξῃ ξαφνικὰ ἕνας ἔρωτας φλογερὸς ἀπὸ κείνους ποὺ ἀναστατώνουν καὶ τοὺς πιὸ δυνατοὺς ἀνθρώπους, ποὺ συντρίβουν καὶ τὰ βαρύτερα ψυχικὰ χαρακώματα.

Ἦταν ἕνα ἀνοιξιάτικο δειλινὸ μυρωμένο, ὅταν ἡ κόρη τοῦ Μανιοῦ, τοῦ ἑκατομμυριούχου, ἐπρόβαλε ἐμπρός τους δροσερή, χαρούμενη, βεργολύγιστη σὰν ἕνα φρέσκο κλωνάρι μυγδαλιᾶς.

Ἡ καρδιὰ του ἐσκίρτησε ὅπως ἑνὸς εἰδβγαλτου κυνηγοῦ στὸ πέταγμα τρυγονιοῦ. Ἔμεινε γιὰ λίγο ἀσάλευτος, τρεμάμενος, σὰν νεραϊδοπαρμένος κι' ὕστερα τράβηξε γοργὰ πέρα, πρὸς τὸν κάμπο. Ζητοῦσε μέσ' στὴ σιγαλιὰ τῆς ἐξοχῆς νὰ πνίξῃ τὴν ταραχή του, νὰ σβύσῃ τὴν εἰκόνα ἐκείνη τὴ γοητευτικὴ ποὺ πήγαινε νὰ θρονιασθῇ στὴν ψυχή του, γκρεμίζοντας ὅλα τὰ εἴδωλα ποὺ εἶχε στήσει μιὰ ζωὴ φρόνιμη, συντηρητική, ἀφωσιωμένη ἀποκλειστικὰ στὴ δουλειά.

Ἀλλὰ τὸ βράδυ σὰν ἐγύρισε καὶ πῆγε νὰ βρῇ τὴ συντροφιά του στὸ ζαχαροπλαστεῖο, τὴν εἶδε ἀντίκρυ του μὲ τοὺς δικούς της κι' ἔνοιωσε πάλι τὴν ἴδια λαχτάρα.

Δὲν μπόρεσε νὰ μὴ ρωτήσῃ γι' αὐτή. Τοῦ εἶπαν ποιὰ εἶναι.

Μόλις εἶχε τελειώσει τὸ Κολλέγιο. Θὰ ἔμενε πιὰ στὸν τόπο της.

Οἱ πληροφορίες ποὺ τοῦδωσαν ἐμεγάλωσαν τὴν ταραχή του καὶ τὸν ἐπίκραναν. Ἡ κόρη τοῦ Μανιοῦ: ποῦ νὰ τολμήσῃ αὐτός, ἕνας ὑπάλληλος, νὰ ἐλπίσῃ πὼς θὰ τὴν κάνῃ ποτὲ δική του;

Μὲ σφιγμένη τὴν καρδιὰ τὴν εἶδε νὰ φεύγῃ σὲ λίγο κι' ἔμεινε ἀμίλητος, βυθισμένος σὲ πικροὺς λογισμοὺς ὅσην ὥρα ἐκάθησαν ἐκεῖ οἱ φίλοι του. Ὕστερα πῆγε στὸ σπίτι του καὶ βάλθηκε νὰ δαβάζῃ ἕνα ρομάντσο, ἀλλὰ τοῦ κάκου.

Ὁ νοῦς του πετοῦσε στὸ φεγγοβόλο ὅραμα ἐκείνης καὶ τοῦ φάνηκε πὼς ἔμοιαζε μὲ μιὰ πεταλούδα ποὺ τριγύριζε στὴ φλόγα ἑνὸς κεριοῦ.

Ἔπεσε στὸ στρῶμα του βαρὺς κι' ἀποκοιμήθηκε ἀργά. Εἶδε ἕνα ὄνειρο παράξενο, πὼς ἦταν τάχα μὲ τὴ Σοφία σ' ἕνα πίκ-νίκ, πὼς ἦταν τρελλὰ ἐρωτευμένη μαζί του, πὼς σὲ μιὰ στιγμὴ ἔμειναν μόνοι κι' ἐπῆγαν ν' ἀγκαλιαστοῦν μὰ ξαφνικὰ ἀνοίχτηκε ἐμπρός τους ἕνα ρέμα καὶ τοὺς ἐχώρισε.

Λίγες μέρες ἀργότερα, γνωριστήκανε σ' ἕνα σπίτι, μιλήσανε κι' ὁ ἐρωτάς του ἔγινε φλογερώτερος. Σὲ μιὰ ἐκδρομή, ποδχε ὀργανωθῆ ἀπὸ κάποιο σωματεῖο, ξαναδωθήκανε, περπάτησαν ἀρκετὰ μόνοι καὶ μὲ καρδιοχτύπι τρελλὸ ἔνοιωσε πὼς κι' ἐκείνη εἶχε γι' αὐτὸν κάτι μέσα της.

Ἀπὸ τότε, στὸ δρόμο, στὴν πλατεῖα, στὸ ζαχαροπλαστεῖο, ἀλλάζανε φλογερὲς ματιὲς κι' ἔλεγαν μ' αὐτὲς λόγια ἀμίλητα, γεμᾶτα μυστικὲς ἐπιθυμίες καὶ κρυφὲς λαχτάρες.

Χίλιες φορὲς εἶπε νὰ τῆς φανερώσῃ μὲ ἕνα γράμμα τὸν ἔρωτά του, νὰ τῆς ζητήσῃ μιὰ συνάντησι, κι' ἄλλες τόσες, ἐθύμωσε μὲ τὴ σκέψι αὐτὴ τὴν παλαβή.

Ἔλυωνε ἀπὸ τὸν καῦμό του, ποὺ μέρα μὲ τὴν ἡμέρα ἐθέριευε καὶ λογάριαζε νὰ ζητήσῃ μετάθεσι — ὅταν, ξαφνικά, ἕνα βράδυ, στὸν περίπατο, ἐκείνη ἄφησε μιὰ κοπέλλα, ποὺ ἦταν μαζί της, νὰ προχωρήσῃ, κι' ἔτρεξε νὰ τοῦ πῇ πὼς τὴν ἄλλη βραδυὰ οἱ δικοί της θὰ πήγαιναν ὅλοι στὸ μακρυνὸ ἐξωκκλῆσι, στὴν ὁλονυχτία, γιὰ τὸν ἑσπερινὸ τοῦ Σταυροῦ, κι' αὐτὴ θὰ ἔμενε σπίτι κάνοντας τὴν ἄρρωστη. Θὰ τὸν ἐπερίμενε στὶς ἐννιά. Ἡ ὑπηρέτρια θὰ τὸν ἔμπαζε ἀπὸ τὴν πίσω πόρτα!

Ἐσάστισε ἀπὸ τὸ θάρρος της. Τοῦ φάνηκε σὰν ψέμα. Ρωτιώτανε μήπως ἔπαθε παράκρουσι. Ἡ εὐτυχία αὐτὴ ποὺ τοῦπεφτε ἀπ' τὸν οὐρανὸ ἦταν πολὺ βαρειὰ καὶ πολὺ ἐπικίνδυνη.

Μὰ ὁ ἔρωτας κάνει ἥρωες τοὺς δειλούς, κάνει ἀκόμα καὶ τοὺς ἄσχημους ὡραίους. Ἐτόλμησε. Καὶ τὴν τόλμη του αὐτὴ ἦταν γραφτὸ νὰ τὴν πληρώσῃ τόσο ἀκριβά.

Ὅλη ἡ πόλις εἶχε μάθει τὴν ἄλλη μέρα τί εἶχε τρέξει τὸ βράδυ ἐκεῖνο στὸ σπίτι τοῦ Μανιοῦ. Ἡ κυρὰ Λιάκενα, ποδχε βαρέσει προσκλητήριο στὴ γειτονιά, εἶχε πάρει τὶς ροῦγες.

Τὸ ἴδιο κι' αὐτοὶ ποὺ εἶχαν ἰδῆ τὸ Στάθη νὰ βγαίνῃ ἀπὸ μέσα.

Ὅταν ἐκεῖνος ἔγινε καλὰ καὶ πῆγε στὴν Τράπεζα, εἶδε ξαφνικὰ ἀνθρώπους, ποὺ λυγούσανε πρὶν τὴ μέσῃ τους μπροστά του, νὰ τὸν κυττᾶνε θλοσυρὰ ἢ περιφρονητικά, ἄκουσε ἀπὸ φίλους του παράξενες ἱστορίες γιὰ ὄργια ποὺ τάχα εἶχε κάνει μὲ τὴ Σοφία, γιὰ ἐνέργειες σωματείων ἐναντίον του, γι' ἀναφορὲς στὴ διεύθυνσι.

Ἀλλὰ τίποτα πιὰ δὲν τὸν ἔνοιαζε τὸ Στάθη Νικολάου. Ὅλα εἶχαν ἀλλάξει μέσα του. Ὁ σεμνὸς καὶ μετρημένος νέος, ποὺ σ' ὅλη του τὴ ζωὴ ἐλογάριαζε τόσο πολὺ τὴν κοινὴ γνώμη, εἶχε γίνει ἀδιάφορος γιὰ ὅλα.

Μιὰ ἦταν τώρα μονάχα ἡσκέψι του: ἡ Σοφία. Τί νὰ γίνεται; Πῶς νὰ περνάῃ μέσα σ' αὐτὴ τὴν κόλασι μὲ τὸν πατέρα της τὸ φοβερό, τὴ σκληρὴ θειά, τὴ γερροντοκόρη, μὲ τὸ συγγενολόϊ τὸ αὐστηρό;

Πότε ἀναθεμάτιζε τὴν ὥρα ποὺ πῆγε νὰ τῆν ἐκθέσῃ καὶ πότε τὴν εὐλογοῦσε, γιατὶ τοῦδωσε τὴ μονάκριβη χαρὰ τῆς ζωῆς του. Στὴν ἀπελπισία του, ἀποφάσισε νὰ στείλῃ ἕναν φίλο του, μακρυνὸ συγγενῆ τοῦ Μανιοῦ, νὰ τὴν ζητήσῃ γιὰ γυναῖκα του.

Ὁ γέρο ἑκατομμυριοῦχος παρὰ λίγο νὰ τὸν διώξῃ κι' αὐτὸν μὲ τὶς κλωτσιές.

Κι' ὁ Στάθης ἐβυθίστηκε σὲ πικρότερη ἀπελπισία κι' ἤρθε σιγὰ-σιγὰ κι' ἔγινε ὁ ἴσκιος του ὁ ἴδιος.

Βλέποντας τὴν περιφρόνησι τοῦ κόσμου, ἔπαψε νὰ συχνάζῃ στὰ κέντρα καὶ μέσ' στὴν ἴδια τὴν Τράπεζα, ἐφρόντιζε νὰ μὴν πολυαναστατέυεται μὲ τὸν κόσμο. Κλείστηκε στὸ γραφεῖο καὶ στὸ σπίτι του βαρύς, ἀδύνατος, ἀνίκανος πιὰ γιὰ δράσι. Εἶχε γίνει ἄλλος ἄνθρωπος.

Ἀξαφνα, μιὰ μέρα, ἀπροειδοποίητα, παρουσιάστηκε ὁ Γενικὸς Διευθυντής. Εἶπε πὼς ἔκανε ἐπιθεώρησι τῶν ὑποκαταστημάτων.

Μὲ δυσκολία ἐγνώρισε τὸ Στάθη, αὐτὸς ποὺ τὸν εἶχε δεκαπέντε χρόνια στὰ χέρια του.

Τὸν πῆρε μαζί του μέσα στὸ γραφεῖο καὶ μίλησαν μόνοι μισὴν ὥρα.

Ὕστερα ὁ Γενικὸς ἐκίνησε καὶ πῆγε στὸ σπίτι τοῦ Μανιοῦ. Θὰ ἦταν ἐπάνω-κάτω μεσημέρι.

Μιὰ ὥρα ἀργότερα, ἐπάνω ποὺ ἔκλεινε ἡ Τράπεζα, τὸ αὐτοκίνητο τῆς διευθύνσεως ἐσταμάτησε ἀπ' ἔξω κι' ὁ σωφὲρ ἔτρεζε νὰ εἰδοποιήσῃ τὸ Στάθη πὼς ἔχει φέρει δυὸ κυρίες ποὺ τὸν ζητᾶνε.

Ὅταν ἐκεῖνος ἐπῆγε, παραξενεμένος, εἶδε τὴ Σοφία καὶ τὴ μητέρα της. Τὸν τράβηξαν μέσα καὶ τὸν ἀγκάλιασαν κι' οἱ δυό, ἐνῷ ὁ σωφὲρ ξεκινοῦσε γιὰ τὸ ἀρχοντικὸ τοῦ Μανιοῦ.

— Ὁ Γενικὸς εἶναι χρυσὸς ἄνθρωπός!, εἶπε ἡ Σοφία στὸ Στάθη ποῦχε σαστίσει, πρὶν ἀρχίσῃ νὰ τοῦ λέῃ πὼς τέλειωσαν ὅλα καλά.

— Καὶ μεγάλος διπλωμάτης, κύριε Διευθυντὰ τοῦ Καταστήματος Πειραιῶς!, ἐπρόσθεσε ἡ μητέρα της.

Καθὼς ἔβγαιναν ἀπὸ τ' αὐτοκίνητο, χαρούμενοι κι' οἱ τρεῖς, τοὺς εἶδε ἡ κυρὰ Λιάκενα. Ἔτριψε τὰ μάτια της, σταυροκοπήθηκε κι' ἔκλεισε μὲ πεῖσμα τὰ παντζούρια.

ΣΠ. ΠΑΝΑΓΙΩΤΟΠΟΥΛΟΣ

ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ ΕΜΠΝΕΥΣΜΕΝΑ ΑΠΟ ΠΡΟΣΦΑΤΑ ΓΕΓΟΝΟΤΑ

ΕΝΑ ΑΝΟΙΞΙΑΤΙΚΟ ΠΡΩΙΝΟ

Ἀκοῦστε μιὰν ἱστορία ἐπίκαιρη... Μιὰν ἱστορία ποὺ θὰ μιλήσῃ στὶς καρδιὲς πολλῶν ἀπὸ σᾶς...

Ἕνα ἀνοιξιάτικο, θερμό, πρωϊνό. Κοντεύει ἕνδεκα. Ἡ Λέλα ρίχνει μιὰ τελευταία ματιὰ στὸν καθρέφτη, παίρνει τὴ σάκκα της, καὶ προχωρεῖ πρὸς τὴν ἐξώπορτα.

Μιὰ ἡλικιωμένη γυναῖκα μισανοίγει μιὰ πόρτα.

— Λέλα, τί ὥρα θὰ τελειώσῃς τὸ Ὠδεῖο;

— Στὶς δώδεκα, μαμά...

— Κύτταξε καλὰ νὰ μὴν ἀργήσῃς... Στὶς δωδεκάμισι ποὺ θἄρθῃ ὁ πατέρας σου, νὰ εἶσαι ἐδῶ...

Ἡ Λέλα, ἀντὶ γι' ἄλλη ἀπάντησι, ὁρμᾶ, ἀγκαλιάζει τὴν ἡλικιωμένη γυναῖκα καὶ τὴν γεμίζει φιλιά.

Τί γλυκειὰ θαλπωρή, Θεέ μου... Καὶ πῶς χτυπᾶ ἡ καρδιὰ τῆς μικρούλας Λέλας... Γιατὶ ἐκεῖ, στὴ γωνιὰ τοῦ δρόμου, τὸν εἶδε... Παραμόνευε, φαίνεται. Ἄχ, κάτι τῆς ἔλεγε ἀπ' τὸ πρωῒ πὼς θὰ τὸν ἔβλεπε σήμερα... Κι' ἡ Λέλα, ζαλισμένη ἀπὸ τὸν ἥλιο, ζαλισμένη ἀπὸ τὸ χτυποκάρδι της, συλλογίζεται: Καλὰ ποὺ ἐφόρεσε τὸ πράσινό της φόρεμα, σήμερα, ποὺ τὴν κάνει πιὸ λεπτή, πιὸ κομψή...

Νοιώθει, ἀσυναίσθητα, πὼς εἶναι ὁμορφη αὐτὸ τὸ πρωῒ. Καὶ γεμίζει ἡ ψυχή της ἀπὸ χαρά. Μερικοὶ διαβάτες κοντοστέκονται καὶ τὴν κυττάζουν... Οὔτε γυρίζει νὰ τοὺς δώσῃ προσοχὴ ἡ Λέλα. Αὐτὸς ὅμως, θὰ τὰ βλέπῃ ὅλ' αὐτά, δὲ γίνεται...

Προχωρεῖ μηχανικά, ἡ μικρούλα. Κοντεύει νὰ φτάσῃ στὸ Ὠδεῖο. Θαρρεῖ πὼς ἀκούει τιτιβίσματα πουλιῶν ὁλόγυρά της. Κι' ἀνάμεσα σ' ὅλους αὐτοὺς τοὺς κρότους, ξεχωρίζει τὰ βήματά του... Νά, τώρα ἔχει πλησιάσει... Θαρρεῖ πὼς νοιώθει νὰ τὴν χαϊδεύῃ ἡ ἀνάσα του...

Ποτὲ δὲν τὴν εἶχε πλησιάσει τόσο. Ἡ Λέλα θἄθελε νὰ διορθώσῃ μεριὰ μπουκλίτσες ποὺ πετάγονται ἀνυπόταχτα στὸ πλάϊ, ἀλλὰ δὲν τολμᾶ... δειλιάζει... Αἰσθάνεται τὸ βλέμμα του καρφωμένο ἐπάνω της μὲ λαχτάρα. Καὶ νοιώθει τὰ χέρια της τόσο βαρειά.

Δυὸ μῆνες, τώρα, περίμενε αὐτὴ τὴ στιγμή. Τὸν ἔβλεπε, πίσω ἀπὸ τὰ τζάμια, νὰ περνᾶ ἔξω ἀπὸ τὸ σπίτι... νὰ τὴν κυττάζῃ... Καὶ κάτι τῆς ἔλεγε πὼς θἄρχόταν ἡ ἄνοιξις, ἕνα πρωϊνό...

Ἔχει φτάσει, τώρα, στὸ Ὠδεῖο. Οἱ σκέψεις της μπερδεύονται.

— Αὐτὴ τὴ στιγμὴ κρίνεται ἡ ζωή μου... συλλογίζεται θαμπά.

Ἐὰν μπῆ στὸ Ὠδεῖο, αὐτὸς δὲν θὰ τολμήσῃ, βέβαια, ποτὲ πιὰ νὰ τὴν ξαναπλησιάσῃ. Δὲν θὰ μαντεύσῃ ποτὲ τὴν ἀγωνία της, τὸ χτυποκάρδι της... Καὶ θὰ μείνῃ πάλι μόνη, παραμονεύοντας πίσω ἀπὸ τὰ τζάμια τοῦ παραθυριοῦ κάποιον ποὺ δὲν θὰ περάσῃ ἴσως πιὰ ποτέ...

Ἐὰν πάλι προσπεράσῃ... Ἔ, τότε αὐτὸς θὰ τὴν πλησιάσῃ... Θὰ τῆς μιλήσῃ... Καὶ ὕστερα;... Τί θὰ γίνῃ, Θεέ μου, ὕστερα;...

Ἄχ, δὲν μπορεῖ νὰ σκεφθῆ ἄλλο τίποτα ἡ Λέλα. Εἶναι ὅλα τόσο μεθυστικά, τόσο χαρούμενα: ὁ θερμὸς ἥλιος, τὸ τιτιβίσμα τῶν πουλιῶν, ἡ αἴσθησις τοῦ καινούργιου, ἀνοιξιάτικου φορέματός της, τὸ χαμόγελο τῶν δαβατῶν... ἡ Ἄνοιξις...

Καὶ προσπερνᾶ...

✶

Τώρα, βαδίζουν κοντὰ-κοντά...

Αὐτὸς σκύβει καὶ κάτι τῆς λέει:

— Ἀκοῦστε με... Εἶναι τόσος καιρὸς ποὺ περίμενα αὐτὴ τὴ στιγμή... Δὲν ζητῶ νὰ μοῦ ἀπαντήσετε ἀμέσως... Σκεφθῆτε ὅμως πὼς μιὰ σας λέξι θὰ μποροῦσε νὰ μοῦ χαρίσῃ τὴν εὐτυχία, ἢ νὰ μὲ κάνῃ δυστυχισμένο σ' ὅλη μου τὴ ζωή...

Ἡ Λέλα — ποῦ βρῆκε τὸ θάρρος, Θεέ μου;... Θαρρεῖς πὼς εἶναι ἄλλος ἄνθρωπος... — γυρίζει καὶ τὸν κυττάζει. Τοῦ χαμογελᾶ.

Ναί, αὐτὴ εἶναι ἡ ἀπάντησί της...

— Θαρρῶ πὼς ζῶ σ' ἕνα ὄνειρο... σ' ἕνα ὄνειρο... Ψιθυρίζει αὐτός.

Καὶ ἡ φωνή του τρέμει...

Ἡ Λέλα ὅμως κυττάζει ἀνήσυχα ὁλόγυρά της. Ἂν τὴν ἔβλεπε κανένα μάτι;...

— Ὥστε τὸ εἴχατε καταλάβει πὼς ἀπ' τὴν ἡμέρα ποὺ σᾶς πρωταντίκρυσα δὲν ζῶ παρὰ μονάχα μὲ μιὰ ἐλπίδα; ξαναλέει αὐτός.

— Γιὰ τὸν Θεό!... Ἂν μᾶς δῇ κανείς...

Κυττάζει κι' αὐτὸς ὁλόγυρά τους.

— Βέβαια... Ἔχετε δίκηο..., λέει σιγά, πνιχτά.

Ἔχουν φθάσει σ' ἕνα ἀλσύλλιο.

— Νά... Ἐδῶ εἶναι ἥσυχα...

— Ἄ, ὄχι, ὄχι... Πρέπει νὰ πάω στὸ Ὠδεῖο τώρα...

— Μόνο γιὰ δυὸ στιγμές... Νὰ μπορέσω νὰ σᾶς κυττάξω... Μὴ θελήσετε νὰ μοῦ καταστρέψετε ὅλη αὐτὴ τὴν εὐτυχία... Δυὸ στιγμὲς μονάχα...

Κι' ἡ φωνή του ἀνακατεύεται μὲ τὰ τιτιβίσματα τῶν πουλιῶν, μὲ τὸ θρόϊσμα τῶν φύλλων καὶ εἶναι τόσο παιδικό, τόσο ἀθῶο, τόσο παρακλητικὸ τὸ βλέμμα του...

— Μόνο γιὰ δυὸ στιγμὲς ὅμως...

✶

Κάθονται, τώρα, σ' ἕνα παγκάκι, ἀπόμερα καὶ κυττάζονται.

Κυττάζονται καὶ χαμογελοῦν.

Ἡ σάκκα της εἶναι δίπλα της, ξεχασμένη. Αὐτὸς κυττάζει τὸ χέρι της. Τί τρυφερή, τί καθάρια ποὺ εἶναι ἡ λεπτή, ἀγαπημένη ἐπιδερμίδα... Δὲν τολμᾶ ὅμως νὰ τ' ἀγγίξῃ...

Τῆς μιλᾶ. Τῆς λέει τὰ ὄνειρά του, τὶς ἐλπίδες του... Τῆς λέει πὼς ἔβλεπε τὴν ὀπτασία της διαρκῶς μπροστά του, ὅλον αὐτὸν τὸν καιρό. Κι' ὕστερα, μιλεῖ γιὰ τὸ μέλλον:

— Τώρα καταλαβαίνω τί εἶναι ἡ εὐτυχία... Εἶναι νὰ μπορῶ νὰ σᾶς βλέπω πάντα χαρούμενη... Γιατὶ ποτέ, ποτὲ δὲν θὰ χωριστοῦμε πιά... Ἦταν μοιραῖο νὰ συναντηθοῦμε στὴ ζωή... Γιὰ νὰ μᾶς χαρίσῃ τὴν εὐτυχία... ἡ ἀγάπη μας... Τὴν παντοτεινὴ εὐτυχία...

Κι' αὐτή, τὸν ἀκούει κοκκινίζοντας ἀπὸ χαρά, ἀπὸ εὐδαιμονία. Ναί. Θ' ἀγαπιώντουσαν πάντα...

... Πότε, λοιπόν, συνέβη αὐτὴ ἡ σκηνή; Πρὶν ἀπὸ χρόνια;

Ποιὸς ξέρει...

Ἴσως, πρὶν ἀπὸ χρόνια. Ἴσως νἆναι σήμερα αὐτὴ μιὰ κυρία παχυά, κοσμική, ποὺ παίζει πόκερ στὰ σαλόνια κι' οὔτε θυμᾶται τὴν παιδιάστικη αὐτὴ ἱστορία. Ἴσως κι' αὐτός, νἆναι σήμερα ἕνας μεσόκοπος ἐπιχειρηματίας, μὲ γκρίζους κροτάφους, μὲ ἄλλους συνδέσμους, μὲ ἄλλες ὑποχρεώσεις...

Ἴσως νὰ συνέβησαν καὶ χθὲς αὐτά...

Ἡ Ἄνοιξις, ὅμως ἦταν ἡ ἴδια... Καὶ τὸ τιτιβίσμα τῶν πουλιῶν καὶ ἡ γλυκειὰ θαλπωρὴ τοῦ ἡλιου... ἴσως νἄκανε αὐτὸν νὰ ξαναζήσῃ ἔντονα γιὰ μιὰ στιγμή, κάποια λησμονημένη, μισοσβυσμένη ἀπὸ τὸν χρόνο ἱστορία...

Ν. ΧΑΓΕΡ ΜΠΟΥΦΙΔΗΣ

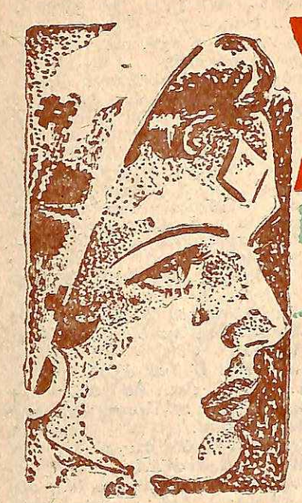

ΣΟΥΛΑΜΙΤΙΣ

Η ΓΛΥΚΥΤΕΡΗ ΚΑΙ ΠΑΡΘΕΝΙΚΩΤΕΡΗ ΜΟΡΦΗ ΑΠΟ ΤΟ

Ἄσμα ἀσμάτων τον ΣΟΛΟΜΩΝΤΟΣ

(ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΤΟΥ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΟΥ.— Τὴν ἐποχὴ τοῦ Σολομῶντος ἔζοῦσε στὸ Σαλὲμ μιὰ νέα ποὺ ἦταν ξακουστὴ γιὰ τὴν ὀμορφιά της. Τὴν ἐλεγαν Σουλαμίτιδα κι' ἦταν κόρη τῆς χήρας Ἀγάρ. Τ' ἀδέλφια της καὶ πιὸ πολὺ ὁ μεγαλύτερος ὁ Εὐφραίμ. τὴν μισοῦσαν καὶ τὴν ἐβλεπαν πάντα μὲ κακὸ μάτι, γιατὶ ἤξεραν πὼς δὲν ἦταν νόμιμη ἀδελφή τους. Εἶχε γεννηθῆ ἕνα γρόνο ὕστερα ἀπὸ τὸ θάνατο τοῦ πατέρα τους. Τὸ μυστικὸ αὐτὸ μαθαίνει ἀπὸ ἕναν γέρο ποὺ μένει στὸ Σαλὲμ τὸν Ἰακώβ. ὁ ὁμορφος βοσκὸς Ἀμὼρ ποὺ ἀγαπάει ἀπὸ καιρὸ τὴ Σουλαμίτιδα καὶ κατεβαίνει μιὰ μέρα στὸ χωριὸ γιὰ νὰ τὴ ζητήσῃ ἀπὸ τὴ μητέρα καὶ τ' ἀδέρφια της Κι' ὅταν πηγαίνῃ σπίτι τους καὶ κάνῃ τὴν πρότασί του τ' ἀδέρφια της ἀρνοῦνται προφασιζόμενα πὼς ἡ Σουλαμίτις εἶνε μικρὴ καὶ κοβοῦν ἀπὸ τὴ μητέρα τους τὸ λόγο. Περνοῦν ἔτσι δυὸ χρόνια. Στὸ διάστημα αὐτὸ ὁ Ἀμὼρ καὶ ἡ Σουλαμίτις δὲν βλέπονται καθόλου. μὰ συνεννοοῦνται τακτικὰ διὰ μέσου τοῦ γέρω Ἰακώβ ποὺ μπαίνει ἐλεύθερα στὸ σπίτι τῆς χήρας Ἀγάρ καὶ δέχεται πρόθυμα νὰ τοὺς ἐξυπηρετήσῃ. Μιὰ μέρα ἡ χήρα Ἀγάρ ἀποφασίζει τέλος νὰ ἀναφέρῃ τὸ ζήτημα στὰ παιδιά της. Μὰ ἐκεῖνα τῆς ἀπαντοῦν πὼς δὲν εἶνε καιρὸς γιὰ γάμους. Ἔχουν ἀνάγκη ἀπὸ ἄνθρωπο λένε ποὺ νὰ τοὺς βοηθήσῃ στὰ κτήματα καὶ δὲν μποροῦν νὰ πληρώσουν ξένους. Θὰ πάρουν λοιπὸν τὴν Σουλαμίτιδα.

Τὴν ἄλλη μέρα τὸ πρωῒ ὁ γέρω Ἰακὼβ βλέπει νὰ περνοῦν ἐμπρὸς ἀπὸ τὴν πόρτα του τὴ Σουλαμίτιδα καὶ τὰ τέσσερα ἀδέλφια της. Φεύγει ἀμέσως καὶ ἀνεβαίνει μὲ κόπο τὸ βουνὸ ὅπου ὁ Ἀμὼρ φιλάει τὰ πρόβατά του, γιὰ νὰ τὸν εἰδοποιήσῃ. Μὰ τὸν συναντᾷ στὴ μέση τοῦ δρόμου νὰ κατεβαίνῃ τρέγοντας μὲ ὁρμή. Ὁ Ἰακὼβ τὸν πληροφορεῖ τότε ὅτι τ' ἀδέλφια της δὲν παίρνουν μαζί τους τὴν Σουλαμίτιδα γιὰ νὰ δουλέψῃ στὰ κτήματα ἀλλὰ γιὰ νὰ τὴν πουλήσουν σὲ κάτι Αἰγυπτίους ποὺ ἔχουν ἔλθει νὰ ἀγοράσουν ὁμορφες κοπέλλες γιὰ τὸν νεαρὸ βασιλιᾶ τους. καὶ τοῦ λέει ὅτι πρέπει μὲ κάθε τρόπο νὰ τὴ σώσῃ. Ἔπειτα ἀπὸ μικρὴ σκέψη δὲν βρίσκουν ἄλλο καλύτερο μέσον παρὰ νὰ ἐξοικονομήσουν τὰ τριακόσια ἀργυρᾶ νομίσματα ποὺ ζητοῦν τὰ ἀδέλφια τῆς Σουλαμίτιδος γιὰ νὰ τὴν πουλήσουν. Τρέχουν λοιπὸν στὸν Νάθαν τὸν Χαναναῖο κι' ἐκεῖ ὁ Ἰακὼβ τὸν παρακαλεῖ νὰ δανείσῃ στὸν Ἀμὼρ τὰ τριακόσια ἀργυρᾶ νομίσματα ποὺ τοῦ χρειάζονται μὲ τὴν ὑπόσχεσι ὅτι τὸν ἑπόμενο χρόνο θὰ τοῦ ἔδινε τετρακόσια).

2ον

Τὸ κέρδος ἦταν πολὺ μεγάλο.

Ὁ Νάθαν ἔκλεισε τὰ μάτια του γιὰ μιὰ στιγμή. Ἑκατὸ ἀργυρᾶ μέσα σ' ἕναν χρόνο;

— Θὰ ἤθελα νὰ εἶχα χρήματα γιὰ μιὰ τέτοια ἐπιχείρησι, εἶπε. Μὰ ποῦ νὰ τὰ βρῶ;

— Νάθαν, πές μας τί ἀσφάλεια ζητᾶς; ρώτησε ὁ Ἰακώβ, ποὺ ἔβλεπε πὼς οἱ δισταγμοὶ τοῦ τοκογλύφου ἄρχιζαν νὰ πέφτουν σιγὰ-σιγά.

— Καὶ τί ἀσφάλεια μπορεῖ νὰ δώσῃ ὁ νεαρὸς αὐτὸς βοσκός; ξαναεῖπε ὁ Νάθαν.

Καὶ ἐπρόσθεσε σὲ λίγο, γιὰ νὰ μὴ δείξῃ πὼς ὑποχωρεῖ ἀμέσως.

— Ἂν βέβαια μπορέσωμε νὰ βροῦμε τὰ χρήματα ποὺ τοῦ χρειάζονται...

— Ἄκουσε, Νάθαν, εἶπε ὁ Ἰακώβ. Ὁ Ἀμὼρ θὰ σοῦ ἐπιστρέψῃ τὰ χρήματα ποὺ θὰ τοῦ δώσῃς μέσα στὴν προθεσμία ποὺ θὰ βάλωμε στὸ συμβόλαιο. Μὰ ἂν πάλι δὲν μπορέσῃ, τότε θὰ τὸν κάμῃς δοῦλο σου ὡς ποὺ νὰ σοῦ ξεπληρώσῃ τὸ χρέος του.

— Καὶ τί νὰ τὸν κάνω τὸ δοῦλο; Οὔτε σ' ὅλη του τὴ ζωὴ δὲ θὰ μπορέσῃ νὰ μοῦ ξεπληρώσῃ τὸ χρέος του...

— Σοῦ δίνομε καὶ μιὰν ἄλλη ἀσφάλεια, ξαναεῖπε ὁ Ἰακώβ. Θὰ κάμῃς δούλη σου καὶ τὴ Σουλαμίτιδα. Ἔχεις ἀκούσει ἀσφαλῶς νὰ μιλοῦν γιὰ τὴν ὀμορφιά της. Ἔτσι, τὸ κέρδος σου θὰ εἶναι διπλό, ἂν ὁ Ἀμὼρ δὲ σοῦ πληρώσῃ τὸ χρέος του. Γιατὶ καὶ τὸν Ἀμὼρ θάχῃς δοῦλο καὶ τὴ Σουλαμίτιδα μπορεῖς νὰ πουλήσῃς καὶ νὰ πάρῃς ἔτσι διπλάσια καὶ τριπλάσια τὰ λεφτά σου.

Ὁ πειρασμὸς ἦταν μεγάλος τώρα. Ὁ τοκογλύφος ἄρχισε νὰ σκέπτεται.

— Ἄφησε τοὺς δισταγμούς σου, συνέχισε ὁ Ἰακώβ. Χάρις στὸ βασιλιᾶ τὸν Σολομῶντα, οἱ νόμοι μας ἐφαρμόζονται αὐστηρὰ καὶ κανεὶς δὲν μπορεῖ νὰ ἀθετήσῃ μιὰν ὑπόσχεσι ποὺ ἔδωκε. Τὸ χρῆμα σου εἶναι ἐξασφαλισμένο μὲ τὸ παραπάνω...

Ὁ Νάθαν ὑπεχώρησε στὸ τέλος.

Ὁ Ἰακὼβ ἔτρεξε τότε κι' ἔφερε δυὸ μάρτυρες καὶ μπροστά τους ὁ Ἀμὼρ ἔδωκε τὴν ἑξῆς ὑπόσχεσι:

«Ὑπόσχομαι μπροστὰ στὸ Θεὸ ποὺ μὲ ἀκούει καὶ στοὺς μάρτυρες αὐτούς, πὼς μιὰν ἑβδομάδα πρὸ τοῦ Πάσχα θὰ ἐπιστρέψω στὸ Νάθαν τὸν Χαναναῖο τετρακόσια ἀργυρᾶ νομίσματα, ποὺ μοῦ ἔδωκε σήμερα. Ἂν δὲν μπορέσω νὰ τοῦ τὰ γυρίσω, τότε ὁ Νάθαν θάχῃ τὸ δικαίωμα νὰ κάμῃ δούλους του κι' ἐμένα καὶ τὴν ὡραία Σουλαμίτιδα, ποὺ χάρις στὸ ποσὸν αὐτὸ θὰ γίνῃ δική μου. Ἂς μὲ κάψῃ ὁ Θεὸς ἂν παραβῶ τὸ λόγο μου κ' οἱ κριταὶ ἂς μὲ δικάσουν. σύμφωνα μὲ τοὺς νόμους τοῦ σοφοῦ μας Βασιλιᾶ.»

Ἔπειτα ἀπὸ τὸν ὅρκο αὐτόν, ὁ Νάθαν μέτρησε τὰ τριακόσια ἀργυρᾶ νομίσματα στὸν Ἀμώρ.

Ὁ βοσκὸς ἐπῆρε τὸ σακκίδιο μὲ τὰ χρήματα κι' ἔφυγε, ἀκολουθούμενος κι' ἀπὸ τὸν γέρο Ἰακώβ.

Στὸ δρόμο ἐχωρίστηκαν.

— Θἄθελα νἄρθω μαζί σου, εἶπε ὁ Ἰακὼβ μὰ τὰ πόδια μου δὲν βαστᾶνε. Θὰ σὲ καθυστερήσω στὸ δρόμο σου χωρὶς λόγο. Πήγαινε λοιπὸν μόνος σου. Ἐγὼ θὰ γυρίσω στὸ Σαλὲμ καὶ θὰ περιμένω νέα σου.

Ὁ Ἀμώρ, μὲ τὸ γρήγορο περπάτημά του, γύρισε πρὸς τὴν κοιλάδα, ἐνῷ ὁ Ἰακὼβ διευθύνθηκε πρὸς τὸ χωριό.

Ὡς τόσο, ὁ γέρος ἐβάδιζε μὲ κρύα καρδιά. Ἅμα ἔχασε ἀπὸ τὰ μάτια του τὸν Ἀμώρ, ἄρχισε νὰ σκέπτεται:

«Τί θὰ κάμω τώρα μόνος μου στὸ Σαλὲμ; Θὰ μὲ βασανίζῃ ἡ ἀγωνία, ὡς ποὺ νὰ μάθω τί ἀπέγινε. Εἶναι καλύτερο νὰ πάω κι' ἐγὼ μαζί.»

Καί, χωρὶς νὰ διστάσῃ περισσότερο, ἐπροχώρησε κι' αὐτὸς πρὸς τὴν κοιλάδα, ἀκολουθῶντας σὲ μεγάλη ἀπόστασι τὸν Ἀμώρ, ποὺ ἔτρεχε μπροστά.

Σὲ λίγο θυμήθηκε πὼς κόντευε νὰ περάσῃ ἡ ἡμέρα χωρὶς νὰ βάλῃ τίποτε στὸ στόμα του. Ἔβγαλε τότε ἀπὸ ὁ δισάκκι του τὸ λιτό του γεῦμα, ἐκάθησε στὴν ἄκρη τοῦ δρόμου κι' ἔφαγε βιαστικά. Ἔπειτα συνέχισε καὶ πάλι τὸ δρόμο του.

✶

Λίγη ὥρα προτοῦ νὰ βασιλέψῃ ὁ ἥλιος, ὁ Ἀμὼρ ἔφθασε ἐμπρὸς στὴ μεγάλη καλύβα, ποὺ εἶχε ἰδῆ τὸ πρωῒ τοὺς Αἰγυπτίους.

Μὰ τώρα δὲν ἦταν κανεὶς ἐκεῖ. Μόνο ἕνας γέρος καθόταν πιὸ πέρα, ποὺ δὲν ἤξερε νὰ τοῦ πῇ καὶ μεγάλα πράγματα.

— Οἱ ξένοι, τοῦ εἶπε, φύγανε ἀπὸ τὸ πρωῒ.

— Πήρανε μαζί τους τὴ Σουλαμίτιδα; ρώτησε μὲ ἀγωνία ὁ Ἀμώρ.

— Δὲν εἶδα... Δὲν ξέρω... Μὰ ἂν θέλῃς, μπορεῖς νὰ ρωτήσῃς τ' ἀδέλφια της, ποὺ εἶνε ἀκόμη στὸ κτῆμα...

Καὶ τοῦδειξε μὲ τὸ χέρι τὸ κτῆμα τῆς χήρας Ἀγάρ.

Ὁ Ἀμὼρ δίστασε γιὰ λίγο. Δὲν ἤθελε νὰ μιλήσῃ μὲ τ' ἀδέλφια τῆς Σουλαμίτιδος. Μὰ ὁ καιρὸς περνοῦσε καὶ δὲν μποροῦσε νὰ κάμῃ ἀλλοιῶς.

Δρασκέλισε, λοιπόν, τὸ φράχτη καὶ μπῆκε μέσα στ' ἀμπέλι.

Ἀπὸ τὰ τέσσερα ἀδέλφια ἦταν ἐκεῖ μόνο ὁ Ροβοάμ.

Ὁ Ἀμωρ ἐπλησίασε καὶ τὸν ρώτησε ποῦ ἦταν ὁ Εὐφραίμ.

— Γύρισε στὸ χωριό, ἀπήντησε ὁ Ροβοάμ, μαζὶ μὲ τὸν Ὀζία καὶ τὸν Ἀσφανέζ.

— Καί... ἡ Σουλαμίτις;

Τὸ βλέμμα τοῦ Ροβοὰμ ἄστραψε ἀπὸ τὸ θυμό.

— Καὶ τί νοιάζεσαι ἐσὺ γιὰ τὴ Σουλαμίτιδα; Τὸ λόγο θὰ σοῦ δώσωμε;

— Νοιάζομαι γιατὶ τὴν ἀγαπῶ, ἀπήντησε ὁ Ἀμὼρ.

— Καὶ τί μ' αὐτό; ξαναεῖπε ὁ Ροβοάμ. Μήπως ἐμεῖς σ' ἐμποδίζομε νὰ νὴν ἀγαπᾶς;

Ὁ Ἀμὼρ δὲν μπόρεσε νὰ κρατηθῇ περισσότερο.

— Ἐσεῖς ὅμως ποὺ εἴσαστε ἀδέλφια της, εἶπε, τὴ μισεῖτε καὶ θέλετε νὰ τὴν πουλήσετε. Ἢ νομίζεις πὼς δὲν τὸ μαθα;

— Κι' ἔπειτα; ἔκαμε ὁ ἄλλος. Αὐτὸς εἶναι δικός μας λογαριασμός.

— Ἐγὼ ὅμως θέλω νὰ τὴν κάμω γυναῖκα μου, εἶπε ὁ Ἀμὼρ καὶ θὰ τὸ ἐπιτύχω ὅσο κι' ἂν θέλετε νὰ μ' ἐμποδίσετε.

Ὁ Ροβοὰμ γέλασε.

— Τώρα πιὰ εἶναι ἀργά, εἶπε. Τὸ καλὸ ποὺ σοῦ θέλω εἶναι νὰ γυρίσῃς στὰ πρόβατά σου. Ἡ Σουλαμίτις δὲν εἶναι ἐδῶ... Ἔφυγε...

Κι' ἔδειξε μὲ τὸ χέρι του τὸ δρόμο ποὺ προχωροῦσε ἀνάμεσα ἀπὸ τὴν κοιλάδα.

Ἕνα σύννεφο ἐπέρασε μπρὸς ἀπὸ τὰ μάτια τοῦ Ἀμώρ.

— Τὴν πουλήσατε στοὺς Αἰγυπτίους; ρώτησε.

Ὁ ἄλλος ἐγέλασε καὶ πάλι.

— Ἡ Σουλαμίτις ἦταν τυχερή, εἶπε μὲ εἰρωνεία. Γιατὶ βέβαια οἱ Αἰγύπτιοι δὲν τὴν πῆραν γιὰ λογαριασμό τους. Τὴν πῆγαν γιὰ τὸ βασιλιᾶ τους. Τὴν πηγαίνουν τώρα στὸ παλάτι τοῦ Φαραώ. Ἡ Σουλαμίτις θὰ ζῇ ἐκεῖ σὰν βασίλισσα. Τί θὰ κέρδιζε ἂν τὴν ἐδίναμε σ' ἐσένα; Θὰ ζοῦσε καλύτερα, γυρίζοντας μαζί σου ἐπάνω στὰ βουνὰ καὶ τὰ λαγκάδια;

Ἀλλ' ὁ Ἀμὼρ δὲν τὸν ἄκουγε πιά.

Εἶχε πηδήσει καὶ πάλι τὸ φράκτη κι' ἔτρεχε πρὸς τὸ δρόμο ποὺ τοῦ εἶχε δείξει ὁ Ροβοάμ. Ὁ ἄλλος γελοῦσε ποὺ τὸν ἔβλεπε νὰ τρέχῃ, γιατὶ θεωροῦσε μάταιη τὴν προσπάθειά του.

Ὁ Ἀμὼρ κατέβαινε τώρα τὶς ἀνθισμένες χαράδρες κι' ἀνέβαινε τὰ καταπράσινα μονοπάτια, χωρὶς νὰ αἰσθάνεται κανένα κόπο, χωρὶς νὰ βλέπῃ κανένα ἐμπόδιο. Κάθε τόσο μόνο ἐρευνοῦσε μὲ τὸ βλέμμα του τὸν ὁρίζοντα μήπως διακρίνῃ πουθενὰ τὴ συνοδεία ποὺ εἶχε πάρει τὴ Σουλαμίτιδα.

Ὁ ἥλιος ἔγειρε καὶ κρύφτηκε σὲ λίγο πίσω ἀπὸ τὰ μουρωμένα βουνά, ἀλλ' ὁ Ἀμὼρ ἐξακολουθοῦσε πάντα τὸν ἀπελπισμένο δρόμο του.

Ἔπειτα ἀπὸ πολλὴ ὥρα, εἶδε, τέλος, στὴν κορυφὴ ἑνὸς λόφου μερικὰ φῶτα, ποὺ ἔμοιαζαν σὰν ἀναμμένοι πυρσοί, ὅπως αὐτοὶ ποὺ βάζουν γύρω ἀπὸ τὶς κατασκηνώσεις. Συνεπέρανε τότε ὅτι ἡ συνοδεία αὐτὴ δὲν μποροῦσε νὰ εἶναι ἄλλη ἀπὸ τὴ συνοδεία τῆς ἀγαπημένης του καὶ τράβηξε μὲ ὅλη του τὴ δύναμι πρὸς τὰ ἐκεῖ.

— Σουλαμίτις!, ἐφώναζε δυνατὰ καθὼς ἀνέβαινε τὸ στενὸ μονοπάτι ποὺ ἔφερνε ἐπάνω στὸ λόφο.

Ἀλλὰ μόνο ἡ ἠχὼ τῶν μακρυνῶν βουνῶν ἀπαντοῦσε στὴ φωνή του.

Ὡς τόσο, σὲ μιὰ στιγμή, ἐνόμισε πὼς ἔφθασε ὡς τ' αὐτιά του μιὰ φωνὴ ποὺ ἔμοιαζε μὲ τὴ φωνὴ τῆς ἀγαπημένης του.

Ἦταν πραγματικότης ἢ παραίσθησις;

Στὴ θέσι ποὺ βρισκόταν, οὔτε κι' αὐτὸς μποροῦσε νὰ καταλάβῃ.

Ἀλλ' ἡ φωνὴ αὐτὴ τὸν ἠλέκτρισε καὶ τοῦδωκε νέες δυνάμεις.

Σὲ λίγο βρισκόταν ἐπάνω στὴν κορυφὴ τοῦ λόφου.

Ὁ Ἀμὼρ δὲν εἶχε ἀπατηθῆ.

Μπροστά του βρισκόταν ἡ μικρὴ συνοδεία τῶν Αἰγυπτίων. Εἶχαν σταματήσει σ' αὐτὸ τὸ μέρος γιὰ νὰ φᾶνε καὶ νὰ ξεκουρασθοῦν μερικὲς ὧρες. Ἔπειτα θὰ ξανάρχιζαν πάλι τὸ δρόμο τους.

Στὴ μέση, καθισμένη ἐπάνω σὲ ἕνα σωρὸ ἀπὸ χόρτα, ἦταν ἡ Σουλαμίτις.

Μιὰ φωνὴ χαρᾶς ἐξέφυγε ἀπὸ τὰ χείλη της, μόλις εἶδε τὸν Ἀμώρ, καὶ ἔτρεξε νὰ ριχτῇ στὴν ἀγκαλιά του.

— Ἀμώρ... ἀγαπημένε μου!, ἐψιθύριζε καὶ τὰ δάκρυα κυλοῦσαν θερμὰ ἀπὸ τὰ μάτια της.

— Σουλαμίτις!, ἀναστέναξε μὲ λαχανιασμένη φωνὴ ὁ Ἀμώρ, σφίγγοντάς την ἐπάνω στὸ στῆθος του.

Κι' ἐπρόσθεσε ψιθυριστά, γιὰ νὰ μὴν τὸν ἀκούσῃ κανεὶς ἄλλος.

— Ἦρθα γιὰ νὰ σὲ σώσω καὶ νὰ σὲ πάρω γιὰ πάντα μαζί μου.

— Ἀμώρ, ἀγαπημένε μου!, ξαναεῖπε ἡ Σουλαμίτις.

Ἀλλὰ τώρα ὁ ἕνας ἀπὸ τοὺς Αἰγυπτίους εἶχε σηκωθῆ.

Ἐπροχώρησε μὲ ἀργὸ βῆμα καί, ὅταν ἦλθε κοντὰ στὸ ζευγάρι, ἔκαμε μιὰ βίαιη χειρονομία κι' ἀπέσπασε τὴ Σουλαμίτιδα ἀπὸ τὴν ἀγκαλιὰ τοῦ Ἀμώρ.

Ἔπειτα ἐγύρισε πρὸς τὸ μέρος του:

— Τί γυρεύεις ἐδῶ; ρώτησε μὲ ἄγριο ὕφος. Ὁ δρόμος μας εἶναι πολὺ μακρυνὸς καὶ δὲν ἔχομε καιρὸ νὰ σ' ἀκοῦμε. Λέγε λοιπὸν γρήγορα...

— Γυρεύω τὴ Σουλαμίτιδα..., ἀπήντησε ὁ βοσκός.

— Δές την, ἔκαμε ὁ ἄλλος. Ἀλλὰ γρήγορα, γιατὶ εἶναι ὥρα νὰ ξαναφύγωμε καὶ πάλι...

— Ἐσεῖς μπορεῖ νὰ φύγετε, εἶπε ὁ Ἀμώρ, ἀλλ' ἡ Σουλαμίτις δὲν θἄρθῃ μαζί σας...

Ἕνα πλατὺ γέλιο ἐφώτισε τὸ πρόσωπο τοῦ Αἰγυπτίου. Δὲν εἶχε πιὰ τὸ ἄγριο ὕφος, ὅπως πρίν. Ἦταν φανερὸ πὼς ἡ ὑπόθεσις αὐτὴ εἶχε ἀρχίσει νὰ τὸν διασκεδάζῃ.

— Ἄκουσε, νέε μου, εἶπε, τὰ λόγια σου δὲν εἶνε καθόλου φρόνιμα. Ἐμεῖς τὴν ἀγοράσαμε γιὰ τὸ Βασιλιᾶ μας καὶ τὴν πληρώσαμε ἀκριβὰ στ' ἀδέλφια της.

— Ὁ Βασιλιᾶς σας δὲν τὴν ἀγαπάει, ἀπήντησε ὁ Ἀμώρ. Ἔχει πολὺ χρυσάφι καὶ μπορεῖ ν' ἀγοράσῃ ὅποια γυναῖκα θέλει. Ἡ Σουλαμίτις ὅμως εἶναι δική μου καὶ κανεὶς δὲν μπορεῖ νὰ μοῦ τὴν πάρῃ.

— Αὐτὸ θὰ τὸ ἰδοῦμε, νέε μου, εἶπε γελῶντας καὶ πάλι ὁ Αἰγύπτιος.

Καὶ συγχρόνως ἔκανε ἕνα νεῦμα πρὸς τὸν σύντροφό του καὶ τὸν ἀγωγιάτη νὰ βάλουν ἐπάνω στὸ ζῷο τὴ Σουλαμίτιδα καὶ νὰ προχωρήσουν.

— Σουλαμίτις!... ἐφώναξε δυνατά, καθὼς ἀνέβαινε πρὸς τὸ λόφο, ὁ Ἀμώρ.

— Οὔτε βῆμα δὲν θὰ κάνετε, ἐφώναξε μὲ ὅλη του τὴ δύναμι ὁ Ἀμώρ. Τὸ τόξο μου εἶναι σκληρό, τὰ βέλη μου σκορπίζουν τὸ θάνατο καὶ τὸ μαχαῖρι μου τὴ συμφορά. Ὅποιος θέλει, ἂς τολμήσῃ ν' ἀντισταθῇ!

— Ἐμπρός! ἐκραύγασε θυμωμένα ὁ Αἰγύπτιος. Ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς εἶναι τρελλός. Δὲν μποροῦμε νὰ καθώμαστε καὶ νὰ συζητοῦμε μαζί του.

Ἀλλ, ὁ Ἀμὼρ δὲν ἔχασε τὸν καιρό του.

Μ' ἕνα πήδημα βρέθηκε κοντὰ στὴ Σουλαμίτιδα, τὴν κατέβασε ἀπὸ τὸ ζῷο καὶ τὴν ἔφερε στὴν ἀγκαλιά του μερικὰ βήματα πιὸ πέρα, πίσω ἀπὸ ἕναν μικρὸ βράχο.

Συγχρόνως ἑτοίμαζε τὸ τόξο του καὶ πῆρε στάσι ἀμύνης.

Ἡ κίνησίς του αὐτὴ ἦταν τόσο γρήγορη καὶ τόσο ἀπρόοπτη, ποὺ οἱ Αἰγύπτιοι δὲν ἐπρόφθασαν νὰ κάμουν καμμιὰ κίνησι γιὰ νὰ τὸν ἐμποδίσουν.

Εἶχαν καταλάβει τώρα πῶς ὁ νεαρὸς αὐτὸς βοσκὸς δὲν ἀστειεύοταν.

— Τὴν ἀγοράσαμε! ἐφώναξε ὁ ἕνας ἀπ' αὐτούς. Δὲν μπορεῖς νὰ μᾶς τὴν πάρῃς.

— Θὰ σᾶς δώσω πίσω τὰ λεφτά σας Πόσο δώσατε;

— Τριακόσια ἀργυρᾶ!

— Πάρτε τα! ἐφώναξε ὁ Ἀμώρ, πετῶντας στὰ πόδια του τὸ σάκκο μὲ τὰ χρήματα ποὺ τοῦ εἶχε δώσει ὁ Νάθαν.

Οἱ Αἰγύπτιοι ρίχτηκαν μὲ ὁρμὴ ἐπάνω στὸ σάκκο κι' ἄρχισαν νὰ συνεννοοῦνται μεταξύ τους τί ἔπρεπε νὰ κάμουν.

Ὁ Ἀμὼρ ἄκουγε τὶς φωνές τους, ἀλλὰ δὲν καταλάβαινε τὰ λόγια τους, γιατὶ μιλοῦσαν τώρα στὴ γλῶσσά τους. Ὡς τόσο, σκέφθηκε πῶς δὲν ἔπρεπε νὰ χάνῃ τὸν καιρό του. Καί, παίρνοντας τὴ Σουλαμίτιδα, ἄρχισε ν' ἀπομακρύνεται.

Τὰ βουνὰ χαμήλωναν τὶς κορφές τους, τὰ πουλιὰ ξυπνοῦσαν μέσα στὴ νύχτα, τὰ ἄνθη ὕψωναν τὰ πολύχρωμα πέταλά τους καὶ τ' ἄστρα κατέβαιναν πιὸ χαμηλὰ στὴ γῆ, γιὰ νὰ ἰδοῦν τὸ ὄμορφο ζευγάρι.

«Μὲ τὸ δεξί του χέρι τὴν ἐστήριζε καὶ μὲ τ' ἀριστερό του τὴν ἐχάϊδευε», λέει ὁ Σιλομὼν στὸ «Ἆσμα» του, μιλῶντας γιὰ τὴν ἀπαγωγὴ τῆς Σουλαμίτιδος.

Γελαστοὶ κι' εὐτυχισμένοι ἐχάθηκαν τώρα μέσα στὸ σκοτάδι.

Οἱ δυὸ Αἰγύπτιοι βρέθηκαν τότε σὲ δύσκολη θέσι.

Τί ἔπρεπε νὰ κάμουν; Ν' ἀντισταθοῦν; Ἐκτὸς ἀπὸ τὰ μαχαίρια τους δὲν εἶχαν κανένα ἄλλο ὅπλο μαζί τους. Κι' ἐκτὸς ἀπ' αὐτό, ὁ ἀγωγιάτης ἦταν Ἰουδαῖος καὶ ἦταν βέβαιο ὅτι ἂν τὰ ἔβαζαν μὲ τὸν Ἀμώρ, θὰ ἔπαιρνε κι' ἐκεῖνος τὸ μέρος του. Ὁ ἀγὼν γινόταν ἔτσι ἄνισος γι' αὐτούς.

Γι' αὐτό, ἔπειτα ἀπὸ μερικὲς διαμαρτυρίες, ποὺ ἔμειναν χωρὶς ἀποτέλεσμα, ἐσκέφθηκαν πῶς τὸ φρονιμώτερο ποὺ εἶχαν νὰ κάμουν ἦταν ν' ἀφήσουν τὸν Ἀμὼρ νὰ φύγῃ μὲ τὴ Σουλαμίτιδα κι' αὐτοὶ νὰ τρέξουν στὸν ἀρχηγό τους, ποὺ τοὺς ἐπερίμενε σὲ μιὰ γειτονικὴ ἐπαρχία καὶ νὰ τοῦ ποῦν τί εἶχε συμβῆ.

Θὰ τοῦ παρίσταναν βέβαια λίγο ἐξωγκωμένα τὰ πράγματα, θὰ τοῦ ἔλεγαν πῶς πέσανε σὲ ἐνέδρα ληστῶν καὶ θὰ βρίσκανε μαζί του τὸν τρόπο γιὰ ν' ἀνακτήσουν τὴ Σουλαμίτιδα.

Ἔτσι καὶ ἔγινε

Ἐφόρτωσαν τὰ πράγματα στὰ ζῷα κι' ἐξεκίνησαν, παίρνοντας τὴν ἀντίθετη διεύθυνσι ἀπὸ ἐκείνη ποὺ εἶχε ἀκολουθήσει ὁ Ἀμώρ.

Ἔπειτα ἀπὸ ἀρκετὴ πορεία ἀνάμεσα ἀπὸ τὴν ἀπέραντη κοιλάδα, ποὺ τὴν διέκοπταν μόνο ποῦ καὶ ποῦ μερικοὶ μικροὶ λοφίσκοι, ἔφθασαν τέλος στὸ μέρος ὅπου ἐπερίμενε ὁ ἀρχηγός τους.

Ἐκεῖνος ἐξαγριώθηκε πολὺ μόλις ἄκουσε τὸ πάθημά τους:

— Καὶ τὴν ἀφήσατε νὰ τὴν πάρουν μέσα ἀπὸ τὰ χέρια σας; εἶπε.

— Δὲν εἴχαμε ὅπλα... Πῶς ν' ἀντισταθοῦμε;

Ὁ ἀρχηγός τους ἄρχισε τότε νὰ τοὺς βρίζῃ καὶ νὰ τοὺς φωνάζῃ πῶς ἦταν δειλοὶ καὶ ἄνανδροι καὶ πῶς θἄβρισκαν τὴν τιμωρία ποὺ ἄξιζαν ὅταν θὰ γύριζαν στὴν Αἴγυπτο.

Ὁ ἕνας ἀπὸ τοὺς Αἰγυπτίους εἶπε τότε:

— Σὲ παρασύρει ὁ θυμὸς καὶ δὲ μιλᾶς δίκαια αὐτὴ τὴ στιγμή. Δὲν εἴμαστε ἄξιοι γι' αὐτὴ τὴν τιμωρία. Ἂν θέλῃς, ἄφησε με νὰ σοῦ μιλήσω. Τὴν Ἰουδαία τὴν κυβερνάει τώρα ἕνας σοφὸς καὶ δίκαιος βασιλιᾶς. Ἔχει κάμει αὐστηροὺς νόμους καὶ οἱ νόμοι αὐτοὶ θὰ μᾶς δώσουν τὸ δίκηο μας.

— Τὴν εἶδα τὴ δικαιοσύνη του, ἀπήντησε ἐκεῖνος. Πῆραν μέσα ἀπὸ τὰ χέρια μας μιὰ σκλάβα, ποὺ τὴν ἐπλήρωσα μὲ τόσα λεφτά.

— Τὰ χρήματα εἶνε ἐδῶ, εἶπε ὁ Αἰγύπτιος. Ὁ ληστὴς ἐπῆρε τὴν κοπέλλα καὶ μᾶς ἔδωκε τὰ χρήματα ποὺ εἴχαμε πληρώσει.

Τὸ πρᾶγμα αὐτὸ ἐφάνηκε ἀρκετὰ παράξενο στὸν ἀρχηγό. Πῶς ἦταν δυνατὸν ἕνας ληστὴς νὰ δίνῃ χρήματα μὲ τόση εὐκολία; Ἀλλὰ τὸ γεγονὸς αὐτὸ δὲν ἐξωμάλυνε βέβαια περισσότερο τὴν κατάστασι.

— Τί νὰ τὰ κάμω τὰ χρήματα; εἶπε. Ὁ βασιλιᾶς μας ἔχει ἀρκετά. Δὲν ἔχει ἀνάγκη ἀπ' αὐτά. Ἐκεῖνο ποὺ ἄξιζε ἦταν ἡ Σουλαμίτις. Καμμιὰ ἀπὸ τὶς γυναῖκες ποὺ ἀγοράσαμε ὡς τώρα δὲν ἔχει τὴν ὀμορφιὰ καὶ τὴ χάρι τὴ δική της. Πῶς νὰ γυρίσωμε τώρα στὸ βασιλιᾶ μας καὶ νὰ τοῦ ποῦμε τὸ κακὸ ποὺ πάθαμε;

— Ἡ ὑπόθεσίς μας δὲν ἐχάθηκε ἀκόμη, εἶπε. Θὰ πᾶμε στὸ Σολομῶντα καὶ θὰ τοῦ ποῦμε τί ἔγινε κι' ἂν εἶναι δίκαιος καὶ καλός, ὅπως τὸν λένε, θὰ διατάξῃ ἀσφαλῶς νὰ βροῦν τὴ Σουλαμίτιδα καὶ νὰ μᾶς τὴν παραδώσουν.

Ἡ σκέψις αὐτὴ ἐφάνηκε ὀρθὴ στὸν ἀρχηγό. Ἴσως ὁ ἄνθρωπός του δὲν εἶχε ἄδικο. Κάτι θὰ μποροῦσε νὰ γίνῃ ἀκόμη.

Ἔτσι, τὴν ἄλλη μέρα, πρωΐ-πρωΐ, ἐξεκίνησαν καὶ οἱ τρεῖς γιὰ τὴν ἁγία πόλι Ἱερουσαλήμ.

*

Στὸ διάστημα αὐτό, ὁ Ἀμὼρ καὶ ἡ Σουλαμίτις εἶχαν φθάσει ἐπάνω στὸ βουνό.

Ὁ βοσκὸς δὲν ἦταν πλούσιος. Κι' ὡς τόσο εἶχε φτιάξει δυὸ θαυμάσιες κατοικίες ἐκεῖ ψηλά.

Ἡ μιὰ ἦταν μέσα σ' ἕνα βαθὺ σπήλαιο, τοῦ προχωροῦσε πολλὰ μέτρα μέσα στὸ βράχο. Τὸ σπήλαιο αὐτὸ ὁ Ἀμὼρ τὸ εἶχε μεταβάλλει σὲ κατοικία. Ἐκεῖ περνοῦσε τὸ χειμῶνα του.

Γιὰ τὸ καλοκαῖρι ὅμως εἶχε κατασκευάσει μιὰ καλύβα ἐπάνω στὴν κορυφὴ τοῦ μικροῦ λόφου. Ἡ καλύβα αὐτὴ στηριζόταν ἐπάνω σὲ στολους ἀπὸ κέδρους τοῦ Λιβάνου κι' ἡ στέγη της ἀπὸ καλάμια, ποὺ εἶχε φέρει ὁ ἴδιος ὁ Ἀμὼρ ἀπὸ τὶς ὄχθες τῆς Γενησαρέτ.

Σ' αὐτὴ τὴν καλύβα ὡδήγησε τὴ Σουλαμίτιδα.

Ἡ νέα ἔκοψε ἄνθη ἀπὸ ὀλόγυρα καὶ τὴν ἐστόλισε. Ἔπειτα, ἔφερε μυρωμένα χόρτα καὶ ἔστρωσε μιὰ στρωμνὴ στὸ βάθος τῆς καλύβας γιὰ νὰ κοιμοῦνται.

Τὰ πρόβατα ἦταν οἱ ὑπήκοοί τους κι' ὁ Βήλ, ὁ στύλος, ὁ φύλακάς τους.

Τὸ ἄνοιγμα τῆς καλύβας τους ἦταν πρὸς τὸ μέρος τῆς ἀνατολῆς, γιὰ νὰ βλέπουν ἐνωρίτερα τὸ χάραγμα καὶ νὰ ξυπνοῦν πρωΐ.

Ὁ Ἀμὼρ ὡδηγοῦσε τὰ πρόβατά του στὸ βουνὸ κι' ἡ Σουλαμίτις τὸν ἐπερίμενε τὸ βράδυ νὰ γυρίσῃ.

Τῆς ἔφερνε πάντα ὡρίμους καρποὺς ποὺ συμπλήρωναν τὸ λιτό τους δεῖπνο.

Μά, κάπου-κάπου, τὸ τραπέζι τους ἦταν πιὸ πλούσιο. Γιατὶ ὁ Ἀμὼρ, γυρίζοντας ἀπὸ τὸ βουνό, ἔφερνε κανένα κυνῆγι ποὺ τὸ εἶχε σκοτώσει μὲ τὸ τόξο του.

Ὅταν ἡ Σουλαμίτις τὸν ἔβλεπε νἄρχεται, ἔτρεχε ἀνάλαφρα νὰ τὸν προϋπαντήσῃ.

Κι' ἐκεῖνος τὴν ἔπαιρνε τότε στὴν ἀγκαλιά του καὶ τὴ φιλοῦσε μὲ ἀγάπη, ἐνῷ ὁ Βήλ, ὁ σκύλος, χοροπηδοῦσε γύρω τους.

Ὁ μόνος ἄνθρωπος ποὺ ἐρχόταν νὰ τοὺς ἰδῇ κάθε τόσο ἦταν ὁ Ἰακώβ. Φαινόταν σὰν νὰ εἶχε ζανανεώσει τώρα. Ἀνέβαινε μὲ λιγώτερη δυσκολία τὸν ἀνήφορο ποὺ ἔφερνε ἀπὸ τὴν κοιλάδα καὶ στὴ μορφή του ἔλαμπε ἡ χαρὰ καὶ ἡ εὐτυχία.

Πλάϊ στοὺς δυὸ νέους, φαινόταν σὰν πατέρας τους. Ἔμενε μέρες ὁλόκληρες μαζί τους καὶ τὰ βράδυα καὶ οἱ τρεῖς μαζὶ σχεδίαζαν τὸ γάμο ποὺ θὰ γινότανε σὲ λίγο.

Ὅλα πιὰ εἴχανε ἀποφασισθῆ.

Ὁ Ἰακὼβ θὰ ἐφρόντιζε γιὰ τὰ φορέματα καὶ τὶς γαμήλιες λαμπάδες. Θὰ ἀνήγγελλε ἐπίσης στὴν οἰκογένεια τῆς Σουλαμίτιδος τὴν εὐχάριστη εἴδησι καὶ θὰ παρακαλοῦσε τ' ἀδέλφια της νὰ ἐπιτρέψουν νὰ γίνῃ ὁ γάμος στὸ Σαλέμ, στὸ μητρικό της σπίτι, γιὰ νὰ χαρῇ κι' ἡ μητέρα της καὶ νὰ παρευρεθοῦν κι' οἱ φίλοι.

Ὁ γάμος τῆς Σουλαμίτιδος θὰ ἔκανε νὰ ξεχασθῇ ἡ ἀπάνθρωπη διαγωγὴ ποὺ εἶχαν δείξει τ' ἀδέλφια της ἀπέναντί της κι' ἔτσι ὁ κόσμος θὰ τοὺς συγχωροῦσε ἴσως πιὸ εὔκολα.

Τέλος, ἕνα πρωΐ, ὁ Ἰακὼβ ξεκίνησε γιὰ τὸ Σαλέμ, γιὰ νὰ φέρῃ τὰ φορέματα καὶ τὶς λαμπάδες.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ ΔΕΥΤΕΡΟ

Σὰ ἀνάκτορα τοῦ Σολομῶντος

Α΄

Ὁ ΔΙΚΑΙΟΣ ΒΑΣΙΛΗΑΣ

Στὴν Ἱερουσαλήμ, τὴν ἱερὴ πόλι, ποὺ ὑμνήθηκε τόσο ἀπὸ τοὺς προφῆτες, ὑπῆρχαν τότε δυὸ γιγαντιαῖα οἰκοδομήματα, ποὺ ἐξεχώριζαν ἀνάμεσα σ' ὅλα τ' ἄλλα.

Τὸ ἕνα ἦταν ὁ μεγάλος ναὸς καὶ τὸ ἄλλο τὰ ἀνάκτορα τοῦ βασιλέως.

Καὶ τὰ δυο ἦταν ἔργα τοῦ Σολομῶντος, ποὺ εἶχε ξοδέψει ἀμέτρητο χρῆμα γιὰ νὰ τὰ χτίσῃ. Χιλιάδες ἐργάτες εἶχαν ἐργασθῆ σ' αὐτὰ κι' ἡ ἐργασία εἶχε κρατήσει χρόνια ὁλόκληρα.

Ὁ Σολομὼν ἦταν πολὺ περήφανος γιὰ τὰ δυὸ αὐτὰ δημιουργήματά του, ποὺ τὰ θεωροῦσε ὡς τὰ καλύτερα ἔργα τῆς βασιλείας του.

Τὰ πολυτιμότερα μέταλλα τῆς χώρας του, τὰ σπανιώτερα πετράδια καὶ τὰ εὐγενέστερα ξύλα τοῦ Λιβάνου ἐστόλιζαν τὰ δυὸ αὐτὰ οἰκοδομήματα. Οἱ θόλοι τους ἦταν στρωμένοι μὲ χρυσάφι καὶ τὸ ἐσωτερικό σους ἀστραφτε ἀπὸ ἀσῆμι. Κι' ἡ εἴσοδός τους ἦταν τόσο μεγαλοπρεπής, ποὺ δὲν μπόρεσε νὰ κρατήσῃ τὸ θαυμασμό της ἡ βασίλισσα τοῦ Σαβᾶ, ὅταν ἦλθε γιὰ νὰ προσφέρῃ τὰ δῶρα της στὸν ξακουσμένο βασιλέα τῆς Ἰουδαίας.

Ἀπὸ τὴν εἴσοδο αὐτὴν ἄρχιζε μιὰ πελώρια σκάλα, ποὺ ἀνέβαινε σὲ ὕψος πολὺ κι' εἶχε πλάτος τριάντα μέτρων. Ὀγδόντα ἦταν τὰ σκαλοπάτια της. Καὶ ἐπάνω σὲ κάθε σκαλοπάτι, κι' ἀπὸ τὰ δυὸ μέρη, ἔστεκε ἀκίνητο ἕνα μαρμάρινο λιοντάρι. Τὰ λιοντάρια αὐτὰ ἐκύτταζαν μὲ τὰ μεγάλα μάτια τους, τὸν ἄνθρωπο ποὺ ἀνέβαινε τὶς σκάλες καὶ προκαλοῦσαν ἕνα αἴσθημα φόβου καὶ σεβασμοῦ, σ' ὅποιον τὰ πρωταντίκρυζε.

Στὸ ἐπάνω μέρος τῆς σκάλας, ἁπλωνόταν μιὰ μεγάλη στοά, ποὺ οἱ στῆλες της ἦταν ἀπὸ πέτρες χρωματιστὲς μὲ κιονόκρανα ἐπίχρυσα.

Κι' ἀνάμεσα ἀπὸ τὶς στῆλες ξεχώριζαν οἱ πελώριες πόρτες τοῦ παλατιοῦ, μὲ τὴ μεγαλοπρεπῆ πύλη στὸ μέσον.

Πιὸ πάνω ἀκόμη ἦταν ἡ αἴθουσα τοῦ θρόνου.

Ὁ θρόνος αὐτὸς ἦταν σκαλισμένος σὲ καθαρὸ χρυσάφι.

Σ' αὐτὸν καθότανε ὁ Σολομών, ὅταν δεχότανε τοὺς ξένους του κι' ὅταν ἀπέδιδε δικαιοσύνη στὸ λαό του.

Ἑξῆντα πολεμισταί, «ἐκ τῶν ἰσχυρῶν τοῦ Ἰσραήλ», τὸν περιστοίχιζαν τότε. Κρατοῦσαν στὰ χέρια τους δόρατα ἀπὸ χαλκὸ καὶ μεγάλες ἀσπίδες. Μετάλλινοι θώρακες ἐπροφύλασσαν τὸ στῆθος τους καὶ στὴ μέση τους εἶχαν ζωσμένα μακρυὰ ξίφη.

Οἱ πολεμισταὶ αὐτοὶ ἦταν ὅλοι εὐγενοῦς καταγωγῆς. Ἡ γενναιότης τους εἶχε δοκιμασθῆ πολλὲς φορὲς κι' ἡ ἀφοσίωσίς τους στὸν κύριό τους ἦταν ἀπεριόριστη.

Ὡς τόσο, παρ' ὅλη αὐτὴ τὴν ἐπισημότητα καὶ τὴ μεγαλοπρέπεια, δὲν ἦταν καθόλου δύσκολο νὰ ἰδῇ κανεὶς τὸν βασιλέα.

Ἰδίως τὶς ἡμέρες ποὺ ἐδίκαζε, κάθε ἄνθρωπος, Ἰουδαῖος ἢ ξένος, μποροῦσε ν' ἀνέβῃ τὴ μαρμάρινη σκάλα καὶ νἀρθῇ ἕως τὸ θρόνο τοῦ βασιλιᾶ, χωρὶς νὰ τὸν ἐμποδίσῃ ἢ νὰ τὸν ρωτήσῃ ποῦ ἐπήγαινε.

Ἔτσι καὶ οἱ τρεῖς Αἰγύπτιοι δὲν ἐδυσκολεύθηκαν νὰ φθάσουν ἕως τὴν αἴθουσα τοῦ θρόνου.

Τὸ πλῆθος ἦταν πολὺ τὴν ἡμέρα ποὺ ἐπῆγαν, καὶ γι' αὐτὸ ἄργησαν πολὺ ὥς ποὺ νἀρθῇ ἡ σειρά τους.

Ἔπεσαν τότε στὰ γόνατα καὶ προσκύνησαν τὸ μεγάλο βασιλιᾶ.

— Εἴσαστε ξένοι; ρώτησε ὁ Σολομών. Τὸ ἔνδυμά σας μαρτυρεῖ πὼς ἔρχεσθε ἀπὸ τὴν Αἴγυπτο.

— Εἶναι ἀλήθεια, μεγάλε βασιλιᾶ, ἀπήντησε ὁ ἀρχηγὸς τῶν τριῶν Αἰγυπτίων. Ἐρχόμαστε γιὰ νὰ σοῦ ζητήσωμε δικαιοσύνη.

— Ἐπάθατε κανένα κακὸ στὴ χώρα μου; ρώτησε ὁ Σολομών. Μιλῆστε. Ὁποιοσδήποτε καὶ νὰ εἶναι ὁ ἄνθρωπος ποὺ σᾶς ἔβλαψε, θὰ τιμωρηθῇ ὅπως τοῦ ἀξίζει.

— Υἱὲ τοῦ ἀνδρείου Δαυῖδ, ἄρχισε νὰ λέῃ τότε ὁ Αἰγύπτιος, εἴμαστε ἀπεσταλμένοι τοῦ βασιλιᾶ μας κι' ἤρθαμε στὴ χώρα σου γιὰ ν' ἀγοράσωμε σκλάβους. Στὴν κοιλάδα τῆς Ναδάβ ἀγοράσαμε μιὰ δούλη καὶ πληρώσαμε τὸ τίμημα, ὅπως εἴχαμε συμφωνήσει. Ἐνῷ ὅμως τὴν ἐπηγαίναμε στὸν ἀφέντη μας, περνῶντας ἐπάνω ἀπὸ τὸ βουνό, μᾶς ἐπετέθη ἕνας ἄγριος ληστὴς καὶ μᾶς τὴν πῆρε μέσα ἀπὸ τὰ χέρια μας.

Ὁ Σολομὼν συνωφρυώθη.

— Ποιὸ εἶναι τὸ ὄνομα τῆς νέας; ρώτησε.

— Σουλαμίτις, μεγάλε βασιλιᾶ. Εἶναι ἀπὸ τὸ Σαλέμ.

— Καὶ δὲν ἐμάθατε ποιὸς τὴν ἐπῆρε;

— Τὸ ὄνομά του εἶναι Ἀμώρ. Ἀκούσαμε τὴν ἴδια ποὺ τὸν ἐφώναζε ὅταν ἦρθε κοντά της.

— Ποῦ ἐπῆγαν τώρα; ρώτησε καὶ πάλι ὁ Σολομών.

— Αὐτὸ δὲν μπορέσαμε νὰ τὸ μάθωμε, μεγάλε βασιλιᾶ. Μὰ δὲν θὰ πῆγαν μακρυά. Ἴσως βρίσκωνται αὐτὴ τὴ στιγμὴ στὰ βουνὰ ποὺ ὑψώνονται ἐπάνω ἀπὸ τὴν κοιλάδα τῆς Ναδάβ.

Ὁ Σολομὼν γύρισε πρὸς τοὺς σωματοφύλακάς του:

— Χρειάζομαι τρεῖς δυνατοὺς κι' ἀφωσιωμένους ἄνδρες, εἶπε.

Καὶ οἱ ἑξῆντα ἀπήντησαν μὲ μιὰ φωνή:

— Ἰδοὺ ἐγώ, κύριε.

— Ξέρω ὅτι εἶσθε ὅλοι δυνατοὶ καὶ πρόθυμοι, ἀλλὰ μοῦ χρειάζονται μόνον τρεῖς.

Περιέφερε τότε τὸ βλέμμα του στοὺς ἑξῆντα σωματοφύλακές του κι' ἐκάλεσε:

— Γιοχανάν, Βαρούχ καὶ Ἀρών.

Οἱ τρεῖς σωματοφύλακες ἐπλησίασαν ἀμέσως καὶ ἐπροσκύνησαν τὸν Σολομῶντα:

— Γενναῖα τέκνα πατέρων εὐγενῶν, εἶπε ἐκεῖνος, σᾶς ἐμπιστεύομαι αὐτὴ τὴν ἐντολή. Πάρετε ἀμέσως ἄλογα καὶ στρατιῶτες καὶ τρέξετε στὴν κοιλάδα τῆς Ναδάβ. Ἐρευνῆστε τὰ ὄρη καὶ τὰ δάση καὶ τὰ σπήλαια καὶ ζητῆστε παντοῦ τὴν Σουλαμίτιδα. Συλλάβετέ την καὶ ὁδηγῆστε την ἀμέσως ἐδῶ.

— Πῶς μποροῦμε νὰ τὴν γνωρίσωμε; ρώτησε ὁ Γιοχανάν.

— Εἶναι τόσο ὡραία, ποὺ ξεχωρίζει ἀνάμεσα στὶς ἄλλες γυναῖκες ὅπως τὸ ρόδο ἀνάμεσα στοὺς θάμνους, ἔσπευσε ν' ἀπαντήσῃ ὁ Αἰγύπτιος. Ἀλλ' ἂν θέλῃς, μεγάλε βασιλιᾶ, ἄφησε κι' ἐμᾶς νὰ συνοδεύσωμε τοὺς ἐκλεκτούς σου, γιὰ νὰ τὴν γνωρίσωμε καὶ νὰ τὴν παραλάβωμε ἀμέσως στὴν Αἴγυπτο.

(Ἀκολουθεῖ)

Μὲ τὸ δεξί του χέρι ὁ Ἀμὼρ τὴν ἐστήριζε καὶ μὲ τ' ἀριστερὸ τὴν ἐχάϊδευε...

ΣΥΝΝΕΦΑΚΙΑ

Πρωτότυπος αἰσθηματικὸς διάλογος

ὑπὸ

ΑΛΚΗ ΤΡΟΠΑΙΑΤΗ

(Σ' ἕνα κέντρο ἐξοχικό, κοντὰ στο δάσος. Καφενεδάκι ἀπόμερο. Σ' ἕνα τραπέζι κάποιο ζευγαράκι. Ὁ καιρὸς ἀνοιξιάτικος, μὰ κάπου ἐκεῖ στὸν ὁρίζοντα, κάμποσα σύννεφα μοιάζουν ν' ἀπειλοῦν βροχή. Κάμποσες στάλες ξαφνικὲς τοὺς ἀνάγκασαν νὰ ζητήσουν ἐκεῖ καταφύγιο).

ΕΚΕΙΝΟΣ (νευρικά) : Καιρὸς κι' αὐτός. Κι' ὕστερα σοῦ λέει ἄνοιξι...

ΕΚΕΙΝΗ (πιὸ ψύχραιμη): Μά, μὴν κάνης ἔτσι. Θὰ περάσῃ. Λίγα σύννεφα, σπουδαῖο πρᾶμα!

ΕΚΕΙΝΟΣ : Λίγα σύννεφα. Ὥστε ἔτσι τὸ λὲς ἐσύ.

ΕΚΕΙΝΗ: Μὰ τί θὲς νὰ γίνῃ;

ΕΚΕΙΝΟΣ: Δὲν ξέρω, μὰ μποροῦσαν καὶ νὰ λείπουν.

ΕΚΕΙΝΗ (μὲ χαμόγελο): Ἀφοῦ δὲ λείπουν, τί νὰ κάνωμε;

ΕΚΕΙΝΟΣ: Ἔτσι τὸ λὲς ἐσύ... Μὰ ἐσὺ ἔχεις ἕναν πρόπο, ὅλα νὰ τὰ βρίσκῃς εὔκολα κι' ὅλα νὰ τὰ δικαιολογῆς.

ΕΚΕΙΝΗ: Στὰ νεῦρα σου εἶσαι ἀπόψε, καϋμένε Μίλτο!

ΕΚΕΙΝΟΣ: Στὰ νεῦρα μου... Ἔ, λοιπόν, ναί, εἶμαι στὰ νεῦρα μου. Δὲν ἔχω, βλέπεις, ἐγώ, τὴν ψυχραιμία τὴ δικιά σου... Γιατὶ δὲν μιλᾶς; Τί ἔχεις νὰ πῆς;

ΕΚΕΙΝΗ: Ἔχω νὰ πῶ πὼς δὲν θάπρεπε νὰ κανονίζῃς τὰ κέφια σου ἀπὸ τὴν καιρικὴ κατάστασι. (Μικρὴ σιωπή). Ὑπάρχουν κι' ἄλλα πράγματα γιὰ νὰ ἔχῃς κέφι ἢ ὄχι;

ΕΚΕΙΝΟΣ : Ἄλλα πράγματα; Ἀλλὰ ξέχασα, ἐσὺ βρίσκεις καὶ ἔχεις πάντοτε κέφια. Ἔχεις κέφι κομπριμέ, νὰ ποῦμε.

ΕΚΕΙΝΗ (μὲ πίκρα) : Μίλτο...

ΕΚΕΙΝΟΣ: Γιατὶ πειράζεσαι; Πὲς ὅτι εἶμαι ἕνας ἀλλόκοτος ἄνθρωπος — τὸ ἔχεις πῆ, δά, κι' ἄλλες φορὲς αὐτό. Ὅτι δὲν εἶμαι καλά. Μά, τί θὲς νὰ γίνῃ; Δὲν σοῦ κρύφτηκα ποτέ. Δὲ ζήτησα νὰ φανῶ ἀλλοιώτικος ἀπ' ὅ,τι εἶμαι...

ΕΚΕΙΝΗ (παντα μὲ πίκρα) : Ἐνῷ ἐγώ...

ΕΚΕΙΝΟΣ: Ἐσύ; Μὰ σοῦ τὸ ἔχω πῆ τόσες φορές. Ἐσὺ εἶσαι ἕνας κλειστὸς ἄνθρωπος. Ἐσὺ εἶσαι σφίγγα. Ἀκοῦς; Μιὰ σφίγγα...

ΕΚΕΙΝΗ (μὲ πικρὴ εἰρωνεία): Μπορεῖς, λοιπόν, καὶ κρατᾶς μιὰ σφίγγα στὴν ἀγκαλιά σου; Τὴ σφίγγεις... Τὴ φιλᾶς... Τῆς μιλᾶς... Τῆς φέρεσαι τρυφερά...

ΕΚΕΙΝΟΣ: Πολεμῶ νὰ λύσω τὸ μυστήριό της. Μὰ θαρρῶ πὼς δὲν θὰ τὸ καταφέρω. Θὰ τσακιστῶ στὸν γκρεμνὸ χωρὶς νὰ μπορέσω νὰ ξεδιαλύνω τὸ μυστήριο ποὺ κρύβεις. (Τῆς πιάνει ξαφνικὰ τὰ χέρια). Τὸ μυστήριο ποὺ κλείνουν τὰ χείλη της... ποὺ τὰ κρατάει σφραγισμένα. Δὲν ἐννοεῖ νὰ τὰ ξελύσῃ μὲ κανέναν τρόπο.

ΕΚΕΙΝΗ (ἴδια ἔκφρασις, ὅπως καὶ πρίν) : Σφραγισμένα; Ἴσως, ναί· Γιὰ ὅσους γυρεύουν σώνει καὶ καλὰ νὰ τὰ νοιώσουν ἀπὸ τὴ μιλιά τους. Γιὰ ὅσους δὲ θέλουν νὰ τὰ νοιώσουν ἔτσι, σφραγισμένα καθὼς εἶνε...

ΕΚΕΙΝΟΣ: Τὶ θὲς νὰ πῆς;

ΕΚΕΙΝΗ: Τίποτα περισσότερο ἀπ' αὐτὸ ποὺ λέω. Νὰ μιλήσω; Νὰ πῶ τί; Ἀφοῦ δὲ μὲ νοιώθουν; Ἄς βάζουν στὰ χείλια μου, στὴ σκέψι μου, στὴν καρδιά μου ὅποια λόγια θέλουν (μικρὴ σιωπή) ὡς ποὺ νὰ καταλάβουν τὰ λόγια ποὺ δὲν ἔχουν ἀκουστῆ ποτέ.

ΕΚΕΙΝΟΣ (εἰρωνικά) : Κι' ἴσως καὶ νὰ μὴν ἀκουστοῦν στὸν αἰῶνα τὸν ἄπαντα...

ΕΚΕΙΝΗ: Εἶσαι παιδί. Ἕνα παιδὶ ποὺ ἔχεις πάντα παράπονα ἀπὸ μένα.

ΕΚΕΙΝΟΣ: Παράπονα ἐγώ;

ΕΚΕΙΝΗ: Ναί, ναί, ἐσύ. Πὼς δὲν μιλῶ. Δὲν ἀνοίγω τὴν καρδιά μου. Ὅτι εἶμαι μιὰ σφίγγα. Ἔτσι δὲν μὲ λές;

ΕΚΕΙΝΟΣ: Μήπως μοῦ μίλησες ποτέ σου;

ΕΚΕΙΝΗ: Μήπως μὲ ἄφησες νὰ σοῦ μιλήσω ποτέ μου;

ΕΚΕΙΝΟΣ: Ἐγώ; Δὲν σὲ ἄφησα νὰ μιλήσῃς;

ΕΚΕΙΝΗ: Ναί, ναί.. Δὲν μὲ ἄφησες. Μὲ τὸν τρόπο δηλαδὴ ποὺ ξέρω ἐγώ. Δὲν ἦρθες, δὲ στάθηκες ποτὲ κοντά μου ὅπως θὰ τῶθελα. Ὅπως τὸ περίμενα. Νὰ μὲ κυττάξῃς μιὰ φορὰ στὰ μάτια...

ΕΚΕΙΝΟΣ (τὴ σταματάει, σὰ μὲ παράπονο) : Ἐγώ... Ἐγώ...; Μὰ μήπως σὲ κυττάζω ὅλο τὸν καιρὸ ἀλλοῦ πουθενὰ παρὰ στὰ μάτια;

ΕΚΕΙΝΗ: Δὲ λέω αὐτό... Μὲ κυττᾶς, μὰ δὲν τὰ καταλαβαίνεις τὰ μάτια μου. Δὲ θὲς νὰ τὰ νοιώσῃς! Μοῦ λὲς ὅτι εἶνε ὄμορφα, τὰ πιὸ γλυκὰ ματάκια ποὺ ἔχεις ἀπαντήσει στὴ ζωή σου, μά...

ΕΚΕΙΝΟΣ: Μά...;

ΕΚΕΙΝΗ: Δὲν μπόρεσες νὰ διαβάσῃς ποτὲ μέσα στὰ μάτια μου. Δὲ μπόρεσες νὰ ἰδῆς τὰ λόγια ποὺ δὲ λέγονται. Τὰ χτυποκάρδια ποὺ δὲν ἀκούονται. Τοὺς καϋμοὺς ποὺ δὲν πνίγονται. Τίποτα δὲ μπόρεσες νὰ διαβάσῃς, τίποτα, σοῦ λέω... (Τὰ μάτια της σὰ νὰ πᾶνε νὰ βουρκώσουν).

ΕΚΕΙΝΟΣ (τρυφερά) : Ντίνα...

ΕΚΕΙΝΗ: Ἄφησέ με νὰ σοῦ μιλήσω... Πὲς ὅτι μίλησε γιὰ μιὰ φορὰ κι' ἡ... Σφίγγα. Γιατὶ μπορεῖ νὰ μὴν ξαναμιλήσῃ ἄλλη φορά. Ἴσως εἶναι ἡ πρώτη φορὰ ποὺ ἀνοίγει τὸ στόμα της...

ΕΚΕΙΝΟΣ (μὲ χαμόγελο): Κι' ἡ τελευταία;

ΕΚΕΙΝΗ: Δὲν ξέρω... Δὲν ξέρω τίποτα... Ἀπὸ σένα ἐξαρτᾶται. Ἀπὸ σένα ἐξαρτᾶται τὸ κάθε τί. Ἔχω ἀφεθῆ στὰ χέρια σου... Μὰ ἐσὺ δὲν ξέρεις νὰ μὲ πάρῃς...

ΕΚΕΙΝΟΣ (μὲ ξέσπασμα): Ντίνα!... ἀγάπη μου!...

ΕΚΕΙΝΗ: Ναί, ναί.. Δὲν ξέρεις... Μὲ παίρνεις πάντα σὰν κάτι ξεχωριστὸ ἀπὸ τὸν ἑαυτό σου. Δὲν μὲ παίρνεις, γιατὶ δὲν μοῦ δίνεσαι. Ζητᾶς λόγια, ἐκφράσεις, ἐκδηλώσεις, ἐκεῖ ποὺ μιὰ ματιά, ἕνα σφίξιμο χεριοῦ, ἕνα τίποτα, ἀκοῦς; ἕνα τίποτα τὰ λέει ὅλα... Βρίσκεις παντοῦ σύννεφα, θολώματα καὶ δὲν ξέρω τί...

ΕΚΕΙΝΟΣ: Σύννεφα; Θολώματα; Τί θὲς νὰ πῆς;

ΕΚΕΙΝΗ: Αὐτὸ ποὺ λέω... Νά, σὰν τὰ σύννεφα τ' ἀποψινά. Ποὺ τὰ εἶδες καὶ θόλωσες. Δυὸ σύννεφα στὸν ὁρίζοντα. Τέτοια σύννεφα θάχῃ χιλιάδες ἡ ζωή. Στὸ χέρι μας εἶναι νὰ τὰ διαλύσωμε. Μὲ τὸ γέλιο. Μ' ἀκοῦς; Μὲ τὸ γέλιο!...

ΕΚΕΙΝΟΣ: Σὰν ἀπόψε...

ΕΚΕΙΝΗ: Ναί, σὰν ἀπόψε...

(Ἀπὸ τὸ παράθυρο τοῦ ἐξοχικοῦ κέντρου φαίνονται τὰ σύννεφα ποὺ ἔχουν ἀρχίσει νὰ σκορπιοῦνται. Ὁ ἥλιος ποὺ κρυβόταν ἀνάμεσά τους δὲν ἀργεῖ νὰ ξαναφανερωθῇ. ΕΚΕΙΝΟΣ κυττάζει καὶ χαμογελᾶ. Ξαναβρίσκει τὸ κέφι του. Κυττάζει τὴν ἀγαπημένη του στὰ μάτια. Κρέμεται ἀπ' αὐτά. Φαίνεται πὼς κάτι θέλει νὰ πῇ).

ΕΚΕΙΝΟΣ (μὲ ἀπόφασι): Οὔφ, ἔσκασα ἐδῶ μέσα!.. Θέλεις νὰ φύγωμε; Νὰ κάνωμε ἕναν περίπατο στὸ δάσος;

ΕΚΕΙΝΗ (μὲ ἐλαφρὴ εἰρωνεία): Καὶ τὰ σύννεφα; Ἡ βροχή;

ΕΚΕΙΝΟΣ: Οὔ, καϋμένη, αὐτὰ πᾶνε, πέρασαν... Μπόρα ἦταν καὶ πέρασε.. (τὴν ἀνασηκώνει ἀπὸ τὸ κάθισμά της, πληρώνει, βγαίνουν μαζί).

ΕΚΕΙΝΗ (γελαστή) : Μπόρα; Ἔχεις δίκηο... Μόνο νὰ μὴ μᾶς ξαναπιάσῃ... στὸ δρόμο... Ὅσο καὶ νἄμαστε ντυμένοι... (Γελοῦν κι' οἱ δυὸ τόσο χαρούμενα, ξέγνοιαστα, εὐτυχισμένα).

ΑΛΚΗΣ ΤΡΟΠΑΙΑΤΗΣ

ΕΝΑ ΙΠΠΟΤΙΚΟ ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑ ΕΡΩΤΟΣ ΚΑΙ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΩΝ

Ο ΙΑΤΡΟΣ ΤΩΝ ΠΤΩΧΩΝ

ΤΟΥ ΞΑΒΙΕ ΝΤΕ ΜΟΝΤΕΠΕΝ

(ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΟΥ). — Σὲ μιὰ ἐπαρχία τῆς Γαλλίας ὀνομαζομένη Ἐλεύθερη Κομητεία ἐζοῦσε κατὰ τὸ 1640 ὁ γιατρὸς Πέτρος Πρόστ, ὁ ὁποῖος ἦταν γνωστὸς μὲ τὸ ὄνομα «Ἰατρὸς τῶν πτωχῶν» Ὁ Πρόστ παντρεύτηκε μιὰ νέα ποὺ τὴν ὑπεραγαποῦσε, ἀλλὰ μετὰ δυὸ χρόνια τοῦ πέθανε ἐπάνω στὴ γέννα της. Ὕστερα ἀπὸ λίγες μέρες τοῦ πέθανε καὶ τὸ νεογέννητο κοριτσάκι του, ποὺ εἶχε μείνει ὀρφανό.

Ἐκεῖνη ἀκριβῶς τὴ νύχτα παρουσιάζονται στὸ σπίτι του, κάτι προσωπιδοφόροι καὶ ἀφοῦ τὸν ὑποχρέωσαν νὰ θάψῃ τὸ κοριτσάκι του, τὸν παίρνουν διὰ τῆς βίας καὶ τὸν ὁδηγοῦν εἰς ἕνα μακρυνὸν πύργον ὅπου ὑποχρεώνεται νὰ προσφέρῃ τὴν ἰατρική του βοήθεια σὲ μιὰ γυναῖκα ποὺ δυσκολεύεται νὰ γεννήσῃ. Μὲ τὴν ἐπέμβασί του ἐργεται στὸν κόσμο ἕνα κοριτσάκι, ποὺ τὸν ὑποχρεώνουν νὰ τὸ υἱοθετήσῃ. Καὶ αὐτὸς τὸ ὀνομάζει Ἐγκλαντίνα.

Περνοῦν δεκαοκτὼ χρόνια ἀπὸ τότε. Σ' ἕνα πανδοχεῖο τῆς ἰδιας ἐπαρχίας, τὴν ὁποία θέλουν νὰ κατακτήσουν οἱ Γάλλοι καὶ οἱ Σουηδοὶ καὶ βρίσκεται σὲ ἐμπόλεμο κατάσταση, παρουσιάζεται ἕνας νεαρὸς ταξειδιώτης καὶ πιάνει κουβέντα μὲ τὸν ξενοδόχο, ὁ ὁποῖος τοῦ ἐξηγεῖ ὅλην τὴν κατάστασι τοῦ τόπου.

2ον

Ὕστερ' ἀπὸ δυὸ ὧρες ἐφθασαν μπροστὰ σ' ἕνα πυκνότατο δάσος. Τὸ μονο πάτι ποὺ ἀκολουθοῦσαν ἐστένευε διαρκῶς, ὡς ποὺ ἔφθασαν σ' ἕνα σημεῖο ὅποὺ ἦταν ἀδύνατο νὰ περάσουν δυὸ ἄνθρωποι μαζί.

Ἀπ' ἐκεῖ καὶ πέρα καὶ τὸ μονοπάτι αὐτό χανόταν.

Ὁ μικρὸς ἐσταμάτησε.

—Τί συμβαίνει; ἐρώτησε ὁ καβαλλάρης. Γιατὶ σταμάτησες;

—Πρέπει νὰ κατέβετε, ἀπὸ τ' ἄλογο, ἄρχοντά μου, καὶ νὰ τὰ σύρετε ἀπὸ τὸ χαλινάρι. ἀλλὰ καὶ πάλι θὰ προχωρήσετε μὲ δυσκολία...

Ὁ ἄγνωστος ἀκολούθησε τὶς ὁδηγίες τοῦ μικροῦ καὶ προχώρησε πεζῆ μέσα στὸ δάσος.

Τὴ στιγμὴ ποὺ ἔμπαιναν στὸ πυκνότερο σημεῖο, ὁ μικρὸς σταυροκοπήθηκε.

—Γιατὶ σταυροκοπιέσαι; τὸν ἐρώτησε ὁ ἄγνωστος.

—Γιατὶ σ' αὐτὸ τὸ δάσος, μαζεύονται ὅλα τὰ φαντάσματα καὶ τὰ στοιχειά.

—Καὶ τὰ φοβᾶσαι τὰ φαντάσματα ἐσύ;

—Δὲν τὰ φοβᾶμαι, ἐγώ, ἄρχοντά μου. γιατὶ δὲν πειράζουν ποτὲ ἄνθρωπο ποὺ δὲν ἔκαμε ἁμάρτημα θανάσιμο...

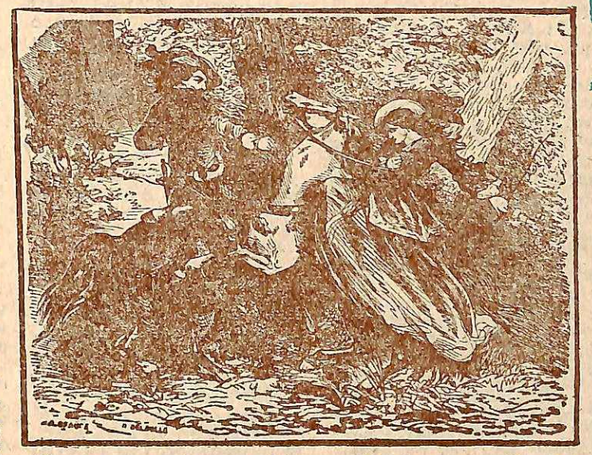

—Τὰ εἶδες ποτὲ τὰ φαντάσματα;

—Ὄχι, ποτέ. Μόνο ὁ πατέρας μου τὰ εἶδε μιὰ φορά, ἀλλὰ εἶχε μεταλάβει τὴν ἴδια μέρα καὶ δὲν τὸν πείραξαν...

Ὁ δρόμος γινόταν ὅλο καὶ πιὸ δύσκολος, ὥσπου ἀναγκάστηκαν νὰ σταματήσουν τὴ συζήτησι. Τὰ κλαδιὰ τῶν δένδρων ἐκατέβαιναν πολὺ χαμηλὰ καὶ τοὺς ἐμπόδιζαν νὰ προχωρήσουν.

Ἐνύχτωσε. Δυνατὸς καὶ παγωμένος ἀέρας ἐσάρωνε στὸν οὐρανὸ τὰ σύννεφα καὶ ἡ πανσέληνος ἀνέβαινε κατακόκκινη ἀπὸ τὸν ὁρίζοντα, σὰν αἱματωμένος δίσκος.

Παρ'ὅλο τὸ διαπεραστικὸ κρῦο καὶ μολονότι ἀναγκάστηκε νὰ βγάλῃ τὸ μαν δύα του γιὰ νὰ προστατεύσῃ τὸ κεφάλι τοῦ ἀλόγου ἀπὸ τὰ χαμηλὰ κλαδιὰ καὶ τ' ἀγκάθια, ὁ ἄγνωστος ἦταν καταϊδρωμένος.

—Μὰ αὐτὸς δὲν εἶνε δρόμος! ἐφώναξε. Κανείς, λοιπόν, δὲν περνάει ἀπ' ἐδῶ;

—Μονάχα οἱ ὑλοτόμοι καὶ οἱ καρβουνιαρέοι, ἀπάντησε ὁ μικρός. Ὅσοι θέλουν νὰ πᾶνε στὸν ἅγιον Κλαύδιο περνοῦν ἀπ' τὸ Κλερβύ. Ἀλλὰ ὁ Βερνιὲ μοῦ εἶπε ὅτι θέλετε νὰ πᾶτε πιὸ σύντομα...

—Σὲ πόσην ὥρα θὰ βγοῦμε ἀπὸ τὸ δάσος;

—Σὲ μιὰν ὥρα, τὸ πολύ.

—Εἶσαι βέβαιος ὅτι δὲν ἐλάθεψες τὸ δρόμο;

—Αὐτὸ πιά!... Μπορῶ νὰ περάσω τὸ δάσος καὶ μὲ κλειστὰ τὰ μάτια... Τὴν ἄνοιξι ἔρχομαι πολὺ συχνὰ ἐδῶ...

—Τέλος πάντων, εἴμαστε βέβαιοι ὅτι ἀπ' ἐδῶ δὲν διατρέχουμε κανένα κίνδυνο. Καὶ αὐτὸ εἶνε κάτι!

—Μὴν ἔχετε καὶ τόσην ἐμπιστοσύνη, ἄρχοντά μου. Εἶνε κάτι ἄνθρωποι ποὺ περνοῦν ἀπὸ παντοῦ καὶ δὲν φοβοῦνται τὶς κακοτοπιές. Οἱ ἄνθρωποι αὐτοὶ εἶνε οἱ Πράσινοι τοῦ φοβεροῦ Λεσπινασσοῦ καὶ οἱ Κουανέζοι τοῦ λοχαγοῦ Λακουζόν.

—Ποιοὶ εἶνε οἱ Πράσινοι;

—Οἱ ἐχθροί μας!... Αὐτοὶ ποὺ δολοφονοῦν καὶ λη στεύουν!

—Ποῦ βρίσκεται αὐτὴ τὴ στιγμὴ ὁ λοχαγὸς Λακουζόν;

—Ποιὸς ξέρει:... Βρίσκεται παντοῦ καὶ πουθενά!...

—Τί θέλεις νὰ πῆς;

—Ὅλοι τὸν φαντάζονται στὸ Σωλνιὲ κι' αὐτὸς βρίσκεται στὸ Σαὶν Κλώντ. Τὸ πρωῖ τὸν βλέπουν στὸ Μοϋράν, ἀργότερα παρουσιάζεται στὸ Σαμπανιὸλ καὶ τὸ βράδυ βρίσκεται στὸ Νοζεραί.. Εἶνε κάτι παραπάνω ἀπὸ ἄνθρωπος. ὁ λοχαγὸς Λακουζὸν καὶ παρουσιάζεται παντοῦ ὅπου ὑπάρχουν ἐχθροί...

Ὁ μικρὸς ἐσώπασε.

—Μὰ ποιὸς εἶνε τέλος πάντων αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος; ἀναρωτήθηκε ὁ ἄγνωστος. Πῶς τὰ κατάφερε τόσο νέος ἀκόμη ν' ἀποκτήσῃ τέτοια φήμη, νὰ δημιουργήσῃ τέτοιους ἄθλους, σὰν τοὺς ἥρωες τοῦ Ὁμήρου;

—Κανένας δὲν ξέρει, ἄρχοντά μου.

Ὁ ἄγνωστος ἐσώπασε καὶ σκεφτικός. ἐξακολούθησε ν' ἀνοίγῃ μπροστά του τὸ δρόμο.

Ἐπὶ τέλους, τὸ δύσκολο ἐκεῖνο κομμάτι, τοῦ δρόμου ἐτελείωσε.

Οἱ θάμνοι καὶ τὰ χαμηλὰ δέντρα παραχώρησαν τὴ θέσι τους σὲ ὑψηλοὺς κορμούς. πιὸ ἀραιούς. Ἔτσι, οἱ δύο ταξειδιῶτες ἔφθασαν στὴν κορυφὴ ἑνὸς λόφου, πάνω ἀπὸ ἕναν ἀπότομο γκρεμό.

Εἶχε νυχτώσει πιὰ καὶ τὸ φεγγάρι ἔλαμπε στὸν οὐρανό. Ἕνα φῶς παράξενο καὶ δυνατὸ ἐπλημμύριζε τὶς κορυφὲς τῶν ἀντικρυνῶν βουνῶν.

Αὐτὸ τὸ φῶς ἔκανε νὰ φαίνεται ἀκόμη σκοτεινότερη ἡ κοιλάδα καὶ φοβερώτερος ὁ γκρεμός, ποὺ ἔχαινε μπροστά τους.

—Κύριε, εἶπε σὲ μιὰ στιγμὴ ὁ μικρὸς. Ἐγὼ θὰ φύγω...

—Πῶς ; ἐφώναξε κατάπληκτος ὁ ταξειδιώτης. Γι-

Οἱ νέοι ἀναγνῶσται μας

μποροῦν καὶ ἀπὸ σήμερα νὰ παρακολουθήσουν ὅλα τὰ νέα μας μυθιστορήματα, χάρις στὶς ἔκτενεῖς περιλήψεις τῶν προηγουμένων ποὺ δίνομε στὴν ἀρχὴ κάθε συνέχειας.

ατί θὰ φύγῃς;

—Γιατὶ πληγιάζομε στὸ 'Ορσιὲρ, ἄρχοντά μου, καὶ οὔτε κι' ἂν πρόκειται νὰ γλυτώσω τὴν ψυχή μου, δὲν περνάω ἀπ' τὸ 'Ορσιὲρ μὲ τὴν πανσέληνο.

—Μὰ τί σὲ τρομάζει τόσο πολύ;

—'Εκεῖ μαζεύονται ὅλα τὰ στοιχειὰ καὶ τὰ φαντάσματα, ἀπάντησε ὁ Νικόλας Παζὲ, μὲ σιγανὴ φωνὴ καὶ τρομαγμένη.

'Ο ξένος χαμογέλασε. 'Ο μικρὸς δὲν μπόρεσε νὰ τὸ ἰδῇ αὐτὸ τὸ χαμόγελο, ἀλλὰ τὸ μάντεψε.

— "Αρχοντά μου, εἶπε στὸν ἴδιο τόνο, δὲν εἶνε σωστὸ νὰ γελᾶτε μ' αὐτὰ τὰ πράγματα καὶ πρὸ παντὸς τὴ νύχτα... Μπορεῖ νὰ πάθετε κανένα κακό!...

—Ναί, ἀλλὰ ἐμεῖς ἐσυμφωνήσαμε νὰ μὲ πᾶς στὸν ἅγιο Κλαύδιο καὶ ὅτι θὰ σοῦ δώσω δυὸ σκοῦδα.

—Αὐτὸ εἶναι ἀλήθεια. 'Αφοῦ ὅμως δὲν θὰ κρατήσω τὸ λόγο μου, μπορεῖτε καὶ σεῖς νὰ μὴ κρατήσετε τὸν δικό σας.

—Τότε γιατὶ δέχτηκες;

—Δὲν ἐφαντάσθηκα πὼς θὰ βρισκόμαστε τόσο ἀργὰ στὸ δρόμο καὶ δὲν θυμώμουνα πὼς εἴχαμε πανσέληνο...

—Καὶ τί θὰ γίνω τώρα ἐγὼ χωρὶς ὁδηγό;· Τὰ μέρη αὐτὰ δὲν τὰ ξέρω καθόλου καὶ θὰ χαθῶ ἀσφαλῶς, ἢ θὰ γκρεμοτσακισθῶ πουθενά, ὅπως μοῦ εἶπε ὁ 'Ιάκωβος Βερνιέ.

—"Αρχοντά μου, ἔκανε ὁ μικρός, ἀπ' ἐδῶ καὶ πέρα δὲν διατρέχετε πιὰ κανένα κίνδυνο. Τὸ μονοπάτι εἶνε πλατὺ σὰν δρόμος... Δὲν ὑπάρχει παρὰ ἕνα ἐπικίνδυνο σημεῖο: αὐτὸ ἐδῶ, ὅπου βρισκόμαστε τώρα, γιατὶ ὁ κατήφορος εἶνε πολὺ ἀπότομος καὶ τἄλογο μπορεῖ νὰ γλυστρήσῃ, κι' ἐγὼ δὲν θὰ μπορέσω νὰ τὸ βοηθήσω. 'Αλλὰ σὰν φθάσετε στὴν κοιλάδα τοῦ Μπρὲζ, ἐδῶ ἀπὸ κάτω, δὲν ἔχετε πιὰ νὰ φοβηθῆτε τίποτε...

—'Αλλὰ στὸ βάθος τῆς κοιλάδας τρέχει ἕνα ποτάμι.

—Ναί, ὁ Μπιέν... Θὰ προχωρήσετε ὡς ποὺ θὰ βρῆτε ἕνα νερόμυλο· 'Εκεῖ τὸ νερὸ εἶνε μόλις δυὸ σπιθαμές.

—Εἶσαι βέβαιος;

—'Εκατὸ βήματα μετὰ τὸ μῦλο, ἀπέναντι ἀπὸ μιὰν ἰτιὰ εἶνε ἕνα πέρασμα, καὶ λίγο πάρα κάτω θὰ βρῆτε τὸ δρόμο ποὺ πάει κατ' εὐθεῖαν στὸ Λογκσαμοᾶ καὶ στὸν ἅγιο Κλαύδιο. Καὶ μὴ ξεχάσετε, ἄρχοντά μου, νὰ κάνετε μιὰ προσευχὴ σὰν θὰ περάσετε ἀπ' τὸ 'Ορσιέρ... Καὶ ἂν ἰδῆτε ἕνα μεγάλο φῶς στ' ἀριστερὰ, χτυπῆστε τ' ἄλογό σας γιὰ νὰ τρέξῃ μὲ καλπασμὸ καὶ μὴν κυττάξετε καθόλου πίσω σας, γιατὶ θὰ ἰδῆτε τὰ φαντάσματα.

—Καλά· Πάρε τὰ δυὸ σκοῦδα! ἔκανε ὁ ταξειδιώτης.

—Θὰ μὲ πληρώσετε, ἄρχοντά μου; Σᾶς εὐχαριστῶ! Καὶ θὰ προσεύχωμαι γιὰ σᾶς στὸν Θεό.

—Καλά, ἀπάντησε ὁ ἄλλος ποὺ ἄρχισε πάλι νὰ σκέφτεται τὴν 'Εγκλαντίνα. Νὰ τὸν παρακαλέσῃς ν' ἀπομακρύνῃ ἀπὸ μένα τὸν μεγαλύτερο πόνο ποὺ μπορῶ νὰ δοκιμάσω στὴ ζωή μου... Νὰ τὸν παρακαλέσῃς νὰ εἶνε ψέματα κάτι ποὺ ἔμαθα σήμερα!...

—Νὰ μείνετε ἥσυχος. Θὰ προσεύχωμαι κάθε μέρα γιὰ σᾶς.

—Καὶ ποῦ θὰ κοιμηθῆς ἀπόψε; Γιατὶ δὲν μπορεῖς βέβαια νὰ ξαναγυρίσῃς στὸ Σαμπανιόλ!

—Θὰ πάω ἐκεῖ ὅπου καταφεύγουν πολὺ συχνὰ οἱ δικοί μας σὰν ἔρχονται οἱ Γάλλοι μὲ τοὺς Σουηδοὺς. Καὶ θὰ βρῶ ἀρκετὰ ἄχυρα γιὰ νὰ στρώσω καὶ νὰ κοιμηθῶ.

—Δηλαδή, ποῦ θὰ πᾶς;

—Στὶς σπηλιὲς τοῦ "Ερισον...

—Τότε, καληνύχτα, παιδί μου καὶ καλὴ τύχη.

—Καὶ σεῖς καλὸ ταξείδι ἄρχοντά μου, καὶ ὁ Θεὸς μαζύ σας!

Λέγοντας αὐτὰ ὁ μικρὸς ἀπομακρύνθηκε μὲ βῆμα γοργό, κουνῶντας τὰ μακρυά του χέρια.

'Ο ξένος ἐξέτασε μὲ τὸ βλέμμα τὸν τρομακτικὸν κατήφορο ποὺ ἦταν μπροστά του καὶ ποὺ γινόταν ἀκόμα πιὸ ἐπικίνδυνος ἀπὸ τὸ πυκνὸ χιόνι ποὺ τὸν σκέπαζε.

"Εδεσε γύρω ἀπ'τὸ μπράτσο του τὰ λουριὰ τοῦ ἀλόγου καὶ τὸ κέντησε μὲ τὰ σπιρούνια του. Τὸ ἄλογο, τρομαγμένο ἀπὸ τὴν ἄγρια ἐκείνη φύσι ποὺ ἀπλωνόταν γύρω του, στὴν ἀρχὴ ἀρνήθηκε νὰ προχωρήσῃ, ἀλλὰ μετὰ ἔπῆρε τὸν κατήφορο, μὲ τὰ ρουθούνια διεσταλμένα, λαχανιάζοντας.

"Ετσι κατέβηκαν τὰ δύο τρίτα τῆς κατηφοριᾶς ἐκείνης, χωρὶς κανένα ἐπεισόδιο. "Εξαφνα ὅμως τὸ ἄλογο ἐγλύστρησε. Ἔκανε ἀπεγνωσμένες προσπάθειες νὰ κρατηθῆ στὸ μονοπάτι καὶ τέλος ἔπῆρε τὸν κατήφορο σὰν ἔλκυθρο, πατσούροντας ἀκόμα καὶ τὸν καβαλάρη.

Κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον, ἔφθασαν ὡς τὴν κοιλάδα. Καὶ εἶνε θαῦμα πώς, οὔτε τὸ ἄλογο, οὔτε ὁ καβαλλάρης δὲν ἔπαθαν τίποτε.

'Ο ξένος ἐκάθησε καλύτερα στὴ σέλλα, εὐχαριστημένος ἀπὸ τὸ τέλος τῆς πρώτης αὐτῆς περιπετείας, κι' ἐτράβηξε κατ' εὐθεῖαν πρὸς τὸν νερόμυλο, γιὰ νὰ περάσῃ τὸ ποτάμι.

Δὲν ἐδυσκολεύθηκε νὰ βρῆ τὴν ἰτιά. Καὶ οἱ πληροφορίες τοῦ μικροῦ ἦταν πραγματικὰ σωστές, γιατὶ στὸ σημεῖο ἐκεῖνο τὸ νερὸ δὲν ἦταν βαθύτερο ἀπὸ δυὸ σπιθαμές.

Ο ΛΟΧΑΓΟΣ ΛΕΣΠΙΝΑΣΟΥ

'Απ' ἐκεῖ, ὁ ταξειδιώτης χωρὶς καθόλου νὰ διστάσῃ, ἐπῆρε τὸν ἀπότομον ἀνήφορον ποὺ ἀποτελοῦσε τὴν ἄλλη πλευρὰ τῆς χαράδρας.

"Επειτα ἀπὸ μιὰν ὥρα ἔφθασε στὸ πιὸ ψηλὸ σημεῖο, κι' ἐκεῖ στὸ φῶς τοῦ φεγγαριοῦ, εἶδε τὰ σπίτια ἑνὸς μικροῦ χωριοῦ ποὺ ἦταν κατεσπαρμένα στὴν πλαγιὰ τοῦ ἀντικρυνοῦ λόφου.

'Εκεῖνο τὸ χωριὸ ἦταν τὸ Λογκσαμοᾶ. Γιὰ νὰ φθάσῃ ἐκεῖ δὲν εἶχε παρὰ νὰ ξανακατέβῃ στὴν κοιλάδα, πρᾶγμα ποὺ δὲν ἦταν καθόλου δύσκολο γιατὶ τὸ μονοπάτι, ἂν καὶ πολὺ στενό, δὲν ἦταν καθόλου ἀπότομο.

Λίγο πρὶν ἀπὸ τὸ χωριὸ καὶ πρὸς τὸ τέλος τοῦ δάσους, βρισκόταν ἕνα σπίτι ἐντελῶς ὅμοιο μ' αὐτὸ ποὺ περιγράψαμε στὸν πρόλογο. Μὲ μόνη τὴν διαφορὰ πὼς ἡ πόρτα καὶ τὸ παράθυρο ἔβλεπαν ἀπ' εὐθείας στὸ δρόμο.

'Ο ἄγνωστος ταξειδιώτης, ἔβγαινε ἀπὸ τὴ σκιὰ τοῦ δάσους, σ' ἕνα ξέφωτο μέρος, ὅταν ἕνας θόρυβος ἐφαρμικός ποὺ τὸν ἀνησύχησε, τὸν ἀνάγκασε νὰ σταματήσῃ τὸ ἄλογό του ἀπότομα.

Αὐτὸς ὁ θόρυβος ἔμοιαζε μὲ κλαγγὴ ὅπλων καὶ ἀνθρώπινες φωνές. Κραυγὲς καὶ βλαστήμιες ἀκούονταν κάθε τόσο ὁλοκάθαρα μέσα στὸ γενικὸ πανδαιμόνιο.

Στὴν ἐποχὴ ποὺ συνέβαιναν τὰ γεγονότα αὐτὰ δὲν ἦταν ἀνάγκη ν' ἀκούσῃ κανεὶς περισσότερα γιὰ νὰ καταλάβῃ ὅτι κάτι τὸ πολὺ σοβαρὸ συνέβαινε ἐκεῖ σιμά, ὅτι κάποιος διέτρεχε πολὺ μεγάλον κίνδυνον.

'Ο καβαλλάρης σκέφθηκε ἀμέσως ὅτι τὸ καλύτερο ποὺ εἶχε νὰ κάμῃ ἦταν ν' ἀπομακρυνθῆ τὸ ταχύτερο ἀπ' ἐκεῖ, μὴ θέλοντας νὰ ἐκτεθῆ σ' ἕναν κίνδυνο, τὸν ὁποῖο μάλιστα ἀγνοοῦσε. Καὶ ἦταν ἕτοιμος νὰ γυρίσῃ τὸ ἄλογό του, ὅταν κάτι τὸ ἀπροσδόκητο τὸν ἐκάρφωσε στὴ θέσι του.

"Ενας νέος ὑψηλὸς καὶ μ' εὐγενικὸ παρουσιαστικό, τὸ πρόσωπο τοῦ ὁποίου ἔδειχνε μιὰν ἀρρενωπὴ καλλονὴ στὸ φῶς τοῦ φεγγαριοῦ, ἔκανε ἀργὰ καὶ μὲ προσοχὴ τὸ γῦρο τοῦ σπιτιοῦ. Καὶ πολλὲς φορὲς ἐστάθηκε μπροστὰ σ' ἕνα παράθυρο, παρατηρῶντας μέσα.

'Εννοεῖται, ὅτι δὲν μποροῦσε καθόλου νὰ ὑποψιασθῆ ὅτι κάποιος τὸν ἔβλεπε καὶ τὸν παρακολουθοῦσε.

Αὐτὸς ὁ νέος φοροῦσε μαῦρα πανταλόνια, καὶ μπόττες ἀπὸ μαλακὸ δέρμα ἕνα περίστερνο ἀπὸ τὸ ἴδιο μαῦρο ὕφασμα, σφίγμένο στὴ μέση ἀπὸ μιὰ φαρδιὰ ζώνη, ἀπ' ὅπου ἦταν κρεμασμένο ἕνα μεγάλο μαχαῖρι καὶ δύο πιστόλες. Ἀπὸ ἕνα δερμάτινον ἀορτῆρα κρεμῶταν ἕνα βαρὺ σπαθὶ μὲ τὴ λαβὴ σὲ σχῆμα σταυροῦ.

'Ασφαλῶς, ἡ σκηνὴ ποὺ παρακολουθοῦσε μέσα στὸ σπίτι θὰ ἦταν πολὺ δραματική, γιατὶ στὸ πρόσωπό του ζωγραφιζόταν οἱ πιὸ σφοδρὲς συγκινήσεις.

Πότε ἑκατέβαζε τὸ πλατύγυρο καπέλλο του ὡς τ' αὐτιά, καὶ πότε ἔκανε νὰ τραβήξῃ μιὰ πιστόλα. "Επειτα πάλι ἔσκυβε πρὸς τὸ παράθυρο, γιὰ νὰ ἰδῆ καλύτερα τί γινόταν μέσα στὸ σπίτι, ἡ ἐτέντωνε τ' αὐτί του γιὰ ν' ἀκούσῃ τ' ἔλεγαν.

'Ο πρῶτος ταξειδιώτης, πάντα κρυμμένος στὸν ἴσκιο τῶν ψηλῶν δέντρων, παρακολουθοῦσε μ' ἐνδιαφέρον τὴν περίεργην ἐκείνη σκηνή, καὶ ἀπὸ τὴν ἔκφρασι τοῦ ἄλλου ἐκαταλάβαινε ὅτι κάτι τὸ πολὺ σοβαρὸ καὶ δραματικὸ θὰ συνέβαινε μέσα στὸ σπίτι.

"Εξαφνα, μιὰ σπαρακτικὴ κραυγή, τρομερή, διαπεραστικὴ, μιὰ κραυγὴ ἀγωνίας καὶ πόνου, ἀντήχησε μέσα στὸ σπίτι.

Τὴν ἴδια στιγμή, τὸ φῶς ποὺ ἔβγαινε ἀπὸ τὰ δύο παράθυρα, ἔγινε πιὸ ζωηρό.

"Επειτα νεκρικὴ σιγὴ ἀκολούθησε, ἀλλὰ ὄχι γιὰ πολλὴν ὥρα. 'Ο νέος μὲ τὸ πλατύγυρο καπέλλο καὶ τὶς μπόττες εἶχε πάρει τὴν ἀπόφασί του.

Μὲ τὸ ἀριστερὸ χέρι ἐτράβηξε μιὰ πιστόλα καὶ μὲ τὸ δεξὶ ἔσυρε τὸ βαρὺ σπαθί. Μετὰ ἔκανε λίγα βήματα πίσω γιὰ νὰ πάρῃ φόρα, ἐπήδησε ἀπάνω στὸ παράθυρο, τὰ τζάμια τοῦ ὁποίου γινήκανε συντρίμμια, κι' ἐχώθηκε μέσα στὸ σπίτι.

Ἕνα τρομακτικὸ πανδαιμόνιο ἦταν ἡ πρώτη συνέπεια τῆς ἀπροσδόκητης αὐτῆς ἐπιδρομῆς. Μετὰ ἀκούστηκαν φωνές, οὐρλιάσματα πυροβολισμοὶ καὶ μέσα σ' αὐτὸ τὸ πανδαιμόνιο, ὁ τρομερός ἦχος τοῦ σπαθιοῦ ποὺ ἔκοβε σάρκες κι' ἔσπαζε κόκκαλα.

★

Νὰ τί εἶχε συμβῆ:

Μιση ὥρα πρὶν στὸ πρῶτο ἀπὸ τὰ δυὸ δωμάτια ποὺ ἀποτελοῦσαν τὸ ἰσόγειο τοῦ σπιτιοῦ, (τὸ ὁποῖο ἀνῆκε στὸν Κλαύδιον Πρὸστ, ἢ ἂν προτιμᾶτε στὸν λοχαγὸν Λακουζόν) ἕνας ἄντρας καμμιὰ σαρανταριὰ χρονῶν, μικρόσωμος καὶ κακοφτιαγμένος, ἦταν καθισμένος σ' ἕνα σκαμνί, κοντὰ στὸ τζάκι, καὶ ξεκόκκιζε ἕνα κομπολόϊ.

'Ο ἄνθρωπος αὐτός, φιλάσθενος καὶ ἀνίκανος γιὰ κάθε ἐργασία, ἦταν τρόφιμος τοῦ Λακουζὸν ποὺ τοῦ εἶχε ἀπόλυτη ἐμπιστοσύνη καὶ τὸν εἶχε σὰν ἐπιστάτη τοῦ σπιτιοῦ.

Τὸ ὄνομά του ἦταν Πελερέν.

'Ασφαλῶς, ὁ μονότονος ἦχος τοῦ κομπολογιοῦ θὰ εἶχε ἐνεργήσει ἐπάνω του, σὰν ναρκωτικὸ, γιατὶ ὕστερα ἀπὸ λίγο τὸ κεφάλι του ἄρχισε νὰ γέρνῃ δεξιὰ καὶ ἀριστερὰ καὶ τέλος ἔγειρε μπροστά, στὸ στῆθος, ἐνῷ τὸ κομπολόϊ τοῦ ξέφευγε ἀπ' τὰ χέρια.

'Ο Πελερὲν εἶχε ἀποκοιμηθῆ.

"Ενας δυνατὸς χτῦπος στὴν πόρτα τοῦ σπιτιοῦ τὸν ἔκανε σὲ λιγάκι νὰ ξυπνήσῃ.

— Ποιὸς εἶνε; ἐρώτησε μὲ φωνὴ ἀκόμη κοιμισμένη, ἐνῷ σηκωνόταν ἀπὸ τὸ σκαμνὶ κι' ἐπῆγαινε κατὰ τὴν πόρτα.

—Φίλοι! τοῦ ἀπάντησαν ἀπ' ἔξω. "Ανοιξε.

—Οἱ φίλοι ἔχουν ὄνομα, ἀπάντησε αὐτός. Πῆτε τὸ ὄνομά σας γιὰ ν' ἀνοίξω.

—Δὲν μὲ γνωρίζεις, ἀπάντησε ἡ φωνή. "Ερχομαι ἐκ μέρους τοῦ λοχαγοῦ...

—Τότε θὰ ξέρῃς τὸ σύνθημα...

—Μοῦ τὸ εἶπε ὁ λοχαγός, ἀλλὰ τὸ ξέχασα.

—Τόσο τὸ χειρότερο γιὰ σένα, δὲν θὰ μτῆς. Τράβα στὴ δουλειά σου.

—'Αφοῦ σοῦ λέω ὅτι πρέπει νὰ μπῶ. 'Ο Λακουζὸν διατρέχει σοβαρὸν κίνδυνον... "Ερχομαι ἐκ μέρους του...

'Η ἀπήντησι αὐτή, ποὺ εἰπώθηκε μὲ σταθερὴ φωνή, ἐκλόνισε λιγάκι τὸν Πελερέν.

'Ωστόσο, προτοῦ ν' ἀνοίξῃ, ἐξεκρέμασε μιὰ παλὴ καραμπίνα ποὺ ἦταν κρεμασμένη σὲ δυὸ γάντζους.

—Σὲ εἰδοποιῶ ὅτι εἶμαι ὡπλισμένος, εἶπε προτοῦ γυρίσῃ τὸ κλειδί· "Αν μ' ἐγέλασες, ἂν δὲν σὲ στέλνῃ τὸ ἀφεντικό μου, ἀλλοί μονὸ σου!...

—Καλά, καλά, εἶπε ἡ φωνή. Σύμφωνοι... "Ανοιξε.

Τὴν ἴδια στιγμὴ μὲ μιὰ γερὴ σπρωξιὰ ἀπ' ἔξω, ἡ πόρτα ἄνοιξε μὲ πάταγο.

'Οκτὼ ἄνδρες, μὲ φάτσες λῃστῶν, ὡπλισμένοι ὡς τὰ δόντια, μὲ προβὲς ἀπὸ κατσίκες ριγμένες στοὺς ὤμους, ὅπως ἐσυνείθιζαν οἱ χωρικοὶ τῶν μερῶν ἐκείνων, ὥρμησαν μέσα στὸ σπίτι.

Τρεῖς ἀπ' αὐτοὺς ἔπεσαν ἐπάνω στὸν Πελερὲν καὶ μετὰ ἕνα λεπτὸ ὁ δυστυχὴς ἦταν δεμένος πισθάγκωνα.

—Οἱ Πράσινοι! ἐψιθυρμούρισε μὲ σβυσμένη φωνή. Χριστὲ καὶ Παναγιά!... Οἱ Πράσινοι!...

—Καλὰ τὸ μάντεψες γέρο! ἀπάντησε ἕνας κολοσσὸς ποὺ φαινόταν ἀρχηγὸς τῆς συμμορίας.

Τὸ πρόσωπό του ἦταν φρικιαστικό. Μιὰ βαθειὰ οὐλὴ τοῦ χώριζε σὲ δυὸ τὸ δεξιὸ μάγουλο, καὶ μιὰ σπαθιὰ τοῦ εἶχε κόψει ἕνα μέρος ἀπὸ τὸ ἐπάνω χεῖλος, ἔτσι ποὺ φαινόταν μιὰ σειρὰ ἀπὸ ἀραιὰ καὶ σουβλερὰ δόντια, σὰν θηρίου.

Οἱ δύο ἐκεῖνες παλὴες πληγὲς τὸν εἶχαν κάνει πασίγνωστον σὲ ὅλη τὴν περιφέρεια, ἔτσι ποὺ τὸν ἐγνώριζαν καὶ τὰ μικρὰ παιδιά.

Γι' αὐτὸ καὶ ὁ Πελερὲν, ἀφοῦ ἔρριξε μιὰ ματιὰ στὸ πρόσωπο τοῦ ἀγνώστου ποὺ τοῦ εἶχε μιλήσει ἐψιθυρμούρισε μιὰ λέξι μονάχα, ἕνα ὄνομα:

—Λεσπινασοῦ!

Ἦταν πραγματικὰ ὁ τρομερὸς Λεσπινασοῦ, αὐτὸ τὸ τέρας ποὺ δὲν εἶχε ἀνθρώπινο οὔτε τὸ πρόσωπο, ἀρχηγὸς τῶν ληστοσυμμοριῶν ποὺ ἐδυνάστευαν ὅλην τὴν περιφέρεια.

'Ακούοντας νὰ προφέρεται τὸ ὄνομά του ἀπὸ τὸν Πελερὲν, ὁ Λεσπινασοῦ ἔκλεισε τὰ χείλη σ' ἕνα ἀπαίσιο χαμόγελο ἱκανοποιήσεως.

—"Ωστε λοιπὸν ξέρεις ποιὸς εἶμαι! εἶπε. Τόσο τὸ καλύτερο καὶ γιὰ τοὺς δυό μας, γιατὶ δὲν ἔχουμε καιρὸ γιὰ χάσιμο.

"Επειτα, γυρίζοντας πρὸς τοὺς συντρόφους του, ἐπρόσθεσε μ' ἕνα θηριῶδες γέλιο:

—Κλεῖστε τὴν πόρτα, σεῖς οἱ ἄλλοι.. "Εχουμε νὰ μιλήσουμε μὲ τὸν ἄνθρωπον ἀπ' ἐδῶ.

Οἱ σύντροφοί του ὑπάκουσαν.

'Ο Λεσπινασοῦ ἐκάθησε κοντὰ στὸ τζάκι, στὸ ἴδιο σκαμνὶ ὅπου καθόταν προηγουμένως ὁ ἄλλος.

'Επέταξε ἐπάνω στὸ τραπέζι τὸ καπέλλο του, ἔχωσε τὰ χέρια στὰ ἄτακτα, μαλλιὰ σὰν νάθελε νὰ τὰ χτενίσῃ μὲ τὰ δάχτυλα, καὶ εἶπε τοῦ χωρικοῦ:

—Πλησίασε!...

'Αλλὰ ὁ Πελερὲν δὲν μποροῦσε νὰ κάνῃ βῆμα. Τὰ δόντια του χτυποῦσαν ἀπ' τὸ φόβο καὶ τὰ πόδια τοῦ ἔτρεμαν.

Δύο ἀπὸ τοὺς συμμορίτες τὸν ἄρπαξαν ἀπ' τοὺς ἀγκῶνες καὶ τὸν ἔσπρωξαν πρὸς τὸν Λεσπινασοῦ.

'Ο Πελερὲν ἐταλαντεύτηκε λιγάκι, σὰν νᾶταν μεθυσμένος, καὶ τέλος ἐγονάτισε.

—Καλὴ αὐτὴ ἡ στάσι γιὰ νὰ συστήσῃς τὴν ψυχή σου στὸν διάβολο! ἐφώναξε ὁ κολοσσός. Καὶ εἶνε τὸ καλύτερο ποὺ ἔχεις νὰ κάμῃς ἂν δὲν ἀπαντήσῃς, γρήγορα καὶ καλὰ στὶς ἐρωτήσεις μου!

—Δὲν ξέρω τίποτα, ἐψιθυρμούρισε ὁ χωρικός. Μὴ μὲ ρωτᾶτε τίποτα γιατὶ δὲν μπορῶ νὰ πῶ οὔτε μιὰ λέξι.

—'Αλήθεια; Δὲν ξέρεις τίποτα;

—"Οχι· 'Ορκίζομαι στὴ ζωή μου!...

—Αὐτὴ τὴ στιγμὴ ἡ ζωή σου κρέμεται ἀπὸ μιὰ κλωστή, ὥστε μὴν ὁρκίζεσαι. Πῶς λέγεσαι;

—Πελερέν.

—Λοιπόν, Πελερέν, σὲ εἰδοποιῶ ὅτι ἂν θὰ ἐξακολουθῆς νὰ μὴν ξέρῃς τίποτα ὅταν θὰ σὲ ρωτήσω, ἔχω ἕνα πωτῆς τάξεως μέσο γιὰ νὰ σὲ κάμω νὰ μιλήσῃς. Οἱ ἄνθρωποί μου θὰ ἀναλάβουν νὰ σοῦ ἐπι-

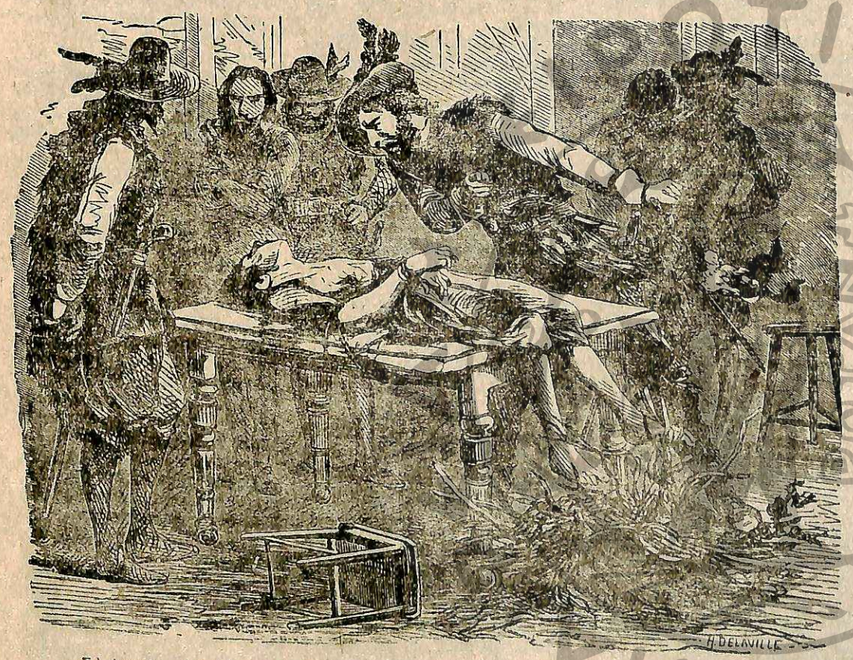

—Σ' ἐρωτῶ γιὰ τελευταία φορά: 'Απάντησέ μου!.. ἐφώναξε ὁ Λεκουζόν.

καφέρουν τὸ θυμητικό... Θὰ σοῦ διορθώνουν τὴ καμπούρα, καὶ ἂν ἐπιμείνῃς ἀκόμα, θὰ σὲ κάμουν κομμάτια γιὰ νὰ μιλήσῃς!

Ὁ Πελερὲν ἄρχισε νὰ τρέμῃ πιὸ πολύ, ἀλλὰ ἐπανέλαβε:

—Δὲν ξέρω τίποτα.

—Καλά, τώρα θὰ ἰδοῦμε. Ἐδῶ μέσα ὑπάρχουν κρυμμένα λεπτά. Ποῦ εἶνε;

— Λεφτὰ ἐδῶ μέσα;.... Καὶ ἀπὸ ποῦ;... Τὸ σπίτι εἶνε ἄδειανὸ, τὸ χωράφι ἀκαλλιέργητο, ὁ κύριός μου φτωχός.

—Οἱ ἄρχοντες τοῦ τόπου εἶνε πλούσιοι καὶ τοῦ δίνουν λεφτὰ γιὰ νὰ μᾶς πολεμήσῃ. Τὸ ξέρουμε πολὺ καλὰ αὐτό. Ποῦ εἶνε τὰ λεφτά;

—Δὲν ξέρω.

—Καλά. Σὲ λίγο θὰ τὸ μάθῃς καὶ θὰ μοῦ τὸ πῆς. Ποῦ εἶνε ὁ Λακουζόν;

—Δὲν ξέρω.

—Ποῦ εἶνε ὁ Βαρόζ;

—Δὲν ξέρω.

—Ποῦ εἶνε ὁ Μαρκές;

—Δὲν ξέρω.

—Ὥστε λοιπὸν δὲν ξέρεις τίποτα; ἔκανε ὁ Λεσπινασοῦ μ' ἕνα ὕφος ποὺ τὸν ἔκανε νὰ μοιάζῃ μὲ θηρίο.

—Τίποτα, ἀπολύτως τίποτα...

—Εἶσαι βέβαιος;

—Ναί, ναί, βέβαιος... Τ' ὀρκίζομαι στὴν Παναγία, δὲν ξέρω τίποτα...

Ὁ Λεσπινασοῦ ἔκαμε ἕνα νεῦμα.

Ἕνας ἀπὸ τοὺς ἀνθρώπους του ποὺ κρατοῦσε γυμνὸ τὸ σπαθὶ ἐπλησίασε τὸν Πελερὲν καὶ τὸν τρύπησε λιγάκι στὸ λαιμὸ μὲ τὸ σπαθί του. Ὁ δυστυχὴς χωρικὸς ἄφησε μιὰ κραυγὴ τρόμου καὶ πόνου.

—Γιὰ ἰδές! ἔκανε ὁ Λεσπινασοῦ μ' ἕνα ἀπαίσιο χαμόγελο, γιὰ ἰδὲς πῶς κυρλιάζει αὐτὸ τὸ σκυλί πρότοῦ τὸ πειράξουν!

Αὐτὸς ποὺ κρατοῦσε τὸ σπαθὶ τοῦ ἔσχισε τὸ φόρεμα στὴν πλάτη καὶ ἡ ράχη τοῦ δυστυχισμένου χωρικοῦ ἐφάνηκε σκελετωμένη.

—Μὰ τὴν πίστι μου! ἐφώναξε ὁ λοχαγὸς γελῶντας, δὲν ἔχω ἰδῆ πιὸ κακοφτιασμένον ἄνθρωπον ἀπ' αὐτόν. Θὰ τοῦ κάνουμε καλὸ ἂν τοῦ σιάξουμε λιγάκι τὴν πλάτη μὲ τὰ σπαθιά μας!... Ἐμπρὸς παιδιά, τί περιμένετε;...

Οἱ ἄλλοι ἔβαλαν τὰ γέλια καὶ ἀφοῦ ἐσχημάτισαν ἕνα ἡμικύκλιο γύρω στὸν Πελερὲν, ἐγύμνωσαν τὰ σπαθιά τους καὶ ἄρχισαν νὰ τὸν χτυποῦν μ' αὐτὰ στὴν πλάτη.

Σὲ λιγάκι, ὅλα τὰ σπαθιὰ εἶχαν ἀφήσει ἕνα μεγανὸ σημάδι στὴν πλάτη τοῦ δυστυχισμένου Πελερὲν ποὺ οὔρλιαζε ἀπ' τοὺς πόνους, ἐνῷ ὁ Λεσπινασοῦ τὸν ρωτοῦσε διαρκῶς:

—Λοιπόν, θυμήθηκες ποῦ εἶνε τὰ λεφτά; Ποῦ εἶνε ὁ Λακουζόν; Ποῦ εἶνε ὁ Βαρόζ; Ποῦ εἶνε ὁ Μαρκέλ;..

—Δὲν ξέρω ! ἀπαντοῦσε ὁ Πελερὲν μὲ κλάματα.

Καὶ ὁ Λεσπινασοῦ ἔλεγε τότε στοὺς ἀνθρώπους του:

—Συνεχίστε παιδιά, συνεχίστε ὡς ποὺ νὰ τοῦ διορθώσετε καλὰ τὴν καμπούρα. Πρέπει νὰ τὸν βοηθήσουμε νὰ θυμηθῇ.

Καὶ τὰ σπαθιὰ ἐξακολουθοῦσαν νὰ πέφτουν ρυθμικὰ στὴν πλάτη τοῦ χωρικοῦ.

Ὕστερα ἀπὸ λιγάκι ὁ ἦχος αὐτῶν τῶν χτύπων ἄλλαξε. Θὰ ἔλεγε κανεὶς ὅτι χτυποῦν ἀπάνου σὲ λάσπη. Καὶ σὲ κάθε χτύπημα ἀναπηδοῦσε τὸ αἷμα ἀπὸ τὴν πλάτη τοῦ δυστυχισμένου ἐκείνου ἀνθρώπου, κι' ἐγέμιζε τὸ πρόσωπο τῶν Πρασίνων, ποὺ δὲν ἐφρόντιζαν κἄν νὰ τὸ σκουπίσουν.

Ὁ Πελερὲν δὲν ἐφώναζε πιά. Τὸν ἔπιασαν σπασμοί. τὰ μάτια του ἐγύρισαν ἀνάποδα καὶ σωριάστηκε στὸ πάτωμα, ἀναίσθητος.

Η ΔΙΚΑΙΟΣΥΝΗ ΤΟΥ ΛΑΚΟΥΖΟΝ

—Διάβολε! ἐφώναξε ὁ Λεσπινασοῦ ὅταν τὸν εἶδε. Δὲν πιστεύω νὰ πέθανε!... Γιατὶ αὐτὸ θὰ μοῦ χαλοῦσε ὅλα μου τ ἀσχέδια.

Ἔμεινε λιγάκι σκεφτικὸς κι' ἐπρόσθεσε:

—Δὲν πεθαίνει κανεὶς τόσο εὔκολα! Θἄχει λιποθυμήσει ἢ κάνει τὸν ψόφιο. Τώρα θὰ τὸν βοηθήσουμε νὰ συνέλθῃ.

Μιὰ χειρονομία τοῦ ἀρχηγοῦ ἐξήγησε στοὺς ἀνθρώπους του τὴν πραγματικὴ σημασία τῶν τελευταίων του λέξεων.

Μὲ τὴν χειρονομία ἐκείνη ὁ Λεσπινασοῦ ἔδειξε τὸ αἱματωμένο κορμὶ τοῦ Πελερὲν καὶ τὸ τραπέζι ὅπου εἶχε ἀφήσει τὸ καπέλλο του.

Οἱ Πράσινοι ἄρπαξαν τὸν λιπόθυμον χωρικόν,ποὺ δὲν ἔδειχνε ἀκόμη σημεῖα, ζωῆς, τὸν ξάπλωσαν ἀπάνω στὸ τραπέζι καὶ τὸν ἔδεσαν στερεά, μ' ἕνα σκοινὶ ποὺ εἶχε πάντα μαζύ του ἕνας ἀπ' αὐτούς.

Ἕνα ἀπαίσιο χαμόγελο, ἡ καλύτερα ἕνας μορφασμὸς ἐφάνηκε πάλι στὰ παραμορφωμένα χείλη τοῦ Λεσπινασοῦ.

Ὁ ἀρχηγὸς τῆς συμμορίας ἔβγαλε ἕνα καταλανικὸ μαχαῖρι καὶ ἄρχισε νὰ κεντάῃ μ' αὐτὸ τὸ γυμνὸ στῆθος τοῦ χωρικοῦ, φροντίζοντας νὰ μὴν τὸ μπάξῃ πολὺ βαθειά.

Τὸ αἷμα ἄρχισε νὰ τρέχῃ, φυσικά, ἀλλὰ καὶ ὁ Πελερὲν ἐξακολουθοῦσε νὰ εἶνε λιπόθυμος.

Ἔξαφνα ὅμως, τὸ μαχαῖρι φαίνεται πὼς βρῆκε κάποιο νεῦρο. Καὶ ὁ πόνος θὰ ἦταν τρομερός, γιατὶ τὸ κορμὶ τοῦ χωρικοῦ τραντάχθηκε καὶ ἀπὸ τὸ αἱματωμένο στῆθος του βγῆκε βαθὺς στεναγμός.

—Λοιπόν, ἐξύπνησες καλέ μου ἄνθρωπε; τοῦ εἶπε τότε ὁ Λεσπινασοῦ. Εἶσαι καλά, φαντάζομαι ! Καὶ θὰ θυμήθηκες αὐτὰ ποὺ θέλω νὰ μάθω. Ξέρεις τώρα ποῦ εἶνε τὰ λεφτά; Θυμήθηκες ποῦ εἶνε ὁ Λακουζόν, ποὺ εἶνε ὁ Βαρόζ, ὁ Μαρκίς; Θ' ἀποφασίσῃς τέλος πάντων ν' ἀπαντήσῃς τοῦ φίλου σου Λεσπινασοῦ;

Τὰ χείλη τοῦ χωρικοῦ κινήθηκαν, ἀλλὰ δὲν ἔβγαλαν κανένα ἦχο.

Ὡστόσο ὅμως, ὁ δήμιός του ἐμάντεψε ὅτι μονάχα ἡ δύναμι τοῦ ἔλειπε γιὰ ν' ἀπαντήσῃ ἄλλη μιὰ φορὰ ὅτι δὲν ξέρει.

Ὁ Λεσπινασοῦ ἔτριξε τότε τὰ δόντια, ἐνῷ γινότον κίτρινος ἀπὸ τὴν ἀγανάκτησι.

—Ὥστε δὲν ξέρεις λοιπόν!; ἐφώναξε

Καὶ τὸ μαχαῖρι του ἐμπήχτηκε δυὸ δάχτυλα στὸ δεξὶ χέρι τοῦ θύματος ποὺ ἄφησε μιὰ κραυγή

—Τώρα τὸ ξέρεις; ἐρώτησε ὁ Λεσπινασοῦ.

—Ὄχι, ὄχι! ἐφώναξε μὲ ἀπελπισία, ὁ Πελερέν. Δὲν ξέρω!...

Ὁ Λεσπινασοῦ ἔμπηξε τὸ μαχαῖρι στὸ ἀριστερό του χερι, κι' ἐρώτησε ξανά:

—Τώρα ξέρεις,

—Δὲν ξέρω!... ἀπάντησε πάλι ὁ Πελερέν.

Τὸ πρόσωπο τοῦ Λεσπινασοῦ ἔγινε ἀκόμα πιὸ χλωμὸ ἀπὸ τὴν ἀγανάκτησι, ποὺ εἶχε φθάσει στὸν παροξυσμό.

Ἄρπαξε τὸν χωρικὸ ἀπὸ τὸ λαρύγγι κι' ἔκανε νὰ τὸν πνίξῃ. Ἀλλὰ μετὰ θυμήθηκε ὅτι προτοῦ πεθάνῃ, ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς ἔπρεπε νὰ μιλήσῃ. Καὶ τὸ χέρι του ἔπεσε πάλι, ἀδρανές.

—Ἐδῶ μέσα πρέπει νὰ βρίσκωνται τίποτα ξύλα γιὰ φωτιά, εἶπε στοὺς ἀνθρώπους του. Νὰ τὰ βρῆτε καὶ νὰ μοῦ τὰ φέρετε γρήγορα!

Δυὸ ἀπὸ τοὺς Πρασίνους ἄρπαξαν ἀπὸ τὸ τζάκι ἕνα δαυλὶ ἀναμμένο καὶ ἄρχισαν νὰ ἐρευνοῦνε στὸ σπίτι.

—Βγάλτε του τὰ παπούτσια! διέταξε ὁ λοχαγὸς τοὺς ἄλλους, δείχνοντας τὸν ἄνθρωπον ποὺ ἦταν δεμένος ἀπάνω στὸ τραπέζι.

Ἄλλοι δυὸ ἔσπευσαν νὰ ἐκτελέσουν τὴ διαταγή του. Ἔβγαλαν τοῦ χωρικοῦ τὰ βαρειὰ ξύλινα τσόκαρα καὶ τὶς μάλλινες κάλτσες ποὺ φοροῦσε.

Ἐκείνη τὴ στιγμὴ ἐπεστρεψαν καὶ οἱ ἄλλοι, μὲ μιὰν ἀγκαλιὰ ξερὰ ξύλα ποὺ εἶχαν βρῆ στὴν κουζίνα.

Δὲν ἐρώτησαν κἄν τί ἔπρεπε νὰ κάμουν, τόσο ἦταν συνειθισμένοι σὲ τέτοιου εἴδους σκηνές: Ἄφησαν τὰ ξύλα κατὰ γῆς, κάτω ἀπὸ τὰ γυμνὰ πόδια τοῦ Πελερέν.

Ο Λεσπινασοῦ, ἀφοῦ ἔβαλε τὸ μαχαῖρι στὴ θήκη του, ἔπηρε τὸν ἀναμμένο δαυλὸ ἀπὸ τὸ χέρι ἐκείνου ποὺ τὸν κρατοῦσε καὶ εἶπε τοῦ χωρικοῦ:

—Σ' ἐρωτῶ γιὰ τελευταία φορά: Ποῦ εἶνε τὰ λεφτά;... Ποῦ εἶνε τὸ ἀφεντικό σου; Ποῦ εἶνε ὁ συνταγματάρχης Βαρόζ; Ποῦ εἶνε ὁ ἐφημέριος Μαρκίς;..

Καὶ, σκύβοντας ἐπάνω στὸν Πελερὲν, ποὺ εἶχε τὴν ὄψι ἑτοιμοθανάτου καὶ δὲν μποροῦσε βέβαια νὰ μιλήσῃ δυνατά, ἐστάθηκε ν' ἀκούσῃ τὴν ἀπάντησι.

Ὁ χωρικὸς ὅμως ἔκλεισε τὰ μάτια κι' ἔμεινε ἀμίλητος.

Ὁ Λεσπινασοῦ ἐπερίμενε μερικὲς στιγμές. Μετὰ, δίχως νὰ προσθέσῃ λέξι, ἔσκυψε καὶ ἔβαλε φωτιὰ στὰ ξύλα ποὺ ἄναψαν σὰν ξερὰ φύλλα. Καὶ σὲ μιὰ στιγμὴ οἱ φλόγες ἐτύλιξαν τὰ γυμνὰ πόδια τοῦ Πελερέν.

Ἐκείνη ἀκριβῶς τὴ στιγμὴ ὁ δυστυχὴς ἄφησε τὴν διαπεραστικὴ ἐκείνη κραυγή, γεμάτη ἀγωνία καὶ πόνο, ποὺ ἀκούστηκε ἔξω ἀπὸ τὸ σπίτι.

Ἔκανε μιὰ τόσο ἀπότομη προσπάθεια γιὰ νὰ σηκωθῇ ποὺ ἔσπασε τὰ μισὰ σκοινιὰ μὲ τὰ ὁποῖα τὸν εἶχαν δεμένον, κι' ἐμουρμούρισε:

—Σβῦστε τὴ φωτιά...σβῦστε τὴν.. θὰ μιλήσω...

Μὲ μιὰ κλωτσιὰ ὁ Λεσπινασοῦ ἐσκόρπισε τὰ ἀναμμένα ξύλα μέσα στὸ δωμάτιο.

Ὁ Πελερὲν ἐξακολούθησε μὲ φωνὴ ποὺ γινόταν σὲ κάθε λέξι πιὸ ἀδύνατη:

—Ὅσο γιὰ τὰ λεφτὰ καὶ τὸν Λακουζὸν δὲν ξέρω... Ἀλλὰ ὁ Βαρὸζ καὶ ὁ Μαρκὶς βρίσκονται...

Δὲν ἐπρόφθασε ὅμως νὰ τελειώσῃ.

Τὰ τζάμια σωριάστηκαν μὲ πάταγο καὶ τὸ παράθυρο ἄνοιξε μὲ κρότο, ἐνῷ ἕνας νέος μὲ κατάμαυρα μαλλιὰ, κρατῶντας μιὰ μεγάλη πιστόλα στὸ ἕνα χέρι κι' ἕνα βαρὺ σπαθὶ στὸ ἄλλο, ἐπήδησε μέσα στο δωμάτιο, ἀναμέσα στους Πρασίνους που ἔμειναν κατάπληκτοι.

Με μια πιστολιὰ ἐσώριασε ἕναν απ' αυτους και με το σπαθὶ του ἐκάρφωσε ἕναν ἄλλον στὸ τραπέζι. Ἔπειτα, βγαίνοντας αἱματωμένο ἀπὸ τὸ στῆθος ἐκείνου ποὺ εἶχε σκοτώσει, τὸ τρομερὸ ἐκεῖνο σπαθί, ἄρχισε νὰ περιστρέφεται και νὰ χτυπᾷ παντοῦ, σκορπίζοντας τὸν θάνατο.

Ἕνας ἀπὸ τοὺς Πρασίνους ἔπεσε κατὰ γῆς, σὰν νὰ ἦταν πληγωμένος, γιὰ νὰ συρθῇ κοντὰ στὸν ἄγνωστον ἐπιδρομέα γιὰ νὰ τὸν χτυπήσῃ ἀπὸ κάτω. Ὁ νέος ὅμως τὸ κατάλαβε, καὶ ὅταν ὁ ἄλλος βρέθηκε σὲ ἀπόστασι δύο μόνον βημάτων, ἄδειασε τὸ πιστόλι στὸ κεφάλι του.

Δὲν τοῦ ἔμειναν πιὰ παρὰ μονάχα πέντε ἀντίπαλοι. Μαζί τους ὅμως ἦταν καὶ ὁ γίγας Λεσπινασοῦ, ποὺ ἄξιζε μόνος του γιὰ τρεῖς, ἂν ὄχι γιὰ τὸ θάρρος τοῦλάχιστο γιὰ τὴ δύναμι.

Ὁ ἄγνωστος εἶχε σταθῆ μπροστὰ στὸ παράθυρο, γιὰ ν' ἀσφαλίσῃ τὰ νῶτα του καὶ νὰ τοὺς ἐμποδίσῃ νὰ φύγουν.

Ἕνας ἀπὸ τοὺς Πρασίνους ἔκανε νὰ τὸν πλησιάσῃ, ἀλλὰ σωριάστηκε νεκρός.

Οἱ ἄλλοι τρεῖς τὰ ἔχασαν. Μόνο ὁ Λεσπινασοῦ διατηροῦσε κάποια ψυχραιμία καὶ προσπαθοῦσε νὰ ἐμψυχώσῃ τοὺς ἄλλους.

—Εἴμαστε τέσσαρες καὶ εἶνε ἕνας! ἐφώναξε. Ἀπάνω του, νὰ τὸν σκοτώσουμε!...

Καὶ ἐπυροβόλησε μὲ τὰ δυὸ πιστόλια μαζί. Ἀλλὰ τὰ χέρια του ἔτρεμαν καὶ δὲν βρῆκε τὸ στόχο.

—Κακοῦργε! ἐφώναξε ὁ ἄγνωστος. Σὲ γνωρίζω καλά: εἶσαι ὁ Λεσπινασοῦ!... Ἔχεις τὴ θηριωδία τοῦ λύκου, ἀλλὰ καὶ τὴ δειλία του!... Μόνο ἀπὸ μακρυὰ μπορεῖς νὰ σκοτώσῃς. Ἂν ἔχῃς μέσ' στὸ στῆθος ἔστω καὶ κάτι ποὺ νὰ μοιάζῃ μὲ καρδιά, πλησίασε νὰ μετρηθοῦμε.

Καὶ ἐπειδὴ ὁ Λεσπινασοῦ δὲν τὸν πλησίαζε, ἐκίνησε αὐτὸς πρὸς τὸν Λεσπινασοῦ.

Ὁ ληστὴς δὲν εἶχε κάμει οὔτε ἕνα βῆμα πρὸς τὰ ἔμπρός, ἀλλὰ τὸν ἀπέκρουσε σε καλὰ μὲ τὸ σπαθί του.

Τότε, μιὰ ἄγρια πάλη, σχεδὸν στῆθος μὲ στῆθος, ἄρχισε μεταξὺ τῶν δύο ἐκείνων ἀνθρώπων, ὁ ἕνας ἀπὸ τοὺς ὁποίους ἦταν σχεδὸν διπλὸς ἀπὸ τὸν ἄλλον στὸ ἀνάστημα.

Ὁ ἄγνωστος χτυποῦσε

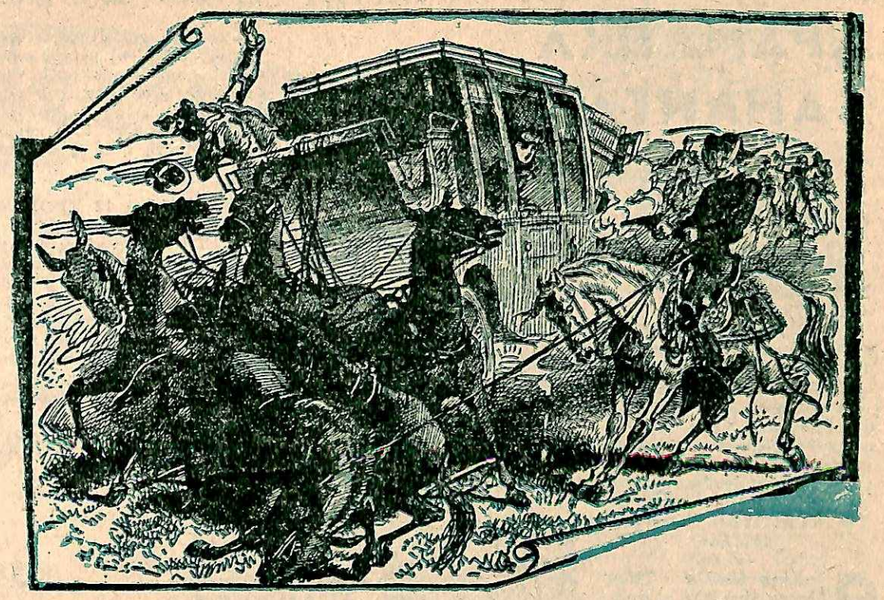

Ὁ ληστὴς ἐσκόπευσε καὶ ἐχτύπησε τὸν ἀμαξηλάτη ἐνῷ τὰ ἄλογα ἀφηνιάζουν ταραγμένα.

μὲ τόση μανία ποὺ εἶνε ἀδύνατον κανεὶς νὰ τὴν περιγράψῃ. Ἡ μύτη τοῦ σπαθιοῦ του πηδοῦσε σὰν φωτιὰ ἀπὸ τὸ πρόσωπο στὸ στῆθος τοῦ ἀντιπάλου. Καὶ τὸ μόνο ποὺ μποροῦσε νὰ κάμῃ ὁ κολοσσὸς ἦταν νὰ ὑπερασπίζεται μὲ τὸ σπαθί του ἀπὸ τὰ τρομερὰ ἐκεῖνα χτυπήματα ποὺ ἔπεφταν σὰν ἀστραπές.

Ὁ Λεσπινασοῦ θὰ ἦταν χαμένος, ἂν καὶ γιὰ μιὰ στιγμὴ μονάχα βρισκόταν ὁλομόναχος μὲ τὸν ἀντίπαλον. Γιατὶ δὲν θὰ μποροῦσε νὰ κρατήσῃ πολλὴν ὥρα τὴν ἀπεγνωσμένην ἄμυνα.

Τὸ κατάλαβε καλὰ αὐτὸ καὶ γιὰ δεύτερη φορὰ ἐφώναξε στοὺς δυὸ τρεῖς ἄνδρες ποὺ τοῦμειναν ἀκόμη:

—Τί τὸν κυττᾶτε, ἀναν-δροι;...Ἀφοῦ βλέπετε πὼς εἶνε μονος, σκοτῶστε τον λοιπόν!...

Σ' αὐτὰ τὰ λόγια οἱ ἄνθρωποί του ξεθάρρεψανκαὶ ὥρμησαν κατὰ τοῦ ἀγνώστου ὄχι σὰν ἄνθρωποι,ἀλλὰ σὰν πεινασμένοι λύκοι.

Ἡ πάλη ἄρχισε νὰ γίνεται ἄνιση. Κλεισμένος σ' ἕνα σιδερένιον κλοιὸ καὶ ὑποχρεωμένος νὰ ὑπερασπίζεται ἀπὸ τέσσερα σπαθιὰ μαζί, ὁ νέος ἐξακολουθοῦσε τὸν ἀγῶνα, ἀλλὰ ἐκαταλάβαινε ὅτι πολὺ γρήγορα θὰ ἦταν ὑποχρεωμένος νὰ ὑποχωρήσῃ.

Ἡ ἀναπνοή του γινόταν δύσκολη, ἑνας πέπλος ἀπλώθηκε μπροστὰ στὰ μάτια του. τὸ νέοι ποὺ κρατοῦσε τὸ σπαθὶ εἶχε ἀρχίσει νὰ κουράζεται, τ' αὐτιά του ἐβούϊζαν.

—Ἔφθασε ἡ τελευταία μου ὥρα ! ἐσκέφτηκε. Ὁ χάρος ἔρχεται νὰ μ' ἁρπάξῃ! Ἂς πέσω τοὐλάχιστο μέσα σ' ἕνα μνῆμα πλημμυρισμένο στὸ αἷμα!...

Καὶ μὲ μιὰν ὑπέρτατη προσπάθεια, ἐκατάφερε ἕνα ἀπὸ τὰ τρομερὰ ἐκεῖνα χτυπήματα, τὸ μυστικὸ τῶν ὁποίων τὸ γνωρίζουν μόνο οἱ ἥρωες τῶν ἱπποτικῶν μυθιστορημάτων τοῦ μεσαίωνος, καὶ ἕνας ἀπὸ τοὺς ἀντιπάλους του σωριάστηκε στὴ γῆ νεκρός.

Ὁ Λεσπινασοῦ καὶ οἱ δύο ὠπισθοχώρησαν. Ἀλλ' αὐτὸ δὲν ἐκράτησε παρὰ λίγα δευτερόλεπτα. Ἔβλεπαν καθαρὰ ὅτι ὁ ἄγνωστος δὲν εἶνε δυνάμεις γιὰ ν' ἀντισταθῇ πολὺ ἀκόμα. Καὶ ἄρχισαν πάλι τὴν ἐπίθεσι μὲ μιὰ κραυγὴ θριάμβου.

Ὁ νεαρὸς ἥρωας συνέστησε τὴν ψυχή του στὸν Θεὸ καὶ ἐπερίμενε σταθερὰ τὸν θάνατο.

Ἀντὶς ὅμως ἀπ' τὸν θάνατο, ἦρθε μιὰ βοήθεια.

Μιὰ φωνὴ ἀκούστηκε ἀπ' ἔξω:

—Θάρρος!... Εἶμαι κι' ἐγὼ ἐδῶ πέρα!..

Ἕνας ἄντρας ἐπήδησε μέσα ἀπὸ τ' ἀνοιχτὸ παράθυρο, ἐπυροβόλησε καὶ μὲ τὰ δυὸ πιστόλια του κι' ἐσκότωσε ἕναν ἀπ' τοὺς Πρασίνους. Μετὰ ἔσυρε τὸ σπαθὶ κι' ἐστάθηκε στὸ πλευρὸ τοῦ ἀγνώστου, λέγοντας στὸν Λεσπινασοῦ:

—Τώρα εἴμαστε δύο νὰ δύο!... Χτύπα λοιπὸν ἄνοιξε βαστάει ἡ καρδιά!...

Ἀλλὰ ὁ Λεσπινασοῦ δὲν ἐτόλμησε.

Τὸ παράθυρο, ἐλεύθερο πιά, ἦταν ἡ μονη ὁδὸς σωτηρίας. Ὁ Λεσπινασοῦ το κατάλαβε, ἐπήδησε ἀπ' ἐκεῖ καὶ χάθηκε στὸ σκοτάδι, ἀκολουθούμενος ἀπὸ τὸν μόνον ἄνθρωπον ποὺ τοῦ εἶχε μείνει ζωντανός.

Ἐφτὰ πτώματα ἦταν σωριασμένα στὸ πάτωμα τοῦ ἰσογείου, ποὺ ἦταν πλημμυρισμένο στὸ αἷμα.

Ὁ Πελερὲν, ξαπλωμένος ἀκόμα στὸ τραπέζι, αἰμόφυρτος, φαινόταν πεθαμένος.

Ἡ τρομερὴ ἐκείνη σκηνὴ τῆς σφαγῆς εἶχε γίνει σὲ πολὺ μικρότερο διάστημα ἀπὸ ὅσο μᾶς χρειάστηκε γιὰ νὰ τὴν ἀφηγηθοῦμε. Λίγα λεπτὰ τῆς ὥρας στάθηκαν ἀρκετὰ γιὰ νὰ σκοτωθοῦνε τόσοι ἄνθρωποι!...

Εἶνε περιττὸ νὰ προσθέσουμε, ὅτι ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς ποὺ ἦρθε σὲ τόσο κατάλληλη στιγμὴ νὰ βοηθήσῃ τὸν πρῶτον ποὺ κινδύνευε, ἦταν ἐκεῖνος ἀκριβῶς τὸν ὁποῖον ἐγνωρίσαμε στὸ πανδοχεῖο τοῦ Ἰακώβου Βερνιέ.

Αὐτὸν τὸν ὁποῖον ἐγλύτωσε ἀπὸ βέβαιον θάνατο τοῦ ἔτεινε τὸ χέρι καὶ τοῦ εἶπε μὲ θαυμαστὴν ἀφέλεια:

—Ὁποιοσδήποτε καὶ ἂν εἴσαστε, Γάλλος, Ἴσπανὸς ἢ Σουηδὸς, ἢ πολίτης τῆς Ἐλευθέρας Κομητείας, ὁ λοχαγὸς Λακουζὸν σᾶς ἀνήκει πιὰ στὴ ζωὴ καὶ στὸν θάνατο!...

—Λακουζόν ! ἐπανέλαβε ὁ νέος. Εἴσαστε ὁ Λακουζόν;

(Ἀκολουθεῖ)

ΟΤΑΝ Η ΤΥΧΗ ΠΑΙΖΗ ΜΕ ΤΟΥΣ ΑΝΘΡΩΠΟΥΣ

ΔΡΑΜΑΤΙΚΑ ΞΑΝΑΝΤΑΜΩΜΑΤΑ

ΤΙΣ περισσότερες φορὲς τὸ ξαναντάμωμα δυὸ ἀγαπημένων προσώπων ποὺ ἔχουν χωρισθῆ ἀπὸ χρόνια, γίνεται ὑπὸ τὶς πλέον περίεργες συνθῆκες. Στὶς περιπτώσεις μάλιστα αὐτὲς ἡ τύχη δημιουργεῖ τὶς πιὸ φανταστικὲς συμπτώσεις.

Ἰδοὺ μερικὰ αὐθεντικὰ καὶ πολὺ ἐνδιαφέροντα παραδείγματα.

Συνήθως τὰ παιδιὰ καὶ οἱ νέοι ἀναζητοῦν τὴν τύχη τους στὸ ἐξωτερικό. Ἔτσι ἐπιστρέφουν ὕστερα ἀπὸ πολλὰ χρόνια ἀπουσίας στὴν πατρίδα τους τελείως ἀγνώριστοι!

ΤΟ ΤΡΑΓΟΥΔΙ ΠΟΥ ΘΥΜΙΖΕΙ

Ο μίστερ Μπίλλυ Τζὸνς ἔφυγε ἀπὸ τὴν γενέτειρά του, τὴν πόλι Ἀμπερτίγερ, τῆς Νοτίου Οὐαλλίας, καὶ πῆγε στὴν Ἀμερική. Ἐκεῖ ἔμεινε 34 χρόνια. Φυσικά, ὅταν ἐπέστρεψε στὴν πατρίδα του, τὸν περασμένο χρόνο, δὲν περίμενε νὰ βρῆ τὴν μητέρα του στὴ ζωή. Καὶ τοῦτο γιατὶ ὅταν εἶχε φύγει γιὰ τὴν Ἀμερική, τὸ 1904, ἐκείνη ἦταν κάπου ἑξήντα χρονῶν. Φανταθῆτε, λοιπόν, τὴ χαρά του, ὅταν πληροφορήθηκε ὅτι ἡ μητέρα του, μολονότι 92 χρονῶν, ζοῦσε ἀκόμα! Μὲ τρεμάμενα δάχτυλα χτύπησε τὴν πόρτα, καὶ ὅταν μπῆκε μέσα καὶ τὴν ἀντίκρυσε, εἶδε ὅτι δὲν τὸν ἀνεγνώρισε.

Ἀλήθεια! Εἶχε ἀφήσει τὴν πατρική του στέγη σὲ ἡλικία 26 χρονῶν κι' ἐπέστρεφε τώρα ἑξηντάρης. Ποιὸς λοιπόν, νὰ ἦταν αὐτὸς ὁ ἄγνωστος; Ἦταν πιὰ δυνατὸν νὰ καταλάβῃ πὼς μποροῦσε νὰ ἦταν ὁ γυιός της;

Τότε ὁ μίστερ Τζὸνς ἐσκέφθηκε νὰ τῆς τραγουδήσῃ ἕναν παλιὸ ὕμνο, ποὺ τοῦ τὸν εἶχε μάθει ἡ μητέρα του ὅταν ἦταν παιδί. Μόλις ἡ γρηᾳ γυναῖκα ἄκουσε τὶς πρῶτες νότες ἀπὸ τὰ χείλη τοῦ ἀγνώστου θυμήθηκε τὸ παιδί της. Καὶ τὰ μάτια της ἐβούρκωσαν ἀπὸ δάκρυα.

Ἡ ἀναγνώρισις εἶχε συντελεσθῆ, γιὰ νὰ μεταβληθῆ σὲ λίγο τὸ μονότονο σπίτι σὲ Μέκκα ὅλων τῶν συγγενῶν, ποὺ ἔτρεξαν νὰ καλοδεχθοῦν τὸν μετανάστη.

Η ΦΩΝΗ ΑΠΟ ΤΟ ΡΑΔΙΟΦΩΝΟ

ΕΠΙΣΗΣ σὲ μιὰ παρόμοια σχεδὸν περίπτωσι ἕνα τραγοῦδι ἔνωσε τρεῖς ἀνθρώπους.

Ἡ νοσοκόμος Μάριον Μπήτον Πούλ, ἡ ὁποία ἐργαζόταν ὡς προϊσταμένη ἀδελφὴ στὸ Δημοτικὸ Νοσοκομεῖο τῆς Ἀγγλικῆς πόλεως Μέϊντετον, ἐπεδίδετο στὴ μουσικὴ καὶ τὴν ποίησι. Μιὰ μέρα ἔπαιζε στὸ πιάνο ἕνα τραγοῦδι, ὅταν ἕνα ὄνομα ποὺ ἦταν γραμμένο στὶς νότες τῆς ἐκίνησε τὴν προσοχή. Τὸ τραγοῦδι αὐτὴ εἶχε συντεθῆ ἀπὸ κάποιον ὀνόματι Πούλ.

Ἡ μητέρα της εἶχε πεθάνει μόλις αὐτὴ εἶχε γεννηθῆ καὶ κατόπιν υἱοθετήθηκε. Ἐνόμιζε ὅτι οἱ γονεῖς της δὲν ζοῦσαν πιά. Ὅ,τι ὅμως τὴν ἐξένισε, ἦταν τὸ ὄνομα Πούλ, ποὺ ἦταν ἀσυνήθιστο καὶ ἀνῆκε κι' αὐτὸ σὲ συνθέτη.

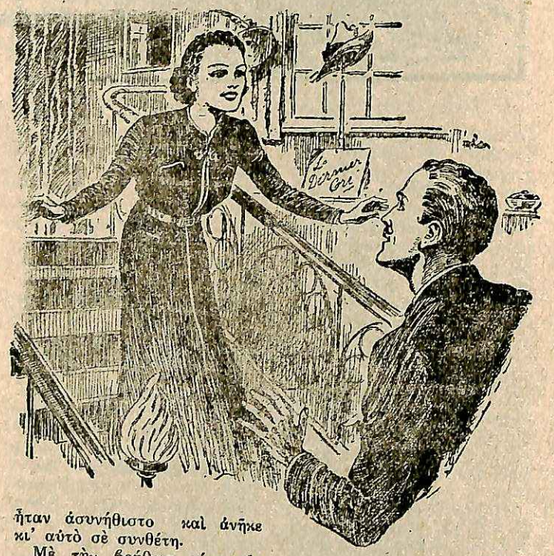

Μὲ τὴν βοήθεια τότε τῆς καναδικῆς ἀστυνομίας προέβη σὲ ἔρευνες γιὰ νὰ ἐξακριβώσῃ μήπως ὁ συνθέτης τοῦ τραγουδιοῦ ἦταν συγγενής της.

Χαρούμενος ὁ συνθέτης τῆς ἔγραψε ἀπὸ τὸν Καναδᾶ. Τῆς ἐσώκλεισε τὴ φωτογραφία του καὶ τῆς ἔγραφε ὅτι... ὁπωσδήποτε θὰ ἦσαν συγγενής της.

Πράγματι, ἦταν ὁ πατέρας της, ὁ ὁποῖος ἦλθε ἀμέσως ἀπὸ τὸν Καναδᾶ γιὰ νὰ συναντήσῃ τὴν ἀπὸ τόσον καιρὸ χαμένη κόρη του!

Ἀμέσως κατόπιν μιὰ φωτογραφία τῆς μὶς Πούλ ποὺ καθόταν στὸ πιάνο, ἔκαμε τὴν ἐμφάνισί της σὲ μιὰν ἐφημερίδα.

Στὴν ἀγγλικὴ πόλι Οὐέλλιγκτον, τῆς κομητείας Κέντ, εἶδε κάποιος τὴν ἐφημερίδα αὐτή. Ἔμοιαζε καταπληκτικὰ μὲ μιὰ φωτογραφία ἑνὸς χαμένου ἀδελφοῦ του ποὺ τὴν εἶχε γιὰ ἐνθύμιο ἀπὸ 27 χρόνια πρίν.

Συγκινημένος, ἐτηλεφώνησε τῆς μὶς Πούλ καὶ μὲ τὴν συνδιάλεξι ποὺ ἔκαμε μαζί της ἀνεκάλυψε ὅτι ὁ πατέρας της ἦταν ὁ ἀδελφός της τὸν ὁποῖον εἶχε χάσει ἀπὸ καιρὸ καὶ ὅτι αὐτὴ ἦταν ἡ ἀνηψιά του!

ΕΠΕΙΤΑ ΑΠΟ 12 ΧΡΟΝΙΑ

ΠΡΙΝ λίγους μῆνες ἡ μὶς Φέϋ Τέϋλορ ἄκουσε μιὰ γνώριμη φωνή της στὸ ραδιόφωνο. Ναί! Αὐτὴ ἦταν! Ἡ φωνὴ ἐκείνου τοῦ ἐξερευνητοῦ ποὺ εἶχε γνωρίσει πρὶν 12 χρόνια. Ἔτρεξε στὸ τηλέφωνο:

«Οὐέλπισεκ 4.468, παρακαλῶ!..», εἶπε.

Στὸ μεταξὺ αὐτὸ ὁ ἐξερευνητὴς Φίλμπαϋ μόλις τελείωσε τὴν διάλεξί του στὸ μικρόφωνο ἀπεσύρθη στὸ διαμέρισμά του, στὸν Ραδιοφωνικὸ Σταθμό, ὅπου συνήντησε κάποιο πρόσωπο ποὺ εἶχε νὰ δῆ ἀπὸ δώδεκα χρόνια: τὴν Φέϋ Τέϋλορ!

Μίλησαν γιὰ τὰ παλιά. Ἡ ἀνανεωθεῖσα αὐτὴ φιλία ἀνεπτύχθη σὲ αἴσθημα καὶ ἔπειτα ἀπὸ δέκα μέρες παντρεύθηκαν. Ἔτσι τώρα ὁ ἐξερευνητὴς Φίλμπαϋ, ὁ ὁποῖος ἐπὶ 20 χρόνια ποτὲ δὲν ἔμεινε περισσότερο ἀπὸ δυὸ μῆνες στὴν ἴδια πόλι, ταξιδεύει μαζὶ μὲ τὴν γυναῖκα του.

ΑΓΝΩΣΤΟΙ ΣΤΟ ΙΔΙΟ ΧΩΡΙΟ

ΕΣΧΑΤΩΣ στὸ χωριὸ Κόνκχαμ, τῆς ἐπαρχίας Μπέρκ στὴν Ἀγγλία, ἦλθε εἰς φῶς μιὰ παράξενη περίπτωσις. Ἐπὶ δεκατέσσαρα χρόνια ὁ Τζέϊμς Γκρήνλαντ ζοῦσε σ' ἕνα παράπτημα τοῦ δημοσίου. Ὅταν τοῦ εἶπαν νὰ φύγῃ ἀπ' ἐκεῖ γιατὶ ἐπρόκειτο νὰ τὸ καταδαφίσουν, ὁ Γκρήνλαντ ἄρχισε νὰ παρακαλῆ νὰ τὸν ἀφήσουν, γιατὶ δὲν εἶχε κανέναν στὸν κόσμο.

Τότε τοῦ εἶπαν ὅτι εἶχε μιὰ κόρη στὸ χωριό. Ναί, ἤξερε ὅτι εἶχε μιὰ κόρη, ποτὲ ὅμως δὲν εἶχε φαντασθῆ ὅτι θὰ ζοῦσε σε-στὸ Κόνκχαμ.

Πράγματι, πατέρας καὶ κόρη ζοῦσαν ἐπὶ σαράντα ὁλόκληρα χρόνια στὸ ἴδιο χωριό, διασταυρώνονταν στὸ δρόμο τακτικὰ χωρὶς ποτὲ ὁ ἕνας ν' ἀναγνωρίσῃ τὸν ἄλλον!

Ἰδοὺ καὶ ἡ αἰτία ποὺ εἶχε γίνει τὸ δράμα αὐτὸ τοῦ χωρισμοῦ: Ἡ γυναῖκα τοῦ Γκρήνλαντ τὸν εἶχε ἐγκαταλείψει πρὸ σαράντα χρονῶν, παίρνοντας μαζί της καὶ τὴν μικρὴ κόρη ποὺ ἦταν τότε ἑπτὰ μηνῶν. Μὲ τὴν διάλυσι τοῦ γάμου ὁ Γκρήνλαντ ἀποτραβήχθηκε στὸ παράπηγμά του κατατρεγμένος, καὶ βγαίνοντας τὰ πρῶτα χρόνια μόνον τὴν νύχτα ἀλητεύοντας στὰ γύρω χωριά.

ΛΙΠΟΤΑΚΤΗΣ ΤΟΥ ΠΟΛΕΜΟΥ

Η πιὸ δραματικὴ καὶ καταπληκτικὴ συνάντησις δυὸ ἀνθρώπων συνέβη τὴν περασμένη ἑβδομάδα.

Ἐδῶ καὶ 25 χρόνια ἡ μὶς Μίλλισεντ Χάργκρηβς ἀπὸ τὸ Ἔσλ τῆς Σκωτίας παντρεύτηκε ἕναν νεαρὸ Γάλλο ὀνομαζόμενο Γαστὸν Μιλλέ. Πρωτογνωρίστηκαν σὲ μιὰν ὑπαίθρια γιορτή, καὶ μετὰ ποὺ παντρεύτηκαν ἐγκατεστάθηκαν στὴν πόλι Καὶν Κεντὲν τῆς Γαλλίας.

Ἡ εὐτυχία τους ὅμως δὲν διήρκεσε πολύ. Τοὺς χώρισε ὁ Εὐρωπαϊκὸς πόλεμος. Ὁ Γκαστὸν ἀνεχώρησε γιὰ τὸ μέτωπο ὅπου σὲ λίγους μῆνες ἡ πόλις Σαὶν Κεντὲν καταστρεφόταν ἀπὸ τοὺς Γερμανοὺς καὶ ὅλοι οἱ κάτοικοι — ὅσοι ἐπέζησαν ἀπὸ τοὺς βομβαρδισμοὺς— ἔγιναν πρόσφυγες. Ἐπίτοκος ἡ Μίλλισεντ κατέφυγε στὸ Παρίσι χάνοντας ἔτσι οἱ σύζυγοι κάθε σύνδεσμο μαζί τους.

Τὸ περίεργο ἦταν ὅτι ἡ δυστυχισμένη γυναῖκα εἰδοποιήθηκε ὅτι ὁ σύζυγός της σκοτώθηκε. Τῆς ἀπένειμαν μάλιστα καὶ σύνταξι. Ἔτσι μετὰ τὸ τέλος τοῦ πολέμου, ὡς χήρα πιὰ βρῆκε δουλειὰ σ' ἕνα μεγάλο κατάστημα νεωτερισμῶν, ἐνῷ ὁ ζωντανὸς Γκαστόν, ἐργαζόταν ἀπὸ μῆνες στὸ ἴδιο κατάστημα ἀλλὰ σὲ ἄλλο διαμέρισμα.

Ὅταν τὴν περασμένη ἑβδομάδα, ὅλοι οἱ ὑπάλληλοι τοῦ καταστήματος ἔρχισαν νὰ λένε γιὰ τὴν κυρία Μιλλὲτ ὅτι ἦταν πολὺ καλὴ ὑπάλληλος, καὶ ὅτι τὴν μετέθεσαν σὲ ἄλλο διαμέρισμα : Στὸ διαμέρισμα τοῦ Γκαστόν.

Ἀναλογισθῆτε τὴν σκηνὴ τῆς συναντήσεως.....

ΕΡΩΤΙΚΑ ΔΡΑΜΑΤΑ ΤΟΥ ΠΑΛΗΟΥ ΚΑΙΡΟΥ

ΣΤΗΝ ΑΓΚΑΛΙΑ ΤΟΥ, ΑΙΜΟΦΥΡΤΗ

Εἶχε γεννηθῆ γιὰ ν' ἀγαπήσῃ. Δήμητρα τὴν ἔλεγαν. Καὶ ἦταν ἀπὸ τὰ πλάσματα ποὺ ἔρχονται, θαρρεῖς, στὸν κόσμο ὑπὸ ἕναν ὅρον: Νὰ προσφέρουν ὅλη τὴ ζωή τους στὴν ἀγάπη.

Τὸν ἐκράτησε αὐτὸν τὸν βαρὺ ὅρον ἡ Δήμητρα. Ἦταν μιὰ ἐποχή, ποὺ τῆς εἶχε πάρει ἡ ἀγάπη τὴν καρδιὰ καὶ τὸ μυαλό. Πᾶνε τριαντατρία χρόνια ἀπὸ τότε.

Στὴν συνοικία, ποὺ εἶναι κοντὰ στὸ Στάδιο, ἦταν τότε μιὰ μικρὴ βασίλισσα τῆς ὁμορφιᾶς. Ὅλοι τὴν ἐκαμάρωναν. Καὶ τὴν ἐμακάριζαν. Ὁ πατέρας της ἦταν εὐκατάστατος. Καὶ τὴν εἶχε μοναχοκόρη. Ὄμορφη, λοιπόν, ὅπως ἦταν, καὶ μὲ τὴν προῖκα, ποὺ θἄπαιρνε, θὰ μποροῦσε νὰ παντρευθῆ τὸν καλύτερο νέο.

Αὐτὰ ἐσκέπτονταν γιὰ λογαριασμό της οἱ γείτονες. Ἀλλ' ἄρχισε νὰ διαδίδεται κάτι, ποὺ τοὺς ἔκαμε νὰ δοκιμάσουν μεγάλη ἔκπληξι: Ἡ Δήμητρα ἀγαποῦσε τὸν Γρηγόρη Τ.

Ἦταν δυνατόν; Αὐτὸν βρῆκε ν' ἀγαπήσῃ, ποὺ ἔσερνε ἀρκετὲς παληανθρωπιὲς στὴν πλάτη του; Ἦταν χαρτοπαίκτης, φιλόνεικος καὶ γενικῶς ἐθεωρεῖτο ἕνας ὀλέθριος νέος. Παράξενο φαινόταν σ' ὅλους ὅτι μποροῦσε ἡ Δήμητρα ν' ἀγαπήσῃ τὸν Γρηγόρη.

Ἦταν ὅμως ἀλήθεια. Τὸν ἀγαποῦσε! Καὶ τὸν ἀγαποῦσε μὲ μιὰν ἀπίστευτη παραφορά. Τί σημασία εἶχε ὅτι ἦταν τέτοιος ποὺ ἦταν; Στὰ μάτια τῆς Δήμητρας ἦταν ἐκεῖνος ποὺ τῆς ἐγέμιζε τὴν ψυχή. Ἦταν ὁ ἀγαπημένος της! Ἡ ἀγάπη βλέπει μὲ τὸ δικά της μάτια...

Ἀλλὰ κι' ὁ Γρηγόρης εἶχε γίνει ἄλλος ἄνθρωπος. Ὁ ἔρως του πρὸς τὴν ὡραία κοπέλλα τὸν εἶχε μεταμορφώσει. Καὶ ὅσο καταλάβαινε ὅτι δὲν ἦταν ἄξιος τῆς λατρείας ποὺ ἔτρεφε γι' αὐτὸν ἡ Δήμητρα, τόσο περισσότερο τὸν ἐπλημμύριζε ἡ καλωσύνη. Ἔρχονταν στιγμὲς ποὺ μιὰ ἀπέραντη ταπεινοφροσύνη τὸν ἐκυρίευε.

— Δήμητρα, τῆς ἔλεγε, πῶς μπορέσες νὰ μ' ἀγαπήσῃς; Ἐμένα ποὺ εἶμαι ἕνα χαμένο κορμί...

Καὶ τὸν ἔπαιρναν τὰ δάκρυα.

Ἐκείνη τὸν παρηγοροῦσε μὲ στοργή:

— Μὴ λὲς τέτοια λόγια, τοῦ ἔλεγε. Γιὰ μένα εἶσαι ὁ καλύτερος ἄνθρωπος τοῦ κόσμου.

Τὸ καλό, ποτισμένο ἀπὸ τὰ δάκρυα τῆς πιὸ τρυφερῆς ἀγάπης, ἐρριζοβολοῦσε καὶ ἐβλάστανε στὴν καρδιὰ τοῦ νέου. Δὲν ἦταν πιὰ ὁ καυγατζῆς καὶ μαχαιροβγάλτης τῆς συνοικίας. Σὲ χαρτοπαίγνιο δὲν τὸν ξαναεῖδαν. Καὶ ὁ ἴδιος ἀπορροῦσε τώρα πῶς ἐζοῦσε πρὶν μέσα σὲ μιὰν ἐπιπόλαιη κακία. Ἡ ἀγάπη τοῦ ἐφώτισε τὸ δρόμο τὸν καλό.

«ΔΕΝ ΘΑ ΤΟΝ ΞΑΝΑΔΗΣ!»

Ἀλλ' ἂν γιὰ τὸν Γρηγόρη ὁ ἔρως ἐστάθηκε ἡ λύτρωσίς του, γιὰ τὴν Δήμητρα ἔγινε τὸ μαρτύριό της. Ὁ πατέρας της δὲν ἄργησε νὰ τὰ μάθῃ ὅλα. Καὶ ἡ ὀργὴ τὸν κατέλαβε.

— Ποῦ ἀκούσθηκε τέτοιο πρᾶγμα; Ἐσὺ ν' ἀγαπήσῃς αὐτὸν τὸν ἀχαΐρευτο; Δὲν ντράπηκες; Ἔχασες τὰ μυαλό σου;

Ἡ Δήμητρα ἤθελε νὰ δώσῃ στὸν πατέρα της νὰ καταλάβῃ ὅτι αὐτὸν ἀγάπησε καὶ αὐτὸν θ' ἀγαποῦσε σ' ὅλη της τὴ ζωή. Ἀλλὰ πῶς νὰ τοῦ τὸ πῇ; Ἐκεῖνος δὲν ἤθελε ν' ἀκούσῃ κουβέντα.

— Πάει, τελείωσε. Δὲν θὰ τὸν ξαναϊδῆς! Ἄκουσες τί σοῦ εἶπα; Δὲν θέλω νὰ μάθω ὅτι τὸν ξανασυνάντησες. Γιατὶ δὲν ξέρω τί εἶμαι ἱκανὸς νὰ κάμω.

Καὶ ὁ πατέρας της ὑπέφερε, ποὺ ἦταν ἀναγκασμένος νὰ κρατήσῃ αὐτὴ τὴ σκληρὴ στάσι. Ἐπονοῦσε ἡ ψυχή του. Ἀλλὰ δὲν μποροῦσε νὰ κάμῃ διαφορετικά. Εἶχε τὴν ἀντίληψι ὅτι ἦταν καθῆκον του νὰ ἐμποδίσῃ τὴν κόρη του ἀπὸ αὐτὴ τὴν αἰσθηματικὴ περιπέτεια, τὴν ὁποίαν αὐτὸς ἐθεωροῦσε ὀλίσθημα.

Νὰ ἀγαποῦσε κανέναν ἄλλον!

Ἕναν ἄνθρωπο τῆς προκοπῆς!... Θὰ μποροῦσε, στὸ κάτω-κάτω, νὰ τὸ παραδεχθῆ. Ἀλλὰ τὸν Γρηγόρη; Αὐτὸν ποὺ εἶχε μιὰ φήμη τόσο κακή!...

Ἡ Δήμητρα δὲν εἶχε τί ν' ἀπαντήσῃ. Δὲν θὰ μποροῦσε ποτὲ νὰ πείσῃ τὸν πατέρα της ὅτι ὁ Γρηγόρης ἦταν πιὰ ἄλλος ἄνθρωπος. Ὅτι ἕνα ὄνειρο εἶχε τοῦ λοιποῦ: Τὸ πῶς θὰ γινόταν ἕνα χρήσιμο μέλος τῆς κοινωνίας.

Αὐτὰ ὁ πατέρας της δὲν θὰ τὰ ἐ καταλάβαινε ποτέ. Καὶ ἔνοιωθε μιὰ βαθειὰ λύπη, ὅταν τὸν ἄκουγε νὰ κατηγορῆ μὲ λόγια βαρειὰ τὸν ἀγαπημένο της, χωρὶς νὰ μπορῆ νὰ τοῦ ἀποδείξῃ ὅτι δὲν εἶχε δίκηο. Καὶ ὅτι ὁ Γρηγόρης ἦταν μονάχα ἕνας παραστρατημένος νέος, μὲ καλὸ χαρακτῆρα ὅμως, κατὰ βάθος.

Καὶ πιὸ μεγάλη λύπη ἔνοιωσε ἡ Δήμητρα ὅταν ἔμαθε ὅτι ὁ πατέρας της συνήντησε τὸν Γρηγόρη καὶ τοῦ συνέστησε μὲ αὐστηρότατα λόγια, νὰ διακόψῃ κάθε δεσμὸ μαζί της. Ἡ συνάντησις ἔγινε σ' ἕνα καφενεῖο. Ἐκεῖ, μπροστὰ σὲ ἀρκετὸν κόσμο, ὁ πατέρας της ἔβρισε καὶ ταπείνωσε τὸν ἀγαπημένο της. Καὶ τοῦ ἀπηύθυνε φοβερὲς ἀπειλές. Ὁ Γρηγόρης δὲν ἐμίλησε καθόλου. Καὶ ὅλοι ποὺ τὸν ἤξεραν τόσο πρόθυμο γιὰ καυγάδες καὶ μαχαιρώματα, ἀπόρησαν ποὺ τὸν εἶδαν νὰ χαμηλώνῃ μὲ πόνο τὸ κεφάλι καὶ νὰ βγαίνῃ σιωπηλὸς ἀπὸ τὸ καφενεῖο.

ΣΤΗΝ ΑΓΚΑΛΙΑ ΤΟΥ ΑΙΜΟΦΥΡΤΗ

Ἀπὸ τότε, τὸ μόνο ποὺ ζητοῦσε ὁ Γρηγόρης ἦταν νὰ συναντηθῆ μὲ τὴν ἀγαπημένη του. Ἔστω γιὰ μιὰ μόνη φορά. Τὶς ἀπειλὲς τοῦ πατέρα της δὲν τὶς ὑπελόγιζε. Εἶχε πολλὰ νὰ τῆς πῇ...

Τὴν συνήντησε ὕστερα ἀπὸ τρεῖς ἡμέρες λίγο πιὸ κάτω ἀπὸ τὸ σπίτι της. Ἐνύχτωνε. Ἐπρόβαλε μπροστά της μέσα στὸ σούρουπο. Καὶ ἡ καρδιὰ τῆς κόρης ἐτινάχθηκε ἀπὸ ἕνα δυνατὸ σκίρτημα.

— Ἀγαπημένε μου!, τοῦ ψιθύρισε.

Καὶ τὸν περιέβαλε μὲ μιὰ θερμὴ ματιὰ λατρείας καὶ στοργῆς. Εἶδε στὸ πρόσωπό του, μαζὶ μὲ τὶς σκιὲς τοῦ βραδυνοῦ καὶ τὶς σκιὲς μιᾶς μεγάλης ὀδύνης.

— Τί ἔχεις; τὸν ρώτησε.

Ἐκεῖνος τὴν ἐτράβηξε τρυφερὰ κοντά του. Εἶχαν σταθῆ κάτω ἀπὸ ἕνα δέντρο. Τὰ πρῶτα ἄνθη εἶχαν στολίσει τὰ κλώνια. Ἦταν ἀρχὲς Μαΐου.

— Δήμητρα, ἄρχισε νὰ τῆς λέῃ.

Ἡ φωνή του ἔτρεμε. Ἡ συγκίνησις τὸν ἔπνιγε.

— Δήμητρα, καταλαβαίνω ὅτι δὲν ἔχω δικαίωμα νὰ μπῶ στὴ ζωή σου. Κανεὶς δὲν θὰ μοῦ τὸ συγχωροῦσε αὐτό. Ὅλοι μὲ θεωροῦν ἕναν παληάνθρωπο. Καὶ μπορεῖ νὰ εἶμαι καὶ τέτοιος. Δὲν ἔχω τὸ δικαίωμα νὰ σ' ἀγαπῶ, Δήμητρα. Θὰ πρέπει νὰ μὴ σὲ ξαναϊδῶ...

Δὲν μπόρεσε νὰ πῇ τίποτε ἄλλο. Τὸ στῆθος του ἀναταραζόταν ἀπὸ τοὺς λυγμούς. Ἡ Δήμητρα ἔνοιωσε τὴν καρδιὰ της νὰ ξεσκίζεται. Τὰ δάκρυα τὴν ἐτύφλωναν. Τρέμοντας ἀπὸ τὴν συγκίνησι, ἀγκάλιασε τὸν ἀγαπημένο

της καὶ προσπαθοῦσε νὰ τὸν παρηγορήσῃ, νὰ τοῦ δώσῃ θάρρος:

— Ὄχι, Γρηγόρη! Μὴν τὰ λὲς αὐτά. Μὴ μὲ κάνῃς νὰ ὑποφέρω τόσο πολύ. Τί μᾶς μέλλει τί λέει ὁ κόσμος; Φθάνει ποὺ ἐμεῖς ἀγαπιώμαστε. Δὲν ξέρεις τί εἶσαι γιὰ μένα, ἀγαπημένε μου...

Ἐκείνη τὴ στιγμὴ ἀκούστηκαν πιὸ πέρα βήματα. Ἔστρεψαν ἀνήσυχα τὰ βλέμματά τους πρὸς αὐτὴ τὴν κατεύθυνσι καὶ ἔσπευσαν νὰ χωρισθοῦν. Καὶ μέσα στὸ πρῶτο, ἐλαφρὸ σκοτάδι, εἶδαν νὰ ἔρχεται, γεμᾶτος ἀπειλὴ καὶ φοβέρα, ὁ πατέρας τῆς Δήμητρας.

— Τί θέλεις ἐδῶ, βρὲ κάθαρμα; ἐφώναξε.

Καὶ ἐφάνηκε ἡ ὁρμητικὴ κίνησις τοῦ χεριοῦ του. Ἡ κάννη ἑνὸς περιστρόφου ἐστράφηκε πρὸς τὸν Γρηγόρη. Ὅλα ἔγιναν μέσα σὲ λίγα δευτερόλεπτα. Μιὰ σπαρακτικὴ κραυγὴ ἄφησε ἡ νέα:

— Μή!

Καὶ ἔπεσε στὸ μέσον τοῦ ἀγαπημένου της καὶ τοῦ περιστρόφου. Συνάμα ἕνας πυροβολισμὸς ἀκούσθηκε. Καὶ ἡ κοπέλλα ἔπεσε αἰμόφυρτη. Τὴν βρῆκε στὸ στῆθος ἡ σφαῖρα τοῦ πατέρα της.

Ὁ νέος ἔσκυψε καὶ τὴν πῆρε στὴν ἀγκαλιά του.

— Δὲν εἶναι τίποτε, ἀγαπημένε μου, τοῦ εἶπε μὲ φωνὴ ποὺ ὁλοένα ἔσβυνε. Μὴ φύγῃς. Ὅ,τι καὶ ἂν σοῦ πῇ ὁ πατέρας μου, μὴν τὸν ἀκούσῃς καὶ μεῖνε κοντά μου. Μὴ φύγῃς...

Ἔγειρε τὸ κεφάλι στὸ στῆθος του. Καὶ ἔφυγε ἐκείνη γιὰ ἐκεῖ, ἀπὸ ὅπου δὲν ὑπάρχει ἐπιστροφή. Τῆς τὰ πῆρε ἡ ἀγάπη ὅλα: Τὸ μυαλὸ καὶ τὴν καρδιά. Καὶ στὸ τέλος καὶ τὴ ζωή...

ΒΕΡΘΕΡΟΣ

ΑΙΩΝΙΕΣ ἀφρω-τες

Ἀπὸ τὶς παραδοξότητες τοῦ Νέου Κόσμου

Ἔχει, λοιπόν, τελείως ἐκλείψει ἡ μέθη ποὺ δίνει τὸ συναίσθημα κινδύνου ἀπὸ τὸν σημερινὸ ἄνθρωπο; Νὰ ἕνα ἐρώτημα ποὺ γεννιέται στὴν διαπίστωσι τοῦ τόσο σημαντικοῦ ρόλου ποὺ παίζουν οἱ ἀσφάλειες κάθε εἴδους στὴν κοινωνική μας ζωή.

Δὲν πρόκειται γιὰ τὶς συνήθεις ἀσφάλειες τῆς γνωστές ἤδη παντοῦ: ἀσφάλειες ζωῆς, πυρός, κλοπῆς, κάθε κινδύνου ἀτυχήματος ἐπαγγελματικοῦ.

Ἐὰν ἡ Σόνια Χέννυ σπάσῃ ἔξαφνα κανένα της πόδι, ἡ ἀσφάλεια θὰ ὑποχρεωθῇ νὰ τῆς καταβάλῃ τὸ ποσὸν τῶν ἑξακοσίων χιλιάδων λιρῶν.

Μήπως ἄλλωστε καὶ τὰ τρία ζεύγη κάλτσες τὴν ἡμέρα ποὺ σχίζει, ὅταν γυρίζῃ κανένα ἀπὸ τὰ περίφημα φίλμ της, ἡ συμπαθὴς στὰρ τοῦ πατινάζ, δεδομένου ὅτι φορεῖ κάλτσες ἀραχνοϋφαντες, ἐξαιρετικὰ τσιτωμένες, δὲν ἀποζημιώνονται ἀπὸ τὴν ἀσφαλιστικὴ ἑταιρία;

Ἂν ὁποτεθῇ ὅτι ἡ Σίρλεϋ Τέμπλ βρεθῇ στὴν ἀδυναμία γιὰ ἕναν ὁποιονδήποτε λόγο νὰ συνεχίσῃ τὴν κινηματογραφική της καρριέρα, ἡ ἑταιρία στὴν ὁποίαν ἀνήκει θὰ πάρῃ ἀποζημίωσι δυὸ ἕως δυόμισυ ἑκατομμύρια δολλάρια. Ἀπὸ αὐτῆς τῆς ἀπόψεως ἡ Σίρλεϋ εἶναι τὸ «ἀκριβώτερο» ὃν ποὺ ὑπάρχει στὸν κόσμο!

Ο ΦΑΚΟΣ ΠΟΥ ΠΡΟΔΙΔΕΙ

Ἡ Μέτρο - Γκόλντουϊν - Μάγιερ συνάπτει ἀκόμα πιὸ περίεργες ἀσφάλειες ἐπ' ὀνόματι τῶν ἀστέρων της. Ἀπὸ τὴν ἐποχὴ ποὺ ζημιώθηκε ἄνω τῶν δύο ἑκατομμυρίων δολλαρίων μὲ τὸν αἰφνίδιο καὶ πρόωρο θάνατο τῆς Τζὶν Χάρλοου, τόσο ἡ Μέτρο-Γκόλντουϊν, ὅσο καὶ ἄλλες κινηματογραφικὲς ἑταιρίες, ἔγιναν προσεκτικώτερες. Σὲ κάποια ταινία ποὺ παίχθηκε τελευταία στὴ Νέα Ὀρλεάνη, μιὰ σκηνὴ τῆς ὁποίας εἶχε ληφθῆ στὸ ὕπαιθρον καὶ παρουσίαζε τὴν κίνησι κάποιου δρόμου, ὁ κινηματογραφιστὴς εἶχε τὴν ἀπερισκεψία νὰ συμπεριλάβῃ στοὺς διαβάτες τῆς σκηνῆς καὶ μιὰ νέα ποὺ περπατοῦσε στηριγμένη στὸ μπράτσο τοῦ συνοδοῦ της. Κατὰ διαβολικὴν σύμπτωσι, μιὰ θαμὼν τοῦ κινηματογράφου ἀνεγνώρισε τὸν ἄνδρα της, ὁ ὁποῖος προσέφερε τόσο τρυφερὰ τὸν βραχίονά του σὲ μιὰν ἄλλη γυναῖκα! Σκάνδαλον! Διαζύγιον! καὶ τέλος δίκη μὲ αἴτησιν ἀποζημιώσεως. Ὁ ἄνδρας ἰσχυρίσθηκε ὅτι ἂν δὲν παρενεβάλλετο αὐτὴ ἡ καταραμένη σκηνὴ τοῦ δρόμου, ἡ γυναῖκα του ποτὲ δὲν θὰ ἐλάμβανε γνῶσιν τοῦ ἐρωτικοῦ του δεσμοῦ. Ἕνας ἐπιτήδιος δικηγόρος κατάφερε νὰ ἐκδοθῇ εὐνοϊκὴ ἡ ἀπόφασις τοῦ δικαστηρίου καὶ ἡ κινηματογραφικὴ ἑταιρία ὑποχρεώθηκε νὰ πληρώσῃ τὸ ποσὸν ποὺ ἀπαιτοῦσε ὁ πελάτης — γιὰ νὰ εἴμαστε ὅμως πιὸ ἀκριβεῖς— δὲν τὸ πλήρωσε ἐκείνη, ἀλλὰ ἡ ἀσφαλιστικὴ ἑταιρία, ἡ ὁποία εἶχε ἀναλάβει νὰ πληρώσῃ τὰ σπασμένα.

Ο ΕΡΩΣ...ΚΙΝΔΥΝΟΣ ΑΝΕΡΓΙΑΣ

Ἡ Βίβιαν Λάγκ, ἡ Ἀγγλὶς ἠθοποιός, ἀπετάθη στὶς μεγάλες ἐγγλέζικες ἑταιρίες, ζητοῦντας νὰ τὴν ἀσφαλίσουν ἐναντίον τοῦ ἔρωτος!

— Ἀγωνίζομαι ἀπὸ καιρό, ἐξήγησε στοὺς πράκτορας ἡ Βίβιαν, καὶ κατάφερα νὰ συνάψω τελευταία ἕνα σοβαρὸ συμβόλαιο: ἐφρω ὅμως ὅτι ἂν μιὰ μέρα συμβῇ νὰ ἐρωτευθῶ, θὰ ἐγκαταλείψω τὴ δουλειά μου. Μὰ γιατὶ θέλω νὰ ἀσφαλισθῶ ἐναντίον ἑνὸς τέτοιου κινδύνου!

ΑΣΦΑΛΕΙΑ... ΧΥΛΟΠΗΤΤΑΣ

Ἂν ἡ Βίβιαν Λάγκ ζοῦσε στὴν Ἀμερική, τὸ διάβημά της δὲν θὰ ἀπετύγχανε ἀσφαλῶς.

Μήπως δὲν ὑφίστανται στὴν Ἀμερική, ὄχι μόνο ἀσφάλειες ἔρωτος, ἀλλὰ καὶ ἐρωτικῆς ὀδύνης;

Κάποιος μίστερ Οὐῶρνερ, ἄλλοτε ὑπάλληλος ἀσφαλιστικῆς ἑταιρίας, εἶχε τὴν ἔμπνευσι νὰ ἱδρύσῃ ἕνα γραφεῖον, τὸ ὁποῖον ἀριθμεῖ δύο ἑκατομμύρια πελατῶν ἕως σήμερα.

Ἐὰν ἔξαφνα ἕνας νέος ἢ μιὰ νέα θὰ ἔχουν τὸ ἀτύχημα νὰ περιμένουν ἄδικα σὲ ἕνα ραντεβοῦ, ἡ ἑταιρία πληρώνει ἀμέσως μιὰν ἀποζημίωσι εἴκοσι πέντε φράγκων στὸν παθόντα ἢ τὴν παθοῦσαν, ποσὸν ἱκανὸ νὰ χρησιμεύσῃ, ὥστε νὰ μπορέσῃ νὰ περάσῃ τὴ βραδυά του στὸν κινηματογράφο ἢ νὲ κανένα ρεστωράν καὶ νὰ παρηγορηθῇ.

Τὰ ἀσφαλιστρα ποὺ ἀπαιτοῦνται φυσικὰ γιὰ μιὰ τέτοιαν ἀποζημίωσι εἶνε ἕξη φράγκα τὴν ἑβδομάδα ἀπὸ κάθε μέλος.

Μὴ νομίσετε ὡστόσο ὅτι θὰ ἦταν δυνατὸν νὰ ζῇ κανεὶς ξεγελῶντας τὴν ἑταιρία κάθε βράδυ, ὅπως θὰ εἶχαν διάθεσι μερικοὶ κατεργάρηδες νέοι. Ἐξ ἄλλου κάθε ἀσφαλιζόμενος δὲν ἔχει δικαίωμα παρὰ σὲ μιὰν ἀποζημίωσι τὴν ἑβδομάδα καὶ ἂν παραλείψῃ νὰ καταβάλῃ ἐγκαίρως τὰ μικρὰ ἀσφάλιστα, παύει αὐτομάτως νὰ ἔχῃ καὶ τὰ σχετικὰ δικαιώματα. Ἂν ἕνα τέτοιο γραφεῖο ἱδρύετο στὴν Εὐρώπη, θὰ εὐδοκίμοῦσε ἆρά γε τόσο, ὅσο στὴν Ἀμερική, ὅπου ὅλα τὰ πράγματα ἔχουν τὴν ἀντίστοιχη χρηματικὴ ἀξία;

Εἴκοσι πέντε δραχμὲς θὰ ἦσαν ἀρκετὲς γιὰ νὰ ἐξουδετερώσουν τὴν ἀπογοήτευσι ἑνὸς ἐρωτευμένου συμπατριώτου, ποὺ θὰ ἔχανε ἕνα ραντεβοῦ;

Γ. ΣΑΝΔΗΣ

Α.Ο.Δ.Ο.

ΤΙ ΚΑΝΕΙ Η ΓΥΝΑΙΚΑ

Μιὰ ἀπὸ τὶς γνωστὲς γυναῖκες τῶν γραμμάτων, ἐμοίρασε κατὰ τὸν παρακάτω πίνακα τὴν ζωὴ τῶν γυναικῶν:

Ἀπὸ 15 ὡς 16 χρονῶν, χορεύει.
Ἀπὸ 16 ὡς 18, γελάει.
Ἀπὸ 18 ὡς 20, ἐρωτεύεται.
Ἀπὸ 20 ὡς 25, ἀφήνει νὰ τὴν ἐρωτευθοῦν.
Ἀπὸ 25 ὡς 30, διαβάζει.
Ἀπὸ 30 ὡς 35, ράβει.
Ἀπὸ 35 ὡς 40, παρακαλεῖ.
Ἀπὸ 40 ὡς 45, κάνει συλλογὲς καὶ γίνεται πολὺ κοσμική.
Ἀπὸ 45 ὡς 50, δίνει συμβουλὲς στοὺς νέους.
Ἀπὸ 50 ὡς 55, κάνει συνοικέσια.
Ἀπὸ 55 ὡς 60, δίνει συμβουλὲς στὶς νέες.
Ἀπὸ 60 ὡς 70, δίνει συμβουλὲς στὰ παιδιά.
Ἀπὸ 70 καὶ ἄνω, ἀναμιγνύεται σὲ φιλανθρωπικοὺς συλλόγους καὶ μιλεῖ γιὰ τὴν ματαιότητα τῶν ἐπιγείων...

Ἂν καὶ ὄχι ἀπολύτως ἀληθινὴ ἡ παραπάνω διαίρεσις, κανεὶς δὲν μπορεῖ ν' ἀρνηθῇ ἐντούτοις ὅτι δὲν εἶναι καὶ πικάντη...

ΟΙ ΠΕΙΡΑΣΜΟΙ

Ἕνας χαριτωμένος αἰσθηματικὸς διάλογος

ΚΡΕΒΒΑΤΟΚΑΜΑΡΑ πλουσιώτατα ἐπιπλωμένη.

Ο ΚΥΡΙΟΣ (μπαίνοντας): Οὔφ! Ἐπὶ τέλους! (ἀπλώνει τὸ χέρι, βρίσκει τὸν ἠλεκτρικὸ διακόπτη καὶ γυρίζει τὸ κομπί).

ΤΟ ΚΟΥΜΠΙ (γυρίζοντας χωρὶς ν' ἀνάψῃ): Τρίκ!

Ο ΚΥΡΙΟΣ: Διάβολε! Ξέχασα πὼς ἡ λάμπα κάπιε χτὲς βράδυ. (Προχωρεῖ μὲ βήματα προσεκτικά, ἀφήνει ἐπάνω σ' ἕνα τραπεζάκι ἕνα μπουκέτο ἀπὸ μυρωδάτους μενεξέδες καὶ βγάζοντας τὸ κουτὶ τῶν σπίρτων ἀπὸ τὴν τσέπη του, προσπαθεῖ ν' ἀνάψῃ).

ΠΡΩΤΟ ΣΠΙΡΤΟ (σπάνοντας): Κράκ!

ΔΕΥΤΕΡΟ ΣΠΙΡΤΟ (σπάνοντας): Κρίκ!

ΤΡΙΤΟ ΣΠΙΡΤΟ (σπάνοντας): Κρακάκ!

Ο ΚΥΡΙΟΣ: Νὰ πάρῃ ἡ ὀργή!...

ΤΕΤΑΡΤΟ ΣΠΙΡΤΟ (ἀνάβοντας): Ψίτ!

ΤΟ ΚΗΡΟΠΗΓΙΟ: Μωρ' ἀδεξιότητα ποὺ τὴν ἔχεις!

ΤΟ ΡΟΛΟΪ ΤΟΥ ΤΟΙΧΟΥ: Ντίγκ, ντίγκ, ντίγκ, ντίγκ, ντίγκ, ντίγκ, ντίγκ, ντίγκ, ντίγκ, ντίγκ, ντίγκ, ντίγκ!

Ο ΚΥΡΙΟΣ: Δέκα!

ΟΙ ΜΕΝΕΞΕΔΕΣ: Ἔλα, βιάσου καὶ θὰ μαραθοῦμε. Πότε θὰ μᾶς δώσῃς σ' ἐκείνην; Τῆς ἔδωσες ραντεβοῦ στὶς ἕνιά.

Ο ΚΥΡΙΟΣ: Τὸ ξέρω, μὰ πῶς μποροῦσα νὰ πάω στὶς ἕνιά, ἀφοῦ ἔπρεπε νὰ τακτοποιήσω τὰ πράγματα;... (Πέφτει βαρὺς στὸν καναπέ).

Ο ΚΑΝΑΠΕΣ: Ἀϊ!

(Ὁ κύριος σηκώνεται καὶ ἀργίζει νὰ ξεντύνεται διαστικά. Τὰ ροῦχα του πέφτουν στὸ πάτωμα).

ΤΟ ΧΑΛΙ: Τί ἔχεις πάλι σήμερα;

Ο ΚΥΡΙΟΣ: Αὐτὴ ἡ ἰδέα, νὰ στείλω τὴν γυναῖκα μου ἀπόψε στὸ Μαρούσι, στῆς μητέρας της, μαζὶ μὲ τὸ μωρό, ἦταν ὑπέροχη. Ἐγὼ εἶχα δουλειά, εἶχα τάχα νὰ τελειώσω κάτι λογαριασμοὺς καὶ δὲν μποροῦσα νὰ τὴν συνοδεύσω...

ΟΙ ΜΕΝΕΞΕΔΕΣ: Μπράβο! Ὑπέροχη ἰδέα!

Ο ΚΥΡΙΟΣ: Ἡ ὑπηρεσία ἐφρόντισε νὰ λείψῃ κι' αὐτή. Ἤμαι ἐλεύθερος νὰ πάω νὰ συναντήσω τὴν ξανθειά...

ΜΙΑ ΚΑΡΕΚΛΑ (ἐκπληκτη): Τί λέει;

ΑΛΛΗ ΚΑΡΕΚΛΑ: Περίεργη!

Η ΠΡΩΤΗ ΚΑΡΕΚΛΑ: Εἶπε ὁ γάιδαρος τὸν πετεινὸ κεφάλα!...

Η ΚΟΥΝΟΥΠΙΕΡΑ (φωνὴ ἀπὸ ψηλά): Σσσούτ!

ΟΙ ΜΕΝΕΞΕΔΕΣ: Πήγαινε νὰ διασκεδάσῃς λιγάκι, φτάνει πιὰ ἡ καθημερινὴ πλήξις τοῦ σπιτιοῦ.

Ο ΚΥΡΙΟΣ: Δυὸ χρόνια παντρεμένος καὶ δὲν ἔκαμα τίποτε ποὺ νἄχω τύψεις στὴ συνείδησί μου.

Η ΦΩΤΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ ΣΥΖΥΓΟΥ (κρεμασμένη στὸν τοῖχο): Τί; Ἔχεις καὶ παράπονα τώρα; Δὲν εἶσαι εὐτυχισμένος;

Ο ΚΥΡΙΟΣ: Δὲν λέω! Ἀλλά...

ΟΙ ΜΕΝΕΞΕΔΕΣ: Νὰ τὰ πῆς βέβαια! Ἡ μονοτονία, ἡ κλεισοῦρα, ἡ νύστα, τὰ κλάματα τοῦ μωροῦ...

Ο ΚΥΡΙΟΣ: Κι' ἔπειτα, νὰ βλέπῃς πάντα καὶ αἰωνίως τὴν ἴδια γυναῖκα!

ΟΙ ΜΕΝΕΞΕΔΕΣ: Πάντα μιὰ μελαχροινή, κοντοστρούμπουλη...

Ο ΚΥΡΙΟΣ: Τὰ χείλη σου νὰ προφέρουν ἐπὶ δυὸ χρόνια...

ΟΙ ΜΕΝΕΞΕΔΕΣ: Δυόμισι, παρακαλῶ, μὲ τοὺς πέντε μῆνες ποὺ ἤσασταν ἀρραβωνιασμένοι.

Ο ΚΥΡΙΟΣ: Ἐπὶ δυόμισι χρόνια τὸ ἴδιο ὄνομα!

ΟΙ ΜΕΝΕΞΕΔΕΣ: Καὶ τί πρόστυχο ὄνομα: Καλλιόπη!... Σοῦ θυμίζει... Θοῦ, Κύριε, φυλακήν...

Ο ΚΥΡΙΟΣ: Ἐνῷ τὸ Μαίρη εἶναι ὁμορφότερο.

ΟΙ ΜΕΝΕΞΕΔΕΣ: Καλὰ ποὺ τὸ κατάλαβες! Κάμε, λοιπόν, γρήγορα καὶ βιάσου νὰ τὴν βρῇς, γιὰ νὰ μᾶς προσφέρῃς σ' αὐτήν. Σκάσαμε ἐδῶ μέσα στὴν κρεββατοκάμαρα.

Ο ΚΥΡΙΟΣ: Πρέπει νὰ ντυθῶ ἐπὶ τέλους.

Ο ΑΕΡΑΣ ΤΟΥ ΔΩΜΑΤΙΟΥ: Τί βιάζεσαι; Εἶναι τόσο καλά, τόσο ξεστὰ ἐδῶ. Ἔξω βρέχει.

ΤΑΞΙ ΠΟΥ ΠΕΡΝΑ ΑΠΟ ΤΟ ΔΡΟΜΟ (φωνὴ κλάξον): Γκρρ! Γκρρρ!

Ο ΚΥΡΙΟΣ: Ὡραῖα, περνοῦν ἀκάξια ἀπ' ἔξω, φωνάζω ἕνα καὶ φεύγω. Μὰ ποῦ εἶναι τὸ γιλέκο μου;

ΤΟ ΓΙΛΕΚΟ: Νάμε!

Ο ΚΥΡΙΟΣ: Ἔχει κάτι μάτια ἡ Μαίρη!

ΤΑ ΜΑΤΟΓΥΑΛΙΑ ΤΟΥ ΚΥΡΙΟΥ: Θαρρῶ πὼς εἶναι πολὺ μικρά τὰ μάτια της. Ποῦ τὰ μάτια τῆς γυναίκας σου!

Ο ΚΥΡΙΟΣ: Ὡραῖα μάτια! Σὰν μοσχαρίσια. Νὰ ἡ γραβάτα μου! Πῶς θὰ τὴν δέσω τώρα στὸ σκληρὸ κολλάρο. Νάταν ἐδῶ ἡ γυναίκα μου!

Η ΓΡΑΒΑΤΑ: Τώρα τὴν συλλογίζεσαι. Ἔ;

Ο ΚΥΡΙΟΣ (ἐμπρὸς στὸν καθρέφτη): Θὰ τὰ καταφέρω μόνος.

ΟΙ ΜΕΝΕΞΕΔΕΣ: Δὲν πειράζει, ὅπως κι' ἂν πᾶς, εἶσαι πολὺ σίκ.

Ο ΚΑΘΡΕΦΤΗΣ (εἰρωνικά): Μωρὲ μοῦτρα γιὰ ἔρωτα!

Ο ΚΥΡΙΟΣ (καθὼς χτενίζεται): Περίεργο! Πῶς πέφτουν αὐτὰ τὰ μαλλιά μου! Ἄρχισα νὰ γίνωμαι φαλακρός.

Η ΤΣΑΤΣΑΡΑ: Ὅλοι οἱ μεγάλοι ἄνδρες - εἶνε φαλακροί. Πολλὰ μαλλιὰ ἔχουν οἱ κοῦτοι καὶ οἱ ποιηταί.

Ο ΚΥΡΙΟΣ (προσπαθῶντας νὰ φορέσῃ τὸ σμόκιν του): Πῶς συχαίνομαι αὐτὰ τὰ σμόκιν!

ΤΟ ΣΜΟΚΙΝ (καταθυμωμένο): Ἔτσι, ἔ; Νά, λοιπόν, Κράκ! (θηλώνεται λιγάκι).

Ο ΚΥΡΙΟΣ: Δὲν πειράζει, μὰ ποῦ εἶνε τὰ γάντια μου;

ΤΑ ΓΑΝΤΙΑ (φωνὴ ἀπὸ τὸ βάθος ἑνὸς συρταριοῦ): Ἔμαθες νὰ σοῦ τὰ ἑτοιμάζῃ ὅλα ἡ γυναῖκα σου! Γιὰ τίποτε δὲν εἶσαι ἄξιος.

Ο ΚΥΡΙΟΣ: Ἐδῶ θάνε. Μὰ αὐτὰ εἶνε πολὺ μικρά, εἶνε τῆς γυναίκας μου. Τί μικρό, τί χαριτωμένο χεράκι! Νάχῃ τάχα ἡ Μαίρη τέτοιο χέρι;

ΕΝΑ ΓΑΝΤΙ ΤΗΣ ΚΥΡΙΑΣ: Ἀμ' δὲν ἔχει!

Ο ΚΥΡΙΟΣ (κοιτάζοντας τοὺς μενεξέδες): Ἐσεῖς, ἐδῶ, στὸ δεξὶ μπουτονιέρι, γιὰ νὰ σᾶς προσφέρω σ' ἐκείνην.

ΟΙ ΜΕΝΕΞΕΔΕΣ: Μᾶς ὑποχρεώσες! Ἔλα, ξεμπέρδευε!

ΤΟ ΡΟΛΟΪ ΤΟΥ ΤΟΙΧΟΥ: Ντίγκ!

Ο ΚΥΡΙΟΣ: Δεκάμισι!

ΤΟ ΚΡΕΒΒΑΤΙ (μὲ παράπονο): Φεύγεις, λοιπόν;

Ο ΚΥΡΙΟΣ: Ὅπως βλέπεις.

ΤΟ ΜΑΞΗΛΑΡΙ: Πηγαίνεις ἐκεῖ, λοιπόν;

Ο ΚΥΡΙΟΣ: Γιατί νὰ μὴν πάω;

ΤΟ ΣΒΥΣΜΕΝΟ ΚΑΝΘΗΛΙ: Θὰ μετανοιώσῃς!

ΤΑ ΝΥΦΙΚΑ ΣΤΕΦΑΝΑ: Ἄπιστε!

Η ΦΩΤΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ ΣΥΖΥΓΟΥ: Ἀχάριστε!

Ο ΚΥΡΙΟΣ: Μά, γυναικούλα μου, μὴ θαρρῆς τάχα πὼς δὲν σ' ἀγαπάω; Ἂν πηγαίνω στὴν ἀποψινὴ κοσμικὴ συγκέντρωσι γιὰ νὰ συναντήσω τὴν ἄλλη, αὐτὸ γίνεται ἀπὸ ἁπλὴ ἰδιοτροπία, ἀπὸ προσωρινὸ καπρίτσιο.

ΟΙ ΜΕΝΕΞΕΔΕΣ: Ἔλα, τώρα, ποὺ θὰ δώσῃς λογαριασμό. Δὲ ντρέπεσαι νὰ σὲ σπρώχνῃ ἡ γυναῖκα σου ἀπὸ τὴ αὐτή;

(Ὁ κύριος προχωρεῖ πρὸς τὴν πόρτα, ὁπότε, καθὼς περνᾶ νὰ δίπλα ἀπὸ τὴν κούνια, γαντζώνεται τὸ σμόκιν του ἀπ'

αὐτήν).

Η ΚΟΥΝΙΑ: Μὴ φύγῃς!

Ο ΚΥΡΙΟΣ (ἀπειλητικά): Τί! Θἄχω κι' ἐσένα τώρα ἐ (Σηκώνει τὸ πόδι του γιὰ νὰ μως τὰ μικρὰ κεντημένα σκε- τὴν παραμερίση, βλέποντας ὅ- πάσματα, τὸ ἁπαλὸ μαξηλαράκι, ἐπάνω στὸ ὁποῖο πρὶν λίγη ὥρα ἀναπαυόταν τὸ κεφαλάκι τοῦ παιδιοῦ του, καταλαμβάνεται ἀπὸ ξαφνικὴ συγκίνησι καὶ στέκεται ἀναποφάσιστος).

ΟΙ ΜΕΝΕΞΕΔΕΣ: Ἔλα, ποῦ κάνεις τώρα καὶ τὸν εὐαίσθητο! Αὐτὸ σοῦλειπε!

Ο ΚΥΡΙΟΣ (ἀνοίγει ἀπότομα τὸ παράθυρο καὶ τοὺς πετᾶ ἔξω): Πειρασμοί!

ΟΙ ΜΕΝΕΞΕΔΕΣ (ἀπὸ τὸν δρόμο): Οὔ νὰ χαθῆς, βλάκα! Δειλέ!...

Ο ΚΥΡΙΟΣ (θγάζοντας τὸ σμόκιν του): Θὰ μείνω!

ΤΑ ΕΠΙΠΛΑ (ὅλα μαζί): Τί χαρά!

ΤΟ ΡΟΛΟ·Ι· ΤΟΥ ΤΟΙΧΟΥ): Ντίγκ, ντίγκ, ντίγκ, ντίγκ, ντίγκ, ντίγκ, ντίγκ, ντίγκ, ντίγκ, ντίγκ, ντίγκ, ντίγκ, ντίγκ, ντίγκ.

Ο ΚΥΡΙΟΣ: Ἡ καλύτερα, μιὰ καὶ εἶναι ὥρα ἑνδέκα ἀκόμα, πηγαίνω κι' ἐγὼ στὸ Μαροῦσι, λέω στὴ γυναῖκα μου πὼς ξεμπέρδεψα γρήγορα ἀπὸ τοὺς λογαριασμούς μου. Ἡ καϋμένη, πῶς θὰ χαρῇ ὅταν θὰ μὲ ἰδῇ!

Η ΦΩΤΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ ΣΥΖΥΓΟΥ: Ἔλα, φίλησέ με!

Ο ΚΥΡΙΟΣ (φιλῶντας την): Μ' ὅλη μου τὴν καρδιά!

ΕΠΗ

●

ΧΙΟΥΜΟΡ

ΕΥΣΠΛΑΧΝΟΣ ΑΝΘΡΩΠΟΣ

—Τὸν βλέπεις ἐκεῖνον ἐκεῖ τὸν κοντὸ μὲ τὰ γένεια;

—Ἔ, λοιπόν;

—Πόσα καὶ πόσα δακρυσμένα μάτια δὲν ἔχουν στεγνώσει χάρις σ' αὐτόν!...

—Γιατί; Εἶναι κανένας μεγάλος ἄνθρωπος;

—Ὄχι. Εἶναι ἐργοστασιάρχης μαντηλιῶν!...

ΜΕΤΑΞΥ ΙΑΤΡΩΝ

— Φαίνεσαι κρυωμένος, συνάδελφε!

—Μὴ μὲ λές, συνάδελφε σήμερα, βήχω σὰν πελάτης σου.

ΓΟ ΜΟΝΟ ΦΑΡΜΑΚΟ

—Γιατρέ, ἔχω φοβερὸ συνάχι, τί νὰ πάρω;

—Μαντήλια!

ΤΟ ΚΟΡΙΤΣΙ ΤΟΥ ΛΑΟΥ

(ΣΥΝΔΕΣΙΣ ΜΕ ΤΑ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΑ — Σύμφωνα μὲ τὴν ὑπόσχεσι ποὺ εἶχε δώσει ὁ Γκοντράν στὸν συνένοχό — Τὴν ὡρισμένη ὥρα ἐγκατέλειψε τὸ μεγαρό του, ὅπου ἐκεῖνο τὸ βράδυ δινόταν μεγάλη ἑσπερίς καὶ μεταμφιεσμένος πῆγε στὸ καπηλεῖο τοῦ «Τρίχρωμου Κανονιοῦ» καὶ συνήντησε τὸν Μπρικοῦ ποὺ τὸν περίμενε. Κατέβηκαν στὸ ὑπόγειο τοῦ καπηλειοῦ κι' ἔκει ὁ παλαιοπώλης ἀνέφερε στὸν ἑκατομμυριοῦχο ὅτι ἡ «δουλειά» τελείωσε, ὑπονοῶντας ὅτι εἶχε ἀποτελειώσει τὸ ἐναντίον τῆς Τζένινης σχέδιόν του. Ὁ Γκοντράν τοῦ ἔδωσε ἀμέσως τὸ χρηματικὸ ποσὸ ποὺ τοῦ εἶχε ὑποσχεθῆ καὶ, τὴν στιγμὴ ποὺ ὁ Μπρικοῦ μετροῦσε τὰ χρήματα ποὺ ὑπῆρε μὲ μιὰ γρήγορη κίνησι, ἔβγαλε ἕνα φιαλίδιο ἀπὸ τὴν τσέπη του καὶ ἀφοῦ ἀναισθήτησε τὸν συνένοχό του, τοῦ ἔκλεισε στὸ στόμα τὸ περιεχόμενό του δηλητήριο. Σὲ λίγες στιγμὲς ὁ Μπρικοῦ ἦταν νεκρός! Χωρὶς νὰ χάσῃ τὴν ψυχραιμία του ὁ Γκοντράν ἔρριξε μιὰ ματιὰ στὸ σῶμα ποὺ πρὶν μιὰ στιγμὴ σφάδαζε στὰ πόδια του καὶ:)

2ον

—Ἔτσι πληρώνει ὁ Γκοντράν, μουρμούρισε.

Μὲ βιαστικὲς κινήσεις μετά, μάζεψε καὶ ἔβαλε στὴν τσέπη του τὰ χρήματα ποὺ εἶχε βγάλει πρὶν λίγη ὥρα, ἔβαλε στὴν τσέπη τῆς μπλούζας τοῦ θύματός του τὴ δήλωσι ποὺ εἶχε ὑπογράψει ὁ Μπρικοῦ ἀπὸ καιρὸ καὶ στὴν ὁποία ὡμολογοῦσε ὅτι εἶχε δολοφονήσει τὸν ἀστυνομικὸ Μαρσουλῖνο καὶ μετὰ ἀνέπνευσε ἱκανοποιημένος.

—Ἔτσι, ὅλοι θὰ πιστέψουν, πῶς τὸ παληοτόμαρο αὐτό, αὐτοκτόνησε, εἶπε...

ΤΟ ΦΙΛΙΚΟ ΣΥΜΒΟΥΛΙΟ

Μιὰ ὥρα ἀργότερα, ἀφοῦ ξαναπέρασε ἀπὸ τὸ ξενοδοχεῖο τῆς ὁδοῦ Παόν, ὁ Γκοντράν Ντ' Ὠμὸν, μὲ τὴν ἐπίσημη βραδυνὴ φορεσιά του μὲ τὸ χαμόγελο στὰ χείλη, ἀτάραχος, σὰν νὰ μὴν ἦταν αὐτὸς ποὺ πρὶν λίγη ὥρα δολοφόνησε ἕναν ἄνθρωπο, ἐμπαινε στὴ μεγάλη αἴθουσα τοῦ μεγάρου τῆς ὁδοῦ Ἀγίου Δομινίκου, ὅπου οἱ προσκαλεσμένοι ἐξακολουθοῦσαν τὸ γλέντι τους.

Ἡ Λευκὴ, μόλις διέκρινε τὸν πατέρα της ἐγκαταλείποντας τὸν κύκλο τῶν νεαρῶν, ἔτρεξε κοντά του καὶ καρφώνοντας τὰ βλέμματά της ἐπάνω στὰ μάτια τοῦ πατέρα της, περίμενε μ' ἀγωνία.

Ὁ Ντ' Ὠμὸν ἄφησε νὰ διαγραφῇ ἕνα σατανικὸ χαμόγελο στὰ χείλη του.

Ὡστόσο, ἡ ἀπάντησις αὐτὴ φάνηκε ὅτι εὐχαρίστησε τὴ νέα, γιατὶ ἕνας βαθὺς στεναγμὸς, ξέφυγε ἀπὸ τὸ στῆθος της.

Τώρα θὰ μποροῦσε, σκεπτόταν, νὰ ἐξαναγκάσῃ τὸν ἄνθρωπο ποὺ ποθοῦσε νὰ ὑποταχθῇ στὸν ἔρωτά της καὶ νὰ γίνῃ σύζυγός της.

Ὅσο γιὰ τὸν Γκοντράν, μιὰ κι' ἀπηλλάγη ἀπὸ τὸν συνένοχό του, στὶς ἀπαιτήσεις τοῦ ὁποίου, δὲν μποροῦσε παρὰ νὰ ὑποχωρήσῃ, δὲν σκεπτόταν τώρα παρὰ πῶς νὰ ἐκτελέσῃ καὶ τὸ σχέδιό ποὺ ἀφωροῦσε τὸν προστατευόμενό του, τὸν Μαρσιὰλ Μπερέν.

Αὐτὸς βέβαια δὲν ἦταν συνένοχος ἐπικίνδυνος, ὅπως ὁ Μπρικοῦ, τὸ πάθος ὅμως τῆς Λευκῆς Ντ' Ὠμὸν γιὰ τὸν προστατευόμενο τοῦ πατέρα της, ἰσοδυναμοῦσε μὲ καταδίκη σὲ θάνατο γιὰ τὸν νεαρὸ δικαστή.

Καὶ τὸν τρόπο τῆς ἐκτελέσεως τῆς καταδίκης αὐτῆς σκεπτόταν τώρα ὁ Γκοντράν, κι' ἀφήνοντας τὴν κόρη του στὴ σάλλα διευθύνθηκε σ' ἕνα ἀπὸ τὰ σαλονάκια ποὺ ἔπαιζαν γιὰ νὰ μπορέσῃ νὰ μείνῃ μόνος του.

★

Μόλις ὅμως ἔκαμε νὰ μπῇ σ' ἕνα ἀπ' αὐτά, βρέθηκε μύτη μὲ μύτη μ' ἕνα ἄτομο ποὺ συνήθιζε νὰ προσκαλῇ στὶς ἑσπερίδες του μόνο γιὰ τὸν τύπο κι' ἀπὸ ἁπλῆ ἀβρότητα, τὸ ὁποῖο ὅμως δὲν φαινόταν ποτὲ σὲ καμμιὰ ὑποδοχή, ποὺ δινόταν στὸ μέγαρο τῆς ὁδοῦ Ἀγίου Δομινίκου.

Ἦταν ἡ πρώτη φορὰ ποὺ τὸ πρόσωπο αὐτὸ δεχόταν τὴν πρόσκλησι, γι' αὐτὸ ὁ Γκοντράν δὲν μπόρεσε νὰ κρύψῃ τὴν ἔκπληξί του ἀντικρύζοντάς τον ἐαφνικά.

—Μπᾶ! ὁ κύριος Ντεγκαλώ! Ἔκαμε.

Διορθώνοντας ὅμως ἀμέσως τὴν ὄχι καὶ τόση λεπτὴ ἔκφρασί του αὐτή:

—Μοῦ προξενεῖτε χαρά, στὴν ὁποία δὲ μὲ συνηθίσατε, ἀγαπητέ μου συμβολαιογράφε! πρόσθεσε.

Ἐκεῖνος χαμογέλασε τυπικὰ καί:

— Μάλιστα, ἀπήντησε, σήμερα ὅμως ἦλθα ἐδῶ περισσότερο ὡς συμβολαιογράφος παρὰ ὡς προσκαλεσμένος.

— Δὲν καταλαβαίνω τί θέλετε νὰ πῆτε.

— Θὰ σᾶς τὸ ἐξηγήσω, ἂν εὐαρεστηθῆτε νὰ μοῦ παραχωρήσετε λίγων στιγμῶν προσοχή.

—Ἔχω τὰ ἴδια καθήκοντα πρὸς ὅλους τοὺς προσκαλεσμένους μου, ἀγαπητὲ κύριε! ἔκαμε ὁ Γκοντράν μὲ τόνο ξηρό. Δὲν μπορῶ λοιπὸν ν' ἀρνηθῶ ν' ἀκούσω ὅ,τι μοῦ πῆτε.

Καὶ οἱ δυὸ ἄνδρες ἀπεσύρθησαν στὸ βάθος τοῦ δωματίου.

—Σκοπὸς τῆς ἐπισκέψεώς μου, ἄρχισε ὁ συμβολαιογράφος, εἶναι νὰ σᾶς ὑπενθυμίσω ὅτι ὕστερα ἀπὸ λίγες μέρες πρέπει νὰ παρουσιασθῆτε στὸ γραφεῖο μου γιὰ τὸ οἰκογενειακὸ συμβούλιο.

—Ἀ! Εἶναι μᾶλλον φυσικὸ συμβούλιο, διέκοψε ὁ Γκοντράν, γιατὶ οἰκογένεια δὲν ὑπάρχει πιά, πρόσθεσε μ' ἕνα ψεύτικο χαμόγελο.

— Ἔστω! Ἐγὼ, ἐν πάσῃ περιπτώσει, ὤφειλα νὰ πάρω τὰ μέτρα μου, γιὰ νὰ μὴ μπορέσῃ κανένα ἀπὸ τὰ πρόσωπα ποὺ ὀφείλουν νὰ παρευρεθοῦν στὸ οἰκογενειακὸ αὐτὸ συμβούλιο, νὰ προφασισθῇ πὼς δὲν προσκλήθηκε ἐγκαίρως.

Ὁ Γκοντράν ἄρχισε νὰ νοιώθῃ κάποια στενοχώρια.

Ὁ συμβολαιογράφος ὅμως συνέχισε ἀδιάφορος.

— Ἔρχομαι λοιπὸν νὰ σᾶς ἀναγγείλω ὅτι εἶμαι βέβαιος γιὰ τὴν παρουσία ὅλων τῶν προσώπων.

Σταμάτησε γιὰ μιὰ στιγμὴ καὶ μετὰ πρόσθεσε ἀργομιλῶντας:

— Ἐκτὸς ἀπὸ ἕνα πρόσωπο μόνο...

— Ποιανοῦ;

— Τοῦ κυρίου Μαρσιὰλ Μπερέν!

Τὸ ὄνομα αὐτὸ, ποὺ ἀπηγγέλθη μὲ κακοκρυμμένη πρόθεσι, ἔκαμε τὸν ἑκατομμυριοῦχο νὰ μορφάσῃ ἐλαφρά. Ὡστόσο, κυττάζοντας τὸν συμβολαιογράφο κατάμματα:

— Ὁ κύριος Μαρσιὰλ Μπερέν, ἀνεχώρησε πράγματι στὴ θέσι του, εἶπε. Τίποτε ὅμως δὲν μᾶς ἐμποδίζει νὰ τὸν εἰδοποιήσωμε ἐγκαίρως γιὰ νὰ μπορέσῃ σὰν φίλος, νὰ παρευρεθῇ στὸ συμβούλιο. Δὲν βλέπω λοιπὸν, ἀγαπητὲ κύριε, κατέληξε συμπεραίνοντας, νὰ χωμε νὰ ποῦμε τίποτε ἄλλο γύρω ἀπὸ τὴν ὑπόθεσι αὐτή.

— Συγγνώμην, κύριε, ἀπομένει νὰ σᾶς ἀναγγείλω πὼς ἀνεκάλυψα τὸ μόνο πρόσωπο, τοῦ ὁποίου δὲν ἤξερα...

— Τὴ διαμονή;

—Κάτι περισσότερο, τὴν τύχη!

— Ποιὸ πρόσωπο θέλετε νὰ πῆτε;

— Τὸ πρόσωπο ἐκεῖνο ποὺ ἡ παρουσία του μᾶς εἶναι ἀπολύτως ἀπαραίτητη, γιατὶ ἡ μαρτυρία του θὰ ἔχῃ τὴν μεγαλύτερη σπουδαιότητα.

— Περιμένω, λοιπόν, τὸ ὄνομα, κύριε.

— Δὲν εἶναι παρὰ ἕνας ἁπλὸς κλειδαρᾶς. Λέγεται Ζωζὸ, κι' εἶναι γυιὸς ἑνὸς ἀστυνομικοῦ ποὺ βρισκόταν στὴν ἀνασκαφὴ τοῦ μεγάρου Ντὲ Μοράν καὶ ποὺ εἶδε τὰ λείψανα τοῦ μακαρίτου ἐξαδέλφου σας. Ἐννοεῖται πὼς ὅσα θὰ πῇ ὁ κλειδαρᾶς αὐτὸς ὁ Ζωζό, δηλαδὴ ὅ,τι ἔμαθε ἀπὸ τὸν πατέρα του, τὸν ἀστυφύλακα, θἄχουν μεγάλη σημασία, ἀφοῦ πρόκειται νὰ ἀνασυνταχθῇ ἡ ληξιαρχικὴ πρᾶξις τοῦ μακαρίτου ἐξαδέλφου σας.

Ὁ συμβολαιογράφος ἔρριξε μιὰ λοξὴ ματιὰ στὸν Γκοντράν καὶ δὲν δυσκολεύθηκε νὰ καταλάβῃ τὴν ἐντύπωσι ποὺ ἔκαμαν τὰ λόγια του στὸν πελάτη του.

Καὶ ἐπειδὴ ὁ πατέρας τῆς Λευκῆς δὲν ἀπαντοῦσε, ὁ Ντεγκαλὼ συνέχισε:

— Δὲν ἦταν καὶ τόσο εὔκολο πρᾶγμα νὰ ξαναβρεθῇ ὁ γυιὸς τοῦ ἀστυνομικοῦ Φλαμανδοῦ. Ἔπρεπε νὰ ἀπευθυνθῶ σὲ ὅλες τὶς ἀστυνομίες τῆς Γαλλίας γιὰ νὰ ἀνακαλύψω τὸν κλειδαρᾶ.

— Ἀλήθεια! ἔκαμε ὁ ντ' Ὠμόν, ποὺ νόμισε πὼς δὲν ἔπρεπε νὰ ἀκούῃ χωρὶς νὰ ἀπαντᾷ.

— Ναί, ὁ νέος περιώδευε τὴν Γαλλία, συνοδευόμενος ἀπὸ ἕνα σύντροφο πολὺ πιὸ ἡλικιωμένο ἀπ' αὐτόν, καθὼς μοῦ εἶπαν. Τέλος πάντων ὅλα ἦρθαν καλὰ, ἀφοῦ ξέρω ὅτι τὸ παλληκάρι μου κατοικεῖ στὴν πόλι Ντεργκόν. Θὰ τὸν προσκαλέσω αὔριο.

— Καὶ εἶσθε βέβαιος ὅτι ὁ κλειδαρᾶς αὐτὸς ὁ Ζωζὸ θὰ παρευρεθῇ στὸ συμβούλιο;

— Βεβαιότατος, ἀγαπητὲ κύριε.

— Μοῦ εἴπατε ὅτι ὁ νέος αὐτὸς, κατοικεῖ;

— Στὴ Ντραγκόν, καὶ μ' ἕνα φίλο του ποὺ, κατὰ τὶς πληροφορίες τὸν μεταχειρίζεται σὰν νἄταν δικό του παιδί.

— Καὶ ὁ φίλος του αὐτὸς πῶς λέγεται;

— Αὐτὸ εἶναι μυστήριο.

— Μυστήριο;

— Μάλιστα, δὲν εἶναι γνωστὸς παρὰ μόνο μὲ ψευδώνυμο.

— Ἐλᾶτε δά!

— Εἶναι ἀκριβῶς ὅπως ἔχω τὴν τιμὴ νὰ σᾶς λέγω. Πολὺ παράδοξο, δὲν εἶναι ἔτσι, ἀγαπητέ μου κύριε; πρόσθεσε ὁ συμβολαιογράφος κυττάζοντας μὲ τὴν ἄκρη τοῦ ματιοῦ του τὸν Γκοντράν. Καὶ τώρα, ἐπτρέψτε μου νὰ σᾶς συγχαρῶ καὶ νὰ φύγω. Ἡ ἑσπερίς σας θὰ κάμῃ κρότο αὔριο στὶς στῆλες τῶν ἐφημερίδων ποὺ περιγράφουν τὶς ἑορτὲς τῆς παρισινῆς ἀριστοκρατίας.

Τὴν στιγμὴ ἐκείνη ἕνας ἀπὸ τοὺς προσκαλεσμένους πλησίασε ξαφνικά. Εἶχε ἀκούσει τὴν τελευταία φράσι τοῦ συμβολαιογράφου καὶ ἔσπευσε νὰ τὸν διακόψῃ μὲ τὶς λέξεις:

—Καὶ μαζὶ μ' αὐτό, θὰ χουν αὔριο οἱ ἐφημερίδες κι' ἕνα ἄλλο πολὺ ἐνδιαφέρον νέον...

Γυρίζοντας ἔπειτα στὸν Γκοντράν ντ' Ὠμόν:

—Καὶ μὲ βλέπετε νἀρχωμαι τόσο ἀργά, ἀγαπητέ μου Γκοντράν, πρόσθεσε, ἀκριβῶς, γιατὶ ἀπὸ περιέργεια παρέμεινα σ' ἐκεῖνο τὸ μέρος ποὺ ἔγινε τὸ δρᾶμα, ἕνα ἀληθινὸ δρᾶμα, ἀγαπητὲ φίλε, κατέληξε περνῶντας τὸ χέρι του μὲ οἰκειότητα στὸ μπράτσο τοῦ Γκοντράν.

Αὐτὸς ἀπεχαιρέτησε τὸν συμβολαιογράφο καὶ συνώδευσε τὸν νεοελθόντα σ' ἄλλο δωμάτιο ὅπου μπόρεσαν νὰ καθήσουν σ' ἕνα τραπεζάκι ποὺ πρὶν λίγες στιγμὲς εἶχαν ἐγκαταλείψει δυὸ παικτες.

—Τί μοῦ ψάλλεις αὐτοῦ Ντεζανίρ; ρώτησε ἀμέσως ὁ Γκοντράν.

—Τὴν μόνη ἀλήθεια, φίλε μου! Λίγο ἀκόμη καὶ θὰ παρευρισκόμουνα κι' ἐγὼ σ' ὁλόκληρο τὸ δρᾶμα, γιατὶ ἔφθασα λίγες στιγμὲς ἀφοῦ εἶχε συντελεσθῆ.

Ἐκεῖνος ποὺ εἶχε διακόψει τὴν συζήτησι τοῦ συμβολαιογράφου καὶ τοῦ ντ' Ὠμόν, συνδεόταν πολὺ στενὰ μὲ τὸν πολυεκατομμυριοῦχο.

Ἦταν ἕνας ἄντρας, σαράντα χρονῶν τὸ πολύ, εὐγενικὸς στοὺς τρόπους, κομψότατος στὸ ντύσιμο καί, γενικά, ἐκ πρώτης ὄψεως φαινόταν σὰν ἕνας ἀπ' ἐκείνους τοὺς μονέρνους Παριζιάνους ποὺ εἶναι ἐνήμεροι τῶν πάντων καὶ ἐνδιαφέρονται καὶ γιὰ τὰ «ψιλὰ» ἀκόμη τῶν ἐφημερίδων.

—Ἔλα, Ἐδουάρδε, ξαναπᾶε ὁ ντ' Ὠμόν, μὴ μὲ κάνῃς ν' ἀνυπομονῶ. Ξέρεις ὅτι ἀγωνιῶ κι' ἐγὼ νὰ μάθω νέα. Πές μου τὴν περιπέτειά σου ἀμέσως, χωρὶς προλόγους.

—Νὰ τί συνέβη. Ἐρχόμουνα ἐδῶ, ὅταν ἡ ἁμαξά μου ἀναγκάσθηκε νὰ στὰ ματήσῃ στὴν προκυμαία ἀπὸ ἕναν ὄμιλο. Σ[illegible]ζητοῦσαν...

—Γιὰ κανένα δυστύχημα ποὺ θὰ συνέβη στὸν Σηκουάνα, ἀσφαλῶς.

—Ὄχι! Γιὰ ἕνα ἔγκλημα συζητοῦσαν. Γιὰ ἕνα ἀπὸ τὰ ἐγκλήματα ἐκεῖνα ποὺ παρέχουν ὕλη, γιὰ ὁλόκληρες ἑβδομάδες στοὺς διαφόρους ρέποοτερ τῶν ἐφημερίδων.

Καὶ μὲ λίγα λόγια ὁ νεοφερμένος φίλος τοῦ Γκοντράν τοῦ διηγήθηκε, γιὰ ἕνα γυναικεῖο σῶμα, ποὺ φαινόταν ὅτι ἀνῆκε σὲ νέα δεκαννιὰ τὸ τολὺ χρονῶν, καὶ ποὺ ἀνεσύρθη ἀπὸ τὰ νερὰ τοῦ Σηκουάνα.

—Δὲν εἶναι καταπληκτικό, κατέληξε ὁ Ντεζανίρ, νὰ τολμοῦν μερικοὶ ἄθλιοι στὸ κέντρον τοῦ Παρισιοῦ, σὲ μέρος τόσο πολυσύχναστο, νὰ διαπράττουν τέτοιου εἴδους ἐγκλήματα;

— Πράγματι, εἶναι παράδοξο ἀπήντησε ὁ Γκοντράν, προσπαθῶντας νὰ κρύψῃ τὴν ταραχή του. Ἀλλὰ τὸ κορίτσι ποὺ λές ...πέθανε ἄραγε;

—Αὐτὸ δὲν τὸ ξέρω!..

Ὁ ντ' Ὠμὸν σκίρτησε ἀθελά του καὶ μετὰ πρόσθεσε:

—Σὰν περίεργο, φίλε μου, μοῦ φαίνεται πὼς αὐτὸ ἦταν τὸ πρῶτο πρᾶγ-

Τὴν στιγμὴ ἐκείνη ἕνας ἄνθρωπος ἔσπρωχνε τὴν βάρκα πρὸς τὸ ρεῦμα...

μα ποὺ ἔπρεπε νὰ πληροφορηθῇς.

—Εἶναι ἀλήθεια πώς γιὰ νὰ σοῦ πῶ τὴν ἁμαρτία μου, δὲν γεννήθηκα γιὰ νὰ γίνω καλὸς ρέπορτερ. Ὡστόσο τὰ ὅσα ξέρω γιὰ τὴν ὑπόθεσι αὐτὴ μποροῦν νὰ κινήσουν τὸ ἐνδιαφέρον πολλῶν κυριῶν, ποὺ βρίσκονται ἐδῶ καὶ ποὺ εἶνε φανατικὲς ἀναγνώστριες τῶν εἰδήσεων τοῦ εἰκοσιτετραώρου. Σ' ἀφήνω, λοιπόν, φίλε μου ντ' Ὠμὸν καὶ πηγαίνω νὰ διηγηθῶ τὸ δρᾶμα μου σὲ μερικὲς ἀπὸ τὶς προσκαλεσμένες σου.

Ὁ Γκοντρὰν δὲν τὸ περίμενε αὐτό. Ἤθελε μὲ κάθε θυσία ν' ἀποφύγῃ ἔστω καὶ τὴν παραμικρότερη συζήτησι γύρω ἀπὸ τὴν ὑπόθεσι αὐτὴ στὸ σπίτι του, γι' αὐτὸ βιάστηκε ν' ἀπαντήσῃ:

— Πρόσεχε, μὴ μιλήσης γιὰ ἔγκλημα ἐδῶ. Θάταν σὰν νάρριχνες ἕνα μελαγχολικὸ πέπλο στὴν ἐσπερίδα μου καὶ σὲ παρακαλῶ, Ἐδουάρδε, μὴ λυπήσης τοὺς καλεσμένους μου. Κι' ἔπειτα, πρόσθεσε, εἶναι ἀνάγκη νὰ συζητήσω μαζί σου γιὰ σπουδαιότατο ζήτημα, κι' ἐλπίζω, ἀγαπητέ μου φίλε, πὼς θὰ θελήσης νὰ μοῦ παραχωρήσης, γιὰ σοβαρὲς ὑποθέσεις, τὴν ὥρα ποὺ θὰ δαπανοῦσες γιὰ λιγώτερο σοβαρὲς συζητήσεις.

Ὁ Γκοντρὰν ντ' Ὠμὸν εἶχε φαίνεται, τὸ δικαίωμα νὰ διαθέτῃ τὶς στιγμὲς τοῦ συνομιλητοῦ του, γιατὶ ὁ Ἐδουάρδος Ντεζανίρ ὑποκλίθηκε σὰν ἄνθρωπος ποὺ ὑποκύπτει στὴν ἀνάγκη.

Η ΔΙΑΣΩΣΙΣ

Μόλις βρέθηκε στὸ νερὸ ὁ Τύρ, ἀναγκάσθηκε νὰ παρατήσῃ τὸν πυγμάχο, ποὺ κρατοῦσε ἀπὸ τὰ δόντια, στὴν ἀρχὴ ὠθούμενος ἀπὸ τὸ ἔνστικτον τῆς αὐτοσυντηρήσεως, ἔπειτα δὲ γιὰ νὰ ἀναζητήσῃ τὴν κυρία του.

Καὶ μόλις συνῆλθε τὸ δυστυχισμένο ζῶο καλύμπησε πρὸς τὰ δυὸ σώματα ποὺ ξανανέβηκαν στὴν ἐπιφάνεια σὰν νἆσαν προσκολλημένα τὸ ἕνα ἐπάνω στὸ ἄλλο.

Τὴν στιγμὴ ἐκείνη κραυγὲς ἀκούσθηκαν ξαφνικὰ ἀπὸ τὴν ἄλλη ὄχθη. Καὶ γυρίζοντας κανεὶς πρὸς τὰ ἐκεῖ θὰ μποροῦσε νὰ διακρίνῃ ἕναν ἄνθρωπο ποὺ ἔσπρωχνε πρὸς τὸ ρεῦμα τὴ βάρκα μέσα στὴν ὁποία βρισκόταν τὴν στιγμὴ τοῦ ἐγκλήματος καὶ κωπηλατοῦσε δυνατὰ πρὸς τὸ μέρος ποὺ τὰ σωματα εἶχαν ἐξαφανισθῆ πάλι.

Ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς ποὺ βιαζόταν νὰ βοηθήσῃ τοὺς πνιγομένους δὲν ἦταν ἄλλος ἀπὸ τὸν μπάρμπα Βισὲτρ, ποὺ ἀπὸ μακρυά, εἶχε παραστῆ μάρτυς στὸ δρᾶμα ποὺ ἐξετυλίχθη τόσο ταχύτατα πάνω στὴ γέφυρα καὶ ποὺ χωρὶς νὰ διστάσῃ ἐξετέθη στὸ ρεῦμα φωνάζοντας:

— Θάρρος!... Θάρρος... φθάνω!...

Καὶ καταβάλλοντας ὅλη του τὴ δύναμι, ποὺ μεγάλωνε μὲ τὴν ἐλπίδα πὼς θὰ ἔσωζε ἕναν ὅμοιόν του, ὁ γέρω κλειδαρᾶς κατώρθωσε νὰ φέρῃ τὴν βάρκα ἀντίθετα πρὸς τὸ ρεῦμα.

Τότε διέκρινε τὸ σύμπλεγμα τῶν σωμάτων, ποὺ φαίνονταν σὰν νὰ πάλευαν ἀπεγνωσμένα μὲ τὸ ρεῦμα, καὶ μὲ μιὰ τελευταία προσπάθεια κατώρθωσε νὰ τὰ πλησιάσῃ. Δὲν πρόλαβε ὅμως νὰ δώσῃ καμμιὰ βοήθεια καὶ τὸ σύμπλεγμα ξαναχάθηκε πάλι κάτω ἀπὸ τὰ νερὰ γιὰ νὰ φανῇ σὲ λίγο πάνω στὴν ἐπιφάνεια ἕνας μικρότερος ὄγκος ποὺ φαινόταν πὼς κατέβαλλε ἀπεγνωσμένες προσπάθειες γιὰ νὰ μὴ ξαναβουλιάξῃ.

Ὁ Μπάρμπα Βισὲτρ αὐτὴ τὴ φορὰ δὲν ἔχασε οὔτε στιγμή. Πλησίασε ἀποφασιστικὰ καὶ τότε διέκρινε τὸ μισὸ κεφάλι ἑνὸς σκύλου, τοῦ Τύρ, ποὺ κάτι κρατοῦσε μὲ τὰ δόντια του.

Ἔκαμε νὰ τὸν ἀνασύρῃ καὶ εἶδε πὼς τὸ δύστυχο ζῶο ἀγωνιζόταν νὰ κρατήσῃ στὴν ἐπιφάνεια τὸ σῶμα μιᾶς νέας ἐπάνω στὸ πρόσωπο τῆς ὁποίας ἄρχισε ν' ἀπλώνεται ἡ ὠχρότης τοῦ θανάτου.

Ὁ Μπάρμπα Βισὲτρ κάνει μιὰ προσπάθεια νὰ τραβήξῃ τὸ σῶμα τῆς νέας ἀλλὰ τὰ ἀδύνατα χέρια του δὲν τὸν βοηθοῦν.

—Κουράγιο μπάρμπα Βισὲτρ, ἀκούστηκε, τότε ἡ φωνὴ τοῦ Ζωζὸ ἀπὸ τὴν ὄχθη, ποὺ μαζὶ μ' ἕνα σωρὸ ἄλλους παρακολουθοῦσαν τὶς ἀπεγνωσμένες προσπάθειες τοῦ γέρο κλειδαρᾶ.

Τέλος σὲ μιὰ κατάλληλη στιγμὴ ὁ μπάρμπα Βισὲτρ κατορθώνει ν' ἁρπάξῃ τὸ σῶμα τῆς πνιγομένης καὶ μὲ πολὺ κόπο νὰ τ' ἀνασύρῃ μέσ' στὴν βάρκα μαζὶ μὲ τὸν σκύλο ποὺ ἐξακολουθοῦσε ν' ἀδαγκώνῃ τὰ φουστάνια της.

Τὴν ἴδια στιγμὴ φωνὲς χαρᾶς ἀκούσθηκαν ἀπὸ τὴν ὄχθη ποὺ τὶς διέκοψε ξαφνικὰ μιὰ διαπεραστικὴ ὅλο πόνο φωνή:

—Θεέ μου! τὸ παιδί μου!

Ἦταν ἡ φωνὴ τοῦ Ζακὸμπ Μενιὲ ποὺ καθὼς κατώρθωσε νὰ πλησιάσῃ τὴν παραλία, ἀναζητῶντας τὴν Τζέννη, ποὺ δὲν διέκρινε πουθενά, εἶδε τὸ σῶμα μιᾶς νέας καὶ τὸν σκύλο ποὺ τραβιῶταν ἀπὸ τὸν ποταμὸ καὶ σωριάσθηκε ἀναίσθητος πιὸ πέρα ἀπὸ τὸν Ζωζό, ἀφήνοντας τὴν παραπάνω κραυγή.

★

Τὸ σῶμα τῆς Τζέννης ξαπλώθηκε στὴν ὄχθη καὶ μέχρις ὅτου ἔλθῃ ὁ γιατρὸς ποὺ ἔτρεξαν νὰ φωνάξουν ἕνας δυὸ ἀπὸ τοὺς περιέργους ποὺ εἶχαν συγκεντρωθῆ ἐκεῖ, καθένας ἔδιδε τὴν γνώμη του γιὰ κεῖνο ποὺ ἔπρεπε νὰ κάμουν γιὰ νὰ συνέλθῃ ἀπὸ τὴν λιποθυμία του τὸ φτωχὸ κορίτσι.

Κοντά της ὁ μπάρμπα Βιτὲρ, γονατισμένος τὶς ἔκαμε διάφορες ἀναπνευστικὲς κινήσεις ἐνῷ δίπλα του ὁ Ζωζὸ τὸν βοηθοῦσε στὸ ἔργο του. Σὲ κανένα ὅμως δὲν κατέληγαν ἀποτέλεσμα καὶ στὰ μάτια τοῦ μπάρμπα Βισὲτρ ἀνέβλυζαν τὰ δάκρυα καὶ πλημμύριζαν τὸ πρόσωπό του. Καὶ στὴν ἀπελπισία του πρόφερε λέξεις ποὺ χάνονταν στοὺς λυγμοὺς ποὺ τὸν ἔπνιγαν.

Τὸ τόσο συγκινητικὸ αὐτὸ θέαμα ἔκαμε τέτοια ἐντύπωσι στοὺς παρευρισκομένους, ὥστε πολλοὶ ἀπ' αὐτοὺς ρωτοῦσαν γιὰ τὸν βαθμὸ συγγενείας ποὺ συνέδεε τὸ θῦμα μὲ τὸν σωτῆρα του.

— Μὰ δὲν τὴν γνωρίζει, δὲν τὴν εἶδε ποτέ! βεβαίωνε χαμηλόφωνα ὁ Ζωζὸ πρὸς τὸν ὁποῖον ἀποτείνονταν γιὰ νὰπληροφορηθοῦν.

Τὴ στιγμὴ ὅμως ἐκείνη ὁ γενναῖος ἐργάτης, δὲν μπόρεσε νὰ συγκρατήσῃ κι' αὐτὸς ἐπιφώνημα ἐκπλήξεως καθὼς ἔβλεπε τὸν σκύλο Τύρ νὰ ρίχνεται πάνω στὸ σῶμα τῆς νέας, νὰ γλείφῃ τὸ πρόσωπό της καὶ νὰ μὴ σταματᾷ παρὰ γιὰ νὰ στηρίξῃ τὸ ρύγχος του πάνω στὰ χέρια τοῦ μπάρμπα Βισὲτρ σὰν νὰ τὸν γνώριζε ἀπὸ καιρό.

Καὶ ἡ σκηνὴ αὐτὴ γινόταν ἀκόμα συγκινητικώτερη γιὰ τοὺς θεατάς της, ὅταν ἔβλεπαν ἀπὸ καιρὸ σὲ καιρὸ τὸν Τὺρ νὰ τρέχῃ ἀπὸ τὸ ἄψυχο σῶμα τῆς νέας στὸ σῶμα τοῦ ἀναίσθητου Ζακὸμπ Μενιὲ ποὺ ἦταν ἀκόμα ξαπλωμένο στὴ θέσι ὅπου εἶχε πέσει.

Ὡστόσο αὐτὸ δὲν ἦταν ἡ μόνη ἔκπληξις ποὺ ἐπιφυλασσόταν σὲ μερικὰ ἀπὸ τὰ πρόσωπα ποὺ παρευρίσκονταν ἐκεῖ.

Πράγματι, στὴ θέα τοῦ σκύλου, ὁ μπάρμπα Βισὲτρ δοκίμασε ἕνα ἀόριστο αἴσθημα ξαφνικὰ ἐνῷ στὸ μυαλό του περνοῦσε μιὰ μακρυνὴ ἀναμνησις.

Ἀλλὰ κι' ὁ Ζωζὸ δὲν ἔμεινε ἀτάραχος στὴ θέα τοῦ Τύρ. Συνήθως, τὰ βρά δυα, ποὺ πήγαινε νὰ συναντήσῃ τὴν Παυλίνα, αὐτὴ εἶχε ἤδη ἀποχωρισθῆ ἀπὸ τὴν Τζέννη ποὺ ἔφευγε μὲ τὸν σκύλο της κι' ἔτσι ἦταν ἡ πρώτη φορὰ ποὺ ὁ νεαρὸς κλειδαρᾶς διέκρινε τὸ ζῶο ποὺ πρὶν ἀπὸ πολλὰ χρόνια εἶχε ξανασυναντήσει.

Γι' αὐτὸ ὁ νέος δοκίμαζε τώρα ζωηρὸ αἴσθημα ἐκπλήξεως καὶ τὸ βλέμμα του σταμάτησε ἐπάνω στὸ πρόσωπο τοῦ γέρου συντρόφου του.

Καὶ τὰ βλέμματα τῶν δυὸ ἐργατῶν συναντήθηκαν ἐρωτηματικά.

Στὸ μεταξὺ οἱ βοήθειες ἔφθαθναν.

Καὶ πρὶν ἀπ' ὅλους κατέφθασαν οἱ ὑπάλληλοι τοῦ σταθμοῦ πρώτων βοηθειῶν ποὺ ἔφεραν μαζί τους ὅ,τι ἐχρειαζόταν γιὰ τοὺς πνιγμένους.

Μετὰ ἦρθε ἕνας γιατρὸς ποὺ δέχτηκε νὰ σπεύσῃ ἀμέσως στὸν τόπο τοῦ δυστυχήματος.

Πρὶν ἀπ' ὅλα, ἔπρεπε νὰ σηκώσουν τὸ σῶμα ποὺ κοίτονταν ξαπλωμένο στὴν ὄχθη. Καὶ, παρ' ὅλες τὶς ἀστυνομικὲς ἀπαγορεύσεις ποὺ ἀπαιτοῦν ὅπως, κάθε πτῶμα ποὺ ἀνασύρεται ἀπὸ τὸν ποταμὸ, μείνῃ στὴν ὄχθη μέχρι τῆς ἀφίξεως τοῦ στυνόμου, μερικοὶ ἀπὸ τοὺς παρευρισκομένους ἀνέλαβαν νὰ μεταφέρουν στὰ χέρια τους, τὸ σῶμα τῆς νέας, ὥς τὸν σταθμὸ πρώτων βοηθειῶν.

Κι' ἐνῷ ἡ Τζέννη μεταφερόταν στὰ χέρια τῶν προθύμων ἐκείνων διαβατῶν, μιὰ ἄλλη συγκινητικὴ σκηνὴ ἐκτυλισσόταν στὴν ὄχθη τοῦ ποταμοῦ.

Ὕστερα ἀπὸ τὶς πολλὲς προσπάθειες ἐκείνων ποὺ τὸν περιτριγύριζαν, ὁ Ζακὸμπ Μενιὲ κατώρθωσε ἐπὶ τέλους ν' ἀνακτήσῃ τὶς αἰσθήσεις του, κι' ἀφοῦ ἔρριξε ἕνα ἁπλανὲς βλέμμα σ' ἐκείνους ποὺ συνωστίζονταν ὁλόγυρά του μὲ φωνὴ ποὺ μόλις ἀκούοταν ρώτησε ποῦ βρισκόταν καὶ τί τοῦ εἶχε συμβῆ.

Φυσικὰ, νόμισαν καθῆκον τους νὰ τοῦ ἀποσιωπήσουν κάτω ἀπὸ ποιὲς περιστάσεις εἶχε λιποθυμήσει ἀλλ' ὁ Ζακὸμπ ποὺ θυμήθηκε ξαφνικά, καταβάλλοντας ὅλη του τὴν προσπάθεια γιὰ ν' ἀνασηκωθῆ, κατώρθωσε νὰ σταθῆ στὰ γόνατά του καὶ προσπαθῶντας νὰ παραμερίσῃ μὲ τὰ χέρια του ἐκείνους ποὺ ἐσχημάτιζαν κύκλο ὁλόγυρά του, ἄρχισε νὰ φωνάζῃ μὲ σπαρακτικὴ φωνή:

(Ἀκολουθεῖ)

Οἱ χρυσοὶ γάμοι

Ἕνα συγκινητικὸ διήγημα τοῦ

ΖΑΝ ΡΑΜΩ

Κύριε, καλὲ κύριε!, φώναξε ἡ Σιντονί, ἡ ὑπηρέτρια μπαίνοντας ξαφνικὰ στὸ δωμάτιο τοῦ ἀφεντικοῦ της.

—Τί τρέχει, τί θέλεις πάλι; ρώτησε ὁ γεροντάκος, ποὺ μισοκοιμῶταν ξαπλωμένος στὴν πολυθρόνα του, στρέφοντας τὸ κάτασπρο κεφάλι του.

—Δὲν μοῦ εἴπατε πὼς παντρευτήκατε στὰ 1889;

—Στὰ 1889; μουρμούρισε ὁ γέρος Πολὺ πιθανόν!

—Στὶς 16 Ἀπριλίου, δὲν εἶν' ἔτσι;

—Ναί, νομίζω: στὶς 16 Ἀπριλίου.

—Σήμερα ἔχομε 14 Ἀπριλίου, Μεθαύριο θὰ μπορούσατε νὰ γιορτάσετε τοὺς χρυσοὺς γάμους σας!

—Πῶς;... ξαναρώτησε ὁ γεροντάκος βάζοντας τὴ φούχτα του πίσω ἀπὸ τ' αὐτί του γιὰ ν' ἀκούσῃ καλύτερα.

—Λέω, πὼς εἶνε πενῆντα χρόνια ποὺ ἔχετε παντρευτῆ μὲ τὴν κυρία καὶ πὼς... εἶναι συνήθεια... Πρέπει νὰ μοῦ πῆτε ἀπὸ τώρα τί θὰ πρέπει νὰ ἑτοιμάσω γιὰ μεθαύριο..., εἶπε ψιθυριστὰ ἡ γριὰ ὑπηρέτρια καὶ βγῆκε γιὰ νὰ πάῃ στὸ δωμάτιο τῆς κυρίας ποὺ τὴν ἐφώναξε. Πάω μιὰ στιγμὴ μέσα στὴν κυρία, ποὺ μοῦ φωνάζει. Σκεφθῆτε ἐν τῷ μεταξύ, ὥσπου νὰ ξανάρθω.

Ἡ Σιντονὶ πῆγε κοντὰ στὴν παράλυτη κυρία της ποὺ ἦταν κρεββατωμένη τρία χρόνια τώρα.

— Ὁρίστε..., μουρμούρισε ὁ γέρος, ὡραῖοι χρυσοὶ γάμοι!

Ἦταν λοιπὸν ἀλήθεια ὅτι πέρασαν κιόλας πενῆντα χρόνια ποὺ ἡ Ζουλιὲτ, ἡ γυναίκα του καὶ αὐτὸς εἶχαν παντρευτῆ στὴν ἐκκλησία τοῦ Σαὶν Μισέλ στὴ Χάβρη! συλλογίζόταν ὁ γέρο Λεὸν Λεφὼρ καθὼς τακτοποιοῦσε τὴ χοντρὴ κουβέρτα ποὺ ἐσκέπαζε πάντα τὰ γόνατά του.

Ἡ Ζουλιὲτ ἦταν ὄμορφη τότε καὶ ἐκεῖνος ἦταν νέος καὶ δυνατός. Κι' οἱ δυὸ μαζὶ τότε θαρροῦσαν πὼς μποροῦσαν νὰ κατακτήσουν τὸν κόσμο ὁλόκληρο. Ἐνῷ τώρα, εἶχαν καταντήσει κι' οἱ δυὸ ἀνάπηροι ἀπὸ τὰ γηρατειά. Ποῦ ἦταν ἡ δόνα-μίς τους; Τί ἔγινε ἡ ὀμορφιά τους, ὁ ἔρως τους; Ἔσβυσαν ὅλα καὶ ἐξατμίστηκαν σὰν ἕνα ἄρωμα. Μὰ ἦσαν αὐτοὶ οἱ ἴδιοι ὁράγε; Ὄχι, τώρα δὲν ἦσαν πιὰ παρὰ δυὸ ἐρειπωμένες ὑπάρξεις τσακισμένες ἀπὸ τὰ χρόνια καὶ τὴ φθορά.

Τὰ νειάτα τους, ἡ ὑγεία τὸ σφρίγος τους εἶχαν μεταβιβασθῆ πώρα σ' ἄλλα ἔγνωστά τους κορμιά. Νά, ὁποιοδήποτε ἄλλο ζευγάρι στὰ εἴκοσί του χρόνια ἦταν περισσότερο ἡ Ζουλιὲτ καὶ ὁ Λεόν, παρὰ αὐτὲς οἱ δυὸ σκελετωμένες ὑπάρξεις ποὺ ἔφεραν τὰ ὀνόματά τους.

—Ἐ! λοιπόν, σκεφθήκατε, κύριε; διέκοψε τοὺς ρεμβασμοὺς τοῦ γέρο-Λεφώρ, ἡ Σιντονί. Θέλετε νὰ σᾶς ἑτοιμάσω;... Θὰ μποροῦσαμε νὰ σφάξωμε κανένα κοτόπουλο καὶ νὰ τὸ κάνωμε κοκκινιστό, καὶ ἕνα μπουτάκι ἀρνίσιο ψητό, μὲ μπιζελάκια φρέσκα... Μερικὲς κονσέρβες ἀπὸ φουὰ-γκρά, κανένα γλύκισμα καὶ σαμπάνια... Ἔ; χρυσοὶ γάμοι εἶνε αὐτοί, δὲν γιορτάζονται κάθε μέρα!... Γιὰ λέτε, κύριε;

Ὁ Λεφὼρ σήκωσε τὸ τρεμουλιάρικο κεφάλι του:

—Ναί, δίκηο ἔχεις, πρέπει κάτι νὰ κάνωμε, εἶπε.

—Ἄ! μπράβο! Τί νὰ κάνωμε, λοιπόν;

— Σιντονί, πές μου: ποιὰ εἶναι ἡ ὀμορφότερη κοπέλλα τοῦ χωριοῦ; ρώτησε ὁ κύριος Λεφώρ.

—Μά... τί ἐρώτησις πάλι εἶναι αὐτή! Τί θὰ τὴν κάνετε τὴν ὀμορφότερη κοπέλλα τοῦ χωριοῦ;

—Γιατὶ δὲν μοῦ ἀπαντᾶς αὐτὸ ποὺ σ' ἐρωτῶ;

—Ἐ! νά, ἡ ὀμορφότερη κοπέλλα τοῦ χωριοῦ, κατὰ τὴ δέα μου, εἶναι ἡ Σοφὶ Λὸτ Λανό.

—Καὶ τὸ πιὸ ὡραῖο παιδάκι τοῦ χωριοῦ, πιὸ εἶναι; ξαναρώτησε ὁ Λεφώρ.

—Ἄ! ὅσο γιὰ παλληκάρια, ὅλοι τὰ ἀναγνωρίζουν ὅτι ὁ Ρομπὲρ Νεμοὺν εἶναι τὸ ὀμορφότερο.

—Ἐ! λοιπόν! Θὰ τοὺς καλέσῃς καὶ τοὺς δυὸ νὰ φᾶνε ἐδῶ μεθαύριο, εἶπε ὁ γέρο-Λεφώρ.

—Μὰ... ἀφοῦ δὲν τοὺς γνωρίζετε κἄν; ἔκανε σαστισμένη ἡ Σιντονί.

—Τί σημαίνει; Θὰ τοὺς γνωρίσω. Θὰ τοὺς σερβίρῃς τὸ κοττόπουλο τὸ κοκκινιστό, τὸ ψητὸ ἀρνὶ καὶ ὅ,τι ἄλλο ἑτοιμάσῃς... Θὰ παραγγείλῃς καὶ στοὺς μουσικοὺς τῆς Λανερντόρτ νὰρθοῦν νὰ παίξουν γιὰ νὰ μπορέσουν οἱ καλεσμένοι μας νὰ χορέψουν... Ὅσο γιὰ μένα, θὰ μοῦ βάλῃς ἕνα κομμάτι ζάχαρι πάρα πάνω μέσα στὸ τίλλιο μου καὶ λίγη βανίλλια στὸ γάλα τῆς κυρίας, γιὰ νὰ γιορτάσωμε τοὺς χρυσοὺς γάμους μας!

★

Τὰ πράγματα ἔγιναν ὅπως εἶχε παραγγείλει ὁ κύριος Λεφώρ. Οἱ νέοι ἐδέχτηκαν τὴν πρόσκλησι, παρ' ὅλο ποὺ τοὺς φάνηκε κάπως ἀνεξήγητη... Μποροῦσαν ὅμως νὰ χάσουν μιὰ τέτοια εὐκαιρία, ἕνα γεῦμα μὲ σαμπάνια;... Οἱ μουσικοὶ κατέφθασαν τὴν

ὡρισμένη ὥρα καὶ ἡ Σαρλότ, ἡ ὡραία κοπέλλα καὶ ὁ Ρομπέρ· τὸ ὄμορφο παλληκάρι, χόρεψαν κάτω ἀπὸ τὰ πλατάνια, παρασύροντας στὸ χορὸ καὶ ὅλο τὸ ὑπηρετικὸ προσωπικό.

Στὶς δέκα, τὸ νεαρὸ ζεῦγος ἐπέρασε στὴν τραπεζαρία, ποὺ ἦταν στολισμένη μὲ λουλούδια.

Φυσικά, οὔτε ὁ κύριος οὔτε ἡ κυρία Λεφὼρ ἔλαβαν μέρος στὸ γεῦμα. Ἡ κυρία δὲν ἦταν δυνατὸν νὰ σηκωθῆ ἀπὸ τὸ κρεββάτι κι' ὁ κύριος ἔκανε αὐστηρὴ δίαιτα. Καθισμένος κοντὰ στὸ τζάκι ὁ ὀδοντάρης Λεφὼρ καμάρωνε τὸ ὄμορφο ζευγάρι καὶ τὰ μάτια του ἄρχισαν νὰ παίρνουν μιὰ λάμψι. Τὸ πρόσωπό του φωτιζόταν μὲ μιὰν ἔκφρασι χαρᾶς καὶ ἕνα χαμόγελο ἄφησε μισανοιγμένο τὸ στόμα του.

Νά· ὁ ὄμορφος νέος, ἦταν λιγάκι αὐτὸς ὁ ἴδιος καὶ ἡ χαριτωμένη ροδοκόκκινη νέα, ἦταν λιγάκι ἡ γυναῖκα του· Ξαναζοῦσε, μὲ τὴ σκέψι του, παλιὲς λησμονημένες στιγμές...

Ὅταν ἔφαγαν καὶ ἤπιαν καλά, οἱ δυὸ νέοι σηκώθηκαν νὰ φύγουν. Εὐχαρίστησαν τὸν Λεφὼρ καὶ τράβηξαν κάτω ἀπὸ τὰ πλατάνια πιασμένοι σφιχτὰ ἀπὸ τὸ μπράτσο, πρὸς τὸν μεγάλο δρόμο.

— "Ὀχι!! ὄχι ἀπὸ κεῖ τοὺς φώναξε ὁ γερο-Λεφὼρ· 'Απ' ἐδῶ καλύτερα ἀπὸ μέσα ἀπὸ τὸ δάσος. Εἶναι πιὸ εὐχάριστα ἀνάμεσα ἀπ' τὰ πυκνὰ φυλλώματα, ποὺ θὰ σᾶς κρύβουν καλύτερα! 'Από τὸ δάσος, παιδιά μου, ἀπ' ἐδῶ!

★

—"Ε! κύριε, εἶπε ἡ Σιντονί. Σᾶς ἔκανε καλὸ αὐτὴ ἡ γιορτή; Τί παράξενοι ὅμως χρυσοῖ γάμοι!.. Δὲν φιλήσατε ἀκόμα τὴν κυρία.

—Τὴν φιλῶ, Σιντονί, ἔκαμε ὁ γερο-Λεφὼρ κλείνοντας τὰ μάτια.

—Τρελλαθήκατε, κύριε; 'Αφοῦ ἡ κυρία εἶναι στὸ κρεββάτι της κι' ἐσεῖς στὴν πολυθρόνα σας! Πῶς εἶναι δυνατόν;

—Δὲν εἶμαι στὴν πολυθρόνα μου, οὔτε ἡ κυρία εἶναι στὸ κρεββάτι της... Εἴμαστε μέσα στὸ δάσος καὶ φιλιόμαστε... Γιὰ ρίξε μιὰ ματιὰ ἀπ' τὸ παράθυρο πρὸς τὰ ἐκεῖ!...

'Η Σιντονὶ ὑπήκουσε.

Καὶ πράγματι. 'Εκεῖ, μα κρυά, ἀνάμεσα στὰ πρῶτα φυλλώματα τοῦ δάσους, σὰν νὰ ξεχώριζε μιὰ διπλὴ ἀνθρώπινη σιλουέττα—τοὺς δυὸ νέους ποὺ εἶχαν ξεχαστῆ ἀγκαλιασμένοι, σ' ἕνα παρατεταμένο φιλί...

ΖΑΝ ΡΑΜΩ

Μιὰ τρυφερὴ ἱστοριούλα, ὑπὸ

ΦΡΑΝΚΟ ΡΕΝΤΑΕΛΛΙ

Κυριακή. "Ὡρα τρεῖς τὸ ἀπόγευμα. Καθόμουν στὸ γραφεῖο μου καὶ τῆς ἔγραφα: «'Αγαπητὴ Λάουρα, εἶναι τρεῖς μέρες τώρα ποὺ σᾶς σκέπτομαι διαρκῶς. Μπροστά μου βλέπω τὸ χαμόγελό σας καὶ ἀκούω τὰ λόγια σας. Καὶ ἡ ἐλπίδα μοῦ ἄναψε τόσο τὴν καρδιά· ὥστε φοβᾶμαι μήπως μοῦ τὴν λυώση, ἀπὸ τὴ μιὰ στιγμὴ στὴν ἄλλη· Πῶς θὰ μποροῦσα νὰ σᾶς πῶ ὅλα ὅσα αἰσθάνομαι, ὅσα σκέπτομαι, ὅσα ποθῶ γιὰ σᾶς καὶ γιὰ τὴν εὐτυχία σας; "Ἰσως σᾶς κάνω τὴν ἐντύπωσι ἑνὸς ἠλιθίου ρωμαντικοῦ ποὺ ἐρωτεύθηκε μὲ ἕνα κοριτσάκι. 'Αλλὰ τί τὰ θέλετε; Πάντα μοῦ ἔλειψε τὸ θάρρος, Λάουρα, νὰ σᾶς ἐκφράσω τὸν ἔρωτά μου. Πρέπει νὰ τ' ὁμολογήσω: εἶμαι ἀπίστευτα καὶ κουτὰ ντροπαλός.

Καὶ αἰσθάνομαι τὴν ἀνάγκη νὰ μοῦ πῆτε ὅτι δὲν εἶμαι ὅλως διόλου τρελλὸς νὰ ἐλπίζω. Θὰ μπορέσωμε νὰ συναντηθοῦμε, Λάουρα; Τώρα ποὺ ξέρετε τὰ αἰσθήματά μου, θ' ἀποφασίσετε νὰρθῆτε τὴν Πέμπτη στὴν ὁδὸν Λεοπάρντι, ἀπέναντι ἀπὸ τὸ καφενεῖο «Στέλλα»; "Ἰσως αὐτά μου τὰ λόγια σᾶς φανοῦν παράξενα ἢ σᾶς λυπήσουν. Θέλω ὅμως νὰ πιστέψετε στὴν εἰλικρίνεια τῶν αἰσθημάτων μου, ποὺ εἶνε βαθύτατα, εἶνε τὸ ἀποτέλεσμα τόσων χρόνων στενῆς φιλίας καὶ ποὺ δὲν κρύβουν παρὰ τὴν ἀπέραντην ἐπιθυμία νὰ σᾶς κάμω παντοτεινὰ σύντροφο τῆς ζωῆς μου.

»Μὲ τὴν μεγαλύτερη ἀφοσίωσι καὶ ἀγάπη...»

★

Γράφοντας, ἡ πέννα ἔτρεμε στὸ χέρι μου. Ἐνῶ σκεφτόμουν αὐτὰ ποὺ ἔπρεπε νὰ τῆς πῶ, λέξι πρὸς λέξι, ἐσήκωσα τὰ μάτια πρὸς τὸν ἀντικρυνὸ τοῖχο καὶ τὴν ἔβλεπα ποὺ μοῦ χαμογελοῦσε. 'Αφοῦ ὑπέγραψα, ξαναδιάβασα τὸ γράμμα καὶ ἔνοιωσα τὰ μάγουλά μου νὰ κοκκινίζουν ἀπὸ ντροπή.

'Εγώ, λοιπόν, τὸ ἔγραψα αὐτὸ τὸ γράμμα; "Ἐξω πηγαινοέρχονται τὰ ξέγνοια στὰ πλήθη τοῦ 1939. Οἱ νέοι συνεννοοῦνται μεταξύ τους μὲ μιὰ ματιὰ ἢ μὲ μιὰ χειραψία. "Ὅταν βρεθοῦνε μέσα, στὸ σκοτάδι, ἁρπάζουν τὰ κορίτσια καὶ τὰ φιλοῦν. Καὶ αὐτὸς ὁ τρόπος μοῦ ἀρέσει, γιατὶ ταιριάζει μὲ τὴν ἐποχή μας. Καὶ ὅμως ἐγὼ ἔγραψα τῆς Λάουρας κάτι λόγια ἀξιοδάκρυτα γιὰ νὰ τῆς πῶ ὅτι τὴν ἀγαπῶ. Εἶμαι βέβαιος ὅτι τῆς προκαλῶ τὸν οἶκτο. 'Η Λάουρα θὰ γελάση ἀσφαλῶς, θὰ δείξη τὸ γράμμα στὶς φίλες της καὶ θὰ κάνουνε μεγάλο γλέντι.

"Ὡστόσο ἐταχυδρόμησα τὸ γράμμα καὶ μετὰ δυὸ μέρες λαμβάνω τὴν ἀπάντησι: «'Ελᾶτε τὴν Πέμπτη. Σᾶς περιμένω. Θὰ μιλήσω μὲ γιὰ ὅλα».

Δὲν τολμῶ νὰ πιστέψω τὰ μάτια μου. Διαβάζω καὶ ξαναδιαβάζω τὸ σημείωμα, προσπαθῶντας ν' ἀνακαλύψω ὅτι λέει ἀκριβῶς τὰ ἀντίθετα, ὅτι δὲν πρόκειται νὰρθῆ στὸ ραντεβοῦ. 'Αλλὰ δὲν τὸ κατορθώνω.

Σήμερα εἶναι Τρίτη, ὥστε πρέπει νὰ περάσουν ἄλλες δυὸ μέρες φρικτοῦ μαρτυρίου. Πηγαίνω στὸ γραφεῖο καὶ οἱ συνάδελφοί μου καταλαβαίνουν ἀμέσως ὅτι κάτι συμβαίνει. Εἶμαι γελοῖος, καὶ κάποιος τὸ λέει καθαρά· "Επειτα, ἐνῶ καταχωρῶ μερικοὺς λογαριασμοὺς στὰ βιβλία, τὸ χέρι μου πηγαίνει μόνο του ἐπάνω στὸ στυπόχαρτο καὶ χωρὶς νὰ θέλω γράφω τὸ ὄνομα τῆς Λάουρας. Εἶμαι εἰκοσιεφτὰ χρονῶν ἄνδρας καὶ κάνω σὰν ἕνα μωρὸ παιδί. Τὸ καταλαβαίνω πολὺ καλά, ἀλλὰ τί μπορῶ νὰ κάμω, ἀφοῦ εἶμαι τρελλὰ ἐρωτευμένος;

Τὴν Τετάρτη τὸ βράδυ, μὲ πιάνει ἕνας τέτοιος νευρικὸς τρόμος, ποὺ ἡ μητέρα μου ἀνησυχεῖ σοβαρὰ καὶ μοῦ λέει νὰ βάλω θερμόμετρο. Κατὰ τὶς δέκα, πηγαίνω νὰ κοιμηθῶ. "Ἔχω ἕνα δωμάτιο μικρὸ καὶ συμμαζεμένο. Βγάζω τὸ σακκάκι μου, ἀπ' ἐκεῖ τὸ πορτοφόλι καὶ ἀπὸ μιὰ μυστικὴ του-τσέπη μιὰ φωτογραφία τῆς Λάουρας, ποὺ ἕνας Θεὸς τὸ ξέρει πῶς μπόρεσα νὰ τὴν οἰκονομήσω. Τὴν κυττῶ: Εἶναι ὄμορφη καὶ τὴν λατρεύω. Στέκομαι ἀκίνητος ἐπὶ πέντε - δέκα λεπτά, μετὰ τὴν φιλῶ καὶ τὴν βάζω κάτω ἀπὸ τὸ προσκέφαλό μου. "Ὑστερα ἀπὸ λίγο ὅμως τινάζομαι καὶ φωνάζω δυνατά: «Τί βλάκας ποὺ εἶμαι! Τί βλάκας!...» Βγάζω τὴ φωτογραφία ἀπ' τὸ προσκέφαλο καὶ τὴν ξαναβάζω στὸ πορτοφόλι.

Τὸ πρωῒ τῆς Πέμπτης, στὸ γραφεῖο εἶμαι κάπως πιὸ ἥσυχος. Πρέπει νὰ βρῶ μιὰ δικαιολογία γιὰ νὰ μὴν ἔρθω τὸ ἀπόγευμα. Οἱ ἄλλοι ἀρχίζουν νὰ καταλαβαίνουν περὶ τίνος πρόκειται καὶ μοῦ κάνουν διάφορους ὑπαινιγμούς· Τέλος καταλαβαίνω ὅτι ὅλοι ξέρουν πὼς πρόκειται νὰ πάω σὲ ραντεβοῦ. Τί βύσκολο ποὺ εἶναι νὰ κρύψη κανεὶς πὼς εἶναι ἐρωτευμένος...

Κατὰ τὶς δυὸ, μετὰ τὸ μαγητό, βγαίνω ἀπ' τὸ σπίτι. 'Η μητέρα μου, ἐννοεῖται, νομίζει ὅτι πηγαίνω στὸ γραφεῖο· Λένε πὼς οἱ μητέρες τὰ καταλαβαίνουν ἀμέσως κάτι τέτοια πράγματα.

Βρίσκομαι στὸ δρόμο καὶ δὲν ξέρω ποῦ νὰ πάω, γιατὶ πρέπει νὰ περάσουν ἀκόμη δυὸ ὧρες γιὰ τὸ ραντεβοῦ. 'Αρχίζω νὰ περπατάω ἄσκοπα καὶ κοντοστέκομαι μπροστὰ σὲ διάφορες προθῆκες, χωρὶς ὅμως νὰ βλέπω τί ἔχουν μέσα.

Στὶς τρεῖς καὶ μισὴ βρίσκομαι στὴν ὁδὸν Λεοπάρντι, ἀλλὰ εἶναι ἀκόμη ἐνωρίς. Στενοχωρημένος στηρίζω τὸ πόδι σ' ἕνα σκαλοπάτι, σκύβω, λύνω τὸ κορδόνι τοῦ παπουτσιοῦ μου, τὸ ξαναδένω, προχωρῶ, κάνω μεταβολὴ· περπατάω μὲ φαινομενικὴν ἀδιαφορία, ἀλλὰ μὲ πολὺ μεγάλη στενοχώρια. Γίνεται κανεὶς γελοῖος ὅταν πηγαίνη νωρίτερα στὰ ραντεβοῦ. Κάνει τὴν ἐντύπωσι τρελλοῦ καὶ ὁ κόσμος τὸν κυττάει μὲ περιέργεια.

Στὶς τέσσερις παρὰ πέντε ἀρχίζω νὰ φοβᾶμαι ὅτι ἡ Λάουρα δὲν πρόκειται νὰρθῆ. Στὶς τέσσερις ἀκριβῶς, κυττάω γύρω μου !! κανεὶς, οὔτε μιὰ γυναικεία σιλουέττα. 'Αρχίζω νὰ χάνω τὴν ὑπομονή μου, ἀλλὰ συνέρχομαι στὴ σκέψι: «Τί βλάκας ποὺ εἶμαι! 'Ακούστηκε ποτὲ, μιὰ γυναῖκα νὰ εἶναι ἀκριβὴς στὸ ραντεβοῦ της;» "Ἔτσι καθησυχάζω.

Περνάει κάμποση ὥρα, ὅταν ἔξαφνα βλέπω τὴν Λάουρα νὰ ἔρχεται ἀπὸ μακρυά. Τὴν πλησιάζω καὶ μοῦ χαμογελάει· Πάντα χαμογελάει ἡ Λάουρα.

— 'Επὶ τέλους, ἤρθατε! τῆς λέω μὲ ὕφος θριαμβευτικό.

'Η σιωπή της μοῦ παγώνει τὸ αἷμα. Θεέ μου! "Ὡστε λοιπὸν ἐτελείωσαν ὅλα προτοῦ ἀκόμη ἀρχίσουν; Αὐτὸ τὸ κορίτσι ἀστειεύεται μαζί μου. 'Αστειεύεται ἀπὸ μῆνες καὶ χρόνια· Καὶ τώρα μοῦ μιλάει μὲ τὴν μεγαλύτερη ἐπιπολαιότητα, μοῦ ἀφηγεῖται πράγματα ἐντελῶς ἀσήμαντα. Τί μ' ἐνδιαφέρει ἐμένα γιὰ τὴ θεία της ποὺ εἶναι ἀδιάθετη; Αὐτὸ ἦρθε νὰ μοῦ πῆ;

— "Ἐλαβα τὸ γράμμα σας, λέει ξαφνικά. Μὰ τί ἐπάθατε νὰ μοῦ γράψετε τέτοια πράγματα; 'Εμεῖς εἴμαστε τόσο καλοὶ φίλοι... Γιατὶ θέλετε νὰ καταστρέψετε τὴ φιλία μας;

'Αρχίζω νὰ διακρίνω τὴν ἄβυσσο στὴν ὁποία κοντεύω νὰ γκρεμισθῶ. "Ἐχω τὴν ἐντύπωσι ὅτι ὅλα γύρω μου παρασύρονται σ' ἕναν ἰλιγγιώδη χορό, καὶ δὲν μένει παρὰ τὸ κενόν.

★

Εὐτυχῶς, ὅλ' αὐτὰ βρίσκονται μόνο στὴ φαντασία μου. Εἶναι ἀλήθεια πὼς ἔγραψα τῆς Λάουρας τὸ γράμμα, ποὺ ἀνέφερα στὴν ἀρχή, ἀλλὰ δὲν τῆς τὄστειλα· 'Εποσπάθησα μονάχα νὰ μαντέψω τί θὰ συνέβαινε κατόπιν. 'Η φαντασία μου ἐταχυδρόμησε τὸ γράμμα κι' ἔλαβε τὴν ἀπάντησι. Μὲ τὴ φαντασία μου ἐπῆγα στὸ ραντεβοῦ καὶ ἄκουσα τὴν καταδίκη μου.

Τὸ γράμμα αὐτὸ δὲν πρόκειται νὰ τὸ ταχυδρομήσω. Δὲν θέλω νὰ γίνω τόσο γελοῖος· Θὰ τὸ σχίσω καὶ μετὰ θὰ βγῶ ἔξω. Ξέρω ποῦ μπορῶ νὰ βρῶ τὴ Λάουρα. Θέλω νὰ παρουσιαστῶ σ' αὐτὴν σὰν ἄντρας καὶ νὰ τῆς πῶ ὀρθὰ-κοφτὰ τὰ αἰσθήματά μου.

Καὶ θὰ τὸ κάνω αὐτὸ ὄχι μὲ τὴν φαντασία, ἀλλὰ πραγματικά. "Ὅλη τὴν ὥρα ποὺ ἑτοιμάζομαι γιὰ νὰ πάω κοντά της, εἶμαι πολὺ ἥσυχος, γεμᾶτος αὐτοπεποίθησι. Δὲν εἶμαι πιὰ ντροπαλός καὶ θάθελα νὰ τραγουδήσω. Τόσο εἶμαι εὐτυχισμένος.

Φθάνω στὸ σπίτι της· ρωτῶ ἂν εἶναι ἐπάνω, ἀνεβαίνω μὲ τὸ ἀσανσέρ. Χτυπῶ τὴν πόρτα καὶ μοῦ ἀνοίγει ἡ ἴδια.

—Μπᾶ, ἐσεῖς εἶστε, 'Αλβέρτο; 'Ελᾶτε λοιπόν!

Τὴν κυττάω ἐπίμονα, δίχως νὰ προφέρω λέξι. Κι' ὅταν μπαίνωμε στὸ σαλόνι, ἐκείνη μὲ ρωτᾶ:

—Λοιπόν, τί νέα μᾶς φέρατε;

Καὶ χαμογελάει μὲ ψυχρὴν ἀδιαφορία. Δὲν μαντεύει, λοιπόν, δὲν καταλαβαίνει;

—"Ἠρθα γιὰ νὰ σας πῶ.. Εἶναι 'Απρίλης πιὰ καὶ θὰ μπορούσαμε ν' ἀρχίσωμε τὸ τέννις...

Τίποτε. Δὲν τῆς εἶπα τίποτε. Δὲν εἶμαι ἀπολύτως βέβαιος, ἀλλὰ φαντάζομαι ὅτι ὁ ἀκαταλόγιστος αὐτὸς ἔρως θὰ ξεθυμάνη. Βρίσκομαι ἀπέναντι σ' ἕνα κομμάτι πάγο. Τί θέλω; Τί ἀπαντήσεις δίνω; Δὲν καταλαβαίνω πὼς ἔχω νὰ κάμω μὲ μιὰ σταθερὴ θέλησι ἀντίθετη πρὸς τὴ δική μου; Εἶναι τὸ ἴδιο σὰν νὰ ἐρωτευόμουνα ἕνα ἄγαλμα.

'Εμιλήσαμε γιὰ διάφορα ἀσήμαντα πράγματα, γιὰ τὴ θεία της, γιὰ τὴ δουλειά της, γιὰ τοὺς συναδέλφους μου.

Μετὰ βρέθηκα πάλι στὸ δρόμο καὶ ἀνέβηκα στὸ πρῶτο τραμ ποὺ βρῆκα μπροστά μου, «Θὰ περάση. Θὰ ἰδῆς πὼς θὰ περάση», ἔλεγα μὲ τὸ νοῦ μου. "Ἰσως εἶναι ἡ ἀνοιξις...ποὺ μᾶς κάνει κάποτε τέτοιου εἴδους ἀστεῖα».

ΦΡΑΝΚΟ ΡΕΝΤΑΕΛΛΙ

— "Ἠρθα γιὰ νὰ σᾶς πῶ.. Εἶνε 'Απρίλης πιὰ καὶ θὰ μπορούσαμε ν' ἀρχίσωμε τὸ τέννις...

ΛΑΪΚΗ ΘΥΜΟΣΟΦΙΑ

⁂ 'Η δυσκολώτερη πρᾶξις τῆς ἀριθμητικῆς εἶναι ἡ ἀπαρίθμησις τῶν ἰδίων μας σφαλμάτων.

⁂ 'Ο μεγαλύτερος ψεύτης εἶναι ἐκεῖνος ποὺ λέει ἀλήθειες ποὺ δὲν πιστεύει.

⁂ 'Η συκοφαντία, ὅπως ἡ φλόγα μαυρίζει ὅ,τι δὲν μπορεῖ νὰ κάψη.

⁂ 'Ο στενοκέφαλος περιφρονεῖ ὅ,τι δὲν μπορεῖ νὰ καταλάβη, ὁ ἔξυπνος μαθαίνει στὴ στιγμὴ ὅ,τι οἱ ἄλλοι μὲ τὸν καιρὸ ἔμαθαν καὶ ὁ μεγαλοφυὴς ἀνακαλύπτει ὅ,τι κανεὶς δὲν ἤξερε.

⁂ Τὸ διαζύγιο γεννήθηκε μαζὶ μὲ τὸν γάμο. Πιστεύω πὼς ὁ γάμος εἶναι μερικὲς ἑβδομάδες ἀρχαιότερος.

⁂ Προτιμῶ νὰ τάχω μ' ἕνα λιοντάρι, παρὰ μὲ χίλιους ποντικούς.

⁂ 'Ο γυιὸς ἑνὸς ἀνθρώπου, ποὺ πλούτισε μὲ ἀτιμίες, μπορεῖ νὰ εἶναι τίμιος ἄνθρωπος, ὁ γαμπρός του ὅμως ποτέ!

⁂ 'Η καρδιὰ τῆς γυναίκας μοιάζει σὰν χιόνι. Μόλις λερωθῆ λιγάκι, μεταβάλλεται σὲ βοῦρκο.

⁂ 'Υπάρχουν μισητὰ προτερήματα καὶ ἀρεστὰ ἐλαττώματα.

⁂ 'Η κολακεία εἶναι κίβδηλο νόμισμα, τοῦ ὁποίου τὴν κυκλοφορία ἐπιτρέπει ἡ ματσιότης.

⁂ Δὲν τὸν μέλλει τὸν τυφλὸ γιὰ τὸ λάδι τοῦ λυχναριοῦ.

⁂ Γιὰ νάχης τὸν σκύλο φίλο, μὴν ἀφήνης τὸ ραβδὶ ἀπὸ τὸ χέρι.

⁂ Πρὶν μπῆς στὴ σπηλιά, λογάριασε πῶς θὰ βγῆς.

⁂ Τὰ μάτια θὰ μάλλωναν μεταξύ τους, ἂν δὲν τὰ χώριζε ἡ μύτη.

⁂ "Ὅπου εἶναι λίγο, μὴ ζητᾶς πολύ.

Ὀδύνη

ΟΙ ΑΣΤΕΡΕΣ ΜΑΣ ΛΕΝΕ ΤΑ ΜΥΣΤΙΚΑ ΤΟΥΣ

Σίρλεϋ Τέμπλ

Τὸ παιδὶ ποὺ ἔχει ξετρελλάνει ὅλον τὸν κόσμο.— Ἡ ζωὴ τῆς μικρῆς στάρ.— Τὸ μέλλον της.— Ὁμιλεῖ ἡ μητέρα της.— Τὸ παιδὶ-θαῦμα.— Οἱ ταινίες της.

Ἡ Σίρλεϋ Τέμπλ γεννήθηκε στὶς 22 Ἀπριλίου τοῦ 1930 στὴν Σάντα Μόνικα, ἀπὸ γονεῖς ποὺ δὲν εἶχαν καμμιὰ σχέση μὲ τὸ θέατρο καὶ τὸν κινηματογράφο.

Ἡ κυρία Τέμπλ, παντρεύθηκε σὲ ἡλικία 16 ἐτῶν. Ἕνα χρόνο ἀργότερα ἀπέκτησε τὸ πρῶτο της ἀγόρι, τὸν Τζάκ. Ὁ δεύτερος, ὁ Σόννυ, γεννήθηκε ἔπειτα ἀπὸ τέσσερα χρόνια. Ὅσο γιὰ τὴν Σίρλεϋ, αὐτὴ ἦρθε στὸν κόσμο πολὺ ἀργότερα, ὅταν τὰ ἀδελφάκια της εἶχαν πιὰ μεγαλώσει ἀρκετά.

Ὅταν ἦταν ἀκόμη τριῶν ἐτῶν, παρέστη σ' ἕναν παιδικὸ χορὸ ὅπου ἐνθουσίασε ὅλους τοὺς προσκεκλημένους μὲ τὸ φυσικό της ταλέντο. Οἱ διάφοροι διευθυνταὶ κινηματογραφικῶν ἐπιχειρήσεων οἱ ὁποῖοι δὲν χάνουν ποτὲ καμμιὰ εὐκαιρία, δὲν ἄργησαν νὰ τὸ μάθουν... Ἔτσι, ἡ μικρούλα δὲν ἄργησε νὰ προσκληθῆ στὴν «Παραμάουντ» καὶ νὰ παρουσιασθῆ σ' ἕνα μικρὸ φίλμ. Ἔπειτα οἱ γονεῖς της ἔκλεισαν συμβόλαιο μὲ τὴν «Φὸξ», στὴν ὁποίαν ἐργάζεται καὶ σήμερα.

Ὅπως λένε οἱ σκηνοθέτες τῆς «Φὸξ», ἡ μικρὴ Σίρλεϋ εἶνε μιὰ πάρα πολὺ προσεκτικὴ μαθήτρια... Ἀπ' ὅλα τὰ μέρη τοῦ κόσμου λαμβάνει διάφορα παιγνίδια μὲ τὰ ὁποῖα ἐνθουσιάζεται. Τὰ περιεργάζεται μὲ μεγάλο ἐνδιαφέρον, ρωτᾷ νὰ μάθῃ ἀπὸ ποῦ τῆς τὰ ἔστειλαν καὶ ἔπειτα ἀπὸ λίγον καιρὸ τὰ μοιράζει στὰ διάφορα Ὀρφανοτροφεῖα, γιὰ νὰ διασκεδάζουν μ' αὐτὰ τὰ φτωχὰ ὀρφανά...

Ἕνα ἐρώτημα ποὺ γεννιέται σ' ὅλους ὅσους ἀντικρύσουν ἔστω καὶ μιὰ μόνο φορὰ τὴν Σίρλεϋ Τέμπλ, εἶνε τὸ πῶς κατορθώνει νὰ δημιουργήσῃ στοὺς θεατάς της ἕνα αἴσθημα τελείως διαφορετικὸ ἀπὸ τὰ αἰσθήματα ποὺ ἐδημιούργησαν στὸ κινηματογραφικὸ κοινὸ τὰ παιδιὰ-θαύματα ποὺ εἶχαν ἐμφανισθῆ πρὶν ἀπ' αὐτήν. Σὲ τί ἀκριβῶς ὀφείλεται ἡ τόσον ἐξαιρετικὴ γοητεία ποὺ ἐξασκεῖ στοὺς θεατάς της μικροὺς καὶ μεγάλους.

Πολλοὶ ἐπεχείρησαν νὰ λύσουν τὸ καλλιτεχνικὸ αὐτὸ πρόβλημα. Γιατὶ εἶνε ἀναμφισβήτητο ὅτι τὸ παίξιμο τῆς μικρῆς Σίρλεϋ ἐνῶ εἶνε τόσο ἀφελὲς τόσο ἀθῶος τόσο παιδικό, εἶνε ἐν τούτοις ὅμοιο μὲ παίξιμο μιᾶς μεγάλης στὴν ἡλικία καλλιτέχνιδος. Καὶ οἱ ἐχθροί της, οἱ ἀνταγωνισταὶ δηλαδὴ τῆς Ἑταιρίας στὴν ὁποίαν ἐργάζεται, βρῆκαν ἀκριβῶς αὐτὸ γιὰ νὰ τὴν «χτυπήσουν»... Γιὰ νὰ ἐξουδετερώσουν τὸ τεράστιο ὑπὲρ αὐτῆς ρεῦμα τοῦ κοινοῦ, ἔβγαλαν τὴν διάδοσι ὅτι ἡ μικρούλα Σίρλεϋ εἶνε ἀπλούστατα... νάνος! Ἐννοεῖται ὅτι εὔκολα ἀπεδείχθη ὅτι πρόκειται περὶ καθαρᾶς συκοφαντίας. Πολλοὶ ὅμως ἔπεσαν θύματα τῆς διαδόσεως αὐτῆς πρὸς στιγμήν, καὶ ἴσως νὰ ὑπάρχουν ἀκόμη ἀφελεῖς ποὺ πιστεύουν ἕνα τέτοιο πρᾶγμα.

Ἡ ἐξήγησις ἐν τούτοις τῆς γοητείας ποὺ ἐξασκεῖ ἡ μικρὴ Σίρλεϋ Τέμπλ, εἶνε ἁπλουστάτη. Ὀφείλεται μόνο καὶ μόνο στὴν μεγαλοφυΐα της στὴν πραγματικὴ της μεγαλοφυΐα.

Η ΖΩΗ ΚΑΙ ΤΟ ΜΕΛΛΟΝ ΤΗΣ

Ἡ δεκαέτις κατακτήτρια ὅλου τοῦ κόσμου, ἡ μικρὴ Σίρλεϋ Τέμπλ, ἐθριάμβευσε γιὰ μιὰν ἀκόμη φορὰ στὴν ταινία «Χαρουμένα μαγουλάκια». Ὅλοι θέλουν νὰ ξέρουν ὅμως τί ἐπιφυλάσσει τὸ μέλλον γι' αὐτὸ τὸ «παιδὶ-θαῦμα». Κανένα παιδὶ πρὶν ἀπ' αὐτὴν δὲν μπόρεσε νὰ διατηρήσῃ τὴν ἐπιτυχία του κατὰ τὴν περίοδο τῆς ἀναπτύξεώς του. Θὰ μπορέσῃ ἄραγε τὸ εἰδωλο αὐτὸ νὰ διατηρήσῃ τὴν δόξα τῆς τέχνης του καὶ κατὰ τὴν ἐφηβική του ἡλικία;

Κανεὶς στὸ Χόλλυγουντ δὲν πιστεύει ὅτι τὸ λαμπρὸ αὐτὸ ἀστέρι θὰ παύσῃ γρήγορα νὰ λάμπῃ. Δὲν ἦταν ἀκόμη πέντε ἐτῶν καὶ ὅμως κατέπλησσε τοὺς γονεῖς της μὲ τὴν σοβαρότητα μὲ τὴν ὁποία μιλοῦσε γιὰ τὸ «ἐπάγγελμά» της. Συχνὰ καὶ σήμερα ἀκόμη μένουν κατάπληκτοι ἀπὸ τὶς παραστηρήσεις ποὺ κάνει ἐπάνω σὲ διάφορα ζητήματα.

Χορεύει καὶ τραγουδᾷ θαυμάσια... Αὐτὸ εἶνε μιὰ πρόσθετη ἀξία... ἀλλὰ καὶ φαινόμενον βεβαίως Ζυγίζοντας ὅμως τελικῶς τὸ ταλέντο της αὐτὸ τὰ ὡραῖα χαρίσματα εἶνε ἀσήμαντα μπροστὰ στὸ γεγονὸς ὅτι γίνεται πιὸ ὡραία ὅσο μεγαλώνει ὅτι ἐδείξε τὸ πνεῦμα τὸ ἔνστικτον καὶ τὴν ἰδιοφυΐα μιᾶς πραγματικὰ μεγάλης ἠθοποιοῦ.

Ξένοι ποὺ τὴν βλέπουν στὸ στούντιο, στὸν δρόμο, στὰ ἑστιατόρια, ἢ καὶ ἀλλοῦ θαυμάζουν τὴν ἐξυπνάδα τ-- τὴν χαρά της τὰ ὡραῖα ματάκια της καὶ τὰ ὑπέροχα μαλλιά της... Εἶνε πολὺ καλὴ καὶ ὑπάκουη. Ἔχει δὲ θαυμασίους τρόπους... Τὰ δωμάτιά της καὶ οἱ τουαλέττες της εἶνε γεμάτα ἀπὸ πολύτιμα δῶρα τῶν θαυμαστῶν της. φορέματα, κοῦκλες στὸ ἀνάστημά της, παιγνίδια αὐτοκίνητα μὲ ἀληθινὲς μηχανές... Τὸ δὲ προσωπικό της ταχυδρομεῖο ἀνέρχεται σὲ τετρακόσια γράμματα τὴν ἡμέρα.

Θὰ εἶνε λοιπὸν ἄραγε ἡ Σίρλεϋ τὸ πρῶτο παιδὶ-ἠθοποιὸς ποὺ θὰ ἔχῃ ἐπιτυχία καὶ στὰ 13 14 καὶ 15 χρόνια του;.. Μάλλον ναί, γιατὶ ἡ Σίρλεϋ, τὴν ὁποίαν λίγοι γνωρίζουν καλά, εἶνε ἡ Σίρλεϋ ποὺ θὰ γωρσωμε ἀργότερα. Γιατὶ κάτω ἀπὸ τὶς χρυσὲς μπουκλες τῆς μικροσκοπικῆς, ἀλλὰ μεγάλης ἠθοποιοῦ τοῦ κόσμου, κρύβεται μιὰ σπανία ἀντίληψις ἕνα ἀπερίγραπτο: κ ἄ τ ι. Γι' αὐτὸ δὲν ὑπάρχει ἀπάντησις. Τὸ βέβαιον πάντως εἶνε ὅτι σὲ ἡλικία 18 ἐτῶν, ἡ Σίρλεϋ θὰ ἔχῃ μιὰ δοξασμένη σταδιοδρομία, καὶ τότε θὰ σκεπτώμεθα τὸ παρελθόν της ὅπως κυττάζομε σήμερα τὸ μέλλον της.

ΟΜΙΛΕΙ Η ΜΗΤΕΡΑ ΤΗΣ

»Πολὺ συχνὰ σκέπτομαι πῶς εἶμαι ἡ πιὸ εὐτυχισμένη μητέρα τοῦ κόσμου, τὴν στιγμὴ ποὺ ἔχω τὴν εὐτυχία νὰ μεγαλώνω τὴν Σίρλεϋ... Τὸ ἐπάγγελμα τῆς μητέρας εἶνε πάντοτε γλυκὸ. Πρὶν ἀπὸ τὴν Σίρλεϋ εἶχα δυὸ ἀγόρια ποὺ τὰ μεγάλωσα καὶ τὰ ἀνέδειξα σὲ ἀνθρώπους καλοὺς καὶ χρήσιμους. Μὲ τὴν Σίρλεϋ ὅμως, ὅλα διαφέρουν. Αἰσθάνομαι ὅτι ἔχω μιὰ τεράστια εὐθύνη καὶ χαίρομαι, χαίρομαι καὶ μοιράζομαι μὲ τὸν κόσμο τὸν θρίαμβο τοῦ παιδιοῦ μου... Εἶνε πολὺ σωστὴ ἡ Ἀμερικανικὴ παροιμία ποὺ λέει: «Ἡ εὐτυχία εἶνε δυὸ φορὲς μεγαλύτερη, ὅταν ἢν μοιράζονται πολλοί...».

ΤΑ ΚΕΡΔΗ ΤΗΣ ΣΙΡΛΕΪ

Ἡ μικρὴ αὐτὴ θεὰ τοῦ κινηματογράφου κερδίζει γιὰ τὴν οἰκογένειά της 2.000 λίρες τὴν ἑβδομάδα.

Πιθανὸν νὰ τὴν συμπαθῆτε, πιθανὸν καὶ ὄχι. Τὸ γεγονὸς πάντως εἶνε ὅτι ὑπάρχουν μυριάδες ἀνθρώπων ποὺ σπεύδουν νὰ τὴν ἰδοῦν στὸν κινηματογράφο εὐθὺς ὡς πληροφορηθοῦν τὴν προβολὴ μιᾶς ταινίας στὴν ὁποία πρωταγωνιστεῖ ἡ μικρούλα μὲ τὸ νελαστὸ πρόσωπο καὶ τὶς ἄτακτες μπουκλες.

Ἡ Ἑταιρία «Φὸξ», τὰ κεφάλαια τῆς ὁποίας ἀνέρχονται εἰς 14.000.000 λίρες (ἑπτάμισυ περίπου δισεκατομμύρια δραχμὲς) ξέρει ὅτι ἡ Σίρλεϋ φέρνει πολλὲς χιλιάδες λιρῶν στὰ ταμεῖα της γι' αὐτὸ καὶ τῆς δίνει ἀμοιβὴν 2.000 λιρῶν τὴν ἑβδομάδα.

Ἡ μικρούλα αὐτὴ λοιπὸν, ποὺ εἶνε τώρα μόλις δέκα ἐτῶν, ἔχει ἕναν ἀπὸ τοὺς μεγαλυτέρους μισθοὺς τοῦ Χόλλυγουντ.

Τὰ φορέματα μὲ τὰ ὁποῖα θὰ ἐμφανισθῆ σ' ἕνα φίλμ, θὰ τὰ μιμηθοῦν ἑκατοντάδες χιλιάδων μητέρων γιὰ τὰ παιδιά τους. Τὰ κέρδη ποὺ ἔχει ἡ Σίρλεϋ ἀπὸ τὰ καταστήματα νεωτερισμῶν τὰ προϊόντα τῶν ὁποίων διαφημίζει, ἀνέρχονται εἰς 50.000 λίρες ἐτησίως

Ἀλλὰ δὲν εἶνε μόνο αὐτὰ τὰ ἔσοδα τῆς μικρούλας καλλιτέχνιδος. Τὸ τραγοῦδι ποὺ θὰ τραγουδήσῃ ἡ Σίρλεϋ θὰ πουληθῆ σὲ ἑκατοντάδες χιλιάδων δίσκων.. Πολλὰ τραγούδια της ἔχουν κυκλοφορήσει σὲ 400.000 δίσκους. Ἡ κυκλοφορία αὐτὴ εἶνε μεγαλυτέρα ἀπὸ τὴν κυκλοφορία τῶν δίσκων καὶ αὐτῆς ἀκόμη τῆς Ζανὲτ Μακντόναλντ. Τὸ τί κερδίζει τώρα ἀπὸ τὴν ὑπόθεσιν αὐτὴ σας ἀφήνομε νὰ τὸ φαντασθῆτε μόνοι σας, βεβαιούμενοι ὅτι γυρίζει σὲ δίσκους περὶ τὰ εἴκοσι τραγούδια τὸ χρόνο.

Καὶ ἡ μικρὴ Σίρλεϋ μεγαλώνει μὲ αὔξουσαν δημοτικότητα. Ἀλλὰ πῶς εἶνε δυνατὸν νὰ μὴ μεγαλώνῃ ἡ λατρεία αὐτὴ τοῦ πλήθους πρὸς τὴν Σίρλεϋ, ἀφοῦ τὸ πλῆθος εἶνε κατὰ βάθος ἕνα μεγάλο παιδί;

ΡΟΛΛΑΝ ΝΤΕΒΙΛΛΕΡΣ

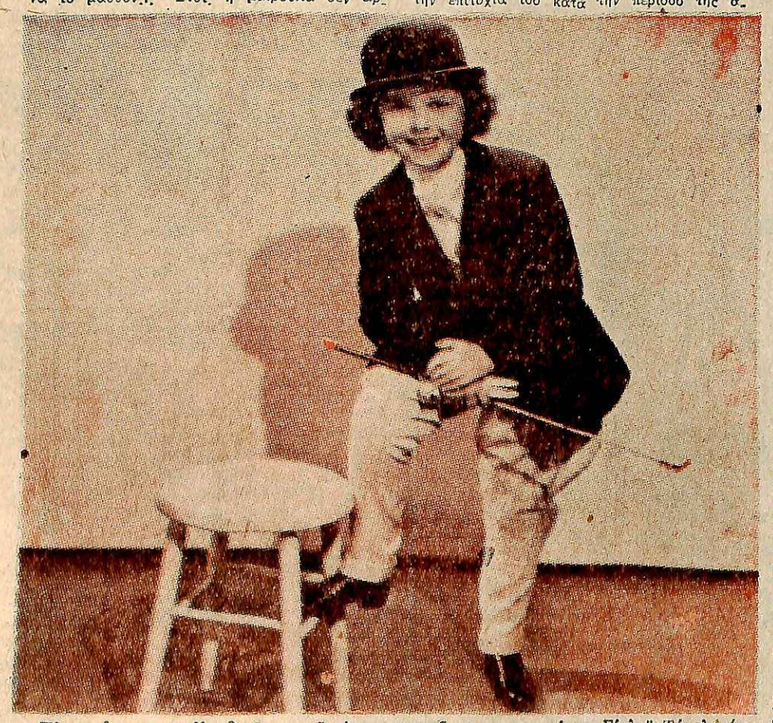

Τὸ περίφημο παιδὶ—θαῦμα τοῦ ἀμερικανικοῦ κινηματογράφου Σίρλεϋ Τέμπλ, μία ἀπὸ τὶς μεγαλύτερες καλλιτέχνιδες τοῦ κόσμου.

ΤΙ ΣΑΣ ΛΕΝΕ ΑΥΤΑ ΤΑ ΠΟΔΙΑ;

Γυρίστε στὴ Σελίδα 38

ANNI BEPNAI
ZAN NAKI

Ὁμολογοῦμε ὅτι ἡ ἱστορία ποὺ σᾶς διηγήθηκαμε στὴ σελίδα 35 δὲν εἶχε.. οὔτε λόγια, οὔτε κεφάλια. Δὲν ἦταν ὅμως καὶ τόσο ἀκατάλληπτη. Γιὰ ὅσους θὰ εἶχαν ἀπορίες τὴν ἐπαναλαμβάνομε ἐδῶ ὁμιλητικώτερη, ἀντικαθιστώντας αὐτὴ τὴ φορὰ τὰ πόδια τοῦ ἐρωτικοῦ ζεύγους μὲ τὰ κεφάλια. Ἔ, αὐτὴ τὴ φορά, ὅλοι ἀσφαλῶς θὰ τὴν παρακολουθήσουν μὲ εὐχέρεια καὶ.. ἴσως διασκεδάσουν.

ΓΚΑΡΝΙΕ, ΜΠΟΝΩ, ΚΑΡΟΥΣΙΑ

ΤΟΥ ΖΑΝ ΦΛΟΡΕΪΡ

Ἀριστουργηματικὸ ἀστυνομικὸ ἀνάγνωσμα γεμάτο συγκλονιστικὲς περιπέτειες, ἔρωτες, πάθη καὶ μίση

(ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΟΥ. — Ὁ Ζὰκ Ντενὲ, νεαρὸς σπουδαστὴς, βλέποντας τὸ παιδί του Φραγκίσκο, ποὺ ἀπέκτησε ἀπὸ τὴν Ματθίλδη ντὲ Βίλ, ἐτοιμοθάνατο, καὶ μὴ ἔχοντας τὰ μέσα ν' ἀγοράσῃ οὔτε φάρμακα οὔτε τροφὴ γι' αὐτὸ ἀποφασίζει νὰ καταφύγῃ στὸν βαθύπλουτο τραπεζίτη πατέρα του, ὁ ὁποῖος εἶχε ξαναπαντρευθῆ πρὸ ἐτῶν, ὅταν πέθανε ἡ μητέρα τοῦ Ζὰκ. Τὸν εἶχε διώξει ἀπὸ τὸ σπίτι του γάρις στὶς ἐπιβουλὲς τῆς νέας του συζύγου Κλάρας. Ὁ πατέρας τοῦ Ζὰκ στὴν ἀρχὴ ἠρνήθη νὰ τὸν βοηθήσῃ, ὅταν εἶδε ὅμως τὸν γυιό του νὰ τραβᾷ τὸ πιστόλι του γιὰ νὰ αὐτοκτονήσῃ μπρὸς στὰ μάτια του, τοῦ ἔδωσε τὰ κλειδιά του καὶ τοῦ εἶπε ν' ἀνοίξῃ τὸ γρηματοκιβώτιό του, νὰ πάρῃ τριάντα χιλιάδες φράγκα καὶ νὰ φύγῃ χωρὶς νὰ ξαναφανῇ πιὰ μπροστά του. Ὁ Ζὰκ ἀφήνει τὸ πιστόλι του πάνω στὸ γραφεῖο τοῦ μισοπαράλυτου πατέρα του, παίρνει τὰ χρήματα καὶ φεύγει ἀπὸ τὴν πίσω πόρτα τοῦ μεγάρου χωρὶς νὰ τὸν δῇ κανείς. Λίγο ἀργότερα ἕνα πυροβολισμὸς ἀκούστηκε μέσα στὸ δωμάτιο τοῦ Λουδοβίκου Ντενὲ καὶ ἡ σύζυγός του ποὺ ἔτρεξε μαζὶ μὲ τοὺς ὑπηρέτες, βρῆκαν τὸν τραπεζίτη νεκρὸ, νὰ πλέῃ στὸ αἷμα. Οἱ ὑπηρέτες ἔσπευσαν νὰ εἰδοποιήσουν τὴν ἀστυνομία καὶ τὸν γιατρὸ ἐνῷ ἡ γυναῖκα τοῦ νεκροῦ τραπεζίτου, βλέποντας ἕνα χαρτὶ στὰ γέρια τοῦ πεθαμένου συζύγου της τὸ πῆρε νὰ τὸ διαβάσῃ. Κι, ὅταν εἶδε πάνω σ' αὐτὸ γραμμένη μὲ τὰ χέρια τοῦ ἀνδρός της τὴν φράσι: «Δὲν μὲ σκότωσε ὁ γυιός μου Ζὰκ» θέλοντας ν' ἀπαλλαγῇ γιὰ πάντα ἀπὸ τὸν πρόγονό της, ἔκοψε τὸ «Δὲν» μὲ τρόπο ὥστε ὁ σημειώμα νὰ λέγῃ πιά: «μὲ σκότωσε ὁ γυιός μου Ζὰκ». Βάσει τοῦ σημειώματος αὐτοῦ καὶ ἄλλων ἐνδείξεων, ποὺ βρῆκε ἀργότερα ὁ ἀστυνόμος τῆς περιφερείας πῆγε στὸ σπίτι τοῦ Ζὰκ καὶ, παρὰ τὶς διαμαρτυρίες του, δν συνέλαβε τὴ στιγμὴ ποὺ διάβαζε ἕνα γράμμα τῆς ἀγαπημένης του Ματθίλδης ἡ ὁποία τοὔγραφε ὅτι ἔπρεπε τὴν ἑπομένη τὸ πρωῒ νὰ πάῃ νὰ τὴν ἀπαγάγῃ, διότι ὁ θεῖός καὶ κηδεμόνας της, Εἰσαγγελεὺς Ριχάρδος ντὲ Βίλ θὰ τὴν πάντρευε μὲ τὸν κόμητα Βαρσὺ, ὁ ὁποῖος θ' ἀνεκάλυπτε ὅτι δὲν ἦτο παρθένος καὶ συνεπῶς, σύμφωνα μὲ τὴν διαθήκη τοῦ πατέρα της θὰ ἔχανε τὴν τεραστία κληρονομία τῶν εἴκοσι ἑκατομμυρίων. Ὁ ἀστυνόμος κατέσγε καὶ τὸ γράμμα αὐτό, τῇ παρακλήσει ὅμως τοῦ Ζὰκ δὲν τὸ διάβασε, ἀλλὰ τὸ ἔκλεισε σὲ ἕνα φάκελλο μὲ τὴν ὑπόσχεσι νὰ τὸ παραδώσῃ στὰ χέρια τοῦ Εἰσαγγελέως ποὺ θὲ ἀνελάβανε τὴν ὑπόθεσι τοῦ ἐγκλήματος, γιὰ τὸ ὁποῖο κατηγοριώταν. Ὅταν ὁ Ζὰκ ἀπήχθη ἀπὸ τοὺς ἀστυνομικοὺς γιὰ νὰ μεταφερθῇ σὸ τμῆμα ὡς δολοφόνος τοῦ πατέρα του, ὁ πιστὸς ὑπηρέτης του Ρεμὼ, ποὺ ἦταν βέβαιος γιὰ τὴν ἀθωότητα τοῦ κυρίου του κατέφυγε στὸν ἀρχηγὸ μιᾶς πανίσχυρης συμμορίας, τὸν Γκαρνιὲ, τοῦ ὁποίου ἄλλοτε εἶχε σώσει τὴν ζωὴ καὶ τὸν ἱκέτευσε νὰ σώσῃ τὸν Ζὰκ καὶ νὰ ὑπεξαιρέσῃ τὸ γράμμα τῆς Ματθίλδης, πρὶν ἀνοιχθῇ ἀπὸ τὸν Εἰσαγγελέα θεῖό της. Ὁ Γκαρνιὲ, ποὺ πρὶν λίγες στιγμὲς εἶχε ὀρκισθῆ νὰ ἀνακαλύψῃ καὶ ἐκδικηθῇ τὸν νέο εὐνοούμενο τῆς ἐρωμένης του κομήσσης Βιρτὼ, ποὺ δὲν ἦταν ἄλλος ἀπὸ τὸν Ζὰκ Ντενὲ ὡρκίσθηκε στὸν Ρεμὲ νὰ σώσῃ τὸν κύριό του γωρὶς νὰ ξέρῃ ὅτι ἦταν τὸ ἴδιο καὶ τὸ αὐτὸ πρόσωπο. Τὸ φράδυ τῆς ἴδιας μέρας ὁ Γκαρνιὲ πηγαίνει στὸ μέγαρο τοῦ τραπεζίτου Ντενὲ καὶ στὸ δωμάτιο τοῦ δολοφονηθέντος, ὅπου δὲν ἀργεῖ ν' ἀνακαλύψῃ τὸ χαρτάκι ποὺ εἶχε κόψει ἡ σύζυγος τοῦ δῆθεν δολοφονηθέντος, ἐπάνω στὸ ὁποῖο ἦταν γραμμένο τὸ «Δέν». Τὸ ἔβαλε στὴν τσέπη του καὶ θέλοντας νὰ φύγῃ προχώρησε πρὸς τὸ παράθυρο ὁπότε μὲ τρόμο του διέκρινε ὅτι τὸ σπίτι ἦταν περικυκλωμένο ἀπὸ περισσότερους ἀπὸ πενῆντα χωροφύλακες. Τὴν μεγάλη αὐτὴ ἀστυνομικὴ δύναμι εἶχε δδηγήσει ἐκεῖ ἕνας ἄλλος ἀρχηγὸς συμμορίας, ὁ Μπονὼ, ὁ ὁποῖος ὡς κόμης Βαρσὺ εἶνε συνεννοημένος μὲ τὸν Εἰσαγγελέα ντὲ Βὶλ νὰ καταστρέψῃ τὸν Ζὰκ, ν' ἀποδείξῃ ὅτι ἡ Ματθίλδη δὲν ἦταν παρθένος καὶ νὰ πάρῃ ἕνα ἑκατομμύριο αὐτὸς καὶ τὴν ἀνεψιὰ τοῦ Εἰσαγγελέως γιὰ νὰ τὴν ἐκμεταλλευθῇ ἀργότερα, ὁ δὲ Εἰσαγγελεὺς νὰ κρατήσῃ τὰ δεκαεννέα ἑκατομμύρια. Ὁ Γκαρνιὲ ὅμως δὲν ἦταν ὁ ἄνθρωπος ποὺ θὰ παραδιδόταν χωρὶς νὰ ἐξαντλήσῃ κάθε πιθανότητα φυγῆς. Βρίσκει ἕναν ὑπηρέτη τοῦ μεγάρου Ντενὲ τὸν δένει τὸν φιμώνει, φορεῖ τὴν στολή του καὶ μεταμφιεσμένος πιὰ ὡς ὑπηρέτης περνᾷ ἀνάμεσα ἀπὸ τοὺς ἀστυνομικοὺς ποὺ φρουροῦσαν τὸ μέγαρο, λέγοντάς τους πὼς πῆγαινε νὰ εἰδοποιήσῃ τὸν γιατρὸ νὰ ἐπισκεφθῇ τὴν κυρία του ποὺ πρὶν λίγες στιγμὲς τῆς ἐπετέθη δῆθεν ὁ ἀρχισυμμορίτης Γκαρνιέ. Ὁ ἐπὶ κεφαλῆς ἑνωματάρχης πείθεται σ' αὐτὰ καὶ τὸν ἀφήνει. Κι' ἔτσι ὁ Γκαρνιὲ ἐλεύθερος πιὰ εἶχε ἀπομακρυνθῆ ἀρκετὰ ἀπὸ τὸ μέγαρο ὁπότε ξαφνικὰ ἔνιωσε δυὸ βαρειὰ γέρια νὰ πέφτουν στὴν πλάτη του. Ἦσαν δυὸ χωροφύλακες ποὺ τὸν κύτταζαν θριαμβευτικά.

— Καὶ γιατὶ μὲ κρατᾶτε; τοὺς ρώτησε.

Σᾶς ἔκαμα τίποτε;

— Ὥστε δὲν ξέρεις γιατὶ σὲ πιάσαμε; τὸν καθμένο εἶπε ὁ ἕνας χωροφύλακας.

— Ἄφησε λοιπὸν τὰ ἀστεῖα καὶ πές μας ποῦ τάχεις; πρόσθεσε ὁ ἄλλος

— Ποιά; ρτησε ὁ Γκαρνιέ).

2ον

—Τὰ πράγματα ποὺ ἔκλεψες ἀπὸ τ' ἀφεντικό σου. Ὅταν ψάχναμε ἐμεῖς στὸ σπίτι, ἐσὺ ἔφυγες καὶ νόμισες πὼς δὲν σὲ εἴδαμε. Ἔλα, τώρα, λέγε! Ποῦ τάχεις βαλμένα τὰ κλεψιμέϊκα;

Ὁ Γκαρνιὲ στάθηκε καὶ κύτταζε πότε τὸν ἕνα καὶ πότε τὸν ἄλλον χωροφύλακα, παραξενεμένος.

—Δὲ μοῦ λέτε; τοὺς ρώτησε. Ἀπὸ πότε ἀρχίσατε νὰ κοιμᾶσθε ὄρθιοι; Μὲ γνωρίζετε ἐμένα;

—Ἄφησε τ' ἀστεῖα. Θὰ πῆς ποῦ τάβαλες ἐκεῖνα ποὺκλεψες; Ἢ τάχεις ἐπάνω σου;

—Ψάξτε με! Οὔτε ἔκλεψα τίποτε, οὔτε εἶμαι ἐκεῖνος ποὺ ζητᾶτε. Κάνετε λάθος καὶ σᾶς συμβουλεύω, ἀντὶ νὰ χάνετε τὸν καιρό σας μ' ἐμένα, νὰ τρέξετε νὰ

— Συγχωρήσατέ μας, κυρία, γιὰ τὴν πρᾶξι μας αὐτή, εἶπε ὁ ἐνωμοτάρχης χαιρετῶντας εὐγενικά.

βρῆτε ἐκεῖνον ποὺ ζητᾶτε.

Οἱ χωροφύλακες ὅμως, μὲ τὴν πεποίθησι ὅτι εἶχαν πιάσει ἐκεῖνον ποὺ καθησι ὅτι εἶχαν πιάσει ἐκεῖνον ποὺ κα-θ

ρου, κατευθύνθηκε καὶ πρὸς αὐτά. Τὰ ἀνεσήκωσε, παρετήρησε, δὲν διέκρινε τίποτε, εἶδε ὅτι τὰ παραθυρόφυλλα ἦσαν κλειστὰ καί, μὲ τὰ χέρια σταυρωμένα ἐπάνω στὸ στῆθος, στάθηκε σκεπτικός.

Ὅπως ὅμως εἶχε πλησιάσει στὸ παράθυρο, βρέθηκε πολὺ κοντὰ στὸ κάτω μέρος τοῦ κρεββατιοῦ καὶ καθὼς στεκόταν σκεπτικός, ἦταν σταυμένος πρὸς τὴν Εὐγενία καὶ κύτταζε πρὸς τὸ κρεββάτι, ἐπάνω στὸ ὁποῖο ἦταν ξαπλωμένος κι' ὁ Γκαρνιέ.

Τότε ὁ ἀρχισυμμορίτης κατάλαβε ὅτι τὴν φορὰ αὐτὴ ἦταν χαμένος. Καὶ ναὶ μὲν τὸ δωμάτιο δὲν φωτιζόταν ἀρκετὰ ἀπὸ τὸ μικρὸ κανδηλάκι ποὺ ἔκαιε, ἀλλὰ καὶ ἡ ἀνακάλυψις του οὔτε ἀπίθανη, οὔτε δύσκολη, οὔτε ἀκατόρθωτη ἦταν καὶ μάλιστα τώρα ποὺ ὁ ἑνωμοτάρχης εἶχε τὰ βλέμματά του σταμμένα πρὸς τὸ κρεββάτι.

Κι' ὁ Γκαρνιὲ, ὁ ἄνθρωπος ποὺ πάντοτε ἀδιαφοροῦσε πρὸς τὸν κίνδυνο, τώρα τὸν ἐσκεπτόταν. Ὁ Γκαρνιέ, ποὺ πάντοτε περιφρόνησε τὸν θάνατο, τώρα τὸν ἐφοβῶταν. Ὄχι ὅμως γιὰ τὸν ἑαυτό του, ὄχι γιατὶ ἄρχισε ν' ἀγαπᾶ τὴν ζωή του, ποὺ τόσες φορὲς εἶχε ἐκθέσει σὲ κίνδυνο, ἀλλὰ γιατί, ἐκείνη τὴν στιγμή, σκεπτόταν τὸν Ζὰκ Ντενέ, γιὰ τὸν ὁποῖο, ἀπ' τὴ μικρὴ ἐξέτασι ποὺ εἶχε κάμει στὸ δωμάτιο τοῦ δολοφονηθέντος, εἶχε πεισθῆ πὼς ἦταν ἐντελῶς ξένος πρὸς τὸ ἔγκλημα ποὺ τοῦ ἀπέδιδαν, πὼς δὲν εἶχε καμμιὰ ἀπολύτως σχέσι μ' ἐκείνους ποὺ διέπραξαν τὴν στυγερὴ δολοφονία.

Καὶ τώρα, παρ' ὅλο ποὺ κινδύνευε κι' ὁ ἴδιος, δὲν λυπᾶται, παρὰ μονάχα γιατὶ δὲν θὰ μποροῦσε νὰ σώσῃ τὸν Ζὰκ Ντενέ.

★

Πνίγοντας κι' αὐτὴ τὴν ἀναπνοή του ὁ Γκαρνιέ, περίμενε ὡστόσο μ' ἀγωνία νὰ ἰδῆ τί θὰ συνέβαινε. Ὁ Ρινέλ, μὲ τὰ χέρια σταυρωμένα ἐπάνω στὸ στῆθος, στεκόταν ἀκόμα στὴν ἄκρη τοῦ κρεββατιοῦ μὲ τὰ βλέμματα σταμμένα ἐπάνω σ' αὐτό.

Μά, τί λοιπόν, δὲν τὸν ἔβλεπε; Ὁ ἀρχισυμμορίτης τὸ θεωροῦσε βέβαιο. Ὡστόσο, ἀπορροφημένος ὁ ἑνωμοτάρχης μὲ τὶς σκέψεις του, δὲν ἔρριξε τὰ βλέμματά του πρὸς αὐτόν, δὲν τὸν εἶδε καὶ δὲν τὸν διέκρινε ὅπως ἦταν σφηνωμένος στὴν ἄκρη τοῦ κρεββατιοῦ. Μὲ τὴν ἀπόφασι δὲ νὰ ἐξακολουθήσῃ τὶς ἔρευνές του καὶ σ' ἄλλα δωμάτια, προχώρησε πρὸς τὴν ἔξοδο, πρὸς μεγάλην ἔκπληξιν τοῦ ἀρχισυμμορίτου πού, κάθε ἄλλο παρὰ νὰ ἰδῆ τὸν Ρινὲλ νὰ φεύγῃ περίμενε.

—Μὰ τί διάβολο, στραβώθηκαν, λοιπόν; ψιθύρισε.

Δὲν εἶχε ὅμως προλάβει νὰ χαρῇ ὁ ἀρχισυμμορίτης ὁπότε εἶδε τὴν κ. Μαρλιὲτ νὰ ἑτοιμάζεται νὰ γυρίσῃ πρὸς τὰ ἐκεῖ.

Ἡ Εὐγενία, θέλοντας νὰ βοηθήσῃ τοὺς ἀστυνομικοὺς στὶς ἔρευνές τους, εἶχε πάρει τὴν ἀπόφασι νὰ σηκωθῆ καὶ νὰ ντυθῆ καὶ περίμενε νὰ φύγουν οἱ χωροφύλακες γιὰ νὰ τὸ κάμῃ.

Εἶχε βάλει τὶς παντοῦφλες της κάτω ἀπὸ τὸ κρεββάτι καὶ στὸ πρὸς τὸν τοῖχο μέρος, καὶ γι' αὐτὸ, ἐνῷ οἱ χωροφύλακες δὲν εἶχαν βγῆ ἀκόμα ἀπὸ τὸ δωμάτιο, στράφηκε πρὸς τὰ ἐκεῖ.

Ὁ Γκαρνιέ, γιὰ μιὰ φορὰ ἀκόμα, εἶδε νὰ ὀρθώνωνται μπροστά του ἀπειλητικοὶ οἱ κίνδυνοι τῆς συλλήψεώς του.

Ἄκουσε τὴν κ. Μαρλιὲτ νὰ ψιθυρίζῃ ὅτι ἤθελε τὶς παντοῦφλες της, καὶ καθὼς τὴν εἶδε νὰ κινῆται συγχρόνως, κατάλαβε ὅτι τὶς εἶχε βάλει πρὸς τὸ μέρος ποὺ βρισκόταν αὐτὸς καὶ δὲν δυσκολεύθηκε νὰ παραδεχθῆ, ὅτι δὲν ἔπρεπε νὰ ἐλπίζῃ πὼς ἦταν δυνατὸν νὰ μὴν τὸν ἀντιληφθῆ οὔτε ἐκείνη.

Ἡ Εὐγενία θὰ ἄπλωνε τὸ χέρι της νὰ πάρῃ τὶς παντοῦφλες της, θάπιανε τὸ σῶμα του, θὰ πηδοῦσε τρομαγμένη, θὰ φώναζε κι' οἱ χωροφύλακες ποὺ στέκονταν στὴν πόρτα θὰ ἔσπευδαν νὰ τὸν συλλάβουν.

Ὡς τὴ στιγμὴ ἐκείνη εἶχε σωθῆ χάρις στὸν ἀνέπαφη φωτισμὸ τοῦ δωματίου καὶ χάρις στὴν ἀπερισκεψία τοῦ Ρινὲλ πού, ἀντὶ ν' ἀνάψῃ τὰ φῶτα πρὶν ἀρχίσῃ τὶς ἔρευνές του, τὶς ἔκαμε μὲ τὸ λιγοστὸ φῶς ποὺ ἔρριχνε ἡ καντήλα, σὲ τρόπο ποὺ νὰ μὴν τὸν ἰδῆ μ' ὅλο ποὺ ἦταν μπρὸς στὰ μάτια του.

Ὡστόσο ὁ ἀρχισυμμορίτης, οὔτε αὐτὴ τὴ φορὰ δὲν ἔχασε τὴν ψυχραιμία του.

Ἡ Εὐγενία Μαρλιέτ, γυρίζοντας πρὸς τὸν τοῖχο μηχανικά, κύτταξε καὶ πάλι πρὸς τὴν πόρτα γιὰ νὰ ἰδῆ ἂν εἶχαν φύγῃ οἱ χωροφύλακες, κι' ἂν μποροῦσε νὰ συρθῆ ὣς τὴν ἄκρη τοῦ κρεββατιοῦ γιὰ νὰ πάρῃ τὶς παντοῦφλες της. Ὅπως θὰ συρόταν πρὸς τὰ ἐκεῖ, θ' ἀποκαλυπτόταν ἡ γυμνότης τοῦ σώματός της, γι' αὐτὸ ἔριξε ἕνα βλέμμα πρὸς τὴν ἔξοδο καὶ ἔτσι ἔδωσε καιρὸ στὸν Γκαρνιὲ νὰ φροντίσῃ γιὰ τὴν φυγή του.

Ὁ ἀρχισυμμορίτης, ποὺ ἐπωφελήθηκε ἀπὸ τὴν κίνησι ἐκείνη τῆς Εὐγενίας, κατέβηκε βιαστικὰ κι' ἀθόρυβα, κι' ὅταν βρέθηκε κάτω ἀπὸ τὸ κρεββάτι, στριμώχθηκε σὲ μιὰν ἄκρη του καὶ περίμενε, ἕτοιμος τὴ φορὰ αὐτή, γιὰ κάθε ἐνδεχόμενο καὶ κάθε ἄμυνα.

Ἡ κ. Μαρλιὲτ ἔσκυψε, πῆρε τὶς παντοῦφλες της χωρὶς νὰ ἰδῆ τὸν Γκαρνιὲ καί, ἐπειδὴ οἱ χωροφύλακες εἶχαν βγῆ ἀπὸ τὸ δωμάτιο, σηκώθηκε χωρὶς νὰ φροντίζῃ νὰ κρύβῃ πιὰ τὴν γυμνότητά της, ντύθηκε βιαστικὰ καὶ πῆγε νὰ παρακολουθήσῃ τὶς ἔρευνες τῶν ἀστυνομικῶν.

Ὁ Γκαρνιὲ ξεπετάχθηκε τότε κάτω ἀπὸ τὸ κρεββάτι καὶ εἶπε:

—Στὴν ντουλάπα ἔψαξαν. Ἂς πάω λοιπὸν νὰ κρυφθῶ ἐκεῖ.

Ἔτρεξε, τὴν ἄνοιξε, μπῆκε καὶ κρύφθηκε στὸ βάθος της, μὲ τὸ σκοπὸ νὰ παραμείνῃ κρυμμένος ὣς τὴ στιγμὴ ποὺ θἄφευγαν οἱ χωροφύλακες.

Δὲν εἶχε ὅμως περάσει πολλὴ ὥρα, ὅταν στὴν πόρτα τοῦ δωματίου ἀκούσθηκε ἡ φωνὴ τῆς κ. Μαρλιὲτ ποὺ συζητοῦσε μὲ τὸν Ρινὲλ ἀσφαλῶς. Σχεδὸν ἀμέσως ὁ Γκαρνιὲ ἄκουσε βήματα ποὺ πλησίαζαν καὶ τέλος κατάλαβε πὼς κάποιος ἄνοιγε τὴν ντουλάπα.

Τὴ φορὰ αὐτὴ κάθε ἐλπὶς διαφυγῆς εἶχε ἐκλείψει.

—Κατάρα! μουρμούρισε ὁ Γκαρνιέ. Ἦταν γραμμένο λοιπὸν νὰ μὴ μπορέσω νὰ φύγω μέσα ἀπὸ τὸ καταραμένο αὐτὸ σπίτι;

Η ΑΠΑΓΩΓΗ

Ἐνῷ ὁ Γκαρνιέ, κρυμμένος μέσα στὴν ντουλάπα τῆς κρεββατοκάμαρας τῆς κ. Μαρλιέτ, ποὺ ἄνοιγε τώρα, περνοῦσε δραματικὲς στιγμές, ἄλλα ἐξ ἴσου δραματικὰ γεγονότα συνέβαιναν στὸ σπίτι τοῦ εἰσαγγελέως Ριχάρδου ντὲ Βὶλ μὲ νέο θῦμα τὴν ὄμορφη καὶ πλουσιωτάτη κληρονόμο Ματθίλδη ντὲ Βίλ.

Ἡ Ματθίλδη, τὴν ἐποχὴ τοῦ θανάτου τοῦ πατέρα της, βρισκόταν στὴν Ἐλβετία ὡς ἄρρωστη, κι' ἐκεῖ γνωρίσθηκε μὲ τὸν Ζὰκ Ντενὲ καὶ συνδέθηκε μαζί του. Μιὰ μέρα οἱ δυὸ νέοι, ξεχασμένοι ὁ ἕνας στὴν ἀγκαλιὰ τοῦ ἄλλου, συνδέθηκαν στενότερα καὶ ἡ Ματθίλδη ἀρνότερα ἔφερε στὸν κόσμο ἕνα χαριτωμένο ἀγοράκι, τὸν Φραγκίσκο.

Δὲν εἶχε ὅμως τὴν νόμιμο ἡλικία ἡ Ματθίλδη καὶ ἐτέθη ὑπὸ τὴν κηδεμονία τοῦ θείου της εἰσαγγελέως Ριχάρδου ντὲ Βὶλ, ἀδελφοῦ τοῦ πατέρα της.

Γιὰ νὰ μὴν προδοθῆ ὁ κρυφός της ἔρως, κατώρθωσε νὰ παραμείνῃ ἀρκετὸ διάστημα στὴν Ἐλβετία κι' ὅταν τέλος γέννησε, παρέδωσε τὸ παιδί της στὸν Ζὰκ κι' ὕστερα ἀπὸ λίγο ξαναγύρισε κι' αὐτὴ στὸ Παρίσι.

Ἡ Ματθίλδη, ὣς τὴ στιγμὴ ἐκείνη, δὲν εἶχε ρωτήσει νὰ μάθῃ τὶς λεπτομέρειες τῆς διαθήκης τοῦ πατέρα της. Ἐξωδίκως ἤξερε μόνον ὅτι τῆς ἄφηνε εἴκοσι ἑκατομμύρια, δὲν ἤξερε ὅμως ἂν τὴν ἄφηνε γενικὴ κληρονόμο του καὶ ὑπὸ ποίους ὅρους.

Λίγες μέρες μετὰ τὸν γυρισμό της ἀπὸ τὴν Ἐλβετία γνωρίσθηκε μὲ τὸν κόμητα Βαρσὺ —τὸν Μπονὼ— ποὺ ὁ θεῖος της, τῆς τὸν προώριζε γιὰ σύζυγο.

Ἡ Ματθίλδη, νέα ἐξαιρετικῆς ὀμορφιᾶς, σπανίας μορφώσεως καὶ μεγάλης ἀγαθότητος, δὲν ἄργησε νὰ καταλάβῃ τὶς σκέψεις τοῦ θείου της. Δὲν ἔδειξε ὅμως ὅτι ἀντελήφθη τίποτε, οὔτε κι' ἐφανέρωσε τ' ἀληθινά της αἰσθήματα πρὸς ἐκεῖνον.

Ἐνόμιζε ὅτι δὲν ἀπειλεῖτο ἀπὸ τὸν κίνδυνο νὰ πάρῃ ὡς σύζυγό της τὸν κόμητα Βαρσὺ κι' ἔκαμε τὴ σκέψι πὼς μποροῦσε νὰ τὸν ἀποκρούσῃ, νὰ περιμένῃ μέχρι τῆς ἐνηλικιώσεώς της καὶ νὰ πάρῃ ὡς ἄνδρα της ἐκεῖνον ποὺ αὐτὴ ἤθελε.

Ὁ θεῖος της ὅμως στὸ μεταξὺ αὐτὸ ἐνεργοῦσε, μὲ κάθε μέσο, γιὰ νὰ οἰκειοποιηθῆ τὰ ἑκατομμύρια τῆς ἀνηψιᾶς του. Φίλος τοῦ Μπονώ, χωρὶς νὰ γνωρίζῃ ἀκόμα τὴν ἀληθινὴ ἰδιότητα τοῦ ἀρχισυμμορίτου, τοῦ ἀνεκοίνωσε τὶς σκέψεις του γύρω ἀπὸ τὴν κληρονομία τῆς ἀνηψιᾶς του.

Ὁ Μπονώ, προτίμησε τότε νὰ παίξῃ μ' ἀνοιχτὰ χαρτιά, ἀπευθύνθηκε στὸν Ριχάρδο ντὲ Βὶλ καὶ ἀμέσως συμφωνήθηκε μεταξὺ τῶν δύο ἐκείνων κακούργων, νὰ πάρῃ ὁ Μπορνὼ γυναῖκα του τὴν Ματθίλδη, νὰ πιστοποιήσῃ ὅτι ἡ νέα δὲν ἦταν παρθένος —κι' ὁ εἰσαγγελεὺς ἤξερε ὅτι ἡ ἀνηψιά του εἶχε κάμει παιδὶ μὲ τὸν Ζὰκ Ντενὲ— κι' ὁ μὲν Ριχάρδος ντὲ Βὶλ νὰ πάρῃ δεκαεννέα ἑκατομμύρια, ὁ δὲ Μπονὼ ἕνα καὶ τὴ Ματθίλδη ποὺ εἶχε σκοπὸ νὰ τὴν μεταχειριστῆ πρὸς πλουτισμὸ ἐκμεταλλευόμενος τὴν ὀμορφιά της.

★

Τὸ ἀπόγευμα ἐκείνης τῆς ἡμέρας, ὁ εἰσαγγελεὺς Ριχάρδος ντὲ Βὶλ, ἐπεσκέφθηκε τὴν ἀνηψιά του καὶ τῆς κατέστησε γνωστὸ τὸ περιεχόμενο τῆς διαθήκης, ποὺ ἡ Ματθίλδη δὲν ἐγνώριζε ὡς τότε.

Ὁ πατέρας τῆς νέας ἤξερε, ὅτι, στὴν περίπτωσι ποὺ θὰ πέθαινε προτοῦ ἐνηλικιωθῆ ἡ θυγατέρα του, τὴν κηδεμονία της θ' ἀνελάμβανε ὁ ἀδελφός του, ποὺ θὰ εἶχε ἐπὶ τῆς θυγατέρας του ὅλα τὰ δικαιώματα ἑνὸς πατέρα... Διέτασσε ἐπίσης νὰ μὴ μπορῇ νὰ παντρευθῆ ἡ Ματθίλδη χωρὶς τὴν συγκατάθεσι τοῦ θείου της καί, ἀνάμεσα σ' ἄλλα, νὰ μὴν ἔχῃ κανένα δικαίωμα ἐπάνω στὴν κληρονομία, στὴν περίπτωσι ποὺ δὲν θὰ βρισκόταν παρθένος κατὰ τοὺς γάμους της.

Ὅταν ἡ Ματθίλδη ἔμαθε τὸ περιεχόμενο τῆς διαθήκης, κατελήφθη ἀπὸ τρόμο, ποὺ μετεβλήθη σὲ τελεία ἀπόγνωσι ὅταν ὁ θεῖος της τῆς εἶπε πὼς τὴν ἐπομένη θὰ τὴν πάντρευε μὲ τὸν κόμητα Βαρσύ.

Τίποτε λιγώτερο, τίποτε περισσότερο, ἐπρόκειτο νὰ χάσῃ τὴν περιουσία της δολόκληρη καὶ μαζὶ καὶ τὸν ἀγαπημένο της Ζάν.

Ὁ θεῖος της, προσποιούμενος πὼς δὲν κατάλαβε τὴν ταραχή της, ἔφυγε τυγίζοντας σ' αὐτὴν πὼς δὲν ἔπρεπε νὰ φέρῃ καμμιὰν ἀντίρρησι ὡς πρὸς τοὺς γάμους τους καὶ ὅτι δὲν εἶχε τὸ δικαίωμα νὰ πάρῃ σύζυγόν της ἄλλον, ἀπ' ἐκεῖνον ποὺ αὐτὸς τῆς ἔδιδε. Ἀκόμα τῆς ἐτόνισε πὼς κάθε της ἄρνησις θὰ ἐσήμαινε πὼς συνδεόταν μὲ ἄλλον ἐρωτικῶς καὶ πὼς δὲν θὰ δίσταζε νὰ προβῆ σὲ ἰατρικὴ ἐξέτασι ἐπ' αὐτῆς, γιὰ νὰ βεβαιωθῆ κατὰ πόσον δὲν εἶχε κηλιδώσει τὴν οἰκογενειακή τους τιμή.

Κι' ὁ κακοῦργος ἐκεῖνος θεῖος, βέβαιος γιὰ τὴν ἐπιτυχία τοῦ σχεδίου του, ἀφοῦ ἄλλωστε ὁ Ζὰκ Ντενὲ θὰ ἐδολοφονεῖτο καὶ ἡ Ματθίλδη δὲν θὰ τὸν ἔπαιρνε ὡς σύζυγο κι' ἐκεῖνος δὲν θὰ πιστοποιοῦσε ὅτι ἡ σύζυγός του ἦταν παρθένος, ἔφυγε περιμένοντας τὸ ἀποτέλεσμα τῶν ἐνεργειῶν τοῦ Μπονώ, ποὺ δὲν δολοφόνησε μὲν τὸν Ζάκ, συνεσώρευσε ὅμως ἐναντίον του, ὅλες τὶς ἐνδείξεις ἐκείνες ποὺ θὰ τὸν ἔσερναν στὴν λαιμητόμο ὡς δολοφόνο τοῦ πατέρα του.

Μὲ γρήγορα βήματα ἡ Ματθίλδη ἀπομακρύνθηκε ἀπὸ τὸ σπίτι της χωρὶς ν' ἀντιληφθῆ ὅτι δυὸ ἄνθρωποι κρυμμένοι σὲ μιὰ γωνιὰ ἄρχισαν νὰ τὴν παρακολουθοῦν.

Ἡ Ματθίλδη, βλέποντας τὰ συμπυκνοῦν ται στὸν οὐρανὸ τῆς ζωῆς της ἀπειλητικὰ τὰ σύννεφα τῆς καταστροφῆς, ἀπεφάσισε νὰ συνεννοηθῆ μὲ τὸν Ζὰκ νὰ τὴν ἀπαγάγῃ, νὰ κάμουν τοὺς γάμους καὶ μι' αὐτὸ τὸν τρόπο νὰ μὴ χάσῃ οὔτε αὐτόν, οὔτε τὴν μεγάλη της κληρονομία.

Ἔγραψε τότε τὸ γνωστὸ γράμμα καὶ μ' ἕνα ἔμπιστο ὑπηρέτη της τὸ ἔστειλε στὸ σπίτι τοῦ Ζάκ. Μετὰ λέγοντας πὼς ἦταν λίγο ἀδιάθετη, ἀποσύρθηκε στὴν κρεββατοκάμαρά της καὶ περίμενε νὰ βρῆ ἡ τρίτη πρωϊνὴ ὥρα γιὰ νὰ κατεβῆ στὸν κῆπο καὶ νὰ περιμένῃ τὴν ἄφιξι τοῦ Ζάκ.

★

Καὶ πράγματι.

Μόλις ἔφθασε ἡ ὡρισμένη ὥρα κατέβηκε στὸν κῆπο της. Πέρασε ὅμως ἡ τρίτη πρωϊνή, ἔφθασε ἡ τετάρτη καὶ ὁ Ζὰκ δὲν εἶχε φανῆ.

—Δὲν θὰ πῆρε νωρὶς τὸ γράμμα μου, σκέφθηκε ἡ Ματθίλδη, γυρίζοντας μὲ ἀγωνία τὰ βλέμματά της πρὸς ὅλες τὶς κατευθύνσεις. Δυστυχία μου! Τί θὰ γίνω τώρα;

Τρέμοντας καὶ στὴ σκέψι ἀκόμα ὅτι ἦταν δυνατὸ νὰ γίνῃ σύζυγος τοῦ κόμητος Βαρσύ, γιὰ τὸν ὁποῖο μονάχα ἀντιπάθεια αἰσθανόταν, στάθηκε γιὰ μιὰ στιγμὴ ἀπορῶντας τί νὰ κάμῃ.

—Ναί! ψιθύρισε, ὕστερα ἀπὸ λίγο. Θὰ τρέξω στὸ σπίτι τοῦ Ζάκ, θὰ τοῦ τὰ πῶ ὅλα καὶ θὰ τοῦ προτείνω ἐκεῖνα ποὺ τοῦγραψα στὸ γράμμα μου.

Διπλώθηκε μέσα στὸ ἐλαφρὸ παλτό της, βγῆκε στὸ δρόμο καὶ μὲ γρήγορο βῆμα ἀπομακρύνθηκε ἀπὸ τὸ σπίτι τοῦ θείου της, χωρὶς ν' ἀντιληφθῆ ὅτι δυὸ ἄνθρωποι, κρυμμένοι ὣς τὴ στιγμὴ ἐκείνη σὲ μιὰ σκοτεινὴ γωνιὰ τοῦ δρόμου, ἄρχισαν νὰ τὴν παρακολουθοῦν, ψιθυρίζοντας:

—Δὲν θὰ μᾶς ξεφύγῃ τώρα...

Ἀνύποπτη ἡ Ματθίλδη ἔφθασε στὸ σπίτι τοῦ Ζάκ, βρῆκε τὴν πόρτα ἀνοιχτὴ καὶ μπῆκε μέσα. Οἱ δυὸ ἄνθρωποι ποὺ τὴν παρακολουθοῦσαν, τὴν εἶδαν νὰ μπαίνῃ, συνεννοήθηκαν γρήγορα μεταξύ τους κι' ἐνῷ ὁ ἕνας ἔστεκε νὰ φέρῃ μιὰ ἄμαξα, ὁ ἄλλος προχώρησε πρὸς τὸ σπίτι τοῦ Ζὰκ καὶ κύτταξε ἀπὸ τὸ ἄνοιγμα τῆς πόρτας.

Ἡ Ματθίλδη, ἀφοῦ ἐρεύνησε καὶ δὲν βρῆκε κανέναν μέσα στὸ σπίτι, ἀνήσυχη καὶ κατατρομαγμένη, ἔπεσε ἐπάνω σ' ἕνα κάθισμα, ὁπότε ξαφνικὰ ὁ ἄγνωστος ποὺ παραμόνευε ἔξω ἀπὸ τὴν πόρτα, μπῆκε μέσα, ἀποκαλύφθηκε χαιρετῶντας καὶ ρώτησε:

—Δὲν εἶναι ἐδῶ ὁ Ρεμώ;

Ἡ Ματθίλδη μ' ἕνα πήδημα βρέθηκε κοντά του, καὶ χωρὶς νὰ δυσπιστήσῃ πρὸς τὸν κακοφτιασμένο ἐκεῖνον ἄγνωστο, τοῦ εἶπε:

—Καλέ μου ἄνθρωπε, ποιὸς σᾶς ἔστειλε;

—Ὁ κύριος Ζάκ! ἀπήντησε ἐκεῖνος. Μοῦ εἶπε νὰ πῶ στὸν Ρεμὼ νὰ πάῃ στὴν ἔπαυλι ποὺ μετέφεραν τὸ παιδί του, γιατὶ τὸν χρειάζεται...

Τὰ μάτια τῆς Ματθίλδης ἄστραψαν ἀπὸ χαρά. Ἀπὸ τὸ νοῦ της εἶχαν περάσει ἕνα σωρὸ ὑποψίες καὶ τώρα ποὺ ἔβλεπε ὅτι οἱ ὑποψίες της ἐκεῖνες δὲν ἦσαν ἀληθινές, ἀνακουφιζόταν. Ρώτησε τὸν ἄγνωστο ποὺ ἦταν ὁ Ζὰκ κι' ἐκεῖνος προθυμοποιήθηκε νὰ τῆς ἀπαντήσῃ:

—Ἂν θέλῃ ἡ κυρία νὰ τὴν ὁδηγήσω στὸ σπίτι ποὺ πῆγαν τὸ γυιό του ποὺ κινδυνεύει, ἂς διατάξῃ.

—Ὤ, ναί, καλέ μου ἄνθρωπε, φώναξε ἀνύποπτη ἡ νέα, ἂς τρέξωμε ἐκεῖ.

Βγῆκαν ἀπὸ τὴν πόρτα τὴ στιγμὴ ποὺ ὁ ἄλλος ἄγνωστος ὡδηγοῦσε ἐκεῖ μιὰ ἄμαξα. Ἐκεῖνος ποὺ προσεφέρθηκε νὰ ὁδηγήσῃ τὴν νέα κοντὰ στὸν Ζὰκ Ντενέ, ἄνοιξε τὴν πόρτα τοῦ ἀμαξιοῦ καὶ ἡ Ματθίλδη μπῆκε βιαστική. Ἔκαμε τὸ ἴδιο κι' αὐτὸς ποὺ τὴν βοήθησε κι' ἀμέσως ὁ ἀμαξᾶς μαστίγωσε τὰ ἄλογά του ποὺ ἄρχισαν νὰ καλπάζουν πρὸς τὰ ἐμπρός...

Ξαπλωμένη ἡ Ματθίλδη στὸ βάθος τοῦ ἀμαξιοῦ καὶ βυθισμένη στὶς σκέψεις της, οὔτε τὰ εἰρωνικὰ βλέμματα τοῦ συνοδοῦ της ἀντελήφθη, οὔτε κατάλαβε ὅτι ἡ ἄμαξα εἶχε μπῆ τώρα στὶς ἀπόκεντρες συνοικίες τοῦ Παρισιοῦ, ὅπου συχνάζουν τὰ διάφορα κοινωνικὰ ἀποβράσματα τῆς μεγαλουπόλεως, στὶς συνοικίες ἐκεῖνες ποὺ κανένας φιλήσυχος ἄνθρωπος δὲν τολμᾶ νὰ κατοικήσῃ.

Ξαφνικά, ἀποσπάσθηκε ἀπὸ τὶς σκέψεις της, κύτταξε πρὸς τὰ ἔξω πρῶτα, στράφηκε πρὸς τὸν συνοδό της ἔπειτα, καὶ ρώτησε ἀπορῶντας:

—Μὰ ποῦ πηγαίνομε, λοιπόν;

—Δὲν σᾶς εἶπα; ἀπήντησε μ' ἀπάθεια ἐκεῖνος. Στὸν κ. Ζάκ. Ὅπου κι' ἂν εἶναι φθάσαμε.

Ἡ Ματθίλδη ξαναμόρφασε ἀπορῶντας, δὲν εἶπε ὅμως τίποτε. Χωρὶς νὰ ὑποπτευθῆ τὴν ἀλήθεια, χωρὶς νὰ ὑποπτευθῆ τὴν τρομερὴ παγίδα στὴν ὁποία τὴν ἔσερναν, μαζεύθηκε καὶ πάλι στὴ θέσι της καὶ παραδόθηκε στὶς σκέψεις της ἐνῷ ὁ συνοδός της μειδιῶντας εἰρωνικά, ψιθύριζε:

—Σὲ λίγο θὰ δῆς ποῦ πάμε. Καί, μὰ τὰ κέρατα τοῦ σατανᾶ, δὲν θὰ μείνῃς καθόλου εὐχαριστημένη ἀπὸ τὸ ταξίδι σου...

Ἀπονήρευτη, ἄκακη κι' ἀγαθὴ καθὼς ἦταν ἡ Ματθίλδη, οὔτε τὶς πλεκτάνες τοῦ θείου της μάντευε, οὔτε τὶς κακίες τοῦ τῶν ἀνθρώπων ἐγνώριζε. Φιλεύσπλαχνη καὶ ποιητική, δὲν νόμιζε ποῦ ἔπρεπε νὰ δυσπιστῆ, πρὸς ἐκείνους ποὺ τὴν περιτριγύριζαν, δὲν φανταζόταν πὼς ὑπῆρχαν ἄνθρωποι μὲ βρωμερὴ ψυχὴ κι' ἀρνιῶταν νὰ παραδεχθῆ πὼς πίσω ἀπὸ τὴν κοινωνία ποὺ ἔβλεπε ὑπῆρχαν καὶ ὄντα ἱκανὰ νὰ διαπράξουν τὰ μεγαλύτερα ἐγκλήματα μόνο γιὰ τὸ χρῆμα.

Η ΣΥΝΕΧΕΙΑ: Στὸ ἑπόμενο

ΗΛΙΟΣ ΤΟΥ ΚΑΛΟΚΑΙΡΙΟΥ

Δραματικὸ ἀριστουργηματάκι τῆς

ΛΥΔΙΑ ΚΑΠΕΤΣΕ

Οταν ἡ Βίλμα ἐχτύπησε στὴν πόρτα τοῦ ἐξοχικοῦ σπιτιοῦ, μιὰ γυναῖκα ἦρθε καὶ τῆς ἄνοιξε. Μιὰ γυναῖκα ροδοκόκκινη καὶ γελαστή, ἀρκετὰ νέα ἀκόμη.

—Ἐδῶ εἶναι τὸ οἰκοτροφεῖον Κλάρας; ἐρώτησε ἡ Βίλμα.

Ἡ γυναῖκα ἔκαμε μιὰ κίνησι καταφατική μὲ τὸ κεφάλι. Ἐμπῆκαν σ' ἕνα δωμάτιο πολὺ συμμαζεμένο, μὲ γαλάζια ταπετσαρία σὰν ἕνα κομμάτι οὐρανοῦ.

—Τί ἐπιθυμεῖτε, παρακαλῶ; ἐρώτησε μὲ γλυκειὰ φωνὴ ἡ γυναῖκα.

—Ἤθελα νὰ μιλήσω μὲ τὸν κύριο Σάντρο Ζάνκι, ἀπήντησε μὲ κάποιαν ἀστάθεια ἡ Βίλμα.

—Αὐτὴ τὴν ὥρα ἀπουσιάζει. Ἂν θέλετε νὰ τὸν περιμένετε...

Ἡ Βίλμα ἐδέχθηκε πολὺ εὐχαρίστως νὰ τὸν περιμένη. Τὸ γαλάζιο χρῶμα μὲ τὸ ὁποῖο ἦταν πλημμυρισμένο τὸ δωμάτιο, ἡ γαλήνη ποὺ ἦταν ἁπλωμένη στὸν ἀνθισμένο κῆπο, τῆς ἔκαναν μιὰ πολὺ εὐχάριστη ἐντύπωσι.

—Ἂν δὲν σᾶς ἐνοχλῶ, θὰ τὸν περιμένω λίγο, εἶπε.

—Πολὺ εὐχαρίστως· Ἀλλὰ δὲν μπορῶ νὰ σᾶς κρατήσω συντροφιά· δικαιολογήθηκε ἡ γυναῖκα. Πρέπει νὰ δώσω τοῦ μικροῦ νὰ φάη καὶ τὸ μεσημέρι ποὺ θάρθοῦν οἱ νοικοκυραῖοι, πρέπει νὰ βροῦν τὸ φαγητό τους ἕτοιμο.

—Μπορῶ νὰ ἰδῶ τὸ μικρό; παρακάλεσε ἡ Βίλμα. Θάναι ὄμορφο ἂν σᾶς μοιάζη.

Τὸ μικρὸ ἦταν πραγματικὰ πολὺ ὄμορφο. Στὸ μέτωπο, ποὺ ἐζάρωσε ὅταν εἶδε τὴν ἐπισκέπτρια, εἶχε μιὰ τούφα κατάξανθα μαλλιὰ καὶ τὰ μάτια του, πολὺ ζωηρά, λαμποκοποῦσαν.

— Ἀφῆστε νὰ τὸ ταΐσω ἐγώ, ἐτόλμησε νὰ πῆ ἡ Βίλμα. Ὡστόσο, ἐσεῖς κάνετε τὴ δουλειά σας στὴν κουζίνα.

Πολὺ ἀργότερα, ὅταν θυμήθηκε τὰ ὅσα εἶχε πῆ σ' αὐτὸ τὸ σπίτι ὅπου ἐμπῆκε γιὰ πρώτη φορά, ἡ Βίλμα ἀπόρησε γιὰ τὴν παράξενη αὐτὴν οἰκειότητα. Ἐκείνη ὅμως τὴ στιγμὴ ὅλα τῆς ἐφαίνονταν ὡραῖα καὶ φυσικά. Γιατὶ ἐνόμιζε πὼς τῶχε ξαναϊδῆ ἐκεῖνο τὸ παιδὶ καὶ τ' ἀγαποῦσε ἀπὸ καιρό.

Τοῦ ἔδινε, λοιπόν, τὸ φαγητό του, μὲ τὴ φροντίδα μιᾶς μητέρας, ὅταν ἐμπῆκε ὁ Σάντρο.

Ἐμπῆκε ἀπ' εὐθείας ἀπὸ τὸν κῆπο στὸ δωμάτιο ὅπου βρισκόταν ἡ Βίλμα, ἐνῷ ἡ γυναῖκα ἦταν ἀκόμη στὴν κουζίνα.

Ἐταμάτησε μπροστά της κατάχλωμος. Ἔπειτα, μὲ βαρειὰ φωνή, σὰν θυμωμένη, ἐρώτησε:

—Τί θέλετε;

Κι' ἐκάρφωσε τὰ μάτια του στὸ χέρι τῆς νέας ποὺ ἐξακολουθοῦσε νὰ ταΐζη τὸ παιδί.

Στὴν ἔκφρασί του δὲν φαινόταν ἀπορία, παρὰ μονάχα μιὰ ἀδιαφορία ἀμείλικτη. Κανεὶς δὲν θὰ μποροῦσε νὰ διακρίνη στὸ πρόσωπό του τὴν παραμικρὴ προσπάθεια γιὰ νὰ κρύψη τὰ συναισθήματά του· Ἀλλὰ ἡ Βίλμα ἔμεινε κατάπληκτη, ἀντικρύζοντας τὸ ὁρμητικὸ ἐκεῖνο πρόσωπο, ποὺ τῶχε γνωρίσει τόσο διαφορετικό.

Σηκώθηκε, ἂν καὶ μετὰ βίας μποροῦσε νὰ κρατηθῆ στὰ πόδια της ἀπ' τὴ συγκίνησι.

—Ἤθελα νὰ σᾶς δῶ, ἐμουρμούρισε. Ἦρθα ἀπὸ τόσο μακρυὰ μόνο καὶ μόνο γιὰ νὰ σᾶς δῶ.

Δὲν ἔπρεπε νὰ τὸ πῆ αὐτό. Τὸ κατάλαβε μόλις ἐπρόφερε τὰ πρῶτα λόγια, ὅταν εἶδε τὰ μάτια του καρφωμένα στὰ δικά της, χωρὶς ἔκφρασι.

—Σᾶς εὐχαριστῶ πολύ, εἶπε μονάχα ὁ Σάντρο.

Καὶ τὸ δωμάτιο βυθίστηκε πάλι στὴ σιγή.

Ὁ μικρὸς ἐγέλασε, ποιός ξέρει γιατί, μ' ἕνα γέλιο σχεδὸν θλακῶδες. Καὶ ἡ Βίλμα ἐμιθύρισε πάλι σχεδὸν ἀσυναίσθητα:

—Ἤρθα ἀπὸ τόσο μακρυά...

Ἐν τῷ μεταξὺ ἦρθε ἡ γυναῖκα μὲ τὸ ροδοκόκκινο πρόσωπο.

—Σάντρο!, ἐφώναξε. Ἡ δεσποινὶς σὲ ζητοῦσε.

Καμμιὰ ἔκφρασις περιέργειας στὰ λόγια της· Ἀπὸ τὰ νεανικά της χείλη ἔσταζε τὸ αἴσθημα τῆς κυριαρχίας.

—Σᾶς ζητοῦσα, πράγματι, ἔκαμε ἡ Βίλμα. Μοῦ ἔδωσαν τὴν διεύθυνσί σας στὸ Ραπάλο, τὸ περασμένο καλοκαῖρι. Ὁρίστε...

Ἔβγαλε ἀπὸ τὸ τσαντάκι της ἕνα ἐπισκεπτήριο καὶ ἄρχισε νὰ τὸ στριφογυρίζη στὰ χέρια της.

Ὁ Σάντρο, μόλις τὸ εἶδε, ἄπλωσε τὸ χέρι γιὰ νὰ τὸ πάρη κι' ἄρχισε νὰ λέη μὲ κόπο, σὰν νὰ δυσκολευόταν νὰ βρῆ τὰ λόγια ποὺ ἤθελε:

—Βέβαια... Σᾶς ἔδωσαν τὴν διεύθυνσι τοῦ οἰκοτροφείου μου στὸ Ραπάλο· Σᾶς εὐχαριστῶ γιὰ τὴν προτίμησι, δεσποινίς, ἀλλὰ λυποῦμαι ποὺ εἶνε ὅλα τὰ δωμάτια πιασμένα αὐτὴ τὴ στιγμή. Δὲν εἶν' ἀλήθεια Κλάρα; Μὲ συγχωρεῖτε, ξέχασα νὰ σᾶς παρουσιάσω τὴ γυναῖκα μου.

Τὸ ἐπισκεπτήριο ἔτρεμε σὰν κάτι ζωντανὸ στὰ χέρια τῆς Βίλμας. Καὶ τὰ μάτια τοῦ Σάντρο ἐφαίνονταν σὰν νὰ ζητοῦσαν οἶκτο·

—Γιὰ δῆτε ἐδῶ, ἔλεγε μὲ κόπο. Σᾶς ἀρέσει αὐτὸ τὸ πονηρὸ μουτράκι; Εἶναι τὸ μικράκι μας· Σᾶς ἀρέσει;

—Ὅταν εἴσαστε στὸ Ραπάλο τὸ εἴχατε τὸ παιδί; ἐρώτησε ἡ Βίλμα.

—Βέβαια, εἶπε ἡ γυναῖκα. Ὁ μικρὸς ἤτανε τότε τριῶν μηνῶν.

—Ναί· Εἶχε ἀρρωστήσει τότε καὶ ὁ γιατρὸς μοῦ εἶπε νὰ τὸ πάω στὴ Ριβιέρα.

Τότε ἡ Βίλμα θυμήθηκε ὅλα τὰ ὄνειρά της· ὅλες τὶς ἐλπίδες ποὺ τὴν εἶχαν φέρει ἀπὸ τόσο μακρυὰ ὡς ἐκεῖ. Ὁ φλογερὸς ἥλιος τοῦ Ραπάλο ποὺ εἶχε φωτίσει ὅλα τὰ ἰδανικά της, τὴν ἐκεραυνοβόλησε τώρα.

—Διαβᾶστε, εἶπε δίνοντας τὸ ἐπισκεπτήριο ποὺ κρατοῦσε, μὲ μιὰ κίνησι σχεδὸν προκλητική.

Ὁ Σάντρο τὸ ἄρπαξε κι' ἐδιάβασε δυνατά.

—Οἰκοτροφεῖον Κλάρας, ὁδὸς Μπόργκο...». Ναί, βέβαια, ἐπρόσθεσε μετά. Ἡ διεύθυνσις εἶναι ἀκριβής.

Ἡ Βίλμα ἐγέλασε νευρικά. Καὶ ἔνοιωσε ἕναν ἀπέραντον οἶκτο γιὰ τὴν ἐρωτευμένη ἐκείνη γυναῖκα, γι' αὐτὸ τὸ παιδί.

Ξαναπῆρε τὸ ἐπισκεπτήριο, ψιθυρίζοντας:

—Τί κρίμα, ποὺ εἶνε ὅλα τὰ δωμάτια πιασμένα!...

Μετὰ ἐβγῆκε στὸν κῆπο, μὲ βῆμα ἀργό, χωρὶς νὰ στραφῆ.

Ἄκουσε πίσω της τὸν Σάντρο νὰ ψιθυρίζη στὴν γυναῖκα του κάποιο ἀστεῖο σὰν γιὰ νὰ τὴν πείση πὼς αὐτὴ ἡ νέα ποὺ ἦρθε νὰ τοὺς ἐπισκεφθῆ δὲν ἦταν καὶ τόσο στὰ καλά της.

Ὅταν ἔφθασε στὸ βάθος τοῦ δρόμου, ξαναδιάβασε γιὰ τελευταία φορὰ τὰ λόγια ποὺ εἶχε γράψει ὁ Σάντρο τὸ περασμένο καλοκαῖρι στὸ ἐπισκεπτήριο. Καὶ τὰ λόγια αὐτὰ δὲν ἔλεγαν: «Οἰκοτροφεῖον Κλάρας, ὁδὸς Μπόργκο», ἀλλά: «Σὲ λατρεύω. Γιὰ πάντα, Σάντρο».

Ἐπὶ τόσους μῆνες αὐτὰ τὰ λόγια ἦταν ὅλη ἡ ζωή της. Καὶ τώρα ἔπρεπε νὰ τὰ ξεχάση. Γιὰ πάντα!

Ἔσχισε τὸ ἐπισκεπτήριο σὲ μικρὰ κομματάκια καὶ τὰ σκόρπισε μακρυά.

Ἀλλὰ δὲν ἔνοιωσε τὴν παραμικρὴ μνησικακία ἐναντίον του. Μονάχα σκέφθηκε: «Ὁ Σάντρο πέθανε». Σὰν νὰ τὸν εἶχε ἐξατμίσει ὁ ἐκτυφλωτικὸς ἥλιος τοῦ καλοκαιριοῦ.

ΛΥΔΙΑ ΚΑΠΕΤΣΕ

Η ΣΕΛΙΣ ΤΟΥ ΠΑΝΤΟΓΝΩΣΤΟΥ

ΑΠΟ ΠΟΤΕ ΧΡΟΝΟΛΟΓΟΥΝΤΑΙ ΤΑ ΠΡΩΤΑ ΜΟΛΥΒΙΑ;

Τὰ πρῶτα μολύβια ἐμφανίσθηκαν τὸ 1564. Τὴν ἐποχὴ ἐκείνη ἀνεκαλύφθη, στὴν περιοχὴ Κιούμπερλαντ τῆς Ἀγγλίας, στρῶμα γραφίτου, ἀπὸ τὸν ὁποῖον οἱ Ἄγγλοι κατεσκεύασαν τὰ πρῶτα μολύβια. Ἐπὶ δυὸ αἰῶνες τὸ ἀποκλειστικὸ μονοπώλιο τῆς βιομηχανίας αὐτῆς τὸ εἶχε ἡ Ἀγγλία. Τὸ 1847 ὅμως ἕνας Γάλλος μηχανικός, ὁ Ἀλιμπέρ, ἀνεκάλυψε μεγάλες ποσότητες γραφίτου στὴν ἐπαρχία τῆς Ἰρκούτσκης τῆς Ρωσσίας, ὁπότε καὶ ἔπαυσε ἡ μονοπωλιακὴ βιομηχανοποίησις μολυβιῶν ἀπὸ τὴν Ἀγγλία.

●

Η ΝΥΧΤΕΡΙΔΑ ΕΙΝΑΙ ΕΠΙΒΛΑΒΕΣ ΖΩΟΝ;

Κάθε ἄλλο, διότι ἡ νυχτερίδα προσφέρει πολύτιμες ὑπηρεσίες στὴν γεωργία, ἴσες πρὸς τὶς ὑπηρεσίες τῶν πουλιῶν ἐκείνων ποὺ προστατεύουν τὰ ὀπωροφόρα δένδρα μας, ὅπως τὸ χελιδόνι. Ἐπὶ πλέον ἡ νυχτερίδα εἶναι μεγάλος καταστροφεὺς τῶν κουνουπιῶν καὶ ἄλλων ἐπιβλαβῶν γιὰ τὸν ἄνθρωπο, ἐντόμων.

●

ΠΟΙΑ ΕΙΝΑΙ Η ΑΡΧΑΙΟΤΕΡΑ ΡΟΔΙΑ ΠΟΥ ΥΦΙΣΤΑΤΑΙ ΑΚΟΜΗ;

Ἡ ροδιὰ εἶναι ἕνα δένδρο ποὺ ἀναπτύσσεται πολὺ ἀργά, ἀλλ' ἀντιθέτως εἶναι μακροβιώτατο. Κατὰ τὴν μυθολογία, τὰ πρῶτα ρόδια ἀνεφάνησαν στὸ αἷμα τοῦ Ἀδώνιδος καὶ κατ' ἄλλους στῆς Ἀφροδίτης, ἡ πραγματικότης ὅμως εἶναι ὅτι ἡ γέννησις τῆς ροδιᾶς ἀνάγεται σὲ πολὺ μακρυνὴν ἐποχή.

Μιὰ ἀπὸ τὶς ἀρχαιότερες, ἂν ὄχι ἡ ἀρχαιότερη, εἶναι ἡ ροδιὰ ποὺ βρίσκεται στὸν κῆπο τοῦ Καθεδρικοῦ ναοῦ τοῦ Χίλντεσταϊν. Ἡ ὕπαρξίς της χρονολογεῖται ἀπὸ τὸ 818 περίπου, ἐφυτεύθηκε ἀπὸ τὸν Λουδοβίκο Ντεμποναίρ καὶ ὑφίσταται ἀκόμη, ἐξακολουθῶντας νὰ ἀνθῆ κανονικώτατα.

●

ΑΠΟ ΠΟΙΟ ΟΣΤΡΑΚΟΔΕΡΜΟ ΠΑΡΑΓΕΤΑΙ ΤΟ ΜΑΡΓΑΡΙΤΑΡΙ;

Τὸ μαργαριτάρι, τὸ ὑπέροχο αὐτὸ κόσμημα τῶν γυναικῶν, παράγεται ἀπὸ πολλὰ μαλάκια καὶ ὀστρακόδερμα, ὅπως π. χ. τὰ στρείδια, τὶς πίνες κ.λ.π., ποὺ τὸ ἐσωτερικό τοῦ ὀστράκου τους εἶναι στρωμένο μὲ τὴν γνωστὴ ὑπόκυανο, ἰόχρουν ἢ λευκὴ ἐκείνη οὐσία ποὺ λέγεται μάργαρον. Ἀκόμα παράγεται καὶ ἀπὸ τὰ μύδια μερικῶν ποταμῶν τῆς Ἀγγλίας, τῆς Γαλλίας, τῆς Σαξωνίας καὶ τῆς Ὁλλανδίας. Τὸ κατ' ἐξοχὴν ὅμως μαλάκιο ποὺ παράγει τὸ μαργαριτάρι εἶναι ἡ μελαγρὶς ἢ μαργαριτοφόρος. Τὸ μαργαριτάρι εἶναι κολλημένο στὸ ὄστρακο τοῦ στρειδιοῦ αὐτοῦ ἢ βρίσκεται ἐλεύθερο μόνο στὴ σάρκα του. Ὁ πυρήνας τοῦ μαργαριταριοῦ εἶναι πάντοτε ἕνα μικρὸ σκληρὸ σῶμα, εἴτε ὡάριον ἄγονον, εἴτε κόκκος ἄμμου. Γύρω ἀπὸ τὸν πυρῆνα μαζεύεται σιγὰ-σιγὰ ἡ μαργαρώδης ὕλη, σὲ στρώματα λεπτὰ καὶ συγκεντρωτικὰ καὶ σχηματίζει τὸ μαργαριτάρι.

●

ΠΩΣ ΚΑΛΛΙΕΡΓΕΙΤΑΙ Η ΟΡΤΕΝΤΣΙΑ;

Ἡ ὀρτέντσια ἔχει πατρίδα τὰ ὑγρὰ καὶ δροσερὰ μέρη τῆς Κίνας καὶ τῆς Ἰαπωνίας. Τὰ ἄνθη της ἀναπτύσσονται ἀπὸ τοῦ Ἰουνίου καὶ διατηροῦνται ἐπάνω στὸ φυτὸ μέχρι τοῦ Νοεμβρίου.

Γιὰ νὰ καλλιεργηθῆ καὶ ν' ἀνθίση καλὰ στὴν Ἑλλάδα ἡ ὀρτέντσια, πρέπει: 1) Νὰ εἶναι διαρκῶς στὴ σκιὰ καὶ σὲ δροσερὸ τόπο, χωρὶς ὅμως νὰ στερῆται καθαροῦ ἀέρος. 2) Νὰ φυτεύεται σὲ ἔδαφος πάντοτε ἐλαφρότατο καὶ στὴν περίπτωσι αὐτὴν πρέπει νὰ προτιμᾶται τὸ λεπτὸ καστανόχωμα, ἀναμεμιγμένο μ' ἕνα πέμπτον καλοπλυμένης ἄμμου τοῦ Φαλήρου ἢ ἄλλης λεπτῆς ἄμμου. 3) Δὲν πρέπει νὰ ξηραίνεται οὔτε γιὰ μιὰ στιγμή, ἂν εἶναι δυνατόν, τὸ χῶμα ποὺ εἶναι κοντὰ στὶς ρίζες της καὶ γι' αὐτὸ πρέπει νὰ ποτίζεται συχνότατα. Ὠφέλιμον ἐπίσης εἶναι, κατὰ τὸ θέρος μάλιστα, νὰ βρέχωνται κάθε μέρα, οἱ ὀρτέντσιες μὲ ψυχρὸ νερὸ σὲ ὧρες καύσωνος, μὲ ραντιστικὴ μηχανή. 4) Κάθε χρόνο, ἀρχὲς Ἰανουαρίου, πρέπει νὰ κλαδεύεται βαθύτατα, ἂν θέλη ὁ καλλιεργητής της νὰ ἰδῆ μεγάλη, πλουσία καὶ πυκνὴ ἄνθισι. Ἂν τὰ φυτὰ καλλιεργοῦνται μέσα σὲ δοχεῖο, πρέπει κάθε χρόνο νὰ μεταφυτεύωνται, γιὰ νὰ ἀλλάξη ἡ γύρω ἀπὸ τὶς ρίζες τους γῆ.

●

ΠΩΣ ΠΡΟΦΥΛΑΣΣΟΝΤΑΙ ΤΑ ΓΟΥΝΑΡΙΚΑ;

Τρόποι προφυλάξεως καὶ διατηρήσεως τῶν γουναρικῶν ὑπάρχουν, βέβαια, πολλοί, ἁπλούστερος ὅμως καὶ ἀποτελεσματικώτερος εἶναι ὁ ἑξῆς:

Ἡ ὠοτοκία τοῦ σκώρου διαρκεῖ ἀπὸ τὶς 25 Μαΐου ὡς τὶς 25 Σεπτεμβρίου, διάστημα κατὰ τὸ ὁποῖον πρέπει νὰ προφυλαχθοῦν τὰ γουναρικά, τὰ σάλια καὶ γενικὰ τὰ μάλλινα ὑφάσματα. Τὴν ἐποχὴ λοιπὸν αὐτή, πρέπει ὅλα αὐτὰ νὰ περιτυλίγωνται προσεκτικὰ μέσα σὲ λινὰ ὑφάσματα βρεμμένα μὲ στάχτη (ἀλισσίβα) καὶ νὰ ράβωνται σὲ δέμα. Ὅταν περάση ἡ ἐποχὴ τῆς ὠοτοκίας, ἤτοι περὶ τὰ τέλη τοῦ Σεπτεμβρίου, μπορεῖ νὰ βγοῦν ἀπὸ τὸ δέμα καὶ νὰ τιναχτοῦν καλὰ χωρὶς νὰ διατρέχουν πιὰ κανέναν κίνδυνο.

●

ΤΙ ΕΙΝΑΙ Ο ΠΕΤΡΟΜΥΖΩΝ;

Ἕνα ἀπὸ τὰ πιὸ περίεργα ψάρια τῆς θάλασσας εἶναι ὁ πετρομύζων. Οἱ ἰχθυολόγοι τὸ θεωροῦν ἕνα ἀπὸ τὰ ἀρχαιότερα, ἀπὸ τὰ πρῶτα ψάρια τῆς θάλασσας καὶ τῶν ποταμῶν, διότι ὑπάρχει καὶ ὁ πετρομύζων τῶν ποταμῶν. Τὸ ψάρι αὐτὸ πῆρε τὴν ὀνομασία του ἀπὸ τὴν συνήθεια ποὺ ἔχει νὰ κολλᾶ μὲ τὸ στόμα του ἐπάνω στοὺς βράχους καὶ στὶς πέτρες τοῦ βυθοῦ. Κολυμπᾶ δὲ μὲ τόση δύναμι, ποὺ πολλὲς φορὲς σηκώνει πέτρα δυὸ φορὲς μεγαλύτερη ἀπὸ τὸν ὄγκο του.

Ἀπὸ τὸ ψάρι αὐτὸ παράγεται ἕνα ἐξαίρετο ἰχθυέλαιο.

Μὲ λίγα λόγια

- Μιὰ μυῖγα χτυπᾶ τὰ φτερά της 330 φορὲς τὸ δευτερόλεπτο.
- Ἕνας Ἀμερικανὸς τρώει, κατὰ μέσον ὅρον, 271 αὐγὰ τὸ χρόνο.
- Ἡ ἐτησία παραγωγὴ μήλων στὴ Γαλλία ἀνέρχεται σὲ 150 ἑκατομμύρια χιλιόγραμμα.
- Μερικὲς κότες μπορεῖ νὰ γεννήσουν μέχρι 240 αὐγὰ τὸν χρόνο.
- Τὸ βαθύτερο πετρελαιοπηγάδο τοῦ κόσμου βρίσκεται στὸ Τέξας τῶν Ἡν. Πολιτειῶν. Τὸ βάθος του φθάνει τὰ 4.000 μέτρα.
- Ὁ ἥλιος εἶναι 1.300.000 φορὲς μεγαλύτερος ἀπὸ τὴ Γῆ.
- Μιὰ μουρούνα γεννᾶ ἀπὸ 9 ἕως 25 ἑκατομμύρια αὐγὰ τὸ χρόνο.
- Ἕνας ἡλικιωμένος ἄνθρωπος καταναλίσκει 18.864 λίτρες ἀέρος τὸ 24ωρο.
- Οἱ ἀκτῖνες τοῦ ραδίου διαπερνοῦν μολύβδινη πλάκα πάχους δέκα ἑκατοστομέτρων.
- Σ' ὁλόκληρο τὸν κόσμο ὑπάρχουν 3.000 εἴδη μαστοφόρων.

Αὐτοτελὴς νουβέλλα ἀπὸ τὰ ἀρισ-ουργήματα τῆς γαλλικῆς φιλολογίας

Ἡ κόρη ἑνὸς τρελλοῦ ζευγαριοῦ

Ἡ Ἔβελυν ντὲ Κερλὲν ἔρριξε ἕνα βλέμμα γύρω της, γιὰ νὰ βεβαιωθῇ γιὰ τὴν τάξι καὶ τὴν καθαριότητα τοῦ δωματίου της, καὶ τὰ μάτια της σταμάτησαν ἐπάνω σὲ μιὰ μεγάλη φωτογραφία, μπροστὰ στὴν ὁποία μαραινόταν ἕνα μικρὸ μπουκέτο βιολέττες μέσα σ' ἕνα κρυστάλλινο βάζο.

Ἦταν τὸ πορτραῖτο μιᾶς γυναίκας μὲ ἁδρὰ χαρακτηριστικά, τῆς ὁποίας τὸ παχουλὸ πρόσωπο φωτιζόταν ἀπὸ ἕνα χαριτωμένο χαμόγελο.

—Μαμά, μουρμούρισε ἡ Ἔβελυν.

Καὶ τὸ βλέμμα της ἔπεσε ἀσυναίσθητα ἐπάνω στὶς ἄλλες δυὸ φωτογραφίες ποὺ κρέμονταν στὸν τοῖχο.

Ἡ μία παρίστανε μιὰ ὡραία νεαρὴ γυναῖκα, μὲ γυμνοὺς τοὺς χιονάτους της ὤμους. Τὰ μεγάλα φωτεινὰ μάτια της, τὰ λακκάκια στὰ μάγουλά της, καὶ τὸ χρυσαφένιο σύννεφο τῶν μαλλιῶν της εἶχαν κάτι τὸ παιδιάστικο. Κάτω ἀπὸ τὴν ὑπογραφὴ τοῦ ζωγράφου εἶχαν προστεθῆ ἀπὸ κάποιο ἄγνωστο χέρι δυὸ λέξεις : «Ἡ ὡραία Λιλέττα».

Δίπλα σ' αὐτὴ τὴ φωτογραφία ὑπῆρχε τὸ πορτραῖτο ἑνὸς ἀνδρὸς μὲ στολὴ ἀεροπόρου. Κι' ἐδῶ ἐπίσης μιὰ ἐπιγραφή : «Λοχαγὸς ντὲ Γκερλέν».

«Ἡραία Λιλέττα» ! Ποιὸς θυμᾶται ἀκόμα αὐτὸ τὸ ὄνομα ; Ἡ ὡραία Λιλέττα, τὴν ὁποία εἶχε χειροκροτήσει ὅλο τὸ Παρίσι πρὶν ἀπὸ τὸν μεγάλο πόλεμο. Ὁ ὡραῖος Γκερλὲν ποὺ τὴν εἶχε ἀπαγάγει ἀπὸ τὸ θέατρο καὶ τὴν εἶχε παντρευθῆ, παρὰ τὴν ἀντίδρασι τῆς οἰκογενείας του, μιᾶς οἰκογενείας μὲ αὐστηρὲς ἀρχὲς καὶ παραδόσεις ποὺ τὸν θεωροῦσε «θεότρελλο».

Ὁ πόλεμος εἶχε κάνει αὐτὸν τὸν «θεότρελλο» ἕναν γενναῖο ἀεροπόρο μὲ ἀναρίθμητους θριάμβους. Ἕναν ἥρωα... Εἶδε μερικὲς ἡμέρες δόξας κι' ὕστερα ἦρθε ὁ θάνατος. Καὶ ὁ Ἔβελυν ἦταν κόρη αὐτοῦ τοῦ τρελλοῦ ζευγαριοῦ...

Δὲν θυμῶταν πολὺ καλὰ τὸν πατέρα της, λάτρευε ὅμως τὴ μητέρα της, ποὺ εἶχε πεθάνει πρὶν ἕξη μῆνες.

Δὲν ἦταν εὔκολη ἡ ζωή τους. Ἡ «ὡραία Λιλέττα», ὅταν ἔμεινε χήρα, δὲν μπόρεσε νὰ ξαναρχίση τὴν καλλιτεχνική της καρριέρα, γιατὶ ἐν τῷ μεταξὺ εἶχε παχύνει, εἶχε γεράσει καὶ μόνο τὸ γλυκό της χαμόγελο θύμιζε τὸ χαριτωμένο πλάσμα ποὺ εἶχαν ἄλλοτε θαυμάσει οἱ Παριζιάνοι στὴ σκηνή. Ἀναγκάστηκαν ν' ἀρκεσθοῦν σὲ μιὰ μικρὴ σύνταξι ποὺ τοὺς εἶχε δώσει τὸ Κράτος ἀπὸ εὐγνωμοσύνη πρὸς τὸν ἡρωϊκὸ ἀεροπόρο, ἡ ὁποία ὅμως μόλις ἐκάλυπτε τὶς πιὸ στοιχειώδεις ἀνάγκες τους.

Ὁπωσδήποτε κατάφερναν νὰ τὰ βγάζουν πέρα καὶ δὲν τοὺς χώρισε, παρὰ μόνον ὁ θάνατος.

Καὶ τώρα, ποὺ μαζὶ μ' αὐτὴ τὴν τρυφερὴ καὶ στοργικὴ μαμά, εἶχαν φύγει καὶ τὰ μέσα συντηρήσεως, τὸ πρόβλημα τῆς ζωῆς παρουσιαζόταν στὴν Ἔβελυν πιὸ δύσκολο ἀπὸ κάθε ἄλλη φορά.

Ἐπὶ ἕξη μῆνες ἡ νέα εἶχε κάμει πολλὲς ἀπόπειρες γιὰ νὰ βρῇ δουλειά, ὅλες ὅμως εἶχαν ἀποτύχει. Καὶ σήμερα ἔκανε μιὰ καινούργια προσπάθεια, μὲ περισσότερες ἐλπίδες αὐτὴ τὴ φορά.

Σὲ μιὰ ὥρα θὰ ἔφευγε. Στὴν σκάλα τὴν περίμεναν δυὸ μεγάλες βαλίτσες καὶ ὅλα μέσα στὸ δωμάτιο ἦταν ἐν τάξει. Ἡ φίλη στὴν ὁποία ἡ Ἔβελυν εἶβε ὑπενοικιάσει τὸ διαμέρισμά της ἐπιπλωμένο, ἦταν ὥρα νάρθῃ. Καὶ πραγματικῶς, ὕστερα ἀπὸ λίγη ὥρα, ἐνῷ ἡ νέα μάζευε τὶς μαραμένες βιολέττες ἀπὸ τὸ βάζο, ἀκούστηκε τὸ κουδοῦνι τῆς εἰσόδου.

—Καλὴ μέρα, Κριστιάν, εἶπε ἡ Ἔβελυν καθὼς ἄνοιγε. Σὲ περίμενα γιὰ νὰ σοῦ παραδώσω τὰ κλειδιά. Ἔβγαλα μάλιστα καὶ τὶς βαλίτσες μου ἔξω.

—Ναί, τὶς εἶδα, ἀπήντησε χαμογελῶντας ἡ ἐπιστέπτρια. Ἀλλὰ γιατὶ παίρνεις τόσα πράγματα μαζί σου, ἀγαπητή μου ;

—Μὰ ἤθελα νὰ σοῦ ἀφήσω τελείως ἄδεια τὰ συρτάρια τῆς ντουλάπας. Ἔπειτα ἔχω καὶ τὰ ροῦχα τῆς μητέρας μου, ποὺ θέλω ὁπωσδήποτε νὰ τὰ ἔχω μαζί μου. Ἐλπίζω πὼς θὰ σοῦ ἀρέση τὸ σαλόνι μου.

—Μ' ἀρέσει πολύ, ἀπήντησε ἡ Κριστιάν. Καὶ τὸ σπουδαιότερο γιὰ μένα εἶναι πὼς εἶναι πολὺ κοντὰ στὸ γραφεῖο τοῦ κ. Μασσόν.

Ἡ Κριστιὰν Ντεπρὲ ἦταν δικηγορίνα καὶ εἶχε προσληφθῆ ὡς βοηθὸς στὸ γραφεῖο ἑνὸς μεγάλου Παρισινοῦ δικηγόρου.

—Τὸ μόνο ποὺ μὲ δυσαρεστεῖ, πρόσθεσε, εἶναι ὅτι δὲν φαντάζομαι νὰ μοῦ τὸ ἀφήσης γιὰ πολὺν καιρό. Πάντως ἔχε ὑπ' ὄψι σου πὼς εἶναι στὴ διάθεσί σου ὅποτε τὸ θελήσης.

—Σὰν νὰ λέμε, εἶπε χαμογελῶντας ἡ Ἔβελυν, δὲν θεωρεῖς πιθανὴ τὴν ἐπιτυχία τοῦ σχεδίου μου...

—Μά... νὰ σοῦ πῶ τὴν ἀλήθεια... μοῦ φαίνεται προβληματική, ὕστερα ἀπὸ τοὺς ὅρους ποὺ ἔθεσες.

—Ξεχνᾶς, τὴν βοήθεια τῆς δεσποινίδος Ἀμαλίας, Κριστιάν ;

—Ἡ βοήθεια τῆς δίδος Ἀμαλίας Ρομπὲν δὲν μοῦ φαίνεται πολὺ ἀποτελεσματική, χρυσῆ μου Ἔβελυν. Ὁπωσδήποτε ὅμως σοῦ εὔχομαι νὰ ἐπιτύχης καὶ νὰ βρῆς κάποια ἡσυχία, γιατὶ ἕως τώρα δὲν ἤσουν τυχερή.

—Ἄ ! Ὅσο γι' αὐτό ! Ἤμουν κάτι παραπάνω ἀπὸ ἄτυχη, ἀγαπημένη μου Κριστιάν. Πέντε θέσεις σ' ἕξη μῆνες ! Ὅταν ὑπάρχῃ κανένας κύριος στὸ σπίτι ποὺ ἐργάζομαι, χαλάει ἀμέσως ἡ δουλειά μου. Ἀρχίζει τὸ κόρτε, τὸν βάζω στὴ θέσι του, θυμώνει, καὶ μὲ πετάει ἔξω. Ἢ καὶ ἂν δὲν συμβαίνῃ τίποτε στὴν πραγματικότητα ἀρχίζουν οἱ ὑποψίες τῆς κυρίας. Πάντως τὸ ἀποτέλεσμα εἶναι τὸ ἴδιο. Διώξιμο !

Ἡ Ἔβελυν μιλοῦσε μὲ τόση ἀγανάκτησι, ὥστε ἡ Κριστιὰν ἄρχισε νὰ γελᾷ. Ἔρριξε ἕνα βλέμμα στὶς ξανθὲς μπούκλες ποὺ στεφάνωναν τὸ μέτωπο τῆς φίλης της καὶ εἶπε :

—Μ' αὐτὸ τὸ χρυσαφένιο σύννεφο στὸ κεφάλι εἶναι δύσκολο νὰ περάσῃ κανεὶς ἀπαρατήρητος...

—Αὐτὴ τὴ φορὰ ὅμως εἶμαι ἥσυχη γι' αὐτὸ τὸ ζήτημα. Δὲν θὰ ἔχω ἐνοχλήσεις.

—Τί κρῖμα ὅμως !.. μουρμούρισε ἡ νεαρὴ δικηγόρος...

Στὸν γέρικο καὶ ὑπερήφανο πύργο τοῦ Μονπιέρ

ΝΟΕΜΒΡΙΟΣ. Ὁ οὐρανὸς γκρίζος καὶ βαρύς, σὰν καμωμένος ἀπὸ τσιμέντο, ἁπλώνεται ἀπειλητικὸς καὶ φορτωμένος.

Οἱ ψηλὲς κορυφὲς τῶν βουνῶν βυθίστηκαν μέσα στὰ σύννεφα καὶ ἐξαφανίστηκαν πίσω ἀπὸ ἕνα στακτύ, βαρὺ ὄγκο.

Ἂν γιὰ κάθε τόπο αὐτὴ ἡ ἐποχὴ εἶναι συνώνυμη μὲ τὴν θλῖψι, γιὰ τὶς ὀρεινὲς περιοχὲς εἶναι ταυτόσημη μὲ τὸ θάνατο. Ὅλα τυλίγονται σ' ἕνα παχύ, ἀδιαπέραστο στρῶμα ὁμίχλης καὶ νοιώθει κανεὶς γύρω του μιὰ τέτοια πλάκωσι στὴν ψυχή, σὰν νὰ ζῇ μέσα σὲ τάφο.

Οἱ κορυφὲς καὶ οἱ πλαγιὲς τοῦ Ὠμὸν Μπυγκέ, αὐτὸν τὸν καιρὸ φαίνονταν, ἀκόμα πιὸ μαῦρες καὶ πιὸ σκοτεινές. Μόλις διακρίνονταν, σὰν στενὲς ἀνοιχτόχρωμες κορδέλλες οἱ δρόμοι ποὺ τύλιγαν τὸ βουνὸ κι' ἔφταναν ὡς τὴν κορυφή του. Καὶ μέσα σ' αὐτὸ τὸ σκοῦρο φόντο, μέσα στὰ ἔλατα ποὺ ἔγερναν θλιμμένα τὰ κλαδιά τους, σὰν σπασμένα φτερά, καὶ στὴν ὑγρὴ ὁμίχλη ὑψώνονταν γέρικος καὶ ὑπερήφανος, φέρνοντας ἀκόμα τὰ ἴχνη τῆς παλιᾶς του δόξας, ὁ πύργος τοῦ Μονπιέρ.

Τὴν ἄνοιξι, μὲ τὸν καλὸ καιρό, ἡ τοποθεσία ἦταν γραφικωτατη καὶ γοητευτική. Ἡ θέα ἦταν μαγευτικὴ καὶ μακρυά, σὲ ἀπόστασι χιλιομέτρων, γυάλιζαν στὸν ἥλιο οἱ ἀσημένιες κορυφὲς τοῦ Λευκοῦ Ὄρους. Τώρα ὅμως μιὰ θανάσιμη μελαγχολία ἦταν ἁπλωμένη παντοῦ καὶ ἡ βαθειὰ σιωπὴ τοῦ βουνοῦ, θύμιζε τὴν γαλήνη τοῦ νεκροταφείου.

Στὸ ἐσωτερικὸ τοῦ πύργου ἡ ὠχρὴ λάμψις, ποὺ ἔρριχναν τὰ παλιὰ καντηλέρια, προσπαθοῦσε μάταια νὰ διαλύσῃ τὸ πηχτό, τρομακτικὸ σκοτάδι καὶ τὰ κούτσουρα στὰ τζάκια δὲν ἦταν ἱκανὰ νὰ σκορπίσουν κάποια θαλπωρὴ στὴν κρύα καὶ ὑγρὴ ἀτμόσφαιρα.

Κοντὰ σ' ἕνα ἀπ' αὐτὰ τὰ μεγάλα τζάκια, σ' ἕνα δωμάτιο, ποὺ εἶχε τὴν μικτὴ ἐμφάνισι οἰκογενειακοῦ μουσείου καὶ βιβλιοθήκης, γιατὶ ἦταν γεμάτο πανοπλίες, σπαθιὰ καὶ βιβλία, κάθονταν τρία πρόσωπα.

Μιὰ ἡλικιωμένη κυρία εἶχε δίπλα της ἕναν νέο καὶ μιὰν νεαρὴ γυναῖκα, ποὺ μόλις τελείωναν τὸ ἀπογευματινό τους τσάϊ.

—Πολὺ ἄσχημος καιρός, γιὰ ταξίδι, Ρεγγίνα μου, εἶπε ἡ γρηὰ κυρία στὴ νέα.

—Μὰ θεία μου, εἶναι ἡ ἐποχή. Ὅταν θὰ πέσῃ ὅμως χιόνι θὰ εἶναι πολὺ ὄμορφα, καὶ ἂν μοῦ ἐπιτρέπετε θάρθω νὰ περάσω μερικὲς ἡμέρες στὸ Μονπιέρ.

—Μαζὶ μὲ τὸν ἄνδρα σου ;

—Ὤ ! Αὐτὸς δὲν ἀφήνει τόσο εὔκολα τὶς δουλειές του, ἀπήντησε ἡ νεαρὴ γυναῖκα μὲ κάποιο τόνο δυσαρεσκείας στὴ φωνή.

Ἦταν περίπου 35 ἐτῶν, ψηλή, λεπτὴ μὲ μαῦρα μαλλιά, τόσο σκοῦρα καὶ γυαλιστερά, ποὺ εἶχαν ἀποχρώσεις μπλέ. Τὸ πρόσωπό της ἦταν μακρὺ καὶ λεπτὸ κι' ἐπάνω στὸ ὠχρό, μελαχροινὸ δέρμα της, τὸ ἡδονικὸ σαρκῶδες στόμα της, φάνταζε σὰν δροσερὸ τριαντάφυλλο. Ντυμένη μὲ ἐξαιρετικὴ κομψότητα ἔδινε τὴν ἐντύπωσι μιᾶς μοντέρνας Ἀρτέμιδος.

—Τέλος πάντων, αὐτὴ τὴν φορά, θεία μου, φεύγω ἥσυχη, γιατὶ σᾶς ἀφήνω μὲ μιὰ σύντροφο ποὺ μοῦ φαίνεται θαυμάσια ἀπὸ κάθε ἄποψι.

—Πραγματικῶς εἶναι πολὺ προσεκτικὴ κι' εὐγενική.

—Τί λές, Ρισάρ ; ρώτησε ἡ Ρεγγίνα. Πῶς σοῦ φαίνεται ἡ δεσποινὶς Ρομπέν ;

Ὁ νέος ἔκαμε μιὰ ἀόριστη κίνησι.

—Δὲν μπορῶ νάχω καμμιὰ γνώμη, γιατὶ δὲν πρόσεξα καθόλου αὐτὸ τὸ ὑποκείμενο. Διερωτῶμαι ὅμως γιατὶ ἔφυγε ἡ δεσποινίς, ποὺ εἶχε πρὶν ἡ μητέρα μου καὶ ἀπὸ τὴν ὁποία ἦταν ἐνθουσιασμένη ;

Ἡ Ρεγγίνα ἔρριξε στὸν ἐξάδελφό της ἕνα πλάγιο βλέμμα μέσα ἀπὸ τὶς μακρυές της βλεφαρίδες.

—Ἦταν πολὺ νέα γιὰ τὴν δουλειά της, ἀπήντησε κάπως ξηρά. Προτιμοῦσε τὸ εἶδος τῆς δίδος Ἀμαλίας Ρομπὲν. Ἡ ἡλικία της εἶναι ἡ καλύτερη ἐγγύησις...

Ξαπλωμένος μπρὸς στὸ ἀναμμένο τζάκι ὁ Ρισὰρ σκεπτόταν τὸ ἔργο ποὺ ἔπρεπε ν' ἀποτελειώσῃ.

—Δηλαδή ;
—Τέλος πάντων ή δις 'Αμαλία, μοῦ εἶναι πολὺ συμπαθητική, διάστηκε νὰ ἐπέμβῃ ἡ κ. ντὲ Μονπιὲρ γιὰ νὰ διακόψῃ αὐτὴ τὴν λογομαχία.

★

Εἶχε κάθε λόγο νὰ μὴ θέλῃ νὰ ἀναφέρῃ τοὺς λόγους γιὰ τοὺς ὁποίους εἶχε διώξει τὴν προηγουμένη ἀναγνώστριά της, ἐπειδὴ ἡ αἰτία ἀκριβῶς ἦταν τὸ ζωηρὸ ἐνδιαφέρον ποὺ εἶχε δείξει ὁ Ρισὰρ στὴν τελευταία του ἐπίσκεψι. Γι' αὐτὸ εἶχε κάποιες ἀνησυχίες γιὰ τὴν καινούργια της συνοδό. 'Ησύχασε ὅμως τελείως ὅταν εἶδε τὰ γκρῖζα, ἄχαρα μαλλιὰ τῆς δίδος Ρομπέν, τὰ ἀντιπαθητικὰ γυαλιά της, τὸ κοκκινισμένο δέρμα της καὶ τὸ καλογερίστικο ντύσιμό της. Ἡ Ρεγγίνα τὴν εἶχε πείσει πὼς ἦταν ἐπικίνδυνο νὰ βρίσκεται μιὰ νέα κοπέλλα δίπλα στὸν Ρισάρ.

'Η καινούργια ἀναγνώστρια εἶχε ἀναλάβει τὰ καθήκοντά της ἀπὸ δέκα πέντε ἡμέρες τώρα καὶ ἱκανοποιοῦσε ἀπολύτως καὶ τὴν κ. ντὲ Μονπιὲρ καὶ τὴν καχύποπτη Ρεγγίνα.

'Η νεαρὴ γυναῖκα ἦταν ἀνεψιὰ τῆς κ. ντὲ Μονπιέρ. Εἶχε μείνει ὀρφανὴ πολὺ μικρὴ καὶ ἀνατράφηκε μαζὶ μὲ τὸν Ρισάρ... 'Ο καιρὸς τοῦ σχολείου τοὺς εἶχε χωρίσει ἀλλὰ ἐξακολουθοῦσαν νὰ βλέπωνται τὰ καλοκαίρια. 'Ανάμεσα στοὺς δύο νέους εἶχε πλεχθῆ μάλιστα καὶ κάποιο εἰδύλλιο ποὺ ἔμεινε ὅμως χωρὶς συνέχεια. 'Η Ρεγγίνα εἶχε παντρευθῆ ἕναν πλούσιο τραπεζίτη καὶ εἶχε παραμελήσει τὰ νεανικά της ὄνειρα χωρὶς ἐν τούτοις νὰ τὰ ἐγκαταλείψῃ ἐντελῶς.

'Ο Ρισὰρ δὲν εἶχε παντρευθῆ καὶ μοίραζε τὸν καιρό του ἀνάμεσα στὸ Παρίσι καὶ στὸ Μονπιέρ. Εἶχε ἐπιδοθῆ στὶς ἱστορικὲς μελέτες καὶ σὲ ἡλικία 37 ἐτῶν εἶχε ἀποκτήσει ἕνα ὄνομα καὶ μιὰ θέσι ἀνάμεσα στὸν κόσμο τῶν διανοουμένων. Ἔμοιαζε πολὺ τῆς μητέρας του. Εἶχε τὸ ἴδιο ψηλὸ ἀνάστημα, τὰ ἴδια ξανθὰ μαλλιὰ καὶ καστανὰ μάτια. Χωρὶς νὰ εἶναι ἐξαιρετικὰ ὡραῖος εἶχε τὸν ἀέρα καὶ τὴν κομψότητα ποὺ δίνουν ἡ ἀριστοκρατικὴ καταγωγὴ καὶ τὰ σπόρ, καὶ εἶχαν φθάσει ἕως τὸ Μονπιὲρ διάφορες διαδόσεις γιὰ τὶς ἐπιτυχίες ποὺ εἶχε στὸν θηλυκόκοσμο τοῦ Παρισιοῦ. Γι' αὐτὸ δὲν ἦταν κι' ἐντελῶς ἀβάσιμοι οἱ φόβοι τῆς Ρεγγίνας.

Σήμερα ἡ νεαρὴ γυναῖκα ἔφευγε γιὰ νὰ βρῇ τὸν ἄνδρα της.

—Θὰ ξανάρθω ὅταν πέσουν τὰ χιόνια, εἶπε στὸν Ρισάρ. Θὰ εἶναι ἡ ἐποχὴ τῶν σκὶ καὶ ἐλπίζω πὼς θὰ ἔχῃς τελειώσει αὐτὴ τὴν περίφημη πραγματεία σου.

—Τὸ ἐλπίζω κι' ἐγώ, ἀπήντησε ὁ νέος, ἂν ἡ δεσποινὶς ποὺ μοῦ βρῆκες εἶναι καλὴ δακτυλογράφος.

—Τὴν ρώτησα καὶ μοῦ εἶπε πὼς ξέρει ἄριστα τὴν γραφομηχα. Ὥστε δὲν ἔχεις νὰ φοβηθῆς τίποτα.

Δὲν μίλησαν πιὰ γι' αὐτὸ τὸ θέμα παρὰ ὅταν ὁ Ρισὰρ ὡδήγησε τὴν ἐξαδέλφη του στὴν εἴσοδο ποὺ τὴν περίμενε τὸ αὐτοκίνητο γιὰ νὰ πάῃ στὸ σταθμό.

'Η δεσποινὶς Ρομπὲν ἀθόρυβη μέσα στὶς μάλλινες παντοῦφλες της πέρασε δίπλα τους καθὼς περνοῦσαν τὸ χῶλλ.

—Θὰ ἔλεγε κανεὶς πὼς τὴν εἶχες παραγγελία, μουρμούρισε ὁ Ρισάρ. Γιατὶ ἔδιωξες τὴν ἄλλη κοπέλλα ποὺ ἔδινε κάποιο εὔθυμο τόνο ἐδῶ μέσα ; Θὰ ζηλεύης λοιπὸν αἰωνίως, ὅ,τι μοῦ εἶναι εὐχάριστο ;

'Η Ρεγγίνα δάγκωσε τὰ χείλη της.

—Ἄ ! Ὥστε σοῦ ἦταν εὐχάριστη ; Τῆς ἔκανες κόρτε ;

Τὴν κύτταξε μ' ἕνα σκληρὸ βλέμμα καὶ τῆς ἀπήντησε :

—Καὶ ἂν τῆς ἔκανα κόρτε, τί σ' ἐνδιαφέρει ἐσένα, σὲ παρακαλῶ ; Νόμιζα πὼς εἶχες ξεχάσει τὸ παρελθόν, τὸ ὁποῖον περιφρόνησες γιὰ νὰ γίνῃς πλούσια. Τούλάχιστον θέλω νὰ σεβαστῆς αὐτὴ τὴν ἐλευθερία ποὺ μοῦ ἀπέδωσες μιὰ φορὰ γιὰ πάντα. Δὲν φαντάζομαι νὰ τὸ ξέχασες ;

'Η Ρεγγίνα ἦταν ἕτοιμη ν' ἀνεβῆ στ' αὐτοκίνητο τοῦ ὁποίου τὴν πόρτα κρατοῦσε ὁ ἐξάδελφός της. Τοῦ ἔσφιξε τὸ χέρι κάνοντας μιὰ μεγάλη προσπάθεια γιὰ νὰ φανῆ ἤρεμη.

Ὅταν τὸ μεγάλο ἀμάξι ἀπομακρύνθηκε, ξαπλώθηκε στὰ μαλακὰ μαξιλάρια του καὶ ψιθύρισε μὲ λύσσα :

—Ὄχι, δὲν ξεχνῶ τίποτα !

'Η ἀναγνώστρια τῆς κομήσσης ντὲ Μονπιὲρ

ΚΑΙ οἱ ἄρχοντες τοῦ Βιλναί, ποὺ ἀπένειμαν τὴν δικαιοσύνη, ὑπεχρέωναν τοὺς χωρικοὺς νὰ ἐργάζωνται γιὰ τὴν κατασκευὴ τοῦ πύργου, πρᾶγμα ποὺ ἐθεωρεῖτο σὰν ὀφειλὴ ἐκ μέρους τῶν ὑποτακτικῶν...»

—Μὲ παρακολουθεῖτε, δεσποινίς, σ' αὐτὰ ποὺ σᾶς ὑπαγορεύω ; ρώτησε ὁ Ρισὰρ σταματῶντας μιὰ στιγμὴ τὶς βόλτες του μέσα στὴ βιβλιοθήκη.

—Μάλιστα, κύριε, σᾶς παρακολουθῶ, εἶπε ἡ δεσποινὶς Ρομπέν.

Τὸ μεγάλο δωμάτιο μόλις φωτιζόταν ἀπὸ μιὰ μικρὴ ἐπιτραπέζια λάμπα, τοποθετημένη στὸ τραπέζι ποὺ ἐργαζόταν ἡ δις 'Αμαλία. Ἔξω ὁ ἀέρας σφύριζε ἄγρια μέσα στὰ ἔλατα καὶ τὰ παλιὰ παράθυρα τοῦ πύργου βογγοῦσαν καὶ ἔτριζαν κάθε τόσο...

'Ο Ρισὰρ διώρθωσε μερικὰ κούτσουρα ποὺ εἶχαν πέσει στὸ τζάκι. 'Από μιὰ ὥρα τώρα ὑπαγόρευε κάθε μέρα στὴν ἀναγνώστρια τῆς μητέρας του, ἀποσπάσματα ἀπὸ τὴν ἱστορικὴ μελέτη ποὺ ἔγραφε γιὰ τὸν πύργο καὶ τοὺς κυρίους του. Ἕνας μικρὸς σωρὸς ἀπὸ δακτυλογραφημένα χειρόγραφα ἐπάνω στὸ γραφεῖο ἔδειχνε πὼς ἡ δουλειὰ προχωροῦσε καλά.

—Εἶναι τέσσαρες ἡ ὥρα, εἶπε ἔξαφνα ὁ νέος. Φαντάζομαι πὼς ἡ μητέρα μου θὰ σᾶς χρειασθῆ. Εἶναι κρῖμα, γιατὶ εἶχα ἑτοιμάσει ὅλη τὴν περίοδο τοῦ Καρόλου ντ' Ἀνζοῦ. Ἂς εἶναι, δὲν πειράζει.

—Ἂν θέλετε, κύριε, εἶπε ἡ δὶς 'Αμαλία ἀπὸ τὴν γωνιὰ ποὺ καθόταν, μπορῶ νὰ ἔρθω τὸ βράδυ μετὰ τὸ φαΐ, νὰ γράψω ἀκόμα λίγο, ἂν μοῦ ἀφήσετε τὰ χειρόγραφα.

Εἶχε σκιωθῆ καὶ στὸ ὠχρὸ φῶς τῆς λάμπας φάνηκε τὸ κοκκινισμένο δέρμα της, ὁ ψηλὸς γεροντίστικος γιακᾶς της καὶ τὰ μικρὰ γαντάκια της.

'Ο Ρισὰρ χωρὶς νὰ τὸ θέλῃ ἔκανε ἕνα μορφασμό :

—Ὤ ! Εἶναι περιττό ! Δὲν εἶναι καμμιὰ βία, εἶπε κάπως ἀπότομα. 'Εργάζομαι μόνος μου ἐδῶ τὸ βράδυ.

'Η ἀναγνώστρια ὑπεκλίθη καὶ βγῆκε ἀθόρυβα ἔξω.

'Ο Ρισὰρ πῆρε τὰ χειρόγραφα ποὺ ἦταν δακτυλογραφημένα καὶ ἄρχισε νὰ τὰ ἐπιθεωρῇ.

—Καλὴ δουλειά, εἶπε χαμηλόφωνα. Δὲν ἔχει λάθη, βάζει σωστὰ τὰ σημεῖα τῆς στίξεως. Καλὴ κοπέλλα φαίνεται. Κρῖμα ποὺ ἔχει κόκκινη μύτη !..

'Η δὶς 'Αμαλία πρὶν πάῃ νὰ βρῇ τὴν κόμησσα στὸ μπουντουάρ της, ἀνέβηκε σ' ἕνα λαβαμπὸ στὸ δεύτερο πάτωμα γιὰ νὰ πλύνῃ τὰ χέρια της. Μπροστὰ στὸν καθρέφτη διώρθωσε τὸν γιακᾶ της, κατέβασε στὸ μέτωπο καὶ στ' αὐτιά της τὰ γκρίζα μαλλιά της καὶ ἐπιθεώρησε τὸ πρόσωπό της μὲ μιὰ παράξενη ἐπιμονή. Γιὰ νὰ κάνῃ αὐτὴ τὴν δουλειά, εἶχε βγάλει τὰ σκοῦρα, γυαλιὰ ποὺ φοροῦσε συνήθως καθὼς καὶ τὰ μικρὰ γάντια ποὺ φοροῦσε.

Ἔξαφνα ἀκούστηκε ἕνα χτύπημα στὴν πόρτα. Γινάχθηκε ἀπότομα καὶ πρὶν νὰ φωνάξῃ ἐμπρὸς φόρεσε βιαστικὰ τὰ γυαλιὰ καὶ τὰ γάντια της. Ἦταν ἡ καμαριέρα τῆς κ. ντὲ Μονπιέρ.

—Συγχωρῆστε με, δεσποινίς, εἶπε ἡ γρηὰ ὑπηρέτρια λαχανιασμένη. 'Η κ. κόμησσα θέλει νὰ τῆς διαβάσετε τὸ τέλος ἀπὸ τὸ χθεσινὸ βιβλίο.

—'Αμέσως, Μαριάννα, εἶπε ἡ δὶς 'Αμαλία. Θὰ τὸ πάρω καὶ κατεβαίνω.

—Πρέπει νὰ εἶναι πολὺ κουραστικὸ νὰ διαβάζῃ κανεὶς ἔτσι ὧρες ὁλόκληρες, εἶπε πάλι ἡ ὑπηρέτρια. Στὴν ἡλικία σας...

—Ὤ ! Ξέρετε... συνηθίζει κανείς...

'Η Μαριάννα σήκωσε τοὺς ὤμους :

—Συνηθίζει... Θὰ ἰδοῦμε τί ὡραῖα ποὺ θὰ συνηθίσετε ὅταν σᾶς πονέσῃ ὁ λαιμός σας, μουρμούρισε. Μ' αὐτὸν τὸν παληόκαιρο.

'Αλλὰ ἡ δὶς 'Αμαλία δὲν τὴν ἄκουγε πιά. Μὲ μικρὰ - μικρὰ καὶ σβέλτα βήματα διευθύνθηκε πρὸς τὴν σκάλα.

Στὴ μεγάλη τραπεζαρία καθόταν ἡ κόμησσα ντὲ Μονπιέρ, χωμένη μέσα σὲ μιὰ βαθειὰ πολυθρόνα. Ἕνα διπλὸ καντηλέρι πλάϊ σὲ μιὰ καρέκλα περίμενε τὴν ἀναγνώστρια.

—Μοῦ φαίνεται, ἀγαπητή μου, παρετήρησε ἡ γρηὰ κυρία, πὼς ὁ γυιός μου σᾶς βάζει νὰ ἐργάζεσθε περισσότερο ἀπ' ὅ,τι εἴχαμε συμφωνήσει.

—Εἶχα ἀνεβῆ στὸ δωμάτιό μου μιὰ στιγμὴ γι' αὐτὸ ἄργησα, ἀπήντησε ἡ συνοδός. 'Αλλὰ τώρα εἶμαι στὴν διάθεσί σας, κυρία. Αὐτὸ εἶναι τὸ βιβλίο ποὺ σᾶς ἄρεσε τόσο χθές.

—Δὲν λέτε καλύτερα πὼς μὲ γοήτευσε ! Εἶμαι πολὺ ἀνυπόμονη νὰ μάθω τί ἀπέγινε αὐτὴ ἡ καϋμένη ἡ Μπερανζὲρ.

'Η κόμησσα ντὲ Μονπιὲρ λάτρευε τὰ αἰσθηματικὰ ρομάντσα, ἀκόμα καὶ τὰ πιὸ κουτά, ἀλλὰ μόνον ὅταν εἶχαν καλὸ τέλος καὶ τὴν ἱκανοποιοῦσαν ἐντελῶς. Ἔμενε ὧρες ὁλόκληρες χωμένη μέσα στὴν πολυθρόνα της καὶ πολὺ συχνὰ τῆς συνέβαινε ν' ἀποκοιμηθῆ ὅταν τὸ ρομάντσο δὲν ἦταν πολὺ δραματικό.

...«'Η Μπερανζὲρ διέτρεχε τὸ δάσος πρὸς ὅλες τὶς διευθύνσεις μὲ τὴν ἐλπίδα νὰ συναντήσῃ τὸν Ζεράρ...

— Ἔχετε μιὰ φωνὴ τόσο ἐκφραστική, ἀγαπητή μου, διέκοψε ἡ γρηὰ κόμησσα, ποὺ πολλὲς φορὲς ἐπενέβαινε γιὰ νὰ πῇ τὴν γνώμη μας, ποὺ νόμισα πὼς εἶδα ζωντανὴ αὐτὴ τὴν Μπερανζὲρ ἐπάνω στὸ ἄλογο. Κατὰ τὴν γνώμη μου ὅμως ἔπρεπε ν' ἀποφύγῃ αὐτοὺς τοὺς ἐφίππους περιπάτους.

—Μὴ ξεχνᾶτε, κυρία μου, πὼς ἡ ἱστορία ἐκτυλίσσεται τὴν ἀνοιξι ποὺ τὰ δάση εἶναι πολὺ πιὸ ἐλκυστικὰ ἀπὸ τώρα.

—Ναί, ναί, ἔχετε δίκηο... Αὐτὸ ὅμως δὲν ἐμποδίζει τὴν σημερινὴ νεολαία νὰ παίρνῃ τὰ βουνὰ μὲ τὸ πρῶτο χιόνι, κινδυνεύοντας νὰ σπάσῃ κανένα χέρι ἢ κανένα πόδι. Καὶ πρῶτος ἀπ' ὅλους ὁ γυιός μου, χωρὶς νὰ λογαριάσωμε καὶ τὴν ἀνηψιά μου ποὺ θὰ μᾶς ἔρθῃ ἐδῶ μόλις πέσουν οἱ πρῶτες νιφάδες.

—'Η παρουσία τῆς κ. 'Αρνὼ θὰ εἶναι μιὰ διασκέδασις γιὰ σᾶς, κυρία.

—Χμ ! 'Από ὡρισμένες ἀπόψεις, ναί. Πάντως ὅμως, χωρὶς νὰ τρέφω καμμιὰ ἀντιπάθεια ἐναντίον της, μοῦ φαίνεται πὼς δὲν εἶναι καθόλου σωστὸ αὐτὸ ποὺ κάνει, νὰ χάνεται μέρες ὁλόκληρες μέσα στὰ χιόνια μὲ τὸν Ρισάρ. Καὶ μοῦ φαίνεται πὼς

Πολλὲς φορὲς ἡ Ρεγγίνα χανόταν μὲ τὸν ἐξάδελφό της μέσα στὰ χιόνια

ἀπὸ ξήλεια δὲν ἤθελε νὰ πάρω μιὰ νεαρὴ ἀναγνώστρια.

—Ἄ ! Δὲν ἤθελε λοιπόν ;

—Μὰ βέβαια ὄχι. 'Οπωσδήποτε αὐτοὶ οἱ μακρυνοὶ περίπατοι ποὺ κάνουν οἱ δυό τους δὲν μ' ἀρέσουν. 'Η Ρεγγίνα εἶναι πολὺ ὡραία γυναῖκα καὶ ὁ γυιός μου —αὐτὸ σᾶς τὸ λέω ὑπὸ ἐχεμύθειαν— εἶναι περίφημος γιὰ τὶς κατακτήσεις του.

—Κυρία, ἔκαμε στενοχωρημένη ἡ δὶς 'Αμαλία, ὅλα αὐτὰ μᾶς ἀπομακρύνουν ἀπὸ τὸ διάβασμά μας. Θέλετε νὰ συνεχίσω ;

—'Αλήθεια, ἀλήθεια, ἀγαπητή μου. Ἂς ξαναγυρίσωμε στὴν Μπερανζὲρ.

'Η ἀναγνώστρια ξανάρχισε τὸ διάβασμα, ἀλλὰ μὲ κάποια νευρικότητα καὶ εἶναι πολὺ ἀμφίβολο ἂν καρακολουθοῦσε ἀκριβῶς τὸ νόημα τῶν φράσεων. Στὸ ψυαλό της περνοῦσε ἡ εἰκόνα τῶν χιονισμένων κορυφῶν μὲ τοὺς σκίερς ποὺ ἔτρεχαν ἰλιγγιωδῶς ἐπάνω στὶς πλαγιές.

Τὸ μεγάλο ρολόϊ χτύπησε ἀργὰ ἑπτὰ φορὲς καὶ ἡ δὶς 'Αμαλία σήκωσε μιὰ στιγμὴ τὰ μάτια της ἀπὸ τὸ βιβλίο. Στὴν πόρτα διαγραφόταν ἡ ὑψηλὴ σιλουέττα τοῦ Ρισάρ.

—Μαμά, εἶπε ὁ νέος, χιονίζει ἔξω...

Ἕνα βράδυ μὲ τὰ χιόνια

ΔΕΝ θὰ χρειασθῆ πολὺ νὰ στρωθῆ γιὰ καλὰ τὸ χιόνι, εἶπε ὁ Ρισὰρ τὴν ἄλλη μέρα στὸ γεῦμα. Σὲ λίγο θὰ μπορῇ κανεὶς νὰ πατινάρῃ στὴν λίμνη.

Στεκόταν κοντὰ στὸ παράθυρο, ἐνῶ ἡ μητέρα του καὶ ἡ δακτυλογράφος τελείωναν τὸ φαγητό τους στὸ τραπέζι.

—Δὲν θὰ φᾶς φροῦτο ; ρώτησε ἡ κόμησσα.

—Ὄχι, μητέρα, βιάζομαι νὰ συνεχίσω τὴν δουλειά μου. Μάλιστα θὰ σᾶς παρακαλοῦσα νὰ μοῦ σερβίρετε τὸν καφὲ στὴ βιβλιοθήκη. Σὲ λίγον καιρὸ θ' ἀρχίσῃ νὰ μὲ τραβᾶῃ τὸ ὕπαιθρο καὶ ἔχω ὑποσχεθῆ τὸ ἔργο μου στὸν ἐκδότη γιὰ τὸν 'Ιανουάριο. Θέλω νὰ δουλέψω λίγον περισσότερο καιρό. Καὶ πρὶν νὰ βγῆ ἀπὸ τὴν τραπεζαρία πρόσθεσε :

—Μόλις βρῆτε καιρό, δεσποινίς 'Αμαλία, ἐλᾶτε στὴ βιβλιοθήκη. Δούλεψα σήμερα τὴν νύχτα καὶ ἔχω ἑτοιμάσει ἀρκετὴ δουλειά.

—Στ' ἀλήθεια κάνει κατάχρησι τῶν δυνάμεών του καὶ τῆς ἀνοχῆς τῶν ἄλλων, μουρμούρισε ἡ γρηὰ κόμησσα ὅταν ἔμεινε μόνη της μὲ τὴν δακτυλογράφο. Τέλος, ἐγὼ ἀνεβαίνω ν' ἀναπαυθῶ καὶ σᾶς περιμένω στὶς τέσσαρες γιὰ νὰ τελειώσωμε τὴν ἱστορία τῆς Μπερανζὲρ.

—Μ' αὐτὸ εἶναι σωστὴ χιονοθύελλα, πρόσθεσε ξαφνικά, καθὼς πλησίασε στὸ παράθυρο, ὅπως πρὸ ὀλίγου ὁ γυιός της, καὶ κύτταξε ἔξω. Λίγο ἀκόμα καὶ θ' ἀποκλεισθοῦμε. Κάθε χρόνο στὶς μεγάλες χιονοθύελλες ὁ δρόμος κλείνει.

'Η δὶς 'Αμαλία, ἀνατριχιάζοντας, δίπλωσε τὴν μεγάλη μπαλερίνα της στὸ στῆθος της.

—Κρυώνετε, ἀγαπητή μου ; ρώτησε ἡ κόμησσα ποὺ εἶδε τὴν κίνησι τῆς ἀναγνωστρίας της. Νὰ πάρετε τὸ δικό μου παλτὸ γιὰ νὰ πᾶτε στὴ βιβλιοθήκη, γιατὶ ὁ Ρισὰρ ἀσφαλῶς δὲν θὰ σκεφθῆ νὰ σᾶς βάλῃ κοντὰ στὴ φωτιά.

—Μαριάννα, πρόσθεσε ἀπευθυνομένη στὴ γρηὰ ὑπηρέτρια ποὺ ἔμπαινε ἐκείνη τὴν στιγμὴ μέσα γιὰ νὰ πάρῃ τὸν καφὲ τοῦ Ρισάρ. Πήγαινε νὰ φέρῃς τὸ γούνινο παλτό μου γιὰ τὴν δεσποινίδα...

'Η καμαριέρα κοντοστάθηκε μιὰ στιγμὴ πρὶν ἐκτελέσῃ τὴν διαταγὴ τῆς κυρίας της.

—Ξέρετε, κυρία κόμησσα, ἄρχισε μ' ἕνα τόνο χαμηλὸ κι' ἐμπιστευτικό, ὅτι ὁ φύλακας τῶν Μεριὲ ἀνεκάλυψε ἴχνη λύκων ἐπάνω στὰ χιόνια. Λέει πὼς ἅμα στρώσῃ περισσότερο τὸ χιόνι θὰ μπορέσῃ νὰ τὰ παρακολουθήσῃ καλύτερα καὶ νὰ ὀργανώσῃ ἕνα κυνήγι.

'Η γρηὰ κόμησσα σήκωσε τοὺς ὤμους ;

—Ἔλα, Μαριάννα, μὴν πιστεύῃς αὐτὲς τὶς ἀνοησίες ! Ποῦ ἀκούστηκε λύκος στὴν περιοχή μας; Τότε μπορεῖ νἄχωμε καὶ ἀρκοῦδες. Μὴν τρομάζῃς τὴν δεσποινίδα 'Αμαλία μ' αὐτὰ τὰ παραμύθια...

★

Λίγα λεπτὰ ἀργότερα ἡ δὶς Ρομπὲν ἔμπαινε στὴ βιβλιοθήκη πιὸ βαρειὰ ντυμένη ἀπὸ κάθε ἄλλη φορά.

Ὅπως πάντοτε, ὁ Ρισὰρ, ἔκανε βόλτες μέσα στὸ δωμάτιο ποὺ ξεσταινόταν ἀπὸ ἕνα παληὸ τεράστιο τζάκι.

—Κρυώνετε, δεσποινίς ; ρώτησε.

—Ὄχι, κύριε.

—Ρωτῶ ἐπειδὴ σᾶς εἶδα τυλιγμένη στὶς γοῦνες. Δὲν σᾶς ἐνοχλοῦν τὰ γάντια ποὺ φορεῖτε γιὰ νὰ γράφετε ;

Εἶχε σταματήσει τὸν περίπατό του μέσα στὴ βιβλιοθήκη καὶ κύτταξε τὰ μάλλινα γάντια τῆς δακτυλογράφου του ποὺ ἄφηναν ἐλεύθερα μόνο τὰ ἄκρα τῶν δακτύλων της.

'Η δὶς 'Αμαλία ἔδειξε κάποια στενοχώρια ἀπ' αὐτὸ τὸ βλέμμα του.

—Ὄχι, δὲν μ' ἐνοχλοῦν... ἀπήντησε διστακτικά. Φοβοῦμαι τοὺς πόνους.

—Καὶ δὲν ἔχετε ἄδικο. Αὐτὸ τὸ σπίτι εἶναι σωστὴ φωλιὰ

ρευματισμῶν. Ἂν θέλετε πλησιάστε στὴ φωτιά.

Εἶχε ξαναρχίσει τὶς βόλτες του καὶ ἄρχισε νὰ ὑπαγορεύῃ :

«...Κατὰ τὴν διάρκειαν τῶν πολέμων τῆς Ἰταλίας ὁ Μπερτρὰν ντὲ Βιλναίμ, τρίτος κόμης ντὲ Μονπιὲρ, συνήθροισε στρατεύματα....

Καὶ ἡ ὑπαγόρευσις ἐξηκολούθησε μονότονη καὶ ἀνιαρή. Ἔξω ἀκούγονταν κάθε λίγο τὰ μουγγρίσματα τοῦ ἀέρα καὶ τὸ μαστίγωμα τῶν νιφάδων στὰ παράθυρα. Ἡ μικρὴ λάμπα μόλις κατώρθωνε νὰ τρυπήσῃ μὲ τὸν φωτεινό της κύκλο τὸ σκοτάδι ποὺ διαρκῶς μεγάλωνε.

Ἀρκετὴ ὥρα δὲν ἀκούγονταν παρὰ ἡ ἤρεμη φωνὴ τοῦ Ρισὰρ μέσα στὸ δωμάτιο καὶ ὁ ξερὸς κρότος τῆς γραφομηχανῆς...

«—.....καὶ μ' αὐτὸν τὸν κόμητα Μπωντουέν, ἔσβυσε ἡ οἰκογένεια τῶν Βιλναὶμ ντὲ Μονπιέρ».

Ὁ Ρισὰρ σταμάτησε. Κάποιος χτυποῦσε στὴν πόρτα.

—Κύριε, εἶπε ἡ Μαριάννα, ὁ μπάρμπα Μπασσὸν θέλει νὰ σᾶς μιλήσῃ.

—Τί θέλει ;... Τέλος θὰ τὸν δεχθῶ, γιατὶ εἶναι καὶ ὥρα νὰ πηγαίνετε, δεσποινίς. Θὰ συνεχίσωμε αὔριο, ἔτσι.

★

—Λοιπόν, εἶπε τὸ βράδυ ὁ Ρισάρ, αὐτὸ δὲν τὸ περίμενα. Φαντασθῆτε, μητέρα, πῶς ὁ δασοφύλακας τοῦ Ὠμὸν μοῦ εἶπε πὼς ἐθεάθησαν πατήματα λύκων στὰ γειτονικὰ δάση. Ὅλο τὸ χωριὸ εἶναι τρομοκρατημένο καὶ οἱ μητέρες μαζεύουν τὰ παιδιά τους στὰ σπίτια πρὶν νυχτώσῃ ἀκόμα.

—Ἡ Μαριάννα μοῦ εἶχε πῆ χθὲς μιὰ παρόμοια ἀνησία, εἶπε ἡ γρηὰ κόμησσα, ἀλλὰ δὲν πίστευα τίποτε.

—Τὸ δυσάρεστο εἶναι, συνέχισε ὁ Ρισὰρ, πὼς εἶμαι ὑποχρεωμένος τώρα νὰ λάβω μέρος σ' ἕνα νυκτερινὸ κυνῆγι ποὺ θὰ ὀργανώσουν οἱ χωρικοί.

—Ἐσύ ; Καὶ γιατί ;

—Μὰ μὴ ξεχνᾷς πὼς εἶμαι ἕνας κόμης τοῦ Μονπιέρ, μητέρα...

Τὴν στιγμὴ ἀκριβῶς ποὺ ἔλεγε αὐτὰ τὰ λόγια, ἕνας ἀσθενὴς ἦχος ἔφτασε στ' αὐτιά του ἀνάμεσα ἀπὸ τὸ μούγκρισμα τοῦ ἀνέμου.

—Νομίζω πὼς χτύπησε τὸ κουδοῦνι τῆς εἰσόδου, ἔκαμε ὁ Ρισάρ.

—Θὰ εἶναι ὁ ἀέρας, ἀτήντησε ἡ μητέρα του. Δὲν μπορεῖ νὰ εἶναι κανεὶς αὐτὴ τὴν ὥρα.

Ἕνα καινούργιο χτύπημα πιὸ δυνατό, ἀκολουθούμενο ἀπὸ δυὸ ἄλλα μικρότερα ἀκούστηκε. Ἡ Μαριάννα παρουσιάστηκε μὲ τὸ πρόσωπο κατατρομαγμένο.

—Χτυπᾶνε στὴν πόρτα, κύριε. Φαίνεται ἕνας μεγάλος ὄγκος στὴν εἴσοδο τοῦ κήπου. Ὁ Μπαστιὲν ρωτάει τί νὰ κάνῃ.

—Μὰ νὰ πάῃ ν' ἀνοίξῃ...

—Μὰ ἐπειδὴ χτυπᾶνε τὴν πόρτα τῆς εἰσόδου καὶ ὄχι τὴν πλαγινή, ὁ Μπαστιὲν σκέφθηκε πὼς δὲν θὰ εἶναι ἀπὸ δῶ ὁ ἐπισκέπτης καὶ δὲν ἔχει ὅπλο.

—Αἴ, καλά, θὰ πάω μόνος μου. Πές του νὰ μ' ἀκολουθήσῃ μὲ μιὰ λάμπα.

Καὶ ὁ Ρισὰρ σηκώθηκε καὶ διευθύνθηκε πρὸς τὸ χώλλ.

—Κύριε Ἰησοῦ Χριστέ ! ἔκανε ἡ Μαριάννα καὶ σταυροκοπήθηκε. Φτάνει νὰ μὴν εἶναι κανένα φάντασμα.

Ὁ φιλοξενούμενος τοῦ Μονπιὲρ

ΟΣΤΕ λοιπὸν τὸ προσωπικό σας μὲ πῆρε γιὰ φάντασμα ; Πάντως ἐγὼ εἶμαι πολὺ εὐτυχὴς ποὺ βρέθηκα στὸ Μονπιέρ, γιατὶ ἀλλοιῶς θὰ χανόμουν μέσα στὰ χιόνια. Ὅταν οἱ ρόδες τοῦ αὐτοκινήτου μου βυθίστηκαν μέσα στὸ χιόνι ἕως ἀπάνω καὶ βρέθηκα μπροστὰ σ' ἕνα δρόμο ἀποκλεισμένο, δὲν ἤξερα τί νὰ κάνω. Φαντάζεσθε λοιπὸν τὴν χαρά μου ὅταν εἶδα ἕνα φῶς ἀπὸ μακρυὰ καὶ ἕνα φεγγίτη. Ἀλλὰ δὲν φανταζόμουν ποτὲ φυσικὰ πὼς ἤμουν στὸ σπίτι τοῦ διασήμου Γκυζὰν ποὺ τὰ ἔργα του τόσο μὲ γοήτευσαν πάντοτε !

—Μὰ κι' ἐγὼ δὲν ἤμουν λιγότερο ἔκπληκτος γιὰ τὴν εὐχαρίστησι νὰ φιλοξενήσω τὸν συγγραφέα ποὺ τόσο συχνὰ χειροκρότησα καὶ τοῦ ὁποίου ὑπῆρξα σχεδὸν συμμαθητής.

Αὐτὰ τὰ λόγια ἀντήλλαξαν ὁ Ρισὰρ καὶ ὁ ἀπροσδόκητος ἐπισκέπτης του. Μὲ τὴ βοήθεια τοῦ Μπαστιὲν εἶχαν κατορθώσει νὰ βγάλουν τὸ ἀμάξι ἀπὸ τὰ χιόνια καὶ νὰ τὸ βάλουν στὸ γκαράζ τοῦ πύργου. Ἔπειτα ὁ νεοφερμένος εἶχε ξετυλιχθῆ ἀπὸ τὶς γοῦνες του καὶ αὐτοσυστήθηκε στὴν κόμησσα ντὲ Μονπιέρ :

—Νοὲλ Σεντρόλ, θεατρικὸς συγγραφεύς. Ἔρχομαι ἀπὸ τὴν Κυανῆ Ἀκτὴ καὶ πηγαίνω στὸ Παρίσι μ' ἕνα πρῶτο σταθμὸ στὴν Γρενβίλ.

Ἦταν ἕνας ἄνθρωπος μετρίου ἀναστήματος, γελαστὸς καὶ συμπαθητικός, τοῦ ὁποίου τὸ λεπτὸ πνεῦμα καὶ τὸ χιοῦμορ ἦταν πολὺ γνωστά. Πολλὲς κωμῳδίες του εἶχαν μεγάλη ἐπιτυχία στὸ θέατρο. Ἦταν λίγο μεγαλύτερος ἀπὸ τὸν Ρισὰρ καὶ τελείωνε τὶς σπουδές του ὅταν ὁ νέος ἔμπαινε στὸ γυμνάσιο.

Τὸ γεῦμα ἦταν ἐξαιρετικὰ εὔθυμο καὶ ζωηρό. Ὁ Σεντρὸλ διηγήθηκε τὰ τελευταῖα κουτσομπολιὰ ἀπὸ τὸ Παρίσι, εἶπε τὰ φιλολογικά, πολιτικὰ καὶ καλλιτεχνικὰ νέα μὲ τόσο κέφι, ποὺ ὁ πύργος, ποὺ ἦταν βυθισμένος σὲ λήθαργο, ξανάπαρνε ζωή. Στὴν ἄκρη τοῦ τραπεζιοῦ ἡ δὶς Ρομπὲν ἄκουγε σιωπηλή.

—Καὶ τί ἑτοιμάζετε τώρα, ἀγαπητὲ κύριε ; ρώτησε ἡ γρηὰ κόμησσα ὅταν πέρασαν στὸ σαλόνι γιὰ τὸν καφέ.

—Ὦ ! Κάτι ἀρκετὰ σημαντικὸ τὸ ὁποῖον δὲν ἀνήγγειλαν οἱ ἐφημερίδες ἀκόμη. Θὰ παιχθῆ στὸ «Παλλὰς» καὶ οἱ δοκιμὲς θ' ἀρχίσουν προσεχῶς. Μάλιστα γι' αὐτὸ ἔφυγα τόσο βιαστικὰ ἀπὸ τὴν Κυανῆ Ἀκτή.

—Καὶ εἶσθε εὐχαριστημένος ἀπὸ τοὺς ἑρμηνευτάς σας ; ρώτησε ὁ Ρισάρ.

—Πολὺ εὐχαριστημένος, ἐκτὸς ἀπὸ μιὰ ἠθοποιὸ πού, δυστυχῶς εἶναι ἡ κυριώτερη. Θὰ προσπαθήσω νὰ τὴν ἀντικαταστήσω, ἂν βρῶ αὐτὸ ποὺ γυρεύω.

—Θὰ ἦταν ἀδιακρισία νὰ σᾶς ζητήσω λεπτομέρειες γι' αὐτὴ τὴν ἐπιθεώρησι. Τὸν τίτλο, π.χ.

—Ὁ τίτλος εἶναι ὁλόκληρο τὸ πρόγραμμα : «Ἀστέρια ποὺ σβύνουν». Καὶ πραγματικῶς, προσπάθησα νὰ ξαναζωντανέψω ὅλα τὰ λαμπρὰ ἀστέρια τῆς σκηνῆς ἀπὸ τὶς ἀρχὲς τοῦ αἰῶνος μας ποὺ χάθηκαν κι' ἔσβυσαν σὰν διάττοντες. Κάθε νούμερο συνοδεύεται καὶ ἀπὸ τὸ κατάλληλο τραγοῦδι ποὺ ἦταν χαρακτηριστικὸ τοῦ κάθε «Ἀστέρος».

—Καταλαβαίνω τί περίπου εἶναι. Ἦταν θαυμασία ἡ ἰδέα σας.

—Τὸν σπουδαιότερο ρόλο παίζει ἐκεῖ μέσα μιὰ ἠθοποιὸς ποὺ λάτρεψα ὅταν ἤμουν μικρός. Ἦταν ἡ πρώτη μου ἀγάπη.

—Χμ ! Χμ ! Μὴ ξεχνᾶτε πὼς εἶναι ἐδῶ καὶ ἡ μητέρα μου.

—Μὰ, Ρισάρ, διαμαρτυρήθηκε ἡ κόμησσα, δὲν εἶμαι τόσο πουριτανή.

—Ὦ ! Ἡσύχασε, ἀγαπητέ μου, εἶπε χαμογελῶντας ὁ Σεντρόλ. Τὸ ρομάντσο μου εἶναι πολὺ πλατωνικό. Ἦταν ἕνα αἴσθημα ἀθῶο καὶ ὅμως τόσο ἔντονο ὥστε ἄφησε βαθειὰ χαραγμένα τὰ ἴχνη του στὴν καρδιά μου. Τὴν εἶχα ἰδῆ γιὰ πρώτη φορὰ στὰ «Ὀλύμπια», ὅπου πήγαινα δέκα πέντε χρονῶν παιδί. Τ' ἀπογεύματα ποὺ δὲν εἶχα σχολεῖο. Δὲν θ ἀσᾶς τὴν περιγράψω, γιατὶ ἤμουν πολὺ μικρὸς γιὰ νὰ ἰδῶ τὰ χαρακτηριστικά της. Ἔβλεπα μόνο τὴν λάμψι τῶν ματιῶν της. τὰ χείλη της ποὺ ἦταν σὰν ἕνα μαγιάτικο μπουμποῦκι, τὸν ξανθὸ καταρράκτη τῶν μαλλιῶν της. Παρὰ τὴν νεανική της ἡλικία εἶχε κατακτήσει ὅλο τὸ Παρίσι. Τὸ ὄνομά της ἦταν παντοῦ γνωστό. Ἡ ὡραία Λιλέττα.

—Ναί, θυμᾶμαι, διέκοψε ἡ κόμησσα. Ἦταν πολὺ ὄμορφη.

—Δὲν εἶναι ἔτσι, κυρία ; Τὴν ἀγάπησα τρελλὰ καὶ καμμιὰ γυναῖκα δὲν στάθηκε ἄξια νὰ σβύσῃ τὴν ἀνάμνησί της. Ἀλλὰ ἡ ἠθοποιὸς ποὺ ὑποδύεται στὸ ἔργο μου τὴν ὡραία Λιλέττα δὲν νοιώθει καθόλου τὸ ρόλο της καὶ χαλάει τὰ τραγούδια.

—Δὲν μᾶς εἴπατε τὸ τέλος τοῦ ρομάντσου σας.

—Μὰ δὲν ἔχει τέλος, κυρία. Ὕστερα ἀπὸ τὶς διακοπὲς δὲν τὴν ξαναείδα πιὰ στὴ σκηνή. Εἶχε ἐξαφανισθῆ σὰν διάττων ἀστήρ. Ἀργότερα ἔμαθα πὼς παντρεύθηκε καὶ ἔφυγε ἀπὸ τὸ θέατρο. Αὐτὸ εἶναι ὅλο.

—Δὲν τὴν ξαναείδατε ;

—Ποτέ ! Μόνον τελευταίως συνήντησα στὴ Νίκαια κάποιον γνωστό μου ποὺ μοῦ εἶπε πὼς πέθανε πέρυσι. Δὲν ξέρετε τί ἔνοιωσα μέσα μου. Νόμισα πὼς ἔρριξε ἕνα σάβανο στὰ νεανικά μου χρόνια.

Μιὰ σκιὰ μελαγχολίας πέρασε ἀπὸ τὰ μάτια τοῦ Νοὲλ Σεντρόλ. Ἔσκυψε καὶ μάζεψε κάτι τι ποὺ εἶχε κυλήσει κοντά του πάνω στὸ χαλί.

—Κυρία, εἶπε, μοῦ φαίνεται πὼς σᾶς ἔπεσε τὸ πλέξιμό σας.

—Ὦ ! Μὲ συγχωρεῖτε, κύριε, ψιθύρισε ἡ δὶς Ἀμαλία ἁπλώνοντας τὸ χέρι γιὰ νὰ πάρῃ τὸ πλέξιμό της.

Ὁ συγγραφεὺς ἔρριξε ἕνα βλέμμα στὸ χέρι ποὺ τοῦ ἔτεινε καὶ ὕστερα κύτταξε τὴν ἀκαθόριστη σιλουέττα ποὺ φαινόταν μέσα στὸ μισοσκόταδο.

—Σᾶς παρακαλῶ ! ἔκαμε εὐγενικά.

—Λοιπόν, ἀγαπητέ μου Σεντρόλ, θὰ μᾶς κάμῃς τὴν χάρι νὰ μᾶς τραγουδήσῃς κανένα τραγουδάκι τῆς ὡραίας Λιλέττας ; Ἔχομε ἕνα πιάνο ἐδῶ πέρα.

Ὅλη ἡ μελαγχολία ἔφυγε ἀπὸ τὸ πρόσωπο τοῦ Νοὲλ.

—Θὰ ἤμουν πολὺ δύστροπος ἂν θὰ ἤθελα παρακάλια, εἶπε ὁ συγγραφεὺς καθὼς διευθυνόταν πρὸς τὸ πιάνο. Δὲν σᾶς εἶπα, πρόσθεσε καθὼς καθόταν στὸ σκαμνάκι, πὼς ἡ ὡραία Λιλέττα ἄφησε μιὰ κόρη, καθὼς μοῦ εἶπε αὐτὸς ὁ φίλος μου στὴ Νίκαια, ἡ ὁποία φαίνεται εἶναι ἴδια ἡ μητέρα της. Μοῦ ἔδωσε τὴν διεύθυνσί της καὶ σκέπτομαι νὰ πάω νὰ τὴν βρῶ μόλις πάω στὸ Παρίσι. Ποιὸς ξέρει !.. Φαντασθῆτε τώρα, πρόσθεσε μὲ ἕνα τόνο σπίκερ ραδιοφωνικοῦ σταθμοῦ, τὴν ὡραία Λιλέττα, μέσα σὲ μιὰ δέσμη ἀπὸ χρυσὲς ἀκτῖνες, ὄμορφη, τυλιγμένη μέσα σ' ἕνα ἀσημένιο μεταξωτὸ μὲ γυμνοὺς τοὺς ἀγαλματένιους της ὤμους. Κρατάει μιὰ βεντάλλια, προχωρεῖ, σκύβει λίγο τὸ κεφάλι καὶ τραγουδάει !

Καὶ ὁ Νοὲλ Σεντρὸλ τραγουσησε.

★

Εἶχαν περάσει δύο ἡμέρες. Τὸ χιονι εἶχε πάψει γὰ πέφτῃ κι' ἕνα πουπουλένιο στρῶμα εἶχε σκεπάσει τὴν φύσι ὁλόκληρη. Ἡ ὁμίχλη εἶχε διαλυθῆ καὶ ὁ ὄψις τοῦ πύργου εἶβε κάπως ἡμερέψει.

Ὁ φιλοξενούμενος τοῦ Μονπιὲρ ἦταν ἀκόμη ἐκεῖ. Περίμενε νὰ τελειώσῃ τὴν δουλειά του τὸ συνεργεῖο τῶν ἐργατῶν ποὺ εἶχε στείλει τὸ Ὑπουργεῖο τῆς Συγκοινωνίας γιὰ ν' ἀνοίξῃ τὸν δρόμο. Ἡ δουλειὰ θὰ τελείωνε τὸ βράδυ.

—Ὥστε αὔριο τὸ πρωῒ θὰ μπορέσω νὰ φύγω, εἶπε ὁ Σεντρόλ.

—Θὰ ἤθελα νὰ σᾶς κρατήσω ἐδῶ περισσότερο, ἀπήντησε ὁ Ρισάρ, ἀλλὰ καταλαβαίνω πὼς ἡ παρουσία σας στὸ Παρίσι εἶναι ἀπαραίτητη.

—Βέβαια. Ὡστόσο ὅμως εὐγνωμονῶ αὐτὴ τὴν ἀπρονοησία μου ποὺ μοῦ ἔδωσε τὴν εὐκαιρία νὰ σᾶς ξαναβρῶ καὶ νὰ μείνω σ' αὐτὸν τὸν πύργο ποὺ εἶναι σωστὸ θαῦμα.

—Χμ ! Θαῦμα !

—Πραγματικὸ θαῦμα. Μάλιστα βρίσκω πὼς εἶναι τὸ κατάλληλο πλαίσιο γιὰ κανένα ἱστορικὸ φίλμ. Π.χ. ἕνα φίλμ παρμένο ἀπὸ τὰ βιβλία ποὺ ἑτοιμάζετε. Μποροῦμε νὰ προσθέσωμε καμμιὰ αἰσθηματικὴ ἱστορία μὲ πολὺν ρωμαντισμό. Ἔ ; Τί λέτε ; Γιατί νὰ μὴ συνεργασθοῦμε ;

—Μά... δὲν λέω ὄχι... Ἂν νομίζετε...

—Καλά, καλά, θὰ τὰ ξαναποῦμε. Ὅταν ἔρθετε στὸ Παρίσι καὶ παραδώσετε τὰ χειρόγραφά σας, θὰ εἶμαι κι' ἐγὼ ἐλεύθερος.

—Ὠπωσδήποτε εἶμαι πολὺ στενοχωρημένος ποὺ δὲν θὰ βρίσκωμαι ἐδῶ τὴν ὥρα ποὺ θὰ φύγετε. Ὁ δήμαρχος τοῦ Ὠμὸν μοῦ παρήγγειλε πὼς ἀπόψε τὴν νύκτα θὰ γίνῃ αὐτὸ τὸ καρτέρι γιὰ τοὺς λύκους ποὺ σᾶς ἔλεγα...

Νυκτερινὰ ὁράματα

Ἡ κ. ντὲ Μονπιὲρ καὶ ἡ δὶς Ρομπὲν ἀπεσύρθησαν κατὰ τὶς δέκα τὸ βράδυ.

—Θὰ εἶσθε πολὺ πρωϊνὸς γιὰ μένα, κύριε, εἶπε ἡ κόμησσα στὸν συγγραφέα. Γι' αὐτὸ ἐπιτρέψτε μου νὰ σᾶς εὐχηθῶ ἀπὸ τώρα καλὸ ταξίδι, μὲ τὴν ἐλπίδα πὼς θὰ σᾶς ξαναΐδοῦμε στὸν πύργο.

—Δὲν θὰ λείψω, κυρία μου, καὶ σᾶς εὐχαριστῶ ἀκόμα μιὰ φορὰ γιὰ τὴν εὐγενική σας φιλοξενία.

—Καὶ σύ, Ρισάρ, εἶπε ἡ γρηὰ κυρία φιλῶντας τὸν γυιό της, νὰ εἶσαι προσεκτικός. Μὴν ἀργήσῃς παλύ, πρὸ παντός.

—Δὲν φαντάζομαι, μητέρα, νὰ εἶμαι ἐδῶ πρὶν ἀπὸ τὸ μεσημέρι. Θὰ καθήσωμε λίγο σὲ κανένα χωριὸ στὴν ἄλλη πλαγιά.

—Μὰ ἡ ἐξαδέλφη σου ἔρχεται αὔριο. Δὲν εἶναι πολὺ εὐγενικό...

—Ὦ ! μὴν ἀνησυχῆτε, θὰ βρῆ κάποιον τρόπο νὰ περάσῃ τὴν ὥρα της.

Ὅταν ἔμειναν μόνοι οἱ δύο ἄνδρες, πλησίασαν στὸ τζάκι καὶ ἔφεραν κοντά τους τὰ τσιγάρα καὶ τὰ διάφορα λικέρ. Ἡ συζήτησις στράφηκε γύρω ἀπὸ θέματα φιλολογικά. Ξεφύλλισαν μεζὶ τὰ χειρόγραφα ἀπὸ τὸ βιβλίο τοῦ Ρισάρ, ποὺ παρουσίαζε ἐξαιρετικὸ ἐνδιαφέρον.

—Μπᾶ ! Ἔκαμε τρομαγμένος ὁ Νοὲλ ὅταν διάβασε ὡρισμένες λεπτομέρειες. Ὅλα αὐτὰ δὲν ἔχουν τίποτα τὸ ἀστεῖο. Μάλιστα ὅταν τὰ διαβάζωμε σ' αὐτὸ τὸ περιβάλλον, δημιουργοῦν μιὰ ἀτμόσφαιρα ἐφιαλτική. Ἀλήθεια, πῶς τὰ καταφέρατε καὶ δὲν βάλατε ἀκόμη ἠλεκτρικὸ στὸν πύργο ;

—Γιὰ πολλοὺς λόγους. Πρῶτα - πρῶτα γιατὶ δὲν εἶναι πολὺ εὔκολο. Τὸ χωριὸ ποὺ εἶναι πιὸ κοντά, τὸ Ὠμόν, δὲν ἔχει ἀκόμα ρεῦμα. Ἔπειτα καὶ ἡ μητέρα μου κι' ἐγὼ διστάζομε νὰ συγχρονίσωμε τὸν πύργο γιατὶ μοῦ φαίνεται πὼς θὰ ἔχανε ἕνα μεγάλο μέρος ἀπὸ τὸ θέλγητρο καὶ τὴν γραφικότητά του ποὺ συνίστανται ἀκριβῶς σ' αὐτὸ τὸ σκοτεινὸ μυστήριο καὶ τὴν βαρειὰ ἀτμόσφαιρα ποὺ τὸ περιβάλλει. Κάτω ἀπὸ ἕναν ἄπλετο φωτισμὸ δὲν θὰ νοιώθατε κανένα ρῖγος μὲ τὴν σκέψι πὼς αὐτὸς ὁ τοῖχος ἴσως κρύβῃ καμμιὰ ὑπόγεια φυλακὴ ἢ πὼς πίσω ἀπὸ τὶς κουρτίνες τοῦ δωματίου σας σᾶς περιμένει τὸ φάντασμα κάποιας πυργοδέσποινας.

—Ἴσως ἔχετε δίκηο, ἔκαμε σκεπτικὸς ὁ Σεντρόλ, ἀσφαλῶς θὰ ἔχανε τὴν ποίησί του ὁ πύργος.

—Ἀπόψε ὅμως ἐγὼ δυστυχῶς εἶμαι ἀναγκασμένος νὰ παίξω τὸν ρόλο τοῦ ἱππότη ποὺ κυνηγάει τ' ἄγρια ζῶα μέσα στὰ δάση. Ἀκούω μάλιστα ποὺ κτυπᾶνε στὴν πόρτα. Θὰ εἶναι ὁ δασοφύλακας. Δὲν μοῦ μένει λοιπὸν παρὰ νὰ περάσω τὶς μπότες μου καὶ νὰ σᾶς πῶ ἀντίο.

★

Μετὰ τὴν ἀναχώρησι τοῦ νεαροῦ οἰκοδεσπότη, ὁ Σεντρὸλ πῆρε ἀπὸ τὰ χέρια τοῦ Μπαστιὲν ἕνα κηροπήγιο καὶ ἄκουσε μερικὰ λεπτὰ τὸν κρότο τῶν βημάτων τοῦ ὑπηρέτη μέσα στὸν θολωτὸ διάδρομο.

Μέσα στὴν σιωπὴ τῆς νύκτας αἰσθανόταν ἐντονώτερη ἀπὸ κάθε ἄλλη φορὰ αὐτὴ τὴν ἐντύπωσι τοῦ ὑπερφυσικοῦ, τοῦ μαγικοῦ, τοῦ ἀπόκοσμου ποὺ τοῦ ἔδινε ὁ πύργος. Χωρὶς νὰ τὸ θέλῃ ἔπνιξε τὸν κρότο τῶν βημάτων του καὶ κράτησε τὴν ἀναπνοή του. Καθὼς ἀνέβαινε τὴν πέτρινη σκάλα, στὴν βάσι τῆς ὁποίας δυὸ ὁλόκληρες παπουλίες ἱππότῶν τὸν κύτταζαν ἀπειλητικὰ μὲ τὰ ἄδεια μάτια τους, ἕνας ἐλαφρὸς κρότος ἀκούστηκε πίσω του.

Γύρισε ἀπότομα καὶ εἶδε μιὰ οὐρὰ νὰ ἐξαφανίζεται πίσω ἀπὸ μιὰ κουρτίνα. Κατάλαβε πὼς ἦταν ὁ Σατράπης, ὁ μαῦρος γάτος τῆς κ. ντὲ Μονπιὲρ ποὺ τριβόταν ὅλο τὸ βράδυ στὰ πόδια του.

—Εἶμαι γελοῖος ! μουρμούρισε φουρκισμένος μὲ τὸν ἑαυτό του.

Στ ὀπρῶτο πλατύσκαλο σταμάτησε γιατὶ ἡ σιωπὴ γινόταν ὅλο καὶ πιὸ τρομακτική.

Τέλος ἔφθασε στὸ δεύτερο πάτωμα. Λίγα βήματα ἀκόμα... Ἄνοιξε τὴν πόρτα του καὶ τὴν ξανάκλεισε.

—Οὔφ ! ἔκαμε.

Ἔπεσε σὲ μιὰ πολυθρόνα, ἀλλὰ ξαφνικὰ θυμήθηκε τὰ λόγια τοῦ Ρισάρ.

—Τὸ φάντασμα κάποιας πυργοδέσποινας πίσω ἀπὸ τὶς κουρτίνες.....

Ἄναψε ἀμέσως τὴ λάμπα μὲ τὸ κερὶ ποὺ τοῦ εἶχε δώσει ὁ Μπαστιέν, καὶ ἕνα ρόδινο χαρούμενο φῶς πλημμύρισε τὸ δωμάτιο.

Δὲν ὑπῆρχε πουθενὰ τίποτα τὸ ἀνησυχητικό. Οὔτε γωνιὲς ὕποπτες, οὔτε κρυψῶνες, ὅλα ἦσαν καθαρὰ καὶ πρόσχαρα. Στὸ τζάκι μερικὰ κούτσουρα ἐξακολουθοῦσαν νὰ σιγοκαίνε καὶ σκόρπιζαν μιὰ γλυκειὰ θαλπωρή. Ὁ Σεντρὸλ σφύριξε ἕναν εὔθυμο σκοπό, ἀντροπιασμένος γιὰ τὶς προηγούμενες σκέψεις του.

Καὶ γιὰ νὰ βεβαιωθῆ πὼς δὲν ὑπῆρχε καμμιὰ κρυφὴ εἴσοδος ἀπὸ τοὺς τοίχους, ἄπλωσε τὸ χέρι του στὰ τοιχώματα τοῦ δωματίου. Τίποτε... Ἀπολύτως τίποτε... Κι' ὅμως νά, ἐδῶ ἐν τούτοις... Αἴ; Μὰ ἁπλούστατα ἦταν μιὰ πόρτα, μιὰ πόρτα τόσο καλὰ ἐφαρμοσμένη ὥστε δὲν τὴν εἶχε ἀντιληφθῆ τὶς ἄλλες δυὸ νύχτες.

Ὁ συγγραφεὺς ἔτριψε τὸ πόμολο καὶ ἡ πόρτα ἄνοιξε.

Ἦταν μιὰ μικρὴ ἀποθήκη στὴν ὁποία εἶχαν πετάξει κάτι βαλίτσες καὶ μερικὰ ἄχρηστα καθίσματα. Πῆγε νὰ ξανακλείσῃ πάλι τὴν πόρτα, ὅταν τοῦ φάνηκε πὼς τὸ σκοτάδι ἐδῶ ἦταν λιγώτερο πηχτό, λιγώτερο πυκνό. Προχώρησε μερικὰ βήματα καὶ τότε εἶδε πὼς στὸν ἀπέναντι τοῖχο ὑπῆρχε ἕνας φεγγίτης ἀπὸ γυαλὶ ἀπ' ὅπου ἐρχόταν μιὰ φωτεινὴ ἀκτῖνα καὶ συγχρόνως ἀκουγόταν κάποιος περίεργος ψίθυρος.

—Αὐτὸ πιά ! ἔκαμε σκανδαλισμένος ὁ Σεντρόλ.

Γιὰ μιὰ στιγμὴ ἡ περιέργεια καὶ ἡ διάκρισις πάλαιψαν μέσα του. Ἀλλὰ δὲν νίκησε ἡ διάκρισις.

Χωρὶς νὰ κάνῃ θόρυβο, ἔφερε ἀπὸ τὸ δωμάτιό του ἕνα μικρὸ σκαμνάκι καὶ σκαρφάλωσε ὡς τὸν τζαμένιο φεγγίτη.

Ὅταν κύτταξε ἀπὸ τὴν ἄλλη μεριά, μὲ κόπο ἔπνιξε μιὰ φωνὴ καὶ ἀναγκάστηκε νὰ κρατηθῆ μὲ τὰ δυὸ του χέρια ἀπὸ τὸ φεγγίτη γιὰ νὰ μὴν πέσῃ.

—Μήπως τρελλάθηκα ; ψιθύρισε.

Ὁ Σεντρὸλ δὲν ἄργησε νὰ βρῆ τὴν πρωταγωνίστρια ποὺ ζητοῦσε

Ἔτριψε τὰ μάτια του.

Μπροστά του βρισκόταν ὁλοζώντανη ἡ ἀνάμνησις τῆς νεότητός του. Ἦταν ἡ ἴδια ἀξέχαστη σιλουέττα τῆς γυναίκας ποὺ εἶχε ἀγαπήσει, τῆς «ὡραίας Λιλέττας». Ἕνα ἄσπρο φόρεμα μὲ ἀσημένιες ἀνταύγειες ποὺ ἦταν κολλημένο στὰ γόνατα καὶ ἀνοίχτὸ στοὺς ἀστραγάλους. Ἡ τρεμάμενη φλόγα τοῦ κεριοῦ ἔριχνε ἀναλαμπὲς στὸ γυαλιστερὸ φόρεμα καθὼς καὶ στὰ χρυσαφένια μαλλιὰ πού, σὰν ξανθιὰ ὁμίχλη, συνώδευαν τὶς κινήσεις τοῦ κεφαλιοῦ ποὺ ἔσκυβε λίγο ἐνῷ τὸ χέρι κουνοῦσε ἀργὰ μιὰ βεντάλλια ἀπὸ ἄσπρα φτερά.

Ἀκριβῶς ἡ κίνησις τῆς Λιλέττας.

Τὰ χείλη ἐκινοῦντο. Χωρὶς ν' ἀκούῃ κανένα ἦχο ὁ Σεντρόλ, εἶχε τὴν ἐντύπωσι πὼς τραγουδοῦσε κάποιο ἀπὸ τὰ τραγούδια ποὺ ἤξερε ὁ ἴδιος τόσο καλά.

Ἡ ὀπτασία —δὲν μποροῦσε νὰ εἶναι τίποτ' ἄλλο— στεκόταν μπροστὰ σ' ἕναν καθρέφτη.

Στὸ βάθος τοῦ δωματίου ἦταν ἕνα μπαοῦλο ὅπου φαίνονταν διάφορα πολύχρωμα ὑφάσματα.

—Θὰ ὠνειρεύτηκα, εἶπε μέσα του ὁ Σεντρὸλ ὅταν, ὕστερα ἀπὸ μιὰ μάταιη ἀναμονὴ εἴκοσι περίπου λεπτῶν, κατέβηκε ἀπὸ τὸ παρατηρητήριό του.

—Σίγουρα ὠνειρεύτηκα, εἶπε πάλι τὸ πρωΐ ὅταν ξύπνησε καὶ θυμήθηκε τὰ νεχτερινὰ ὁράματα. Φαίνεται πὼς φταίει τὸ ἀλκοὸλ καί... ἡ φαντασία.

Ἔρριξε ἕνα βλέμμα στὸν σκοτεινὸ καὶ μαυρισμένο φεγγίτη καὶ εἶδε πὼς δὲν ὑπῆρχε τίποτα ἀπ' ὅ,τι εἶχε ἰδῆ τὴν προηγούμενη νύχτα.

Ὁπωσδήποτε δὲν εἶχε καιρὸ νὰ χάνῃ. Ὁ Μπαστιὲν εἶχε βγάλει κιόλας τ' αὐτοκίνητό του. Κατέβηκε τὴν σκάλα κάνοντας ὅσο λιγώτερο θόρυβο μποροῦσε γιὰ νὰ μὴ ξυπνήσῃ τὴν κόμησσα καὶ τὴν ἀναγνώστριά της. Ἀλλὰ βρῆκε τὴν δίδα Ἀμαλία στὸ ἰσόγειο πού, παρὰ τὴν πρωϊνὴ ὥρα, ἐπέβλεπε νὰ τοῦ σερβίρουν ἕνα καλὸ πρόγευμα.

—Γιὰ πέστε μου, δεσποινίς, ρώτησε ξαφνικά. Ποιὸς κάθεται στὰ δωμάτια τοῦ μεσαίου πατώματος;

Δίστασε μιὰ στιγμὴ πρὶν ἀπαντήσῃ.

—Ὅλα εἶναι ἄδεια, εἶπε τέλος, ἐκτὸς ἀπὸ τὸ δωμάτιο τῶν φίλων καὶ τὸ δικό μου ποὺ εἶναι στὴν ἄλλη ἄκρη.

—Στὴν ἄλλη ἄκρη... ἐπανέλαβε ὁ Σεντρόλ. Ἀλλὰ δίπλα στὸ δωμάτιο τῶν φίλων ποὺ μοῦ δώσατε δὲν μένει κανείς;

—Ὄχι! Ποιὸς νὰ μένῃ;

—Μά... νά... π.χ. καμμιὰ νεαρὴ κυρία...

—Ἐδῶ δὲν ἔρχεται παρὰ μία νεαρὴ κυρία, ἡ ἀνεψιὰ τῆς κ. ντὲ Μονπιὲρ ποὺ παίρνει τὸ δωμάτιο ποὺ εἶναι δίπλα στῆς θείας της, στὸ πρῶτο πάτωμα.

Ὁ Νοὲλ Σεντρὸλ θὰ ἐπέμενε ἴσως περισσότερο, περίεργος γιὰ τὴν παρόδοξη στάσι τῆς ἀναγνωστρίας ὅταν ἡ δὶς Ἀμαλία τοῦ εἶπε τονίζοντας τὶς λέξεις:

—Σᾶς βεβαιῶ πὼς δὲν μένει κανεὶς στὸ δεύτερο πάτωμα καὶ πρέπει νὰ μὲ πιστέψετε...

Ὁ Σεντρὸλ ὑποκλίθηκε, ὑπακούοντας στὴν ἐπιταγὴ ποὺ περιεῖχαν αὐτὰ τὰ λόγια. Ἀλλὰ ἀπὸ ἐκείνη τὴν στιγμὴ τὰ μάτια του δὲν ἄφησαν τὴν δίδα Ρομπέν.

Καὶ ὅταν τὴν στιγμὴ ποὺ ἔφευγε τὸν συνώδευε στὸ χῶλλ, γύρισε καὶ τῆς εἶπε στὸ κατῶφλι τῆς ἐξώθυρας:

—Ἂν καὶ δὲν ἀμφισβητῶ καθόλου τὰ λόγια σας, δεσποινίς, ἂν κατὰ τύχην σᾶς συμβῇ νὰ συναντήσετε στὸν πύργο αὐτὸ τὸ φάντασμα ποὺ εἶδα τὴν περασμένη νύχτα, σᾶς παρακαλῶ πολὺ νὰ τοῦ πῆτε πὼς θὰ εἶμαι εὐτυχὴς νὰ τὸ ἰδῶ στὸ Παρίσι καὶ νὰ τοῦ δώσω τὸν πρῶτο ρόλο στὸ ἔργο μου. Σοὺτ, μὴν ἀπαντᾶτε! Μιλῶ σ' ἕνα φάντασμα.

Ἀνέβηκε στὸ βολὰν τοῦ αὐτοκινήτου, ἔκαμε ἕνα φιλικὸ νεῦμα μὲ τὸ κεφάλι καὶ ὁ Μπαστιὲν ἔκλεισε τὴν πόρτα.

Ἡ δὶς Ἀμαλία ἀναστέναξε ἐλαφρὰ καὶ μπῆκε στὸ χῶλλ.

Μικροαψιμαχίες

Ἡ Ρεγγίνα, ποὺ εἶχε φθάσει τὸ πρωΐ στὸν πύργο, ἀπογοητεύθηκε κάπως ἀπὸ τὴν ἀπουσία τοῦ ἐξαδέλφου της. Ἀφοῦ ἐγκατεστάθηκε στὸ δωμάτιό της, ἄρχισε νὰ τριγυρίζῃ ἄσκοπα τὸν πύργο γιὰ νὰ καταλήξῃ στὴν βιβλιοθήκη. Ἦταν ἡ ὥρα ποὺ ἀναπαύοταν ἡ κόμησσα, μετὰ τὸ μεσημεριανὸ γεῦμα καὶ ἡ δὶς Ἀμαλία ἀντέγραφε στὴ γραφομηχανὴ τὰ χειρόγραφα ποὺ εἶχε ἑτοιμάσει ὁ Ρισάρ.

—Ἐργάζεσθε πάντοτε ἐδῶ; ρώτησε ὕστερα ἀπὸ μιὰ λιγόστιγμη σιωπὴ ἡ Ρεγγίνα Ἀρνώ.

—Πάντοτε, ἀπήντησε ἡ δὶς Ἀμαλία χωρὶς νὰ σταματήσῃ.

—Θὰ σᾶς παρακαλέσω, ὅσο βρίσκομαι ἐγὼ ἐδῶ, νὰ παίρνετε τὴν γραφομηχανὴ καὶ τὰ χειρόγραφα στὸ δωμάτιό σας ἢ στὴν τραπεζαρία γιὰ νὰ ἔχωμε τὴν βιβλιοθήκη στὴν διάθεσί μας ὁ ἐξάδελφός μου κι' ἐγώ, ὅπως συνηθίζουμε πάντοτε.

Αὐτὴ τὴν φορὰ τὸ τὶκ-τὰκ τῆς γραφομηχανῆς σταμάτησε ἀπόμα

—Δηλαδή, κυρία, θέλετε νὰ εἶσθε μόνοι οἱ δυό σας;

Ἡ Ρεγγίνα σήκωσε τοὺς ὤμους. Δάγκωσε τὰ χείλη της καὶ πέταξε τὸ τσιγάρο ποὺ δὲν εἶχε ἀκόμα τελειώσει. Ἔπειτα σήκωσε ἀπότομα τὸ κεφάλι της καὶ ἀπήντησε περήφανα:

—Ἀκριβῶς αὐτό. Καὶ ἐπειδὴ ὁ κόμης δὲν θ' ἀργήσῃ νὰ ἐπιστρέψῃ, θὰ μπορούσατε νὰ φύγετε ἀμέσως.

—Προτιμῶ νὰ περιμένω νὰ μοῦ τὸ πῇ ὁ ἴδιος, ἀπήντησε ἡ δακτυλογράφος.

Στὰ μάτια τῆς Ρεγγίνας φάνηκε μιὰ ἀστραπὴ θυμοῦ.

—Νὰ εἶσθε βεβαία πὼς δὲν θὰ λείψῃ, εἶπε. Καὶ σᾶς συμβουλεύω ν' ἀλλάξετε στάσι ἀπέναντί μου. Μοῦ φαίνεται πὼς βρίσκεσθε σὰν στὸ σπίτι σας ἐδῶ μέσα, ἀλλὰ ξέρετε πὼς δὲν θὰ μείνετε χωρὶς τὴ δική μου θέλησι.

Καὶ ὕστερα ἀπ' αὐτὴ τὴν εἰδοποίησι ἔκαμε μεταβολὴ καὶ βγῆκε ἔξω.

Κατὰ τὶς τέσσαρες ἡ δὶς Ἀμαλία βγῆκε ἀπὸ τὴ βιβλιοθήκη γιὰ νὰ παρουσιασθῇ στὴν κόμησσα. Ὁ Ρισὰρ ἔφθασε λίγα λεπτὰ ἀργότερα.

—Ὅλα ἦταν ψέματα! ἐδήλωσε καθὼς ξαπλωνόταν σὲ μιὰ μεγάλη πολυθρόνα στὸ μπουντουὰρ τῆς μητέρας του ὅπου ἡ Μαριάννα σερβίρισε τὸ τσάϊ. Θὰ εἶδαν στὸν ὕπνο τους λύκους οἱ ἄνθρωποι. Κάνει ὅμως ἕνα κρῦο! Δὲν θὰ καλοπεράσῃ ὁ Σεντρόλ. Πάντως ἂς ἐλπίσωμε πὼς θὰ κατορθώσῃ νὰ φθάσῃ στὸ Παρίσι καὶ νὰ βρῇ τὸ ἀστέρι ποὺ ζητάει.

Ἡ κ. ντὲ Μονπιὲρ χαμογέλασε.

—Ἡ ἐπιμονή του θὰ ἄξιζε ν' ἀνταμειφθῇ, εἶπε.

—Μὰ γιὰ ποιὸ πρᾶγμα μιλᾶτε ἐπὶ τέλους; ρώτησε ἡ Ρεγγίνα.

—Ὦ! Εἶναι ὁλόκληρη ἱστορία... Ρισάρ, διηγήσου την στὴν ἐξαδέλφη σου.

Ὁ νέος ὑπήκουσε στὴν παράκλησι τῆς μητέρας του καὶ διηγήθηκε ὅλο τὸ περιστατικό.

Ὅταν τελείωσε, ἡ γρηᾶ κυρία ξαναεῖπε:

—Μοῦ φαίνεται πὼς τὸ τέλος αὐτοῦ τοῦ εἰδυλλίου θὰ εἶναι ὁ γάμος.

—Ὁ γάμος; ἔκαμε ἡ Ρεγγίνα μὲ ἕνα μορφασμὸ περιφρονητικό. Μὴν ξεχνᾶτε, θεία μου, πὼς αὐτὴ ἡ κοπέλλα, ἂν βρεθῇ, εἶναι μιὰ γυναῖκα τοῦ θεάτρου. Καὶ ὅταν ἕνας ἄνθρωπος σέβεται τὸν ἑαυτό του...

—Εἶσαι πολὺ αὐστηρή, παιδί μου, ἀπήντησε ἁπλᾶ ἡ κόμησσα.

—Μιὰ γυναῖκα εἶναι πάντοτε ὑπολογίσιμη γιὰ τὸν ἄνδρα ποὺ τὴν ἀγαπᾶ, πρόσθεσε γελῶντας ὁ Ρισάρ.

Καὶ ὕστερα ἀπὸ μερικὲς στιγμὲς, ξαναεῖπε σηκώνοντας τοὺς ὤμους:

—Τούλάχιστον γιὰ τὸν ἔρωτα, ἂν ὄχι γιὰ τὸν γάμο.

Ἦταν ἀρκετὰ κουρασμένος καὶ νύσταξε. Ἀντιθέτως ἡ Ρεγγίνα ἔδειχνε μιὰ ἐξαιρετικὴ νευρικότητα κι' ἄρχισε ἕναν ἀτέλειωτο ἀφορισμὸ ἐναντίον τῶν γυναικῶν τοῦ θεάτρου.

Στὸ τέλος ὁ ἐξάδελφός της ποὺ βαρυῶταν νὰ τὴν ἀντικρούσῃ, ἔκαμε μιὰ κίνησι ἀδιαφορίας καὶ τῆς εἶπε:

—Ὦ! ἔχεις δίκηο! Πάντως ἐγὼ γιὰ τὴν ὥρα θὰ ἀποσυρθῶ, μὲ τὴν ἄδειά σας, γιὰ νὰ κοιμηθῶ ἕως τὴν ὥρα τοῦ φαγητοῦ. Σὲ ἀφήνω λοιπὸν στοὺς ἔρωτες καὶ στὶς θεατρίνες τοῦ Σεντρόλ...

Κάτι μικρὰ παράξενα πράγματα

ΑΟΠΟΝ τί λέτε; ρώτησε ὁ Νοὲλ Σεντρὸλ σηκώνοντας τὸν γιακᾶ τοῦ παλτοῦ του.

—Εἶμαι ἐνθουσιασμένος καὶ τὴν βρίσκω γοητευτική, ἀπήντησε ἐ Ρισὰρ ντὲ Μονπιέρ.

—Δὲν νομίζετε πὼς θὰ εἶναι ἡ ἰδεώδης πρωταγωνίστρια γιὰ τὸ φίλμ ποὺ θὰ πάρωμε ἀπὸ τὸ βιβλίο σας; Μιὰ θαυμάσια πυργοδέσποινα τοῦ Μονπιέρ, μὲ ἕνα κοστοῦμι τοῦ μεσαίωνος. Δὲν νομίζετε;

—Πραγματικῶς, θαυμάσια...

Οἱ δύο ἄνδρες ἀντήλλασσαν τὰ λόγια αὐτὰ καθὼς ἔβγαιναν ἀπὸ τὸ «Παλλὰς», ὅπου παρευρέθησαν σὲ μιὰ δοκιμὴ τῆς ἐπιθεωρήσεως τοῦ Σεντρὸλ «Ἀστέρια ποὺ σβύνουν» καὶ στὴν ὁποία ὁ συγγραφεὺς εἶχε καλέσει τὸν φίλο του ποὺ ἦρθε τὴν παραμονὴ στὸ Παρίσι.

—Ἔχω κάποια ἐπαγγελματικὴ ὑποχρέωσι, εἶχε πῆ, ἀπὸ τὴν ὁποία δὲν μπορῶ νὰ λείψω. Ἀλλὰ ἐλᾶτε μαζί μου. Φαντάζομαι πὼς θὰ σᾶς ἐνδιαφέρῃ.

—Ξαναβρήκατε τὸ ἀστέρι σας;

—Βεβαίως, καὶ μάλιστα θὰ τὴν ἰδῆτε.

Τώρα γύριζαν ἀπὸ τὸ θέατρο πεζῇ.

—Γιατὶ δὲν μείναμε ὡς τὸ τέλος; ρώτησε ὁ Ρισὰρ ποὺ φαινόταν σκεπτικός.

—Ἡ Ἔβελυν ντὲ Γκερλὲν παρουσιάζεται στὸ φινάλε τῆς τελευταίας εἰκόνος καὶ ἡ παρουσία τοῦ σκηνοθέτη ἦταν ἀρκετή, γιατὶ ὅλα ἦταν ἐν τάξει.

—Ἔβελυν ντὲ Γκερλέν; Εἶναι τὸ ὄνομα αὐτῆς τῆς ἠθοποιοῦ;

—Ναί, ὁ πατέρας της ἦταν ὁ Γκὺ ντὲ Γκερλέν, ἕνας ἄσσος τῆς ἀεροπορίας ποὺ σκοτώθηκε στὸν πόλεμο, ὅταν ἡ Ἔβελυν ἦταν δύο ἐτῶν. Τότε ἔμεινε χήρα ἡ «ὡραία Λιλέττα».

—Εἶμαι πολὺ εὐχαριστημένος, ἀγαπητέ μου, ποὺ οἱ ἔρευνές σας κατέληξαν σ' ἕνα εὐχάριστο ἀποτέλεσμα. Θὰ εἶσθε ἱκανοποιημένος τόσο ὡς συγγραφεὺς ὅσο καὶ ὡς... ἐρωτευμένος, φαντάζομαι...

Ὁ Σεντρὸλ σταμάτησε μιὰ στιγμὴ καὶ ἀκούμπησε τὸ χέρι του στὸ μπράτσο τοῦ συνοδοῦ του.

—Νὰ μοῦ ἐπιτρέψῃς νὰ σὲ διορθώσω, ἀγαπητέ μου Γκιζάν, εἶπε. Φυσικὰ ὡς συγγραφεὺς εἶμαι εὐχαριστημένος ποὺ ἀνεκάλυψα μιὰ καλλιτέχνιδα μὲ μέλλον καὶ ταλέντο. Ἀλλὰ δὲν εἶμαι ἐρωτευμένος μαζί της. Ἂν καὶ εἶναι ἡ ζωντανὴ εἰκόνα τῆς μητέρας της, ἔχω πολὺ ζωντανὴ μέσα μου τὴν ἀνάμνησι τῆς «ὡραίας Λιλέττας» ὥστε νὰ αἰσθάνωμαι γιὰ τὴν κόρη της κάτι διαφορετικὸ ἀπὸ μιὰ στοργή, σχεδὸν πατρική. Ὅσο γιὰ τὶς ἔρευνές μου, ξέρετε πὼς τὴν ἀνεκάλυψα ἐντελῶς κατὰ τύχην.

—Κατὰ τύχην;

—Θὰ σᾶς πῶ ἀργότερα. Ὁπωσδήποτε θέλησα νὰ σᾶς τὴν δείξω, γιὰ νὰ τὴν δῆτε καὶ νὰ κρίνετε ἂν θὰ μπορέσῃ νὰ ὑποδυθῇ τὸν ρόλο τῆς ἡρωΐδος σας. Γι' αὐτὸ σᾶς ἔγραψα νὰ ἔλθετε. Νόμιζα πὼς θὰ εἴσαστε ἐδῶ ἀπὸ τὸν περασμένο μῆνα.

—Ἔτσι ἤλπιζα κι' ἐγώ, ἀπήντησε ὁ Ρισάρ. Ἀλλὰ ἀναγκάστηκα νὰ μείνω λίγο ἀκόμα γιὰ νὰ μὴν ἀφήσω τὴν μητέρα μου μόνη της. Ἡ ἀναγνώστριά της ἔφυγε ἀποτόμως, πρᾶγμα ποὺ μοῦ καθυστέρησε ἀρκετὰ τὸ ἔργο μου.

—Ἄ! ἔκαμε ὁ Σεντρόλ, μ' ἕνα πλάγιο χαμόγελο. Θυμοῦμαι πὼς πραγματικῶς αὐτὴ ἡ νέα ἔγραφε καθ' ὑπαγόρευσί σας στὴ γραφομηχανή. Μὰ ἡ κόμησσα, μοῦ φαίνεται δὲν περίμενε τότε κάποια ἐξαδέλφη σας;

Ὁ Ρισὰρ κούνησε τὸ κεφάλι.

—Ναί, ἤρθε. Ἀλλὰ μὲ ἐξενεύρισε πολὺ καὶ τῆς μίλησα ἴσως λιγάκι ἀπότομα, ἀκριβῶς σχετικὰ μὲ τὴν ἀναχώρησι τῆς δίδος Ρομπέν. Μὲ εἶχε προτρέψει νὰ κάνω στὴν δακτυλογράφο μου ὡρισμένες ἄδικες παρατηρήσεις γιὰ τὶς ὁποῖες μετάνοιωσα ἀργότερα. Τέλος χωριστήκαμε θυμωμένοι καὶ πῆγε νὰ βρῇ τὸν ἄνδρα της στὸ Μπελλαί. Αὐτὸ εἶναι. Ἔμεινα μόνος στὸ Μονπιέρ, ἀλλὰ ὅταν ἔφθασε τὸ γράμμα σας ἡ ἴδια ἡ μητέρα μου ἐπέμενε ν' ἀπαντήσω στὴν πρόσκλησί σας. Ὁμολογῶ πὼς μοῦ εἶναι εὐχάριστο ποὺ βρίσκομαι στὴν πρωτεύουσα καὶ μὲ μεγάλη χαρὰ παρηκολούθησα τὶς δοκιμές σας... Θὰ... θὰ ἤθελα πολὺ νὰ ξανάθλεπα τὴν χαριτωμένη ἑρμηνεύτριά σας.

—Χμ! Μοῦ φαίνεται πὼς παίρνετε πολὺ εὔκολα φωτιά, Γκιζάν. Καὶ ἂν εἶναι ἔτσι, θεωρῶ χρέος μου νὰ σᾶς προειδοποιήσω πὼς ἡ Ἔβελυν εἶναι ἕνα κορίτσι πολὺ τίμιο καὶ πὼς εἶμαι ἀποφασισμένος νὰ ἀπομακρύνω ἀπὸ κοντά της κάθε πρότασι ποὺ δὲν εἶναι τὸ ἴδιο τίμιά.

—Μὰ γιὰ ποιὸν μὲ παίρνετε, Σεντρόλ; Δὲν ἔχω τὴν παραμικρὴ κακὴ πρόθεσι, σᾶς βεβαιῶ. Ἂν θέλω νὰ ἰδῶ τόσο πολὺ τὴν δίδα ντὲ Γκερλὲν εἶναι ἐπειδὴ ἔχει ἐπάνω της κάτι ποὺ δὲν μπορῶ νὰ προσδιορίσω καὶ ποὺ μοῦ φαίνεται γνωστὸ καὶ οἰκεῖο. Εἶναι βέβαια γοητευτική... Ἀλλὰ δὲν εἶναι αὐτό. Ὅταν σκέπτωμαι... μοῦ φαίνεται πὼς ἡ φωνή της, ναί ἡ φωνή της...

—Χμ! Ἔχει ὡραία φωνή. Ὄχι μεγάλη ἔντασι, εἶναι ἀλήθεια, ἀλλὰ ἕνα μέταλλο ὑπέροχο. Τραγουδάει ἔκπακτα.

—Μπᾶ! Δὲν εἶναι ὅταν τραγουδάῃ... Περισσότερο μ' ἐκπλήττει ὅταν μιλάῃ. Ποῦ ἔχω ἀκούσει ἐγὼ αὐτὴ τὴν φωνή;

—Καλὰ, καλά, θὰ τὸ βρῆτε. Ὥστε λοιπὸν σᾶς ἐνδιαφέρουν οἱ δοκιμές; Ἂν εἶναι ἔτσι μπορεῖτε νὰ μὲ συνοδεύετε κάθε μέρα στὸ θέατρο. Ἂν κάθεστε φρόνιμος στὸ προσκήνιο κανεὶς δὲν θὰ σᾶς προσέξῃ.

Εἶχαν φθάσει στὸ ρεστωράν, ὅπου ἐπρόκειτο νὰ γευματίσουν.

Στὸ τραπέζι, ἐνῷ ἔτρωγαν, ὁ Ρισὰρ εἶπε ξαφνικά:

—Σχετικὰ μὲ τὴν ἀναγνώστρια τῆς μητέρας μου ποὺ ἔφυγε ξαφνικὰ ἀπὸ τὸ Μονπιέρ, συμβαίνει κάτι περίεργο. Φαντασθῆτε πὼς ἡ μητέρα μου ποὺ θὰ ἤθελε πολὺ νὰ τὴν ξαναπάρῃ, μοῦ εἶπε νὰ πάω νὰ τὴν βρῶ καὶ μοῦ ἔδωσε τὴν διεύθυνσί της, ἢ μᾶλλον τὴν διεύθυνσι ποὺ μᾶς εἶχε ἀφήσει. Καὶ ξέρετε τί βρῆκα;

—Ἦταν ἄγνωστη ἴσως; ρώτησε ὁ Σεντρὸλ ποὺ ἦταν ἀπησχολημένος νὰ καταβροχθίζῃ τὶς γαρίδες του.

—Καθόλου. Ὅταν ζήτησα τὴν δίδα Ρομπέν, ἡ θυρωρὸς μοῦ ἔδειξε ἕνα διαμέρισμα στὸ τέταρτο πάτωμα. Στὴν πόρτα εἶδα μιὰ κάρτα μὲ τὸ ὄνομα τῆς δίδος Ἀμαλίας Ρομπέν, ράπτριας. Ὅταν ὅμως μοῦ ἄνοιξαν τὴν πόρτα, βρέθηκα ἀπέναντι σ' ἕνα πρόσωπο ποὺ δὲν εἶχε παρὰ τὸ ὄνομα ἀπὸ τὸ πρόσωπο ποὺ ἤξερα. Ὅταν τὴν ρώτησα σχετικῶς, ταράχθηκε, ψιθύρισε κάτι ἀκατανόητες φράσεις καὶ στὸ τέλος μοῦ ὡμολόγησε πὼς εἶχε παραδώσει τὴν ταυτότητά της σὲ «κάποιο πρόσωπο» τώρα τελευταῖα. Στάθηκε ἀδύνατο νὰ μάθω ποιὸ ἦταν αὐτὸ τὸ πρόσωπο. Μ' ἔστειλε νὰ ζητήσω πληροφορίες ἀπὸ κάποια δεσποινίδα Ντεπρὲ ποὺ καθόταν στὸ δεύτερο πάτωμα. Ἡ θυρωρὸς τὴν ὁποία ρώτησα μοῦ εἶπε πὼς ἐκεῖ καθόταν μιὰ δικηγορίνα ποὺ ἔλειπε καὶ ποὺ ἐργαζόταν στὸ γραφεῖο τοῦ κ. Μπασσόν.

Ὁ Νοὲλ Σεντρὸλ σήκωσε τὰ μάτια του ποὺ ἕως τότε εἶχε καρφωμένα στὸ πιάτο του.

—Ξέρετε, ἔκαμε σηκώνοντας τοὺς ὤμους. Καὶ τὰ πιὸ παράξενα πράγματα στὸ τέλος ἐξηγοῦνται.

Ἡ μαυροφορεμένη δακτυλογράφος

ΟΠΩΣ εἶχε συμφωνηθῆ, ὁ Ρισὰρ παρευρίσκονταν κάθε μέρα στὶς δοκιμὲς τῆς ἐπιθεωρήσεως καὶ κάθε μέρα ἔβγαινε ὅλο καὶ πιὸ γοητευμένος ἀπὸ τὴν ὄμορφη κόρη τῆς «ὡραίας Λιλέττας». Ξαπλωμένος σὲ μιὰ πολυθρόνα, στὸ προσκήνιο, δὲν ἔχανε οὔτε ἕνα ἀπὸ τὰ κινήματά της, οὔτε μιὰ νότα ἀπὸ τὴν κρυστάλλινη φωνή της. Κάθε μέρα ὁ Σεντρὸλ τὸν εὕρισκε πιὸ σκεπτικὸ ὅταν ἐρχόταν νὰ τὸν δῇ.

Ἔτσι ἔφτασε ἡ παραμονὴ τῆς γενικῆς δοκιμῆς. Ἔγινε μιὰ ἀκόμα μικρὴ δοκιμή, μὲ κοστούμια, αὐτὴ τὴν φορά. Ὅταν ἡ αὐλαία ἔπεσε πρὶν ἀπὸ τὴν προτελευταία εἰκόνα ἡ φωνὴ τοῦ Σεντρὸλ μουρμούρισε μέσα στὸ σκοτάδι:

—Σήμερα θὰ μείνωμε ἕως τὸ τέλος. Πρόσθεσα ἕνα καινούργιο σκὲτς καὶ θέλω νὰ τὸ δῆτε.

Ὁ Ρισὰρ δὲν ζητοῦσε τίποτα καλύτερο.

—Κι' ἔπειτα ἔχω μιὰ ἔμπνευσι, ἀγαπητέ μου, ξαναεῖπε ἡ φωνὴ τοῦ Σεντρόλ. Θὰ πᾶμε νὰ κάνωμε μιὰ ἐπίσκεψι στὴν Ἔβελυν ντὲ Γκερλέν.

—Τί; ἔκαμε ὁ Ρισὰρ ξαφνιασμένος.

Καὶ πρόσθεσε ὕστερα ἀπὸ λίγο:

—Δὲν θὰ ἦταν καλύτερα νὰ μὴ σᾶς συνοδεύσω ἐγώ;

—Μὰ γιατί; Ὥστε γελάστηκα ἐγὼ ποὺ νόμιζα πὼς αἰσθάνεσθε κάποια... συμπάθεια γιὰ τὴν Ἔβελυν.

—Μὰ ἀκριβῶς γι' αὐτό, ἀγαπητέ μου. Ἀκριβῶς ἐπειδὴ αἰσθάνομαι πὼς μὲ τραβάει ὁλοένα καὶ περισσότερο νομίζω πὼς εἶναι προτιμότερο ν' ἀπομακρυνθῶ. Ἄλλωστε, μπορεῖ νὰ εἶναι δοσμένη ἀλλοῦ ἡ καρδιά της.

—Μπᾶ! Ποιὸς ξέρει! ἀπήντησε ὁ συγγραφεύς. Πάντως ἐγὼ ὑποσχέθηκα πὼς θὰ τῆς κάμετε τὴν ἐπίσκεψι. Σᾶς εἶδε μαζί μου καὶ θὰ ἦταν ἀγενὲς νὰ παραβῶ τὸν λόγο μου.

Ἡ αὐλαία σηκώθηκε ἀργὰ καὶ διέκοψε αὐτὸν τὸν διάλογο. Ὁ Ρισὰρ συγκινημένος ἀπὸ αὐτὴ τὴν προσοχὴ συνάντησι ποὺ ποθοῦσε καὶ ποὺ φοβᾶταν συγχρόνως, δὲν πρόσεξε καθόλου τὴν εἰκόνα, ὅπου δὲν παρουσιαζόταν ἡ Ἔβελυν. Ἔξαφνα ἕνα χέρι ἀκούμπησε στὸν ὦμο του.

—Νὰ τὸ σκὲτς ποὺ σᾶς ἔλεγα, εἶπε ὁ Σεντρόλ. Εἶναι πρὶν ἀπὸ τὸν ὁποῖον προσπαθεῖ νὰ ἰδῇ τὸ πριγκηπόπουλο. Κυττάξτε, ἀστέρια καὶ βρίσκονται ὅλες, ἐκτὸς ἀπὸ μιά, στὴ σκηνή. Τὰ γκέρλς παριστάνουν ἄλλα ἀστέρια. Μιὰ χορεύτρια εἶναι ντυμένη πριγκηπόπουλο καὶ ψάχνει νὰ βρῇ τὸ χαμένο ἀστέρι. Μὲ βήματα χοροῦ ἑνώνονται καὶ σχηματίζουν ἕναν τοῖχο, ἀνάμεσα ἀπὸ τὸν ὁποῖον προσπαθεῖ νὰ ἰδῇ τὸ πριγκηπόπουλο. Κυττάξτε, ὁ κύκλος ἀραιώνει.

Ὁ ψίθυρος τοῦ Νοὲλ Σεντρὸλ παρακολουθοῦσε τὶς κινήσεις τοῦ μπαλλέτου ποὺ πραγματικῶς εἶχε ἀνοίξει καὶ ἄφηνε στὴν μέση ἕνα χῶρο κενὸ ὅπου οἱ προβολεῖς ἔπεσαν, φωτίζοντας ἕνα ἀπρόσοπο θέαμα. Ἕνα μικρὸ τραπέζι, ἐπάνω στὸ ὁποῖο ὑπῆρχε μιὰ γραφομηχανή. Μπροστὰ στὴ μηχανή, καθόταν μιὰ γυναῖκα μὲ μαῦρα, τῆς ὁποίας τὰ γκρίζα μαλλιά, τὰ γυαλιὰ καὶ ἡ κοκκινη μύτη, ἀπέσπασε μιὰ φωνὴ ἐκπλήξεως ἀπὸ τὸν θεατὴ ποὺ κα-

Ἡ αὐτοτελὴς νουβέλλα τοῦ ἐρχομένου τεύχους μας:

«ΑΝΑΜΕΣΑ ΣΕ ΔΥΟ ΑΓΑΠΕΣ»

Αἰσθηματικὸ ἀριστούργημα τῆς γοήσσης ΛΟΥΣΙ ΝΤΕΛΑΡΥ ΜΑΡΝΤΡΥΣ

θόταν στὸ προσκήνιο. Ἀνεγνώρισε τὴν Ἀμαλία Ρομπέν.

—Μά... Μά... ψιθύρισε.

—Κυττάξτε, ξαναεῖπε ὁ Σεντρόλ.

Τὸ ἀργὸ λίκνισμα τῶν γκὲρλς ἀτομόνωνε τὴν γρηὰ γυναῖκα. Ἀλλὰ μέσα ἀπὸ τὸ ἀνθρώπινο παραπέτασμα μποροῦσε νὰ παρακολουθήσῃ κανεὶς τὶ κινήσεις της. Σηκώνόταν, ἔπαιρνε στὰ χέρια της ἕνα φόρεμα ἀπὸ ἀσημένιο μεταξωτὸ καὶ ἔπειτα μὲ μιὰ ἀκότομη κίνησι ἔβγαζε τὴν περοῦκα καὶ τὰ γυαλιά, ἀποκαλύπτοντας ἕνα φωτεινὸ σύννεφο ἀπὸ χρυσαφένια μαλλιά.

Μιὰ στιγμὴ ὁ κύκλος τῶν γκὲρλς ἔκλεισε καὶ ἔπειτα ξανάνοιξε σ' ἕνα ἡμικύκλιο. Τὸ μαῦρο φόρεμα, ἡ περοῦκα καὶ τὰ γυαλιὰ κοίτονταν κάτω. Ἀπαλλαγμένη ἀπὸ τὸ μακιγιάζ, ντυμένη μὲ τὸ φόρεμα ποὺ γυάλιζε στὸ φῶς καὶ κουνῶντας μιὰ ἄσπρη βεντάλλια, ἡ χαμένη «στάρ» τραγουδοῦσε τὰ τραγούδια τῆς «ὡραίας Λιλέττας».

Ἀπ' ἐκεῖ ἄρχισε ὕστερα τὸ φινάλε. Ὅλα τὰ ἀστέρια περικύκλωσαν τὴν βασίλισσά τους μέσα σ' ἕνα ρόδινο αἷμα ἀπὸ

Κι' ὅταν ἀναστηκώθηκε ἡ αὐλαία συγκινημένος ὁ Ρισὰρ ἀντικρυσε τὴν Ἔβελυν ντυμένη σὲ φορέματα τοῦ παληοῦ καιροῦ

τριαντάφυλλα. Ὁ χορός, ἡ μουσική, τὰ χρώματα, ὅλα μπερδεύτηκαν στὰ μάτια τοῦ Ρισάρ.

—Καταλάβατε, φαντάζομαι; μουρμούρισε κοντά του ὁ Νοὲλ Σεντρόλ.

★

Μέσα στὸ ταξὶ ποὺ τοὺς πῆρε, ἡ ἐξήγησις συνεπληρώθη.

—Στὴν ἀρχὴ νόμισα πὼς ὠνειρεύτηκα. Ἀλλὰ ἔπειτα οἱ στενοχωρημένες ἀπαντήσεις ποὺ μοῦ ἔδωσε ἡ ἀναγνώστρια τῆς μητέρας σας, δὲν μὲ ἱκανοποίησαν. Κύτταξα πιὸ προσεκτικὰ αὐτὸ τὸ ἀσήμαντο πρόσωπο ποὺ δὲν εἶχα παρατηρήσει ἕως τότε. Τὸ μακιγιάζ της ἦταν τόσο τέλειο ὥστε νὰ ξεγελάσῃ ὅλον τὸν κόσμο. Μὴ ξεχνᾶτε ὅμως πὼς ξέρω ἀπὸ θέατρο καὶ ἀπὸ μεταμφίεσι, ὥστε δὲν εἶναι εὔκολο νὰ ἀποκοιμίσῃ κανεὶς τὴν προσοχή μου, ὅταν ξυπνήσῃ. Εἶχα πραγματικὼς μπροστά μου τὴν κόρη τῆς «ὡραίας Λιλέττας» καὶ μπόρεσα νὰ ἐκτιμήσω τὸ μεγάλο θεατρικὸ της ταλέντο. Αὐτὸ τὸ κορίτσι ἦταν μιὰ γεννημένη καλλιτέχνις ποὺ μποροῦσε νὰ προσαρμώζεται θαυμάσια στὸ ρόλο της. Ἦταν ἡ πρωταγωνίστρια ποὺ ζητοῦσα. Ὅταν ἔφευγα τῆς ἔδωσα νὰ καταλάβῃ πὼς ἤξερα ποιὰ εἶναι καὶ τῆς εἶπα νὰ μὲ βρῇ στὸ Παρίσι. Τὸ περίεργο εἶναι ὅτι μὲ βοηθήσατε χωρὶς νὰ τὸ ξέρετε, γιατὶ μὲ τὰ τὴν προσβάλετε μὲ πικρὰ λόγια, τὴν φέρατε σὲ μένα. Ἦρθε καὶ μὲ βρῆκε παρακαλῶντας με νὰ τὴν βοηθήσω ν' ἀκολουθήσῃ τὴν καριέρα τῆς μητέρας της. Εἴδατε τὸ ἀποτέλεσμα τῆς πρώτης δοκιμῆς. Ἀλλὰ ἡ Ἔβελυν μοῦ διηγήθηκε ἀκόμα τὴν ἱστορία της, μοῦ ἐξωμολογήθηκε τὶς ἀπογοητεύσεις της, τὶς ἀπόπειρες ποὺ εἶχε κάνει γιὰ νὰ βρῇ δουλειὰ καὶ ποὺ εἶχαν ἀποτύχει. Κατάλαβα πὼς ὁ μόνος ἄνθρωπος ποὺ δὲν εἶχε ἰδῆ τὴν ὁμορφιά της καὶ δὲν τῆς εἶχε κάνει κόρτε ἦταν αὐτὸς ἀκριβῶς στὸν ὁποῖον εἶχε χαρίσει τὴν ἀθῶα της καρδιά. Σᾶς ἀγαποῦσε καὶ σεῖς δὲν εἴχατε καταλάβει τίποτα. Ἡ διαρκὴς παρουσία κοντά σας μιᾶς ἄλλης γυναίκας καὶ μερικὰ λόγια πικρὰ ἀπὸ τὰ χείλη σας τὴν ἔκαμαν νὰ δραπετεύσῃ. Αὐτὴ εἶνε ἡ ἱστορία τοῦ ἀστεριοῦ μου. Ἀλλὰ φθάσαμε στὸ σπίτι της.

—Θεέ μου! ἔκαμε ὁ Ρισάρ. Θὰ μὲ συγχωρήσῃ ἄρά γε ποτὲ γιὰ τὸ κακὸ ποὺ τῆς ἔκανα χωρὶς νὰ τὸ θέλω;

Ἀστέρια πού σβύνουν

Ἡ Κριστιὰν Ντεπρέ, ἡ φίλη τῆς Ἔβελυν, τοὺς πέρασε στὸ μικρὸ σαλλονάκι ὅπου τοὺς περίμενε τὸ καινούργιο ἀστέρι. Λίγα λεπτὰ ἤρκεσαν γιὰ νὰ βεβαιωθῇ ὁ Ρισὰρ πὼς μποροῦσε νὰ ἐλπίζῃ καὶ πὼς ἡ ἀγάπη εἶχε νικήσει τὸν θυμὸ καὶ τὴν ζήλεια. Στὰ φωτεινὰ μάτια τῆς Ἔβελυν ποὺ ἦταν κρυμμένα ἄλλοτε πίσω ἀπὸ τὰ μεγάλα γυαλιὰ τῆς δεσποινίδος Ἀμαλίας, παιχνίδιζε μιὰ λάμψις χαρᾶς, ὄχι τόσο γιὰ τὴν ἐπιτυχία της, ὅσο γιὰ τὴν συνάντησι μὲ τὸν νέο.

—Ἀ! ὄχι δά! Δὲν εἴπαμε ἔτσι! διαμαρτυρήθηκε ὁ Νοὲλ Σεντρὸλ γιὰ νὰ κρύψῃ τὴν συγκίνησι ποὺ αἰσθανόταν βλέποντας ἐπὶ τέλους μαζὶ αὐτὰ τὰ δυὸ πλάσματα ποὺ ὁ ἴδιος εἶχε ἑνώσει. Δὲν πιστεύω νὰ μοῦ πάρετε τὸ ἀστέρι μου πρὶν ἀκόμη ἀνατείλῃ;

—Μείνετε ἥσυχος, ἀγαπητέ μου φίλε, ἀπήντησε ἀποφασιστικὰ ἡ Ἔβελυν. Θὰ παίξω τὸν ρόλο ποὺ μοῦ δώσατε στὴν ἐπιθεώρησί σας ἕως τὴν τελευταία παράστασι. Θέλω νὰ γίνω κι' ἐγὼ ἠθοποιὸς σὰν τὴν μητέρα μου. Ἀπ' ἐκεῖ καὶ ὕστερα ὁ κόμης ντὲ Μονπὶερ θὰ κρίνῃ, ἂν τοῦ ἐπιτρέπῃ ἡ κοινωνική του ἀξιοπρέπεια νὰ παντρευθῇ μιὰ «θεατρίνα», μιὰ ἀπ' αὐτὲς τὶς γυναῖκες γιὰ τὶς ὁποῖες ἄφησε κάποτε νὰ ἐννοηθῇ πὼς δὲν ἔχουν καμμιὰ σημασία γιὰ τοὺς ἀνθρώπους ποὺ σέβονται τὸν ἑαυτό τους κι' ἀνήκουν σὲ μιὰ ἀνώτερη κοινωνικὴ τάξι.

—Ἔβελυν.....

—Μάλιστα, ἂν μὲ κρίνετε ἄξια, θὰ ἤθελα πολὺ νὰ παίξω αὐτὸ τὸ ρόλο τῆς πυργοδέσποινας τοῦ Μονπὶερ σ' αὐτὸ τὸ φίλμ ποὺ θὰ κάνετε ἐν συνεργασίᾳ μὲ τὸν κ. Σεντρόλ.

—Ἔβελυν, ἀγαπημένη μου, σᾶς λατρεύω, ἔκαμε πνιγμένα ὁ Ρισὰρ φέρνοντας τὰ χέρια της στὰ χείλια του. Δὲν θὰ εἶσθε κυρία ντὲ Μονπὶερ μόνον στὸν κινηματογράφο. Θὰ παίξετε αὐτὸν τὸν ρόλο στὴ ζωή, στὴν πραγματικότητα. Θὰ γίνετε ἡ πυργοδέσποινα τῆς καρδιᾶς μου, ἂν δὲν μοῦ κρατᾶτε κάκια...

—Νὰ σᾶς κρατῶ κάκια, Ρισάρ; Δὲν χωροῦσε τέτοιο αἴσθημα στὴν καρδιά μου. Ἀλλὰ ζήλευα τρομερά, κι' ἐντελῶς ἀδικαιολόγητα ἐξ ἄλλου, ὅταν ἔβλεπα γύρω σας μιὰ νέα κι' ὄμορφη γυναίκα, τῆς τάξεώς σας ποὺ σᾶς ἀγαποῦσε.

—Χρυσή μου Ἔβελυν! Δὲν θὰ σὲ κάνω πιὰ νὰ πονέσῃς! εἶπε μ' ἄπειρη τρυφερότητα ὁ νέος.

—Ἐγὼ τὸ προείπα! συνεπέρανε ὁ Σεντρόλ. Τὸ ἀστέρι τῆς Ἔβελυν, ὅπως καὶ τ' ἀστέρι τῆς «ὡραίας Λιλέττας» θὰ ἔσβυνε πολὺ γρήγορα. Ὁπωσδήποτε εἶμαι πολὺ εὐχαριστημένος ποὺ θὰ τελειώσῃ τὴν καριέρα της μ' ἕνα τόσο ὡραῖο τέλος. Τί λέτε τώρα: Πᾶμε νὰ φᾶμε στοῦ Νταλῆβς;

ΤΕΛΟΣ

Μετάφρασις: Μ. ΚΡΑΝΑΚΗ

Ο ΔΙΑΒΟΛΟΣ ΤΩΝ ΠΑΓΩΝ

Ἕνα δραματικὸ διήγημα ὑπὸ ΡΕΝΑ ΜΑΡΝΑ

Συνάντησα τὸν Τζὶμ Ντόρου ἐκεῖ ποὺ τὸν συναντᾶει κανεὶς πάντα: Στὸν πάγκο ἑνὸς μπάρ.

Μόλις μ' εἶδε σήκωσε τὸ ποτῆρι του γιὰ νὰ μὲ χαιρετήσῃ:

—Ἔλα νὰ πῇς! Κερνάω!

—Μὲ τὰ λεπτὰ τοῦ κυνηγιοῦ;

—Μὲ τὰ λεπτὰ τοῦ κυνηγιοῦ βέβαια! Ἂς εἶναι! Λιγώτερο κοπιάζεις νὰ τὰ ξοδέψῃς, παρὰ νὰ τὰ μαζέψῃς... Πὲς ὅ,τι θέλεις, σύντροφε. Αὐτὸς ποὺ ἐφεῦρε τὴ δουλειὰ σίγουρα δὲν θάχε τί νὰ κάνῃ, ποὺ νά..

—Ὡστόσο μὲ τὴ δουλειὰ βγαίνουν τὰ παραδάκια...

—Σκοτίστηκα! Λεπτὰ ἔχουν καὶ οἱ ἀτσίγγανοι... Γιὰ μένα, φίλε, τὰ λεπτὰ τῆς δουλειᾶς εἶνε λεπτὰ τοῦ διάβολου! Μοῦ καῖνε τὰ δάχτυλα!

—Γι' αὐτὸ σβύνεις τὴ φωτιὰ μὲ οὐΐσκυ;

—Καλὰ τῶπες! Μὲ οὐΐσκυ! Αἴ, μπάρμαν! Ξαναγέμισε τὰ ποτήρια! Σβέλτα»

—Μὲ τὴ φόρα ποὺ πῆρες, Τζίμ, δὲν θὰ σοῦ κάψουν γιὰ πολὺν καιρὸ τὰ δάχτυλα τὰ λεφτὰ τοῦ Σατανᾶ. Εἴμαστε ἀρχὲς χειμῶνα... Κι' ἀμφιβάλλω ἂν θὰ σοῦ φτάσουν τὰ δολλάριά σου ὡς τὴν Ἄνοιξι...

—Δὲν τῶχουν σποκό. Οὔτε νώ!

—Σοῦπεσε καμμιὰ κληρονομιά;

—Ὄχι. Ἀλλὰ ἔχω τέσσερα σκυλιά, ποὺ δὲν φοβοῦνται τὸ κρύο... Ἑκατὸ παγίδες κι' ἕνα ζευγάρι παγοπέδηλα. Αὔριο φεύγω κατὰ τὸ Βορειᾶ. Θὰ μάσω δέρματα.

—Δὲν ἔχεις ἀνάγκη ἀπὸ σύντροφο;

—Λυποῦμαι, φίλε, μὰ δουλεύω πάντα χωρὶς σύντροφο. Ξέρω τί μπορῶ ἐγώ. Δὲν ξέρω τί μποροῦν οἱ ἄλλοι. Μοῦ μένουν ἀπόψε δέκα δολλάρια, τελείως ἄχρηστα ἂν δὲν τὰ πιῶ. Μεῖνε νὰ μὲ βοηθήσῃς.

★

Καὶ ὁ Τζὶμ Ντόου ἔκαμε ὅπως εἶπε. Ἔφυγε χωρὶς ἐμένα. Μὰ κι' ἐγὼ πάλι γρήγορα ἔμπαινα στὴν ὑπηρεσία ἑνὸς Ἄγγλου, ποὺ θὰ πήγαινε στὰ μέρη ἐκεῖ νὰ, γιὰ νὰ γράψῃ ἐντυπώσεις.

Σὰν τὸν Τζὶμ Ντόου, δὲν μποροῦσα νὰ ζήσω μακρυὰ ἀπὸ τὶς ἀτελείωτες πεδιάδες τοῦ θανάτου, ὅπου τὸ χιόνι ποτὲ δὲν λυώνει, τὸ χιόνι ποὺ σκεπάζει σὰν σάβανο τόσες καὶ τόσες ἀτρόμητες καρδιές.

Δώδεκα μέρες βαδίζαμε στὰ χιόνια μὲ τὸν Ἄγγλο καὶ μ' ἕναν ντόπιο ὁδηγὸ καὶ μόνο τὴ δωδεκάτη ἀπαντήσαμε μιὰ χαμηλὴ καλύβα κυνηγοῦ Ἦταν τοῦ Τζὶμ Ντόου.

Φαντασθῆτε κάμποσους κορμοὺς δένδρων ποὺ σχηματίζαν τοὺς τοίχους ὅπως ὅπως. Χόρτα ποὺ κλείναν τὶς χαραμάδες, καὶ γιὰ τσιμέντο τὴν παγωνιά. Αὐτὸ ἦταν ὅλο, μὰ γιὰ ἕναν κυνηγὸ ἦταν ἀρκετό.

Ἡ δουλειὰ τοῦ κυνηγοῦ τῶν λευκῶν γουναρικῶν, εἶναι σκληρή. Ὅλη μέρα τρέχει μὲ τὰ παγοπέδηλα ἀπὸ παγίδα σὲ παγίδα. Τοὺς ἀλλάζει θέσι, καὶ τοὺς βάζει καινούργια δολώματα. Κι' ἂν πιαστῇ κανένα ζῶο στὴν παγίδα, τὸ σκοτώνει καὶ τὸ γδέρνει ἐπὶ τόπου. Κι' ὅλ' αὐτὰ ἐνῷ ὁ λυσσασμένος βοριὰς φυσάει μὲ μανία, ἀνεμίζει τὸ χιόνι, ποὺ χτυπάει τὸ πρόσωπο σὰν καμτσίκι καὶ κάνει τὰ μάτια νὰ δακρύζουν μὲ δάκρυα ποὺ παγώνουν ἀμέσως.

Ὁ Τζὶμ Ντόου δὲν φάνηκε ἐνθουσιασμένος ποὺ μᾶς εἶδε, πρᾶγμα περίεργο γιὰ ἕναν ἀπομονωμένο κυνηγό. Ἔπειτα κάπου-κάπου ἐξαφανιζότανε χωρὶς νὰ ξέρωμε ποῦ πήγαινε, μὰ καθὼς στὸ χιόνι μπορεῖς νὰ διαβάσῃς σὰν σὲ ἀνοιχτὸ βιβλίο, δὲν ἀργήσαμε νὰ μάθωμε τὸ μυστικό του,

Πήγαινε στὴ σκηνὴ κάποιων Ἐσκιμώων.

Ὁ πατέρας κυνηγοῦσε μὲ τὰ δυὸ ἀγόρια του, Μὰ ἐκεῖνο φυσικὰ ποὺ τραβοῦσε τὸν γίγαντα φίλο μου ἦταν ἡ κόρη.

Σὰν εἶδε ὁ Τζὶμ πὼς ἀνακαλύψαμε τὸ μυστικό του, θέλοντας καὶ μὴ μᾶς ἐσύστησε στοὺς Ἐσκιμώους. Θέλοντας καὶ μὴ θέλοντας, λέω, γιατὶ ὁ Τζὶμ τὴν ἀγαποῦσε πολὺ τὴν κοπέλλα, καὶ ὅσο νὰ πῇς ἕνας ἄντρας εἶναι πάντα ἄντρας, καὶ σὲ ἀπόστασι μεγάλη δὲν ἦταν ἄλλη γυναίκα ἀπὸ τὴν Μπία Λοῦ.

Νὰ πῶ τὴν ἀλήθεια κι' ἐγὼ τὴν ἐρωτεύθηκα λιγάκι. Εἶχε παράξενα ματάκια, λοξά, καὶ μιὰ φωνὴ γλυκειὰ καὶ δυνατή, ποὺ σπάνια ἀπαντιέται στὶς δικές μας τὶς γυναῖκες.

Μὰ ὁ Ἄγγλος σύντροφός μου, αὐτὸς κι' ἂν εἶχε τσιμπηθῇ γιὰ καλά!...

Καὶ τότε, μέσ' στὶς ἀργυρογάλαζες βραδυὲς τῶν πάγων, ἄρχισε γύρω ἀπὸ τὴν κοπέλλα μὲ τὴν φωνὴ τῆς Σειρήνας, ἡ αἰώνια πάλη τῶν δυὸ ἐραστῶν.

Καπνίζανε τὶς πίπες τους ἡσυχοι, μὰ ὁ καθένας παρακολουθοῦσε τὸν ἄλλον σὲ κάθε ματιά. Σὲ κάθε λόγο. Ἤξερα τὸν σκληρὸ, τὸν βάρβαρο χαρακτῆρα τοῦ Τζὶμ Ντόου, καὶ ἐπρότεινα τοῦ Ἄγγλου νὰ φύγωμε. Ἡ ἀλήθεια εἶναι πὼς ἡ ἀτμόσφαιρα παράτανε φορτωμένη ἀπὸ ἠλεκτρισμὸ, κι' ἄρχισα στὰ σοβαρὰ νὰ διερωτῶμαι πότε θὰ σκάσῃ ἡ μπόμπα.

Ὅταν κάποτε ἀνακάλυ-

ψα πὼς ἡ Μπία Λοῦ κι' ὁ Ἄγγλος ἐβλέπονταν κρυφὰ ὅσο ἔλειπε στὸ κυνῆγι του ὁ Τζίμ. Καὶ ἐβλέπονταν στὴν ἴδια τὴν καλύβα τοῦ Τζίμ.

Μιὰ μέρα, ποὺ καθόμουν μὲ τοὺς Ἐσκιμώους καὶ πίναμε τσάϊ, εἶδα τὸν Ἄγγλο νὰ βάζη βιαστικὸς τὰ παγοπέδιλά του.. Σίγουρα θάβγαινε νὰ συναντήση τὴν κοπέλλα, ποὺ χε φύγει μιὰ ὥρα πρίν.

Ἀποφάσισα νὰ τοῦ μιλήσω καὶ νὰ τοῦ πῶ πὼς αὐτὰ ἦταν ἐπικίνδυνα καμώματα, ὅταν ἄνοιξε ἡ πόρτα καὶ φάνηκε ὁ Τζίμ.

Ποτὲ δὲν ἐγύριζε τόσο νωρὶς ἀπὸ τὸ κυνῆγι. Φαινόταν ὅπως πάντα, μὰ ἐγὼ ποὺ τὸν ἤξερα καλά, ἔβλεπα μιὰ φλογίτσα ποὺ δὲν μ' ἄρεσε νὰ τρεμοπαίζη στὰ μάτια του.

—Ποῦ εἶναι ἡ Μπία Λοῦ; ρώτησε ἤσυχα.

—Πάει στὶς παγίδες!, ἀπήντησε ὁ πατέρας ἀδιάφορα.

—Ἄ! Στὶς παγίδες! Ἐπικίνδυνο πρᾶγμα γιὰ ἕνα κορίτσι μοῦ φαίνεται αὐτό!

— Καλὰ εἶσαι, Τζίμ; Πρώτη φορὰ πῆγες στὶς παγίδες;

Ὁ Ἄγγλος ἄκουγε καὶ σὰν νὰ καθότανε στὰ καρφιά. Ἤξερε πὼς ἡ κοπέλλα τὸν ἐπερίμενε στὴν καλύβα τοῦ Τζίμ. Πῶς νὰ ξεφύγη;

—Ἔ, Τζίμ! Τί σκοπεύεις νὰ κάνης; ρώτησε.

—Ἐγώ; Θὰ καθήσω ἐδῶ, νὰ παίξω χαρτιά.

—Τότε ἐμένα νὰ μὲ συγχωρῆτε. Πρέπει νὰ φύγω!

—Ἐλεύθερα, φίλε μου... Ἐλεύθερα!

Καὶ ὁ ἴδιος ὁ Τζίμ, σηκώθηκε νὰ τ' ἀνοίξη τὴν πόρτα.

Δὲν μ' ἄρεσε τὸ εἰρωνικό του ὕφος.

Σὰν χάθηκε στὸ χιόνι ὁ Ἄγγλος, ὁ Τζίμ ἔτριψε τὰ χέρια του μὲ χαρά.

—Ἔ, σύντροφε! Ἔλα νὰ παίξωμε!, μοῦπε.

Ὡστόσο οἱ ὧρες περνοῦσαν· βράδυασε, καὶ οὔτε ἡ Μπία Λοῦ, οὔτε ὁ Ἀμερικανὸς ἐφάνηκαν.

Ὅλοι εἴμαστε ἀνήσυχοι ἐκτὸς ἀπὸ τοὺς Ἐσκιμώους.

—Μπᾶ!, ἔλεγε φιλοσοφικὰ ὁ πατέρας. Θὰ νυχτώθηκε ἡ Μπία Λοῦ καὶ θὰ χώθηκε στὴν καλύβα τοῦ Τζίμ.

Τέλος, ὁ Τζίμ σηκώθηκε.

—Θὰ πάω νὰ δῶ τί γίνεται ἔξω!, εἶπε. Ἐσεῖς καθῆστε ἐδῶ.

Σὲ λίγη ὥρα ἀφοῦ ἔφυγε, ἔξέσπασε ἡ χιονοθύελλα. Ὅλη νύχτα, χαλοῦσε ὁ Θεὸς τὸν κόσμο. Ποῦ νὰ κλείσωμε ἐμεῖς μάτι.

Τὰ χαράματα, σὰν ἡσύχασε λιγάκι τὸ κακό, ξεκινήσαμε γιὰ τὴν καλύβα τοῦ Τζίμ.

Στὸ δρόμο πρὸς τὰ ἐκεῖ, σ' ἕνα μέρος ἀπάγγειο σὰν στοὰ ποὺ σχημα τιζόταν κάτω ἀπὸ τὰ κλαδιὰ δυὸ τεραστίων δέντρων καὶ ἀπ' ὅπου ἔπρεπε ὁπωσδήποτε κανεὶς νὰ διαβῆ γιὰ νὰ πάη στὴν καλύβα, σκοντάψαμε σὲ κάτι σκληρὸ, ποὺ ἦταν μισοχωμένο στὸ χῶμα: ἦταν τὸ σῶμα τοῦ Ἄγγλου. Μιὰ παγίδα μεγάλου ζώου τὸν εἶχε ἁρπάξει καὶ τὸν εἶχε μισοπήξει. Τὸ κρύο τὸν ἀποτελείωσε.

Δὲν ἤθελε φιλοσοφία γιὰ νὰ καταλάβη κανεὶς ποιὸς τὴν εἶχε στήσει τὴν παγίδα ἐκείνη ἔξω ἀπὸ τὴν καλύβα καὶ γιατὶ τὴν εἶχε στήσει.

Ὡστόσο, ἔξω ἀπὸ τὴν καλύβα τοῦ Τζίμ, μᾶς περίμενε κι' ἄλλη ἔκπληξις. Καθὼς πλησιάζαμε, ἕνας λύκος ἔφυγε τρεχᾶτος, γλείφοντας τὸ μουσοῦδι του. Καὶ γαντζωμένο στὰ ξύλα τῆς πόρτας, μὲ μιὰ φοβερὴ σύσπασι ἀγωνίας στὰ δυστυχισμένα, ξυλιασμένα χέρια του, κοιτῶταν ἕνα πτῶμα μισοφαγωμένο ἀπὸ τοὺς λύκους. Ἦταν ὁ Τζίμ.

Ἡ Μπία Λοῦ, σὰν τὴν ἐλευθερώσαμε ἀπὸ τὴν καλύβα, μᾶς διηγήθηκε, μισότρελλη ἀπὸ φρίκη, τὰ συμβάντα:

Ἐπερίμενε τὸν Ἄγγλο της, ὅταν ξαφνικά, ἀπὸ τὸ παράθυρο εἶδε τὸν Τζίμ νὰ καταφθάνη. Ἀμπαρώθηκε μέσ' στὴν καλύβα, καὶ δὲν τὸν ἄφησε νὰ μπῆ, γιατὶ κλώτσαγε καὶ βλαστημοῦσε ἀπειλῶντας την νὰ τὴν σκοτώση.

—Ὁ Ἄγγλος σου ψυχο μαχάει στὴν ἀρκουδοπαγίδα! τῆς ἔλεγε... Κι' ἐσένα θὰ σὲ σφάξω!

Γι' αὐτὸ ἡ Μπία Λοῦ, τρελλὴ ἀπὸ φόβο, δὲν τοῦ ἄνοιγε. Ἔπειτα, σὰν τοῦ ρίχτηκαν οἱ λύκοι, ἦταν ἀργὰ πιὰ νὰ τ' ἀνοίξη. Καὶ ὅλη νύχτα, παραστάθηκε πίσω ἀπ' τὴν πόρτα στὸ μαρτύριό του.

Ἔτσι πέθανε ὁ Τζίμ Ντόου, γιατὶ ἀνακάτεψε στὸ κυνῆγι τὸν ἔρωτα. Ὅταν ἔμεινα μοναχὸς κύριος τοῦ πεδίου, ἐρωτεύθηκα κι' ἐγώ, μὲ τὴ σειρά μου, στὰ γερά τὴν Μπία Λοῦ, αὐτὸν τὸν θηλυκὸ διάβολο τῶν πάγων. Ὡς τὴν Ἄνοιξι δηλαδὴ, ποὺ γύρισα πίσω στὸν πολιτισμό.

ΡΕΝΑ ΜΑΡΝΑ

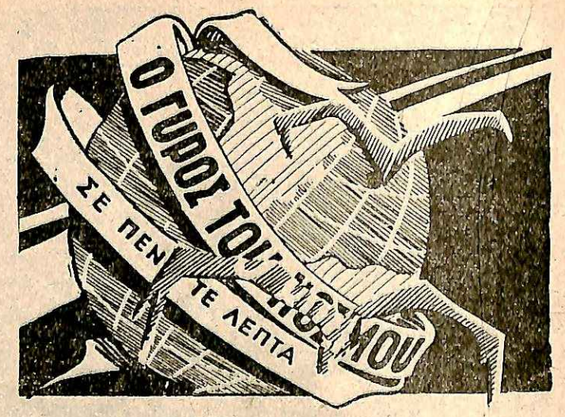

ΠΡΩΤΟΤΥΠΟΣ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ ΕΝΑΣ ΑΘΩΟΣ ΔΟΛΟΦΟΝΟΣ

ΜΙΑ ἀμερικανικὴ ἐφημερὶς εἶχε προκηρύξει τελευταίως ἕνα πολὺ περίεργον διαγωνισμὸν, μὲ σημαντικὰ βραβεῖα, γιὰ τὴν ἀνακήρυξιν τῶν μεγαλυτέρων φαινομένων. Εἰς τὸν διαγωνισμὸν αὐτὸν ἔλαβον μέρος ἄνθρωποι ζῶα, φυτὰ καὶ ὀρυκτά. Καὶ τὸ ἀποτέλεσμα, φυσικὰ, ἦταν ἀρκετὰ ἀπροσδόκητο, ἀφοῦ ἔγιναν δεκτοὶ ἄνθρωποι καὶ πράγματα ποὺ εἶχαν νὰ παρουσιάσουν κάτι τὸ ἐξαιρετικό.

Τὸ πρῶτο βραβεῖο τὸ πῆρε ἕνας νέος τῆς Βαλτιμόρης, ποὺ στὴν ἀνάποδη τοῦ ἀριστεροῦ χεριοῦ του ἔχει μιὰ μεγάλη κηλίδα, ἕνα εἶδος ἐλληᾶς, ποὺ παριστάνει τὶς Ἡνωμένες Πολιτεῖες, ὅπως εἶνε ζωγραφισμένες στὸν χάρτη. Τὸ δεύτερο βραβεῖο ἐδόθηκε σὲ μιὰ πορώδη πέτρα ποὺ ἔχει τὴν καταπληκτικὴν ἰδιότητα νὰ βγάζη νερὸ ὅταν τὴν στίβη κανείς, ἀκριβῶς ὅπως τὸ σφουγγάρι. Ἡ ἐπιτροπὴ διετύπωσε τὴν γνώμη πὼς ἡ πέτρα αὐτὴ εἶνε πολύτιμη σ' αὐτοὺς ποὺ τα ξειδεύουν σὲ ἐρήμους, ὅπου δὲν ὑπάρχει νερό.

Τὸ τρίτο βραβεῖο τὸ πῆρε κάποιος Ζὸρζ Ροντριγκὲθ, ποὺ ἔχει τὴν κατα πληκτικὴν ἰδιότητα νὰ ἱδρώνη μόνον στὸ ἀριστερὸ μάγουλο ὅταν τρώη πιπεριές. Ἐπίσης βραβεύτηκε κάποιος ποὺ ἀνάβει μιὰ μικρὴ ἠλεκτρικὴ λάμπα μὲ τὸ ρεῦμα ποὺ βγαίνει ἀπὸ τὰ χέρια του, μιὰ γυναῖκα ποὺ εἶνε ἑκατὸν δύο χρονῶν καὶ ἐξακολουθεῖ νὰ κάνη τὴν πλύστρα καὶ κάποιος Ταρὸ ποὺ κάνει τὸν ἀσυρματιστὴν καὶ λαβαίνει ραδιογραφήματα, ἂν καὶ εἶνε τελείως κουλός.

ΑΓΟ συνέβη σ' ἕνα χωριὸ τῆς Οὐγγαρίας. Κάποιος Στέφανος Πορόζυ ἐσκότωσε ἕνα γείτονά του μὲ τὸν ὁποῖον εἶχαν κτηματικὲς διαφορές. Ἦταν ἕτοιμος ν' ἀπομακρυνθῆ ἀπὸ τὸν τόπο τοῦ ἐγκλήματος, ὅταν παρουσιάστηκε ἕνας ἐξάδελφός του, Γιόχαν Πορόζυ, ποὺ εἶχε παρακολουθήσει ὅλην τὴν σκηνὴν τοῦ φόνου. Γιὰ νὰ μὴν προδοθῆ ἀπ' αὐτόν ὁ Στέφανος τὸν κλείνει μὲ τρόπο σὲ μιὰν ἀποθήκη καὶ μετὰ τὸν καταγγέλλει στὴν ἀστυνομία ὡς δολοφόνον.

Ὁ Γιόχαν συλλαμβάνεται καὶ παρ' ὅλες τὶς διαμαρτυρίες του καταδικάζεται εἰς θάνατον. Ὁ μόνος μάρτυς ποὺ ὑπῆρχε ἦταν ὁ Στέφανος, ἐκεῖνος δηλαδὴ ποὺ εἶχε κάνει τὸ φόνο.

Βγαίνοντας ἀπὸ τὸ δικαστήριο, ὁ Γιόχαν συναντᾶται στὴν ἔξοδο μὲ τὸν πραγματικὸν δολοφόνον. Τότε ξεφεύγει γιὰ μιὰ στιγμὴ ἀπὸ τοὺς συνοδούς του, τὸν πλησιάζει, τὸν ἁρπάζει ἀπὸ τὸν λαιμὸ καὶ τὸν πνίγει. «Τώρα, εἶπε, εἶμαι πραγματικὰ δολοφόνος καὶ μοῦ ἀξίζει ἡ ποινὴ ποὺ μοῦ ἐπέβαλαν». Τὸ δικαστήριον ὅμως συνῆλθε πάλι, ἀναγνώρισε τὴν ἀθωότητά του γιὰ τὸ πρῶτο ἔγκλημα καὶ γιὰ τὸ δεύτερο τὸν κατεδίκασε μόνον σὲ πέντε ἐτῶν φυλάκισι.

ΤΙΜΩΡΙΑ ΜΠΕΚΡΗΔΩΝ

ΗΤΑΝ ἑπόμενο, μετὰ τὴν κατάργησι τοῦ ποτοαπαγορευτικοῦ νόμου στὶς Ἡν. Πολιτεῖες, ὅλος ὁ κόσμος, ποὺ ἐστερήθηκε ἐπὶ τόσα χρόνια τὰ οἰνοπνευματώδη ποτά, νὰ τὸ ρίξη στὸ κρασί. Ἔτσι, πολλοὶ ἄνθρωποι ποὺ δὲν εἶχαν ποσηγουμένως καμμιὰ διάθεσι γιὰ νὰ πίνουν, ἔγιναν συστηματικοὶ μπεκρῆδες. Κάθε βράδυ, ἡ ἀστυνομία περιμαζεύει ἀπὸ τοὺς δρόμους μεθυσμένους Ἔπρεπε λοιπὸν νὰ ληφθῆ ἕνα μέτρον ποὺ νὰ περιορίση αὐτὴν τὴν μάστιγα.

Τὸ πιὸ ἀποτελεσματικὸ ἀπὸ ὅσα μέτρα ἔχουν ἐφαρμοσθῆ ὡς τώρα, φαίνεται ὅτι τὸ βρῆκε ὁ κυβερνήτης τῆς Πολιτείας Ἀλαμπάμα. Σύμφωνα μὲ ἕνα διάταγμα ποὺ ὑπέγραψε τώρα τελευταῖα, κάθε μπεκρῆς ποὺ συλλαμβάνεται μεθυσμένος ἀπὸ τὴν ἀστυνομία, ὑποχρεώνεται νὰ κρεμάση ἐπὶ μίαν ἑβδομάδα στὸ στῆθος καὶ στὴν πλάτη μιὰ πινακίδα μὲ τὴν ἐπιγραφὴ «Φυλαχθῆτε γιατὶ εἶμαι μεθυσμένος!». Σὰν στὸ ρεζιλίκι δηλαδή· Καὶ γιὰ νὰ τ' ἀποφύγουν οἱ κάτοικοι τῆς Πολιτείας αὐτῆς φαίνεται πὼς εἶχαν περιορίσει κάπως τὸ κρασί.

ΑΝΕΡΓΟΙ ΓΑΤΟΙ

ΟΛΟΣ ὁ κόσμος ὅταν ἔχη γάτους, φροντίζει καὶ τοὺς ταΐζει. Ἄλλως, μαθαίνουν νὰ κλέβουν. Αὐτὸ ἀκριβῶς ἔκαναν καὶ οἱ κάτοικοι ἑνὸς σουηδικοῦ χωριοῦ, καὶ ὅμως παρ' ὀλίγον νὰ βροῦν στὰ καλὰ τὸν μπελᾶ τους. Νὰ πληρώσουν δηλαδὴ ἕνα βαρύτατο πρόστιμο ἢ νὰ κλειστοῦν στὴ φυλακή. Καὶ τοῦτο ἔπειτα ἀπὸ μιὰ διαταγὴν ποὺ ἐξέδωσε ὁ δήμαρχος τοῦ χωριοῦ.

Ἡ διαταγὴ αὐτὴ ἔλεγε ὅτι ὅλοι ὅσοι ἔχουν γάτους ἔπρεπε νὰ τοὺς ταΐζουν μόνον τρεῖς ἡμέρες τὴν ἑβδομάδα· Καὶ ξέρετε γιατί; Γιατὶ τὶς ἄλλες ἡμέρες οἱ γάτοι ἔπρεπε νὰ βροῦν μόνοι τὸ φαγητό τους. Οἱ περισσότεροι ἀπὸ τοὺς γάτους αὐτοὺς ἐτρέφοντο πολὺ καλὰ ἀπὸ τ' ἀφεντικά τους ἢ ἔμεναν ἄνεργοι. Καὶ δὲν ὑπῆρχε ἄλλος τρόπος νὰ βροῦν δουλειὰ παρὰ μὲ τὸ νὰ μείνουν νηστικοί. Φαίνεται δὲ ὅτι τὸ μέτρον ἦταν πολὺ ἀποτελεσματικό, γιατὶ σὲ διάστημα μερικῶν ἑβδομάδων τὰ ποντίκια ὠλιγόστεψαν σημαντικά.

ΦΥΛΑΚΙΣΙΣ ΚΑΤΑ ΔΟΣΕΙΣ

ΟΙ Ἀμερικανοὶ ἔχουν τὸ ρεκὸρ τῶν ἐξωφρενισμῶν. Αὐτὸ ὅμως ποὺ πρόκειται ν' ἀφηγηθοῦμε συνέβη στὸ Σίδνεϋ τῆς Αὐστραλίας. Κάποιος Κάρολος Σάρρεϋ μηχανικὸς σ'ἕνα ἐργοστάσιο παρέσυρε μιὰ γυναῖκα μὲ τὸ αὐτοκίνητό του καὶ κατεδικάσθη σὲ δυὸ μηνῶν φυλάκισιν, τὴν ὁποίαν δὲν μποροῦσε νὰ ἐξαγοράση.

Ἐὰν ὅμως ἔμπαινε στὴ φυλακή, τὸ ἐργοστάσιο ὅπου ἦταν ἀρχιμηχανικὸς ἔπρεπε νὰ κλείση, γιατὶ κανένας ἄλλος δὲν μποροῦσε νὰ τὸν ἀντικαταστήση, οὔτε ἦταν εὔκολο νὰ βρεθῆ ἄλλος ἀπ' ἔξω. Τότε τὸ δικαστήριον τοῦ ἐπέτρεψε νὰ ἐκτίση τὴν ποινή του μὲ δόσεις.

Ὁ Σαρρὲν πηγαίνει κάθε πρωῒ στὴ δουλειά του, συνοδευόμενος ἀπὸ ἕναν δεσμοφύλακα. Καὶ ὅταν τελειώση ξαναμπαίνει στὸ κελλί του. Μὲ μόνην τὴν διαφορὰν ὅτι, κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον δὲν θὰ ἐξοφλήση σὲ δυὸ μῆνες μὲ τὴν δικαιοσύνην, ἀλλὰ θὰ κάμη πολὺ περισσότερο, γιατὶ θὰ τοῦ ὑπολογιστοῦν μόνον οἱ ὧρες κατὰ τὶς ὁποῖες μένει κλεισμένος στὸ κελλί του. Εἰς ἀντάλλαγμα ὅμως ἔχει τὸ πλεονέκτημα ὅτι κατὰ τὸ διάστημα αὐτὸ θὰ πληρώνεται, ἀφοῦ ἐργάζεται.

ΠΑΡΑΞΕΝΑ ΔΥΣΤΥΧΗΜΑΤΑ

ΕΝΑ πολὺ παράξενο δυστύχημα συνέβη πρὸ ἡμερῶν στὴ Γενεύη. Ἕνας κλέφτης ἐμπῆκε μιὰ νύχτα σ'ἕνα ἀλαντοπωλεῖον γιὰ νὰ κλέψη· Τὸν εἶδε ὅμως ὁ νυχτοφύλακας καὶ τὸν κυνήγησε γιὰ νὰ τὸν πιάση. Ὁ κλέφτης ἐπροσπάθησε νὰ φύγη, ἀλλὰ στὴ βία του ἐπιάστηκε τὸ κεφάλι του σὲ μιὰν ἁρμαθιὰ λουκάνικα καὶ μὲ τὸ τράβηγμα ποὺ ἔκανε γιὰ νὰ φύγη, τὰ λουκάνικα σφιχτήκανε τόσο πολὺ στὸν λαιμό του, ποὺ ἔπαθε ἀπὸ ἀσφυξίαν καὶ πέθανε.

Ἕνα ἄλλο παράξενο δυστύχημα συνέβη εἰς ἕνα κυνηγόν· λίγο ἔξω ἀπὸ τὴν Λυών. Εἶχε ἀκουμπήσει σ' ἕνα δένδρο γιὰ νὰ ξεκουρασθῆ.

Ἔξαφνα ὁ σκύλος του πηγαίνει κοντὰ καὶ μὲ τὴν οὐρά του ἐπίεσε τὴ σκανδάλη τόσο δυνατά, ποὺ τὸ ὅπλο ἐπῆρε φωτιὰ καὶ τὰ σκάγια ἐχτύπησαν τὸν δυστυχισμένον κυνηγὸν θανάσιμα στὸ κεφάλι.

Η «ΛΕΣΧΗ ΤΩΝ ΠΕΘΑΜΕΝΩΝ

ΤΗΝ περασμένη Τετάρτη ἔγινε στὸ Λονδῖνον γενικὴ συνέλευσις τῆς «Λέσχης τῶν πεθαμένων». Μὴ σᾶς τρομάζει ὅμως ὁ τίτλος. Γιὰ νὰ γίνη κανεὶς μέλος τῆς «Λέσχης τῶν πεθαμένων» δὲν εἶναι ἀπαραίτητο νὰ ἔχη πάει στὸν ἄλλον κόσμο, ἀλλὰ νὰ ἔχη θεωρηθῆ νεκρός, ἐπισήμως ἢ ἀνεπισήμως.

Τὰ μέλη τῆς περίεργης αὐτῆς ὀργανώσεως εἶνε χωρισμένα σὲ δυὸ κατηγορίες: ἐκεῖνοι ὁ θάνατος τῶν ὁποίων ἔχει ἀναγγελθῆ ἀπὸ τὶς ἐφημερίδες καὶ αὐτοὶ ποὺ παρουσιάζονται ὡς νεκροὶ στὰ βιβλία τοῦ ληξιαρχείου, χωρὶς ἐννοεῖται, νὰ ἔχουν πεθάνει στ' ἀλήθεια. Ὑπάρχουν λοιπὸν αὐτοὶ ποὺ ἀπέθαναν ἐπειδὴ ἔτσι τὸ θέλησε ἕνας ρεπόρτερ καὶ ἀνέφερε τὸ ὄνομά τους μαζὶ μὲ τὰ θύματα ἑνὸς δυστυχήματος, καὶ αὐτοὶ ποὺ ἀπέθαναν.. ἐπισήμως ἂν καὶ στὴν πραγματικότητα ἐξακολουθοῦν νὰ βρίσκωνται στὴ ζωή. Οἱ τελευταῖοι αὐτοὶ εἶνε κατὰ τὸ πλεῖστον παλαιοὶ πολεμισταί, ποὺ εἶνε ἄλλως τε καὶ οἱ ἱδρυταὶ τοῦ σωματείου αὐτοῦ.

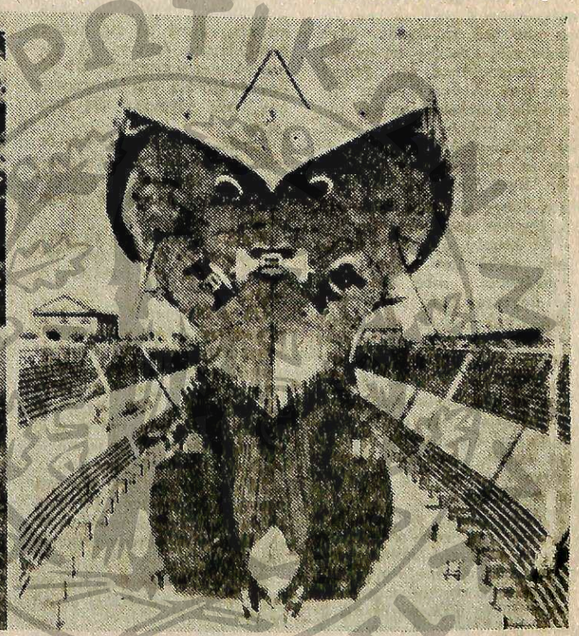

Δὲν ὑπάρχουν τέρατα μόνο στὸ ζωϊκὸ βασίλειο. Ἔχει τὰ δικά του καὶ τὸ φυτικό. Ἰδοὺ ἕνας κορμὸς δένδρου τῆς Καλιφορνίας, ποὺ μοιάζει μέ... δεινόσαυρο. Ἡ δεύτερη εἰκὼν παριστᾶ καὶ ἕνα μηχανικὸν τέρας. Ἡ ἀνθρωπίνη τέχνη δὲν θέλει νὰ ὑστερῆ σὲ ἐκπλήξεις ἀπὸ τὴ μητέρα Φύσι...

ΤΙ ΕΝΔΙΑΦΕΡΕΙ ΤΗΝ ΓΥΝΑΙΚΑ

Κουβεντοῦλες

«Ἕνα κακὸ δὲν ἔρχεται ποτὲ μόνο του», ἔλεγε τὶς προάλλες μιὰ γνωστή μου κυρία «καὶ ὑπάρχουν ἄνθρωποι κακότυχοι ποὺ τοὺς ἔρχονται ὅλα στραβά. Ἀκοῦστε τί ἔπαθα χθές. Εἶχα ἀργοπορήσει σὲ κάποια ἐπίσκεψι, γιατὶ εἶχα ξεχάσει νὰ φορέσω τὸ ρολόί μου κι' ὅταν ἔφθασα στὸ σπίτι καὶ ἀντελήφθην ὅτι ἦταν μεσημέρι χωρὶς ν' ἀλλάξω φόρεμα ἔτρεξα στὴν κουζίνα κι' ἔβαλα τὸ ψητὸ στὴ φωτιά. Ἐκεῖ ὅμως ποὺ ἐγύριζα τὸ κρέας στὴν κατσαρόλα πετιέται βούτυρο λερώνω τὴν ἄσπρη μου μπλούζα. Φυσικὰ ἀφήνω στὴ μέση τὸ ψητὸ καὶ προσπαθῶ νὰ καθαρίσω τὴν μπλούζα μου. Τὸ ψητὸ καίγεται κι' ἀρχίζω νὰ καταριέμαι τὴν ὥρα καὶ τὴ στιγμὴ ποὺ ἐπῆγα νὰ κάμω αὐτὴ τὴν ἐπίσκεψι, ὅταν μὲ ζητοῦν στὸ τηλέφωνο.

Ἦταν κάποια φίλη ποὺ μ' ἐπροσκαλοῦσε μαζὶ μὲ τὸν ἄνδρα μου γιὰ τὸ βράδυ. Εἶχα τέτοια νεῦρα ἐκείνη τὴ στιγμὴ ποὺ ἀποποιήθηκα καὶ ξέρετε ποιὸ ἦταν τὸ ἀποτέλεσμα; Ὅταν ἦλθε ὁ ἄνδρας μου καὶ τοῦ τὸ εἶπα μοῦκανε σκηνὴ ποὺ τὸν ἐστέρησα ἀπὸ μιὰ διασκέδασι κι' ἐγίναμε ἀπὸ δυὸ χωριά. Ἔχω ἄδικο νὰ λέω πὼς εἶμαι ἄτυχη καὶ πὼς ἕνα κακὸ δὲν ἔρχεται ποτὲ μόνο του;»

Ἐ! λοιπόν, ὄχι, οὔτε ἄτυχη εἶσθε, καλή μου φίλη, οὔτε παραδέχομαι πὼς ἕνα κακὸ δὲν ἔρχεται ποτὲ μόνο του. Ὅλα αὐτὰ εἶναι προλήψεις καὶ γιὰ ὅσα μᾶς συμβαίνουν εἴμαστε τὶς περισσότερες φορὲς ὑπαίτιοι. Ἂν εἴχατε προσέξει νὰ μὴν ἀργοπορήσετε νὰ ἐπιστρέψετε στὸ σπίτι σας, τίποτε ἀπ' ὅ,τι συνέβη δὲν θὰ εἶχε συμβῆ, γιατὶ ὅλα ὅσα ἐπάθατε ἦταν τὸ ἕνα ἀποτέλεσμα τοῦ ἄλλου.

Πολλὲς φορὲς μᾶς συμβαίνει κάτι δυσάρεστο καὶ θέλοντας νὰ τὸ διορθώσουμε ἐνεργοῦμε κάπως ἀστόχαστα καὶ τότε κάνομε τὴν μιὰ ἀπροσεξία κατόπιν τῆς ἄλλης γιὰ νὰ ἔχωμε δὲ ἥσυχη τὴ συνείδησί μας τὰ φορτώνωμε ὅλα στὴν τύχη μας καὶ βγάζομε τὸ συμπέρασμα ὅτι εἴμαστε ἄτυχοι. Ἂν ὅμως κάθε φορὰ ποὺ παθαίνομε κάτι γινόμαστε πιὸ προσεκτικοὶ καὶ δὲν χάνομε τὴν ψυχραιμία μας τὸ δυσάρεστο ποὺ μᾶς συνέβη δὲν θὰ ἔχῃ κανένα ἐπακόλουθο. Ἀφοῦ εἴχατε ἀργοπορήσει δὲν θὰ ἐχάνατε παραπάνω ἀπὸ πέντε λεπτὰ γιὰ ν' ἀλλάξετε φόρεμα προτοῦ πᾶτε στὴν κουζίνα καὶ τὰ πέντε αὐτὰ λεπτὰ θὰ σᾶς ἐγλύτωναν ἀπ' ὅλα τὰ δυσάρεστα ποὺ σᾶς συνέβησαν. Ἔτσι τὴν παθαίνομε καμμιὰ φορὰ ἀπὸ τὸ κεφάλι μας καὶ ὕστερα τὰ βάζομε μὲ τὴν τύχη μας ποὺ εἶναι τελείως ἀνεύθυνη.

ΕΣΜΕΡΑΛΔΑ

Ἡ μόδα

ΤΑ ΧΡΩΜΑΤΑ ΤΗΣ ΕΠΟΧΗΣ

Ἔφθασε ἤδη ἡ ἄνοιξις, προάγγελος τοῦ θέρους. Εἶναι ἡ ἐποχὴ ποὺ θὰ σπεύσωμε νὰ ἀνανεώσωμε τὴν γκαρνταρόμπα μας, διότι μὲ τὶς πρώτες ἀνοιξιάτικες ἀκτῖνες τὰ χειμερινά μας κοστούμια ποὺ τόσον ἐντούτοις μᾶς ἐξυπηρέτησαν, μᾶς γίνονται ἤδη ἀφόρητα.

Σπεύδομε λοιπὸν νὰ σᾶς διευκολύνωμε ἐμπιστεύοντάς σας τὶς νέες ἰδιοτροπίες τῆς μόδας ὅσον ἀφορᾷ τὸ ζήτημα αὐτό.

Καθὼς μαθαίνουμε τὸ γκρίζο χρῶμα θὰ ἐπικρατήσῃ κατ' ἐξοχὴν κατὰ τὴν ἐφετεινὴ ἄνοιξι.

Θὰ τὸ ἴδωμεν εἰς ὅλους τοὺς τόνους καὶ σ'ὅλες τὶς σχετικὲς ἀποχρώσεις ἀπὸ τὴν ἀνοικτότερη ἕως τὴν βαθύτερη, καθὼς ἐπίσης τόσο μονόχρωμο ὅσον καὶ ἀνάμικτο. Ἐξ ἄλλου τὸ χρῶμα ποὺ μὲ περισσότερη ἐπιτυχία θὰ συνδυάζεται μὲ τὸ γκρὶ θὰ εἶναι τὸ γκρενά.

Ἄλλο χρῶμα ποὺ θὰ ἐπικρατήσῃ ἐπίσης πολὺ θὰ εἶναι τὸ τυρκουάζ, ἀλλὰ σπανίως θὰ τὸ ἴδωμεν χρησιμοποιούμενον μόνο του.

Συνήθως θὰ συνδυάζεται μὲ ἄλλο χρῶμα καὶ ἰδίως μὲ τὸ βιολίν.

Ἕνα σύνολο ποὺ θὰ φορεθῇ π.χ. πολὺ θὰ εἶναι ἕνα ἀμπιγὲ ταγεράκι ἀπὸ λαινὰζ τυρκουὰζ μὲ μπλουζίτσα ἀπὸ σατὲν βιολίν.

Κατὰ τὸν αὐτὸν τρόπο θὰ ἴδωμε συνδυασμένους τοὺς χρωματισμοὺς μπλέ, φραμπουὰζ συκλαμὲν καὶ ἄλλους.

Ἡ ἐπικράτησις τῶν χρωμάτων αὐτῶν δὲν πρόκειται βέβαια νὰ ἀποκλείσῃ τὰ χρώματα ποὺ μένουν ὑπεράνω κάθε μεταβολῆς καὶ εἶναι αὐτὰ τὸ μαῦρο καὶ τὸ μπλὲ μαρέν. Ἡ μόδα τῶν δύο αὐτῶν χρωμάτων δὲν παρέρχεται ποτέ, ἡ σημερινὴ δὲ μόνον ἰδιοτροπία της συνδυάζει τὸ μὲν μπλὲ μαρὲν μὲ τὸ ἄσπρο, τὸ δὲ μαῦρο μὲ τὸ κόκκινο καὶ τὸ φραμπουάζ.

ΤΑ ΥΦΑΣΜΑΤΑ ΠΟΥ ΘΑ ΕΠΙΚΡΑΤΗΣΟΥΝ

Σᾶς μιλήσαμε γιὰ τὰ χρώματα τῆς μόδας χωρὶς ὅμως νὰ σᾶς ἀνοφέρωμε καὶ τὰ ὑφάσματα ἐπὶ τῶν ὁποίων θὰ ἴδωμεν ἐφαρμοζόμενα.

Ἰδοὺ λοιπὸν ποὺ σπεύδομε νὰ ἐπανορθώσωμε τὸ λάθος μας.

Οἱ διάφοροι κατασκευασταὶ ὑφασμάτων, ἐξαντλοῦν ὅλη τους τὴν φαντασία στὸ νὰ ἐφεύρουν νέες κατεργασίες τῶν λεπτοτάτων λαινὰζ ποὺ θὰ ἐπικρατήσουν καθ' ὅλην τὴν διάρκειαν τῆς ἀνοίξεως.

Καὶ ἡ προσπάθειά των καταλήγει στὸ νὰ βλέπωμε πράγματι ὑφάσματα ποὺ εἶναι ἕνα χάρμα κατεργασίας, καὶ τὰ ὁποῖα αὐτὰ ἀφ' ἑαυτῶν συντελοῦν σ' ὅλην τὴν κομψότητα τῆς ἐνδυμασίας, χωρὶς νὰ χρειάζεται ἡ προσθήκη ἐπιτηδευμένης κούπ.

Βλέπομε λοιπὸν λεπτότατα λαινὰζ σινὲ ποὺ διερωτᾶται πράγματι κανεὶς ἐὰν ἡ πρώτη τους ὕλη εἶναι μαλλὶ ἢ μετάξι, χαριτωμένα ὑφάσματα μὲ βοῦλες διαφόρων μεγεθῶν, νταμιέ, σκωτσέζικα σὲ ἀφάνταστη ποικιλία καὶ ἀτελείωτα τέλος γραμμωτὰ ὑφάσματα.

Τὰ γραμμωτὰ αὐτὰ ὑφάσματα μᾶς ἐμφανίζονται σὲ πολύμορφες ραβδώσεις, ἄλλοτε λεπτότατες καὶ ἄλλοτε πλατύτερες, συχνότατα δὲ ὅσον ἀφορᾷ τὸν χρωματισμὸν εἰς τὸν συνδυασμὸν τῶν ντεγκραντέ.

Συνηθίζεται πολὺ ἐξ ἄλλου ὁ συνδυασμὸς τῶν γραμμωτῶν μὲ τὰ μονόχρωμα ὑφάσματα, τὸν βλέπομε δὲ ἀκόμη καὶ στὶς ζακέττες τῶν ταγέρ, ὅπως ἄλλωστε καὶ στὶς φοῦστες.

Συχνότατος ἐπίσης στὰ ταγὲρ ὁ συνδυασμὸς ὁριζοντίων καὶ καθέτων ραβδώσεων ἢ διαγωνίων.

ΖΑΚΕΤΤΕΣ ΡΙΧΤΕΣ ΚΑΙ ΚΑΠΕΣ ΜΙΚΡΕΣ

Πολὺ τῆς μόδας οἱ ριχτὲς ζακεττοῦλες, τόσο πρακτικὲς γιὰ νὰ συνοδεύσουν τὰ ἀπογευματινὰ φουστανάκια.

Εἶναι τελείως ἀνεξάρτητες καὶ ἐπιδιώκομεν τὸ χρῶμα τους νὰ μπορῇ νὰ συνδυασθῇ μὲ διάφορα ἀπογευματινὰ φορέματά μας.

Μὲ τὶς ὄμορφες ἀνοιξιάτικες ἡμέρες κάνουν τὴν ἐμφάνισί τους καὶ οἱ χαριτωμένες μικρὲς κάπες ποὺ τόσον εὔκολα τὶς ρίχνει κανεὶς στοὺς ὤμους του μόλις εἶναι ἀνάγκη.

Τὸ μάκρος τους μόλις ξεπερνᾶ τὴν μέση καὶ δὲν εἶναι σπάνιο καὶ αὐτὲς νὰ εἶνε ἀπὸ ὕφασμα ριγωτό.

Ὁ καλλωπισμός

Η ΤΟΥΑΛΕΤΤΑ ΤΗΣ ΓΥΝΑΙΚΑΣ ΠΟΥ ΕΡΓΑΖΕΤΑΙ

Γιὰ τὶς γυναῖκες ποὺ ἐργάζονται εἶναι κάπως τρομακτικὰ ὅσα γράφονται σχετικῶς μὲ τὴν ὀμορφιά, γιατὶ θὰ ἔπρεπε νὰ δαπανοῦν οὐκ' ὀλίγον καιρὸ ἂν ἤθελαν νὰ ἀκολουθοῦν κατὰ γράμμα ὅλα ὅσα γράφονται γι' αὐτὸ τὸ ζήτημα. Ποῦ νὰ βροῦν ὅμως τὸν καιρὸ ὅταν οἱ ὧρες τοῦ εἰκοσιτετραώρου δὲν τοὺς φθάνουν ἐνίοτε οὔτε γιὰ τ' ἀπολύτως ἀναγκαῖα; Καὶ ὅμως οἱ γυναῖκες ποὺ ἐργάζονται πρέπει πιὸ πολὺ ἀπὸ τὶς ἄλλες νὰ προσέχουν τὴν ὀμορφιά τους γιατὶ εἶναι καὶ αὐτὴ κάποιο ὅπλο γιὰ τὸν ἀγῶνα τῆς ζωῆς. Δὲν θὰ ἔπρεπε νὰ εἶναι ἔτσι καὶ ὅμως μιὰ γυναῖκα ὄμορφη βρίσκει πιὸ πολλὲς ἀνοικτὲς πόρτες στὴ ζωή. Ἂς δοῦμε λοιπὸν ποιὰ εἶναι ἡ ἀπαραίτητη τουαλέττα γιὰ τὴν ὀμορφιὰ τοῦ προσώπου καὶ τὴν διατήρησι τῆς ἀνθηρότητος. Ὅλα τὰ προφθάνει κανεὶς ὅταν θέλῃ, φθάνει νὰ ἔχῃ σύστημα καὶ νὰ ξέρῃ ποιὰ ὥρα θὰ κάμῃ τὸ κάθε τι.

Ἐν πρώτοις θὰ περιποιηθῇ τὸ πρόσωπό της τὸ βράδυ προτοῦ πλαγιάσῃ, τῆς συνιστοῦμε δὲ ἀκόμη καὶ τὸ ζεστὸ λουτρό της νὰ τὸ κάνῃ τὸ βράδυ,γιατὶ πρῶτον ἔχει περισσότερο καιρὸ καὶ δεύτερον τὸ βραδυνὸ λουτρὸ εἶναι κάτι ποὺ ξεκουράζει τὸ σῶμα καὶ καταπραΰνει τὰ νεῦρα. Μετὰ τὸ λουτρό της θυσιάζει πέντε λεπτὰ γιὰ νὰ περιποιηθῇ τὸ πρόσωπό της, δηλαδὴ νὰ τοῦ κάμῃ ἐλαφρὸ μασὰζ μὲ μιὰ κρέμα νυκτὸς μὴ παραλείποντας νὰ περιποιηθῇ καὶ τὸν λαιμό της. Εἶναι σπουδαιότατο αὐτό, γιατὶ ὁ λαιμὸς γηράσκει πιὸ εὔκολα ἂν τὸν παραμελήσωμε καὶ φανερώνει τὴν ἡλικία μας.

Τὸ πρωῒ μετὰ ἕνα πρόχειρο πλύσιμο θυσιάζει ἄλλα πέντε λεπτὰ καὶ βάζει στὸ πρόσωπό της τὴν κρέμα της τῆς ἡμέρας προτοῦ μακιγιαρισθῇ.

Πάντως ὅσο βιαστικὴ καὶ ἂν εἶναι μιὰ γυναῖκα, ἂς προσέξῃ νὰ μὴ βγῇ ποτὲ μὲ ἄπλυτα δόντια, ἀκάθαρτα νύχια, ἀκτένιστα μαλλιά, ἀπεριποίητο πρόσωπο, διότι ὅλα αὐτὰ θὰ διαθέσουν δυσμενῶς τοὺς ἀνθρώπους ποὺ θὰ ἔχουν οἱαδήποτε δοσοληψίας μαζί της.

★

Τώρα ποὺ ἔρχεται τὸ καλοκαῖρι ἂς μὴν ξεχνοῦν ὅσες ἐνδιαφέρονται γιὰ τὴν διατήρησι τῆς γραμμῆς τους, ὅτι κανένα σπὸρ δὲν εἶναι καλύτερο ἀπὸ τὴν κωπηλασία. Οἱ συμμετρικὲς κινήσεις ποὺ ἀπαιτεῖ, συντελοῦν στὸ νὰ δίνουν μιὰ ἐξαιρετικὴ εὐλυγισία στὸ σῶμα καὶ δὲν ἀφήνουν κανένα μέλος τοῦ σώματος ἀχρησιμοποίητο. Ἐκτὸς αὐτοῦ, γυμνάζουν καὶ τοὺς πνεύμονας καὶ τὸν θώρακα. Καθὼς δὲ τραβοῦμε κουπὶ φορῶντας μόνο ἕνα μαγιὸ ὁλόκληρο τὸ σῶμα μας ἀνεπνέει καὶ ζωογονεῖται.

Ἡ καλὴ κωπηλασία ἀπαιτεῖ μεγάλη ἐξάσκησι ἀλλὰ ἔχει καὶ τὸ μεγάλο προσὸν ποὺ δὲν θέλει κανένα ἰδιαίτερο φυσικὸ χάρισμα. Φθάνει νὰ ἔχωμε γερὴ καρδιὰ καὶ νὰ ξέρωμε κολύμπι γιὰ κάθε ἀπρόοπτο...μπάνιο, γιατὶ οἱ στενὲς βάρκες τῆς κωπηλασίας ἀναποδογυρίζονται πολὺ εὔκολα μὲ τὴν παραμικρὴ ἄστοχη κίνησι.

Ἡ καλὴ συμπεριφορὰ

ΜΕ ΤΟΝ ΣΥΖΥΓΟΝ

Πολλὲς γυναῖκες παραπονοῦνται γιὰ τοὺς ἄνδρες τους διότι τοὺς βλέπουν δύσθυμους, ἐρωτοῦν ὅμως ποτὲ νὰ μάθουν τὴν ἀφορμὴ τῆς δυσθυμίας των; Ὄχι, βέβαια, τούναντίον μάλιστα ἀντὶ νὰ προσπαθοῦν μὲ τὸν καλὸ τρόπο τους νὰ τοὺς ξεκουράσουν τοὺς ἐνοχλοῦν μὲ χίλια πράγματα ποὺ μποροῦσαν νὰ μὴ τὰ κάνουν.

Ἀναφέρομε μερικὰ γιὰ νὰ σᾶς ἐπιστήσωμε τὴν προσοχὴ στὰ πράγματα ποὺ δὲν πρέπει νὰ κάνετε ἢ σ' ἐκεῖνα ποὺ τούναντίον πρέπει νὰ κάνετε:

1ον Μὴ δείχνετε ἀδιαφορία ὅταν σᾶς μιλῇ ὁ ἄνδρας σας γιὰ τὶς δουλειές του, ἀλλὰ παρακολουθεῖτε μὲ προσοχὴ τὰ λεγόμενά του ἐνθαρρύνοντάς τον ὅταν τὸν βλέπετε ἀπογοητευμένον ἢ κουρασμένον.

2ον Μὴν ἀπασχολῆτε τὸ τηλέφωνο γιὰ περιττὲς ὁμιλίες ἂν περιμένῃ ὁ ἄνδρας σας νὰ μιλήσῃ γιὰ τὶς δουλειές του.

3ον Μὴν τὸν ἐνοχλῆτε ὅταν ντύνεται ἢ ξυρίζεται.

4ον Μὴν τὸν ἀφήνετε νὰ περιμένῃ ὅταν πρόκηται νὰ βγῆτε ἔξω μαζί.

5ον Μὴν τοῦ φορτώνετε ποτὲ στὸν δρόμο τὸ ἐπανωφόρι σας ἢ τὸ καπέλλο σας.

6ον Ἂν ἐδεχθήκατε νὰ τὸν συνοδεύσετε κάπου ἐνῷ δὲν σᾶς εὐχαριστῇ πολὺ αὐτὸ μὴ δείξετε ὅτι θυσιάζεσθε καὶ μὴ ἔχετε ὕφος θύματος.

7ον Ὅταν ἔχετε δώσει μαζί του ραντεβοῦ μὴν τὸν ἀφήνετε νὰ περιμένῃ οὔτε λεπτό.

8ον Στὸ ρεστωρὰν ἀφήσατε αὐτὸν νὰ συνεννοηθῇ μὲ τὸ γκαρσόνι καὶ νὰ τοῦ ζητήσῃ ὅ,τι χρειάζεται.

9ον Ὅταν εἶσθε μαζί του ἀποφεύγετε νὰ βάζετε πούδρα ἢ νὰ βάφετε τὰ χείλη σας σὲ δημόσιο μέρος.

10ον Σὲ μιὰ συγκέντρωσι μὴ διηγεῖσθε ποτὲ τὰ ἰδιαίτερα τῆς ζωῆς σας καὶ ἀποφεύγετε κάθε τι ποὺ θὰ μποροῦσε νὰ θίξῃ ἔστω καὶ στὸ ἐλάχιστο τὸν σύζυγό σας.

11ον Ἂν σᾶς φέρῃ ξαφνικὰ ἕναν φίλο του στὸ σπίτι μὴ δείξετε τὴν παραμικρὴ δυσαρέσκεια καὶ τούναντίον φανῆτε ὅσο τὸ δυνατὸν πλέον περιποιητική.

Αὐτὰ ὅλα εἶναι ἀπαραίτητα γιὰ τὴ συζυγικὴ εὐημερία.

Ἡ ἀλληλογραφία μου

Εὐστρ. Εὐστρ. Χαλκίδα. — Πρέπει νὰ κτυπήσετε τὸ κακὸ ἐνόσῳ εἶναι στὴν ἀρχή του. Ἀρχίσετε λοιπὸν ἔντονη θεραπεία μὲ διάφορα τονωτικὰ φάρμακα. Φυτίνην, σίδηρο, ἀρσενικό, καὶ συγχρόνως μὲ αὐτὰ ἔχετε ὑπ' ὄψιν ὅτι πρέπει νὰ τρῶτε καλὰ καὶ νὰ ἀναπνέετε καθαρὸν ἀέρα. Τοὺς θερινοὺς μῆνες λίγη ἐξοχὴ ἐπίσης εἶναι ἀπαραίτητη.

Ὅλα αὐτὰ θὰ σᾶς τονώσουν καὶ πιστεύω ὅτι δὲν θὰ χρειασθῇ ἐντονωτέρα θεραπεία.

Βελαν Μπράνς.— Ὁ γιατρός σας ἔχει δίκηο, ἐπομένως ποὺ πάσης ἄλλης ἐνεργείας ἐξακριβώσατε ἂν πράγματι σᾶς ἐπισκέπτεται πυρετὸς καὶ σὲ τί ὀφείλεται. Ὅταν ὁ πυρετὸς ἐκλείψῃ θὰ ἐκλείψουν καὶ τὰ σπυράκια τῶν χειλέων.

ΕΣΜΕΡΑΛΔΑ

1ον Ἕνα κομψὸ φόρεμα τῆς ἐποχῆς ἀπὸ κρὲπ μπλὲ—μαρίν. τοῦ ὁποίου τὸ κορσελὲ εἶναι ἀπὸ γκρὸ - γκραὶν στὸν ἴδιον τόνο. 2ον Φόρεμα ἀπὸ καφὲ ζορζέττα μὲ λεπτὸ πλισέ. Τὰ σταυρώματα τῶν σουρῶν συγκρατοῦνται ἀπὸ ἄσπρες μαργαρίτες. 3ον Ἕνα κομψὸ ταγὲρ ἀπὸ μαῦρο μεταξωτὸ ἀλμπαγά. Ἡ καζακούλα εἶναι κοντὴ καὶ ἐφαρμοστὴ καὶ ἀφήνει νὰ περνᾶ τὸ ἄσπρο πικεδένιο ζιλέ.

ΒΑΒΟΥΧΩΓΙΑ

Η Σμυρνιὰ καὶ ἡ...

ΚΑΝΤΑΔΑ

Καυγᾶ τρικούβερτο, κωνα—Ζαμφώ μου, εἶχα πάλε προχτὲς μὲ τὴ λωλοσερβάγια τὴν 'Ανθίτσα τοῦ 'Ανέστη τοῦ στραβοῦ. 'Ιλύσσαξε πιὰ ἡ ἀφιλότιμη! Καὶ δὲ φτάνει ποὺ ἔχει τσοὶ γιαβουκλοῦδες μὲ τὸ μάτσο, μόνε τσοὶ φωνάζει κι' ὅλας νὰ τσῆ κάνουνε πατινάδες κάθε βράδυ κάτω ἀπὸ τὰ παναθύρια τση.

'Αδύνατον τῶν ἀδυνάτων νὰ μείσῃ κανένας μάτι μ' αὐτὴ τὴ δουλειά, κωνα—Ζαμφώ μου!

Ἔτσι καὶ κάνεις πὼς γουρλώνεις τὸ μάτι σου γιὰ νὰ σὲ πάρῃ ὁ ὕπνος, νάσου κι' ἀρχινίζουνε τσοὶς ἀγριοφωνάρες τὰ τζόβενα:

«Μικρὴ Ταμπαχανιώτισσα,
ἔβγα στὸ παναθύρι,
καὶ ρίξε μας δυὸ πούλουδα
νὰ κάνωμε σεῖρι...»

Μιὰ φορὰ δὲν ἰμίλησα, δυὸ φορὲς δὲν ἰμίλησα. Τὴν τρίτη φορά, ὅμως, κωνα—Ζαμφώ μου, δὲν ἐβάσταξα. Βγῆκα στὸ μπαλκονάκι καὶ τσοὶ γιουρούντισα.

—'Αμῆτε πιὰ στὸν ἀγύριστο! Θέμε καὶ νὰ κοιμηθοῦμε, μιὰ σταλίτσα!

Τ' ἤτανε νὰ τὸ πῶ, κωνα—Ζαμφώ μου. 'Ανοίγει, μάτια μου, τὸ παναθῦρι τση ἡ 'Ανθίτσα κι' ἀρχινάει τσοὶ φωνές:

—Δὲν ντρέπεσαι, καλὲ Μαρίτσα, νὰ τσοὶ προσβέλνῃς ἔτσι τσοὶ ἀνθρῶποι;

—Ἔλα, Χριστὲ καὶ Παναγιά! Ποιὸς τσοὶ πρόσβαλε, καλὲ σύ;

—Σὰ δὲ ντρέπεσαι, λέω 'γώ! Σ' ἔφαγε πιὰ ἡ ζούλια σου! 'Ακοῦς ἐκεῖ! Γρηὰ γυναῖκα καὶ ζουλεύει τ' ἀγγόνια τση!

Αὐτὸ ἤτανε, κωνα—Ζαμφώ μου. Τὸ τί τσῆ ἴψαλα εἶνε ἄλλο πρᾶμα. Ἔτσι τὴν ἰστόλισα, ποὺ οὔτε τὸ Χαλκᾶ—Μπουνάρι δὲν μπορεῖ πιὰ νὰ τηνὲ ξεβγάλῃ. Μὰ εἶχα ἄδικο, κωνα—Ζαμφώ μου; Ὄχι, πέ μου, κι' ἐσύ. Εἶχα ἄδικο;

Η ΜΑΡΙΤΣΑ

ΤΟ ΛΕΞΙΚΟ ΤΗΣ ΚΑΘΑΡΑΣ ΓΛΩΣΣΗΣ

Αἱμοπηγή = ἡ καρδιά.
'Ακροϋποκάμισα = τὰ μανικέτια.
Λαιμοσυσφιγκτὴρ = ἡ γραβάτα.
Περισκελιδοστήριγμα = ἡ ζώνη.
Πυραυτόματον = ὁ ἀναπτήρ.
Τυμβόσημον = ὁ σταυρός.
Τεφροκυάθιον = τὸ τασάκι.
Οἰνογεννήτωρ = ὁ κρασοπατέρας.
Κυνοδιώκτης = ὁ μπόγιας.
Κρανιοκαλύπτρα — ὁ καπέλλο.
Κοιτωνοφροντιστὴς = ὁ καμαριέρης.
Φιαλόπωμα = ὁ φελλός.
Παραγόβροχα = τὰ σύννεφα.
Δερμοπέλματα = οἱ σόλες.
Κραμβοπράτης = ὁ μανάβης.
Ὑπνοστρωμνὴ = τὸ κρεββάτι.
Ὀνυχοστυλβώτρια = ἡ μανικιουρίστα.
Σατανόκονις = ἡ διαβολόσκονη.
Γαλατόπηγμα = τὸ γιαοῦρτι.

ΤΟ ΛΕΞΙΚΟ ΤΗΣ ΜΑΛΙΑΡΗΣ ΓΛΩΣΣΑΣ

Μισόφυλλο = ἡ σελίς.
Γαϊδουροπανώφορο = τὸ σαμάρι.
Ντουφεκοσωλήνας = ἡ κάννη.
Καραβοπόλεμος = ἡ ναυμαχία.
Μουντζουροσβύστρα = ἡ γομαλάστιχα.
Δεντρότοπος = τὸ δάσος.
Θολωλύχναρα = οἱ ἀστέρες.
Νερομαζώχτρα = ἡ δεξαμενή.
Μαθητόπαγκος = τὸ θρανίον.
Πεθαμενοπήγαιμα = ἡ κηδεία.
Ρουχοξεσκονίστρα = ἡ βοῦρτσα.
Θερμογιατρικὸ = ἡ κινίνη.
Στρατοπάπουτσα — οἱ ἀρβύλλες.
Πιτουραλευροχωρίστρα = τὸ κόσκινο.
'Αλεπόπετσο = ἡ γούνα.
Πανωφοροκαπελλοφυλάχτρα = ἡ γκαρνταρόμπα.

ΕΡΩΤΙΚΑΙ ΑΝΤΕΙΚΑΣΕΙΣ

Εἶμαι, Καρού—
παλληκαροῦ
κι' ὅπως καθεῖς γνωρίζει
ἅμα πιαστῶ,
καὶ φουρκιστῶ
κανεὶς δὲ μὲ χωρίζει.

★

Αὐτὰ στὰ λέ—,
μωρὲ χαλέ,
γιατὶ τὴν ἄλλη Τρίτη.
βγῆκες μαζὶ
μὲ τὴ χαζὴ
τὴν τρελλο—'Αμφιτρίτη.

Εἶνε ντροπῆς
ὅ,τι κι' ἂν πῆς,
ἀγαπητὲ Καρούμπα.
Κι' αὐτὸ γιατὶ
ὡσὰν κουτὴ
ἔπεσα μέσ' στὴ λοῦμπα!

ΦΡΟΣΩ

Πολλές, Φροσί,
ἀνοησί—
μοῦ γράφεις ὡρισμένως.
Εἶσαι τρελλὴ
κι' εἶμαι πολὺ
μαζί σου φουρκισμένος.

★

'Η 'Αμφιτρί—
δὲν ἔχει τρί—
οὔτε κανένα δόντι.
Κατὰ συνέ—
εἶνε κεναὶ
αἱ ὕβρεις σου κι' οἱ πόντοι!

★

Ἄσε τὶς ζή—
γιατὶ δὲ ζῆ,
ὁ ἔρωτας μὲ τέτοια.
Θέλει, Φροσί,
πολλὲς θυσί—,
κι' ὄχι πολλὰ σεκλέτια!

ΚΑΡΟΥΜΠΑΣ

'Ο Ζακυνθινὸς καὶ ἡ...

ΠΟΙΗΣΙΣ

Κάθε χρόνο, τζόγια μου, τόμου κι' ἀρριβάρει ἡ ἄνοιξι. ἡ καρδία μου φουσκώνει ἀπὸ ἀγαλίασι καὶ ξεφουρνίρει ἕνα σωρὸ ρίμες Γίνουμαι, ἀπίκον, ποέτας, παναπῆ, καὶ γράφω μὲ στίχους οὔλες τσοὶ βουρλισίες ποὺ περνᾶνε ἀπ' τὸ τσερβέλο μου. Θές, τζογούλα μου, δῆς καμμιὰ δεκαρία ἀπὸ τσοὶ στίχους ἐφτούς; Ἔτηνε;

«Στσοὺ κόρφους σου, ἀμόρε (μου,
βροντάει μιὰ καρδία,
ποὺ εἶνε γιὰ αἰστήματα
πολὺ — πολὺ φαρδεία.
Τὸν ἀγαπᾶς τὸ Νιόνιο σου,
μὰ κυνηγᾶς καὶ ἄλλους,
καὶ ξεμυαλίζει τσοὺ μικρούς,
ἀλλὰ καὶ τσοὺ μεγάλους!»

'Εφτά, τζόγια μου, εἶνε τοὶ πρῶτα δείγματα τσῆ ἐφετεινῆς μου ποίησης, καὶ καταπῶς μοῦ φαίνεται, δὲν εἶνε καθόλου χειρότερα ἀπὸ τσοὶ μπαρτζολέττες ποὺ ξεφουρνίρουνε στ' ἀθηναΐϊκα φύλλα οἱ ποῦροι, καθὼς τσοὺ λέτε, ποιητάδες.

'Ετούτη τὴ γνώμη μου τηνὲ συμμερίστηκε ἀπὸ καρδίας καὶ τὸ φιόρο μου, ἡ 'Αντζολίνα ποὺ τόμου καὶ τσῆ ἀδιάβασα τσοὺ παραπάνω στίχους μου, κόντεψε νὰ τσῆ στρίψῃ.

—Σ' ἀρέσουνε τόσο πολύ, ψυχούλα μου; τὴν ἀρώτηξα.

—Σωστὸ μιράκολο εἶνε!

—Μπραβίσσιμο! Τό, λοιπόν, ψυχούλα μου, στσοὺ χαρίζω ἀντὶ γιὰ τσοὶ κάρκες ποὺ μοῦ γύρειψες!

Ὕστερα ἀπὸ τοῦτο, ἡ 'Αντζολίνα, πῆρε στοὺ στίχους καὶ γίνηκε ἄφαντη. Καὶ τὴν ἄλλη μέρα τὴν ἀσπεκουλάρησα νὰ κάνῃ βόρτες στὸ μουράγιο ἀλὰ—μπρατσέττα μὲ τὸν κόντε—Τζιόρτζιο. 'Εφτό, τζογούλια μου, παναπῆ πὼς ἡ ποίησι ἐφινίρησε στὴν ἐποχή μας. Καὶ κρῖμα στὴ φόρα ποὺ μὲ πιάνει κάθε ἄνοιξι...

Ο ΝΙΟΝΙΟΣ

ΖΩΩΝ ΈΡΩΤΕΣ

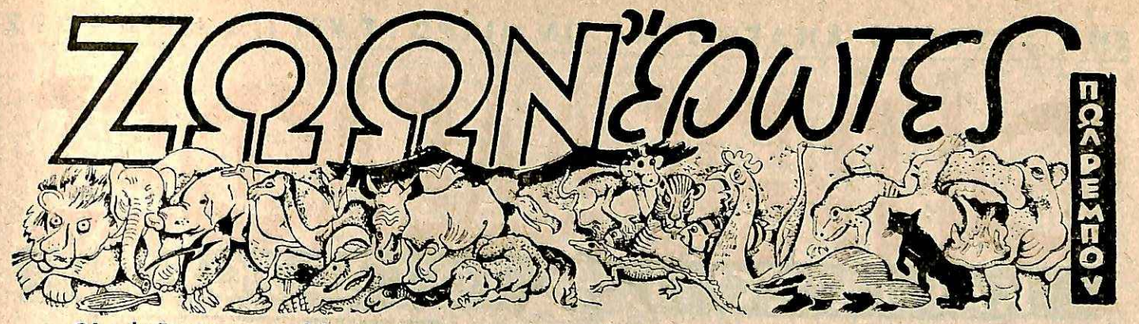

ΠΟΛΡΕΜΠΟΥ

Οἱ πέρδικες

Ὀ XI χωρὶς κάποια λύπη θὰ καταστρέψω τὸ θρῦλο ποὺ ὑπάρχει γὰ τὶς πέρδικες.

Τὰ πουλιὰ αὐτὰ δὲν εἶνε καθόλου ἐνάρετα καὶ ταιριάζουν λιγώτερο ἀπὸ κάθε ἄλλο γιὰ νὰ χρησιμεύσουν ὡς ὑπόδειγμα μιᾶς ἁρμονικῆς συμβιώσεως. Εἶνε περισσότερο αἰσθησιακά, παρὰ αἰσθηματικά.

Ὅσο γιὰ τὴ συζυγικὴ πίστι, δὲν θὰ μποροῦσε νὰ γίνῃ λόγος. Φαίνεται πὼς οἱ πέρδικες τὴν ἀγνοοῦν ἐντελῶς. Τὸ ἀρσενικὸ ἢ τὸ θηλυκὸ ἐγκαταλείπει τὸ σύντροφό του μὲ τὴν πιὸ μεγάλη εὐκολία. Καὶ μέσα στὴν ἴδια ἡμέρα. 'Ακόμη καὶ ἐπὶ παρουσίᾳ του παραδίδεται σ' ἄλλους ἔρωτες.

Οἱ ἐρωτικὲς ἐκδηλώσεις στὶς πέρδικες ἔχουν κάτι τὸ αὐθόρμητο καὶ τὸ βίαιο. Διαρκοῦν ἐξ ἄλλου μερικὲς στιγμὲς μόνο.

Ἕνα πρᾶγμα ποὺ θὰ φανῇ παράξενο, εἶνε πὼς ἡ πέρδικα ζευγαρώνεται μὲ τὴ μεγαλύτερη προθυμία μὲ ὁποιοδήποτε ἄλλο πουλί. Δὲν ἔχει τὸ αἴσθημα τῆς ἀποκλειστικότητος ποὺ συναντᾶται σὲ πολλὰ ἄλλα πουλιά.

Ὁ Μπυφὸν παρετήρησε ὅτι τὸ ἐρωτικό της αἴσθημα εἶνε τόσο θερμὸ, ποὺ ἔχει ἀνάγκη ἀπὸ μιὰ ἄμεση ἱκανοποίησι. Τὸ αἴσθημα αὐτὸ εἶνε ἄλλως τε τελείως ὑλιστικό.

Τὸ σκουλῆκι

Τὸ σκουλῆκι δὲν ἔχει οὔτε κεφάλι, οὔτε οὐρά. Εἶνε πιὸ πολὺ μιὰ μικρογραφία προβοσκίδος, ἕνα εἶδος σωλῆνος μὲ δύο ἄκρα. Δὲν ἔχει οὔτε μάτια οὔτε αὐτιά. Τὶς αἰσθήσεις αὐτὲς τὶς ἀναπληρώνει ἡ ἁφή.

Ἡ φωλιά του εἶνε μιὰ κάθετος ὀπὴ στὸ ἔδαφος, ποὺ τὴν ἀνοίγει μὲ τὴν προβοσκίδα του.

Ἡ ζωή του, γενικά, δὲν παρουσιάζει μεγάλο ἐνδιαφέρον. 'Αλλ' οἱ ἐρωτές του ἔχουν μιὰν ξεχωριστὴ ἰδιορρυθμία. κάτι τὸ ἐντελῶς πρωτότυπο.

Τὰ σκουλήκια εἶνε πρῶτα-πρῶτα ἑρμαφρόδιτα, ἔχουν δηλαδὴ καὶ τὰ δύο γένη συγχρόνως καὶ μποροῦν νὰ ἐκτελοῦν διαδοχικὰ καθήκοντα ἄρρενος καὶ θήλεος. Ἀλλὰ γιὰ νὰ συλλάβουν καὶ νὰ γεννήσουν, χρειάζεται ἡ συνδρομὴ καὶ ἑνὸς ἄλλου ἑρμαφροδίτου σκουληκιοῦ.

Πῶς γίνεται ὅμως ἡ σύλληψις;

Τὰ δυὸ σκουλήκια, ποὺ θέλουν νὰ ἐκδηλώσουν τὶς ἀμοιβαῖες ἐρωτικές τους διαθέσεις, παίρνουν μιὰ παράλληλη θέσι τὸ ἕνα πλάϊ στὸ ἄλλο καὶ καὶ ἀρχίζουν μερικὲς πρῶτες ἐπαφές, ποὺ μοιάζουν σὰν χάδια. Ἔπειτα ἀκινητοῦν στὴ θέσι αὐτή, ἐνῷ ἀπὸ τὸ σῶμα τους βγαίνει μιὰ ὑγρὴ οὐσία, ποὺ ξεχύνεται ὁλόγυρα. Ἡ οὐσία αὐτὴ κοκκαλώνει σὲ λίγο καὶ συνδέει ἀναπόσπαστα τὰ δυὸ σκουλήκια, ποὺ μένουν σὰν ναρκωμένα στὴ θέσι αὐτή, ὡς τὸ πρωΐ.

Τὰ αὐγά τους θὰ γεννηθοῦν τὸν ἑπόμενο Μάρτιο ἢ Ἀπρίλιο. Τὰ αὐγὰ αὐτὰ βγαίνουν ἀπὸ μιὰ μικρὴ ὀπή, ποὺ βρίσκεται στὸ μέσον περίπου τοῦ κορμοῦ τοῦ σκουληκιοῦ.

Οἱ γονεῖς ὅμως δὲν ἀφήνουν τὰ αὐγὰ αὐτὰ χωρὶς προστασία. Χάρις σὲ μιὰν εἰδικὴ οὐσία, ποὺ βγαίνει ἀπὸ τὸ σῶμα τους, φτιάνουν ἕνα εἶδος ἀπὸ μικρὲς καψοῦλες μέσα στὶς ὁποῖες τοποθετοῦν τ' αὐγά τους. Ὅταν ἔλθῃ ἡ στιγμὴ τῆς ἐπωάσεως, τὰ μικρὰ σκουληκάκια σπάζουν μόνα τους τὸ κέλυφος καὶ βγαίνουν ἔξω.

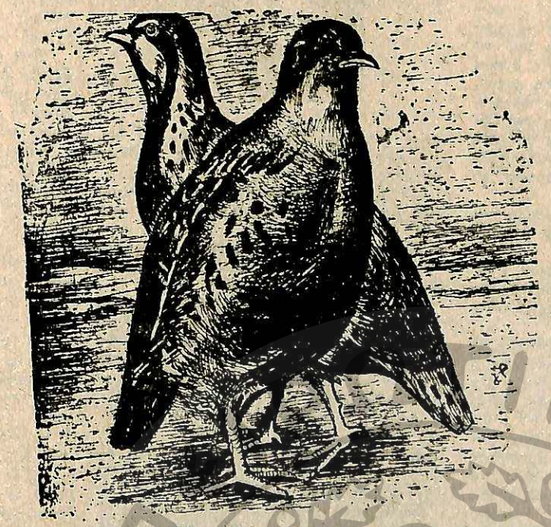

Ἕνα ζευγάρι πέρδικες

Τὰ τρυγόνια

Ἡ ΡΩΜΑΝΤΙΚΗ φιλολογία ἔχει ἐξιδανικεύσει τὰ τρυγόνια καὶ τὰ ἔχει κάμει σύμβολο τοῦ ἀγνοῦ ἔρωτος. Γιὰ τὴν ἀγνότητα ὅμως αὐτὴ τοῦ ἔρωτος μεταξὺ τῶν τρυγονιῶν θὰ μποροῦσαν νὰ ὑπάρξουν πολλὲς ἀμφισβητήσεις. Πάντως τὰ ἐρωτικὰ φερσίματα τῶν τρυγονιῶν ἔχουν κάποιον ἱπποτικὸ καὶ ἐιδυλλιακὸ χαρακτῆρα.

Πιὸ περίεργη εἶνε ἡ ἐκδήλωσις αὐτοῦ τοῦ ἔρωτος, καὶ θὰ μποροῦσε κανεὶς νὰ ἰδῇ διάφορα στάδια σ' αὐτήν.

Τὸ ἀρσενικὸ τρυγόνι ἀρχίζει νὰ χαιρετᾷ τὸ θηλυκὸ σκύβοντας πολλὲς φορὲς μπροστά του. Σκύβει τόσο πολύ, ὥστε κάθε φορὰ τὸ ράμφος του ἐγγίζει τὴ γῆ ἢ τὸ κλαδὶ ἐπάνω στὸ ὁποῖο κάθεται. Οἱ χαιρετισμοὶ αὐτοὶ συνοδεύονται καὶ ἀπὸ μερικὰ τρυφερὰ καὶ παθητικώτατα ἀναστενάγματα.

Ἡ τρυγόνα φαίνεται στὴν ἀρχὴ τελείως ἀδιάφορη.

Ἀλλὰ σὲ λίγο ἡ ἐρωτικὴ συγκίνησις τὴν κυριεύει Ἀρχίζει τότε κι' αὐτὴ ν' ἀναστενάζῃ, ἀλλὰ τ' ἀναστενάγματά της ἔχουν ἕναν μελαγχολικὸν τόνο, κάτι τὸ θλιβερὸ, σὰν νὰ ἤθελε νὰ τελειώσουν οἱ διατυπώσεις αὐτές, ποὺ φαίνεται ὅτι, κατὰ τὴ γνώμη της, διαρκοῦν περισσότερο ἀπὸ ὅσο πρέπει.

Ἀλλὰ τὸ ἀρσενικὸ τρυγόνι εἶνε ἱπποτικώτατο. Δὲν βιάζεται καθόλου. Θὰ ἔλεγες πὼς φοβᾶται μήπως παρεξηγηθῇ ἡ εἰλικρίνεια τῶν ἐκδηλώσεων καὶ τῶν διαθέσεών του ἀπέναντι τῆς συντρόφου του. Πλησιάζει πολὺ σιγὰ, ἐγγίζει μόλις τὴν τρυγόνα καὶ ἔπειτα ἀπομακρύνεται καὶ πάλι. Εἶνε ὁ τύπος τοῦ ρωμαντικοῦ ἐρωτευμένου, στὸν ὁποῖον κυριαρχεῖ τὸ αἴσθημα.

Ἡ τρυγόνα ὅμως, ποὺ εἶνε περισσότερο πρακτικὴ, βάζει καμμιὰ φορὰ ἀποτόμως τέρμα σ' αὐτὲς τὶς ἐκδηλώσεις. Ἁρπάζει τὸν θαυμαστήν της ἀπὸ τὸ ράμφος καὶ τὸν τραβάει μὲ ὁρμὴ κοντά της. Αὐτὸ σημαίνει πὼς τὰ λόγια του τὴν συνεκίνησαν καὶ πὼς εἶνε ἕτοιμη νὰ τοῦ παραδώσῃ τὴν καρδιά της. Τὸν ἀγκαλιάζει τότε, τὸν χαϊδεύει, τρίβει τὸ ράμφος της ἐπάνω στὸ δικό του, σὰν νὰ ἤθελε νὰ τὸν φιλήσῃ, καὶ τὸν παρασύρει μέσα στὴ φωλιά της.

Οἱ ἔρωτες αὐτοὶ τῶν τρυγονιῶν διαρκοῦν ὡς τὴν ἐποχὴ ποὺ ἡ τρυγόνα θὰ κυοφορήσῃ. Τὸ ἀρσενικὸ ἀπομακρύνεται τότε καὶ τὴν ἀφήνει νὰ τὰ ξεμπλέξῃ μόνη της. Ὁ ἱπποτισμός του σταματάει στὸ σημεῖον αὐτό.

ΕΝΑ ΤΡΥΦΕΡΟ ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΓΙΑ ΜΙΚΡΟΥΣ ΚΑΙ ΓΙΑ ΜΕΓΑΛΟΥΣ

ΟΙ ΤΡΕΙΣ ΑΔΕΛΦΕΣ

ΚΑΙ ΤΑ ΞΩΤΙΚΑ ΤΟΥ ΔΑΣΟΥΣ

ΤΟΥ ΜΟΥΖΑΙΟΥΣ

Ἡ μητέρα της στὸ μεταξύ, ἑτοίμασε τὸν πρωϊνὸ καφέ. Εἶδε πὼς ἔλειπε ἡ Ἀδελαΐδα καὶ ἔστειλε τὴν νεώτερη κόρη της ἔξω, νὰ ἰδῇ ποῦ βρίσκεται. Ἐκείνη πῆγε καὶ δὲν ξαναγύρισε. Ἡ μητέρα ἀνησύχησε.

Βγῆκε κι' αὐτὴ νὰ ἰδῇ ποῦ ἦσαν οἱ κόρες της καὶ δὲν ξαναγύρισε.

Ὁ πατέρας κατάλαβε τί θὰ συνέβη. Ἡ καρδιά του χτυποῦσε δυνατὰ καὶ ξεκίνησε κι' αὐτὸς γιὰ τὴ χλόη ποὺ ἄπλωναν τὰ πανιά.

Ἐκεῖ βρῆκε μητέρα καὶ κόρη νὰ ψάχνουν ἀκόμα γιὰ τὴν Ἀδελαΐδα καὶ νὰ τὴν φωνάζουν φοβισμένα μὲ τὸ ὄνομά της. Ἔβαλε κι' αὐτὸς μιὰ μεγάλη φωνή, ἂν καὶ ἤξερε καλὰ ὅτι ὅλα ἦσαν μάταια.

Ὁ δρόμος του τὸν ἔφερε μπρὸς στὰ θαμνολούλουδα. Ἐκεῖ εἶδε κάτι νὰ γυαλίζῃ καὶ σὰν κύτταξε πιὸ καλὰ εἶδε πὼς ἦσαν δυὸ χρυσὰ αὐγά, βαρειὰ ἕνα καντάρι τὸ καθένα.

Τώρα δὲν μπόρεσε πιὰ νὰ βαστάξῃ καὶ ἀπεκάλυψε στὴ γυναίκα του τὴν περιπέτεια τῆς κόρης τους.

—Ἀνόσιε, βέβηλε, ἔμπορε ψυχῶν, ἔβαλε τὶς φωνὲς ἐκείνης. Πατέρα φονιά, θυσιάζεις γιὰ ἄτιμο κέρδος τὴ σάρκα σου, τὸ αἷμα σου, στὸν Μολώχ.

Ὁ ἄρχοντας ζήτησε νὰ δικαιολογηθῇ μὲ τὸν ἐξαιρετικὸ κίνδυνο ποὺ διέτρεξε ἡ ζωή του, ἀλλὰ ἡ ἀπαρηγόρητη μητέρα δὲν ἔπαυε νὰ φωνάζῃ τὶς πιὸ πικρὲς κατάρες.

Γιὰ νὰ πάρουν ἕνα τέλος τὰ λόγια καὶ ἡ καυγᾶς, ὁ ἄρχοντας σώπασε καὶ ἄφησε τὴν γυναῖκα του νὰ μιλάῃ ὅσο ἤθελε. Στὸ μεταξὺ κύλισε μὲ προσοχὴ τὰ αὐγὰ καὶ τἄβαλε σ' ἀσφαλισμένο μέρος. Ὕστερα, ἔτσι γιὰ τὸν τύπο, ὥρισε τρεῖς μέρες πένθος οἰκογενειακὸ καὶ τώρα δὲν σκεπτόταν τίποτ' ἄλλο παρά, πὼς θ' ἄρχιζε τὴν πρώτη του ζωή.

Σὲ λίγον καιρὸ ὁ πύργος ἦταν πάλι τὸ σπίτι τῆς χαρᾶς. Χοροί, ἱππικοὶ ἀγῶνες καὶ μεγαλόπρεπες γιορτὲς διαδέχονταν ἡ μιὰ τὴν ἄλλη κάθε μέρα.

Ἡ δεσποινὶς Βέρθα θριάμβευε στὸ παλάτι τοῦ πατέρα της. Στὰ ἀγωνίσματα τῶν ἱππποτῶν μοίραζε αὐτὴ τὰ βραβεῖα καὶ κάθε βράδυ, χόρευε τὸν πρῶτο χορὸ μὲ τὸν νικητὴ ἱππότη.

Ἡ γαλαντομία τοῦ ἄρχοντα καὶ ἡ ὀμορφιὰ τῆς κόρης, τράβηξαν κι' ἀπὸ τοὺς πιὸ μακρυνοὺς τόπους τοὺς πιὸ εὐγενεῖς ἱππότες.

Πολλοὶ προσπάθησαν νὰ κατακτήσουν τὴν καρδιὰ τῆς κόρης μὲ τὴν πλούσια κληρονομιά. Ἐκείνη ὅμως δυσκολευόταν νὰ διαλέξῃ γιατὶ καθένας ξεπερνοῦσε τὸν ἄλλον σὲ ἀργοντιὰ καὶ σὲ ἐμφάνισι.

Ἡ Βέρθα θριάμβευε ὡς ποὺ τὰ χρυσᾶ αὐγὰ φαγώθηκαν.

Οἱ ἀγῶνες σταμάτησαν, οἱ ἱππότες καὶ οἱ ἀκόλουθοι ἔνιναν ἄφαντοι, ὁ πύργος πῆρε ξανὰ τὴν ἐρημική του ὄψι. Ἡ ἀρχοντοφαμίλια γύρισε πάλι στὶς βραστὲς πατάτες.

Ὁ ἄρχοντας περιπλανιόταν κακόκεφος στὰ χωράφια καὶ εὐχόταν νὰ τὸν βρῇ καμμιὰ νέα περιπέτεια.

Μιὰ μέρα κυνηγῶντας, ἀκολούθησε ἕνα κοπάδι πέρδικες τόσο μακρυά, ποὺ ἔφθασε κοντὰ στὸ φοβερὸ δάσος.

Δὲν τολμοῦσε νὰ μπῇ μέσα, προχώρησε ὅμως λίγο στὴν ἄκρη. Ἐκεῖ εἶδε κάτι στεκούμενα νερά, σὰν λίμνη, ποὺ ποτὲ ὡς τώρα δὲν τὰ ξαναεῖχε ἰδῆ. Σ' ἐκεῖνα τὰ ἀργυρᾶ καὶ ξάστερα νερὰ εἶδε νὰ κολυμποῦν πέστροφες ἕνα σωρό.

Αὐτὴ ἡ ἀποκάλυψις τὸν εὐχαρίστησε. Ὁ νερόλακκος εἶχε ἀθώα ὄψι. Ἔτρεξε στὸ σπίτι του, ἔπλεξε ἕνα δίχτυ καὶ τὸ ἑπόμενο πρωῒ βρίσκονταν ἐκεῖ ἕτοιμος νὰ πιάσῃ ἀπὸ κεῖνα τὰ ψάρια.

Κατὰ καλή του τύχη, βρῆκε ἐκεῖ κοντὰ σὲ κάτι βοῦρλα, μιὰ μικρὴ βαρκοῦλα μὲ ἕνα κουπί.

Πήδησε μέσα, κωπηλάτησε χαρούμενος ἐπάνω στὰ νερά, ἔρριξε τὸ δίχτυ, ἔπιασε μὲ μιὰ ρηξιὰ πέστροφες, περισσότερες ἀπ' ὅσες μποροῦσε νὰ σηκώσῃ καὶ εὐχαριστημένος μὲ τὴ λεία του, ἄρχισε νὰ κωπηλατῇ πρὸς τὴν ἀκτή.

Σὲ ἀπόστασι μιᾶς ρηξιᾶς πέτρας ἀπὸ τὴν ἀκτή, ἡ βάρκα, μ' ὅλη της τὴ δύναμι, στάθηκε στὸν τόπο, σὰν νὰ κάθησε στὸν πάτο. Ὁ ἄρχοντας νόμισε κι' αὐτὸς πὼς κόλλησε σὲ κάποια ξέρα καὶ ἔβαλε ὅλα του τὰ δυνατὰ νὰ ξεκολλήσῃ. Δὲν τὸ κατώρθωσε ὅμως.

Τὸ νερὸ τριγύριζε γύρω ἀπὸ τὴ βάρκα ποὺ φαινόταν σὰν νὰ κρεμόταν ἐπάνω σὲ ἕναν βράχο καὶ σηκωνόταν ἐπάνω ἀπὸ τὴν ἐπιφάνεια.

Τοῦ ἀνήξερου ψαρᾶ δὲν τοῦρχονταν καλά. Ἂν καὶ στεκόταν σὰν ἀγκυστρωμένη ἡ βάρκα, τοῦ φαινόταν ὅμως πὼς ἀπὸ ὅλες τὶς μεριὲς γύρω ἡ ἀκτὴ ἀπομακρυνόταν.

ΤΟ ΘΕΩΡΑΤΟ ΨΑΡΙ

Ὁ νερόλακκος ἁπλωνόταν, ἁπλωνόταν καὶ γινόταν μιὰ μεγάλη θάλασσα. Μεγάλοι κυματισμοὶ φούσκωναν. Κύματα μούγκριζαν κι' ἄφριζαν. Καὶ τὸ πιὸ τρομερό, κάποια στιγμὴ παρετήρησε μὲ τρόμο ὁ ἄρχοντας, ὅτι ἕνα πελώριο ψάρι, τὸν σήκωνε αὐτὸν καὶ τὴ βάρκα του πάνω στὴ ράχη του.

Ἐγκαταλείφθηκε στὴ μοῖρα του. Μὲ τὸ φόβο στὴν καρδιὰ, περίμενε τὸ τέλος.

Ξαφνικὰ τὸ ψάρι βούτηξε καὶ ἡ βάρκα ἔπλευσε ξανά. Δὲν πέρασε ὅμως παρὰ μιὰ στιγμὴ καὶ τὸ θαλάσσιο τέρας φάνηκε πάλι στὸ νερό.

Ἕνα λαρύγγι, ὅμοιο μὲ πόρτα κόλασης ἄνοιξε ἀπειλητικὸ μπροστά του. Καὶ ἀπὸ τὸν σκοτεινὸ ἐκεῖνον καταπιόνα, ἀκούστηκαν σὰν ἀπὸ ὑπόγειο σπήλαιο εὐδιάκριτα αὐτὰ τὰ λόγια:

—Παράτολμε ψαρᾶ, τί ἄρχισες νὰ κάνῃς ἐδῶ; Σκοτώνεις τοὺς ὑπηκόους μου; Τὸ ἁμάρτημά σου θὰ τὸ πληρώσῃς μὲ τὴ ζωή σου.

Ὁ ἄρχοντας εἶχε ἀποκτήσει πιὰ τόση πεῖρα στὶς περιπέτειες, ὥστε ἤξερε πὼς νὰ φερθῇ σὲ παρόμοιες περιστάσεις. Συνῆλθε γρήγορα ἀπὸ τὸ πρῶτο του ξάφνιασμα, κατάλαβε ὅτι τὸ ψάρι ἔπαιρνε ἀπὸ λόγια καὶ μίλησε μὲ θάρρος:

—Κύριε Ψάρι, μὴ παραβαίνετε τοὺς κανόνες τῆς φιλοξενίας. Δόστε μου τὴν εὐχαρίστησι ἑνὸς φαγητοῦ ἀπὸ τὰ ψάρια τῶν νερῶν σας, κι' ἐγὼ σὰν ἔρθετε στὸ σπίτι μου θὰ σᾶς περιποιηθῶ ὅπως πρέπει. Ἔχω στὴ διάθεσί σας τὸ κελάρι μου καὶ τὴν κουζίνα.

—Τόσο στενοὶ φίλοι δὲν εἴμαστε, ἀπήντησε τὸ ξωτικό. Δὲν ξέρεις ἀκόμα τὸ δίκαιο τοῦ ἰσχυροτέρου ποὺ τρώει τὸν ἀδύνατο; Μοῦ ἔκλεψες τοὺς ὑπηκόους μου γιὰ νὰ τοὺς καταβροχθίσῃς, λοιπὸν καταβροχθίζω καὶ ἐγὼ ἐσένα.

Καὶ λέγοντας αὐτὰ τὸ ἀγριεμένο ψάρι, τέντωσε τὸ λάρυγγά του πιὸ πολὺ σὰν νὰ ἤθελε νὰ καταπιῇ τὴν βάρκα μαζὶ μὲ τὸν ἐπιβάτη της.

—Ἄχ! σπλαχνισθῆτε τὴ ζωή μου, φώναξε ὁ ἄρχοντας. Βλέπετε πὼς δὲν εἶμαι, παρὰ μιὰ μικρὴ μπουκιὰ γιὰ τὴν κοιλιά σας.

Τὸ ψάρι φάνηκε σὰν κάτι νὰ σκεπτόταν.

—Καλά, ἂς εἶναι, εἶπε. Ξέρω, ἔχεις μιὰ ὄμορφη κόρη. Δόστην μου γιὰ γυναῖκα καὶ σοῦ χαρίζω τὴ ζωή.

Ὅταν ἄκουσε ὁ ἄρχοντας νὰ τοῦ μιλάῃ τὸ ψάρι μ' αὐτὸν τὸν τρόπο, τοῦ ἔφυγε κάθε φόβος.

—Εἶμαι στὶς διαταγές σας, εἶπε. Εἴσθε ἕνα ἀνδρεῖο καὶ καλὸ ξωτικό. Κανένας πραγματικὸς πατέρας δὲν θὰ μποροῦσε νὰ σᾶς ἀρνηθῇ τὸ παιδί του. Ἀλλά, μὲ τί θὰ ἀγοράσετε τὴ νύφη, σύμφωνα μὲ τὰ ἔθιμα τοῦ τόπου;

—Δὲν ἔχω τίποτε, ἀπήντησε τὸ ψάρι. Οὔτε χουσάφι, οὔτε ἀσῆμι· ἀλλὰ στὸ βυθὸ αὐτῆς τῆς θάλασσας βρίσκεται ἕνας θησαυρὸς ἀπὸ μαργαριτάρια, μπορεῖς νὰ τὸν ζητήσῃς.

—Ἂς εἶναι, εἶπε ὁ ἄρχοντας. Τρία σακκιὰ μαργαριτάρια δὲν εἶναι καὶ τόσα πολλὰ γιὰ μιὰ ὄμορφη νύφη.

—Εἶναι δικά σας, ἀποφάσισε τὸ ψάρι, καὶ δική μου ἡ νύφη. Σὲ ἑπτὰ μῆνες παίρνω τὴν ἀγάπη μου.

Καὶ λέγοντας αὐτὰ χτύπησε εὐχαριστημένο μὲ τὴν οὐρά του τὸ νερὸ καὶ τράβηξε τὴν βάρκα ἀμέσως στὴ στεριά.

Ὁ ἄρχοντας πῆγε τὶς πέστροφες στὸ σπίτι, ἔδωσε νὰ τὶς τηγανίσουν καὶ μαζὶ μὲ τὴ γυναῖκα του καὶ τὴν ὄμορφη Βέρθα γεύτηκε αὐτὸ τὸ λιχούδικο φαΐ. Ἡ τελευταία δὲν φανταζόταν πόσο ἀκριβὰ θὰ πλήρωνε κεῖνο τὸ τραπέζι...

Πέρασε καιρός. Τὸ φεγγάρι, λιγόστεψε καὶ φούσκωσε ἕξη φορές. Ὁ ἄρχοντας παρὰ λίγο νὰ λησμονήσῃ τὴν περιπέτειά του. Ὅταν ὅμως τὸ ἀργυρὸ φεγγάρι, γιὰ ἕβδομη φορὰ ἄρχισε τὴν τροχιά του, τότε σκέφθηκε τὴν καταστροφὴ ποὺ τὸν περίμενε καὶ γιὰ νὰ μὴν εἶναι αὐτόπτης μάρτυς, τῶσκασε καὶ ἐπεχείρησε ἕνα ταξίδι στὴ χώρα.

Τὴν ἡμέρα ποὺ τὸ φεγγάρι γέμισε μέσα στὴ βαρειὰ ἀτμόσφαιρα τοῦ μεσημεριοῦ, παρουσιάστηκε ξαφνικὰ στὸν πύργο, μιὰ κουστοδία ἀπὸ ἱππότες.

Ἡ πυργοδέσποινα σάστισε. Δὲν ἤξερε ἂν ἔπρεπε νὰ ἀνοίξῃ τὴν πύλη ἢ ὄχι σὲ τόσους ἐπισκέπτες. Ὅταν ὅμως ἀναγγέλθηκε ἕνας πολὺ γνωστὸς ἱππότης, τοῦ ἄνοιξε.

Ὁ ἱππότης αὐτὸς εἶχε ἔρθει πολλὲς φορὲς τὸν καιρὸ τῆς εὐτυχίας καὶ τῆς ἀφθονίας στὸν πύργο. Εἶχε λάβει μέρος σὲ ἀγῶνες. Εἶχε πάρει ἀπὸ τὰ χέρια τῆς Βέρθας ἱπποτικὰ βραβεῖα καὶ εἶχε χορέψει μαζί της τὸν πρῶτο χορό. Ὅμως μὲ τὴν ἀλλαγὴ τῆς τύχης τοῦ ἄρχοντα, εἶχε ἐξαφανισθῆ κι' αὐτὸς ὅπως καὶ οἱ ἄλλοι.

Ἡ καλὴ ἀρχόντισσα ντράπηκε μπρὸς στὸν εὐγενῆ ἱππότη καὶ τὴν ἀκολουθία του, γιὰ τὴ φτώχεια της καὶ γιατὶ δὲν εἶχε τίποτα νὰ τοὺς προσφέρῃ. Ὁ ἱππότης ὅμως τῆς μίλησε φιλικὰ καὶ παρεκάλεσε νὰ τοῦ δώσουν, μόνον λίγο φρέσκο νερὸ ἀπ' τὴν κρύα βρύσι τοῦ πύργου. Ἤθελε νὰ πιῇ νερὸ γιατὶ δὲν συνήθιζε νὰ πίνῃ ποτὲ κρασί, γι' αὐτὸ καὶ τὸν ὠνόμαζαν γιὰ ἀστεῖα, ὅπως εἶπε, καὶ ἱππότη τοῦ νεροῦ.

Ἡ Βέρθα, ἔτρεξε, στὴ διαταγὴ τῆς μητέρας της, στὴ βρύσι, γέμισε ἕνα κανάτι νερὸ καὶ πρόσφερε ἀπ' αὐτὸ ἕνα κρυστάλλινο ποτῆρι στὸν ἱππότη.

Αὐτὸς τὸ πῆρε ἀπὸ τὸ τρυφερό της χέρι, τῶβαλε στὸ στόμα του κι' ἐκεῖ ποὺ τ' ἀκουμποῦσε στὰ πορφυρένια του χείλη, τῆς ἔκαμε καταμαγεμένος μιὰ ἐλαφρὴ ὑπόκλισι.

Ἡ ἀρχόντισσα, στὸ μεταξὺ βρίσκονταν σ' ἀμηχανία ποὺ δὲν μποροῦσε νὰ προσφέρῃ καὶ κάτι νὰ τσιμπήσουν, στοὺς ἐπισκέπτες.

Θυμήθηκε τότε, ὅτι στὸν κῆπο τοῦ πύργου, ἀκριβῶς τότε ὡρίμαζε ἕνα ζουμερὸ καρποῦζι.

Στὴ στιγμὴ χάθηκε πίσω ἀπὸ τὴν πόρτα, ἔκοψε τὸ καρποῦζι, τῶβαλε σὲ ἕνα χωματένιο πιάτο, ἔστρωσε πολλὰ κληματόφυλλα ἀπὸ κάτω, ἔβαλε τὰ πιὸ ὡραῖα καὶ ἀρωματικὰ ἄνθη γύρω, καὶ ἔτρεξε νὰ τὸ προσφέρῃ.

Μὰ σὰν ἔφθασε στὴν αὐλή, τὴ βρῆκε ἄδεια καὶ ἔρημη. Ἄλογα καὶ καβαλλάρηδες εἶχαν χαθῆ.... Κανένας ἱππότης, κανένας ἀκόλουθος. Τρόμαξε. Φώναξε τὴν κόρη της τὴ Βέρθα, ἔτρεξε, ἔψαξε παντοῦ σ' ὅλο τὸ σπίτι, μὰ δὲν ἦταν πουθενά.

Στὰ προπύλαια ὅμως εἶδε ἀφημένους τρεῖς σάκκους ἀπὸ καινούργιο λινὸ πανί, ποὺ στὴ σαστισμάρα της, δὲν τοὺς εἶχε προσέξει πιὸ πρίν. Ὅταν τὰ ἔπιανε κανεὶς ἀπ' ἔξω τὰ σακκιὰ αὐτὰ ἔμοιαζαν σὰν νὰ ἦσαν γεμάτα μπιζέλια. Ἡ λύπη της ὅμως δὲν ἄφησε τὴν ἀρχόντισσα νὰ τοὺς ἐξετάσῃ καλύτερα.

Παραδόθηκε στὸν πόνο της κι' ἔκλαψε δυνατὰ ὡς τὸ βράδυ ποὺ γύρισε ὁ σύζυγός της καὶ τὴ βρῆκε σὲ μεγάλη δυστυχία.

Τοῦ διηγήθηκε τὰ περιστατικὰ τῆς ἡμέρας. Ὅσο κι' ἂν ἤθελε νὰ τοῦ τὰ κρύψῃ, γιατὶ φοβῶταν πὼς θὰ τὴν μάλλωνε πολὺ ποὺ ἄφησε ἕναν ξένο ἱππότη νὰ μπῇ στὸν πύργο καὶ νὰ ἀπαγάγῃ τὴν ἀγαπημένη τους κόρη, δὲν μπόρεσε.

Ὁ ἄρχοντας ὅμως τὴν παρηγόρησε μὲ πολὺ ἀγάπη καὶ ρώτησε μόνον γιὰ τὰ σακκιὰ μὲ τὰ μπιζέλια, ποὺ τοῦ εἶχε εἰπῆ. Πῆγε ὕστερα ἔξω, τὰ εἶδε καὶ ἄνοιξε ἕνα μπρός της.

Πόσο μεγάλη ἦταν ἡ ἔκπληξις τῆς λυπημένης ἀρχόντισσας, ὅταν κύλισαν ἀπ' τὸ σακκὶ κάτω, ἕνα σωρὸ μαργαριτάρια! Ἦσαν τόσο μεγάλα, ὅπως τὰ μεγάλα ρεβίθια τοῦ κήπου. Τέλεια στρογγυλεμένα, λεπτὰ τρυπημένα καὶ μὲ τὰ καθαρότερα νερά.

Εἶδε λοιπὸν ἡ πυργοδέσποινα πὼς ἐκεῖνος ποὺ ἀτήγαγε τὴν κόρη τους, πλήρωσε κάθε μητρικό της δάκρυ, μὲ ἕνα μαργαριτάρι. Ἔτσι σχηματίσε καλὴ ἰδέα γιὰ τὰ πλούτη του καὶ τὴν κοινωνική του τάξι καὶ παρηγορήθηκε μὲ τὴ σκέψι, ὅτι αὐτὸ τὸ ξωτικὸ δὲν ἦταν τίποτα τὸ φοβερό, ἀλλὰ ἕνας δυνατὸς ἱππότης. Ὁ ἄρχοντας ἐπίσης τὴν ἄφησε νὰ ἔχῃ αὐτὴν τὴν ἰδέα.

Τώρα πιὰ οἱ γονεῖς ἔχασαν ὅλες τους τὶς κόρες, ἀλλὰ κατείχαν ἕναν ἀμέτρητο θησαυρό. Ὁ ἄρχοντας ἔκαμε ἀμέσως ἕνα μέρος ἀπ' αὐτὸν χρῆμα.

Ἀπὸ τὸ βράδυ ὡς τὸ πρωῒ μιὰ μηρμυγκιὰ ἀπὸ ἐμπόρους πήγαιναν καὶ ἔρχονταν στὸν πύργο γιὰ νὰ παζαρέψουν τὰ ἀκριβὰ μαργαριτάρια.

Ὁ ἄρχοντας ξεπλήρωσε τὰ τσιφλίκια του, ἄφησε τὸν πύργο τοῦ δάσους σὲ ἕναν ἐπιστάτη, ξαναπῆρε ὅλα του τὰ ἀγαθά, ἐγκατεστάθηκε πάλι στὸ παλάτι του καὶ ζοῦσε, ὄχι πιὰ σὰν σπάταλος ἀλλὰ σὰν καλὸς νοικοκύρης. Γιατὶ δὲν εἶχε πιὰ καμμιὰ κόρη νὰ παντρέψῃ.

Τὸ ἀριστοκρατικὸ ζευγάρι βρισκόταν σὲ μεγάλη εὐδαιμονία. Μόνο ἡ κυρία δὲν μποροῦσε νὰ καταπραΰνῃ τὸν καϋμό της γιὰ τὶς κόρες της. Φοροῦσε διαρκῶς πένθιμα φορέματα καὶ δὲν εὐθύμησε πιὰ ποτέ.

Ἕνα διάστημα ἤλπιζε πὼς θὰ ξανάβλεπε τὴ Βέρθα της μὲ τὸν ἱππότη τῶν μαργαριταριῶν. Καὶ ὅταν κανένας ξένος ἀναγγελλόταν στὸ παλάτι, ξεσηκωνόταν ἡ καρδιά της μὲ τὴν ἐλπίδα ὅτι θὰ ἦταν τὸ ξωτικό.

Ὕστερα ἀπὸ καιρὸ ὁ ἄρχοντας μὴ μπορώντας πιὰ νὰ βαστάξῃ αὐτὴν τὴν κατάστασι, τὴν πληροφόρησε ἕνα βράδυ πὼς τὸ θαυμάσιο αὐτὸ ξωτικὸ ἦταν ἕνα φοβερὸ ψάρι.

—Ἄχ!... στέναξε ἡ ἀρχόντισσα. Ἄχ, ἐγὼ ἡ δυστυχισμένη μητέρα! Γι' αὐτὸ ἀπόχτησα παιδιά, γιὰ νὰ γίνουν κλεψίμια φοβερῶν στοιχειῶν; Τί εἶναι ὅλη ἡ εὐχία τῆς γῆς, ὅλοι οἱ θησαυροὶ γιὰ μιὰ μητέρα δίχως παιδιά;

Οἱ παρηγορῆτρες ὅλες δὲν κατώρθωσαν νὰ τὴν παρηγορήσουν. Μελαγχόλησε τόσο πολύ, ἔπεσε σὲ τόσο μεγάλη θαρυθυμιὰ ποὺ κι' ὁ θάνατος θὰ τῆς ἦταν εὐπρόσδεκτος.

ΜΕΡΟΣ Β'
ΤΟ ΠΑΙΔΙ ΤΟΥ ΘΑΥΜΑΤΟΣ

Ὅλες οἱ γυναῖκες καὶ τὰ κορίτσια τοῦ παλατιοῦ, συμμερίστηκαν τὸν πόνο τῆς καλῆς κυρᾶς τους. Καὶ ὅλες τους προσπαθοῦσαν μὲ γλυκὰ τραγούδια καὶ κιθάρες νὰ τὴν κάνουν λίγο πρόσχαρη. Ἡ καρδιά της ὅμως δὲν δεχόταν πιὰ καμμιὰ εὐχαρίστησι.

Κάθε μιὰ ἀπὸ τὶς κυρίες τῆς αὐλῆς ἔδινε τὴν καλή της συμβουλή, πὼς θὰ μποροῦσε νὰ διωχθῇ ἡ θλῖψι, τίποτα ὅμως δὲν κατώρθωσε νὰ μετριάσῃ τὸ βάσανο τῆς ἀρχόντισσας.

Ὕστερα ἀπὸ ἀρκετὸν καιρό, τὸ κορίτσι ποὺ εἶχε τὴν ὑπηρεσία νὰ τῆς ρίχνῃ νερὸ στὰ χέρια ὅταν πλένονταν, τὸ πιὸ ὄμορφο, πιὸ ἠθικὸ καὶ πιὸ συμπαθητικὸ ἀπ' ὅλα, μὲ δάκρυα καὶ συμπόνια στὰ μάτια εἶπε στὴν κυρά του:

—Εὐγενεστάτη κυρία, ἂν θέλετε νὰ μὲ ἀκούσετε, θὰ ἤξερα νὰ σᾶς πῶ ἕνα μέσον νὰ γιατρέψετε τοὺς πόνους τῆς καρδιᾶς σας.

—Λέγε, τῆς εἶπε ἡ κυρία.

—Ὄχι μακρυὰ ἀπὸ δῶ, ἔξηκολούθησε τὸ κορίτσι, κατοικεῖ μέσα σὲ μιὰ φοβερὴ σπηλιά, ἕνας ἐρημίτης. Σ' αὐτὸν καταφεύγουν πολλοὶ στὶς συμφορές τους. Δὲν θὰ μποροῦσατε καὶ σεῖς νὰ ζητήσετε παρηγοριὰ καὶ βοήθεια ἀπ' τὸν ἅγιο αὐτὸν ἄνθρωπο;

Ἡ πρότασις αὐτὴ ἄρεσε στὴν ἀρχόντισσα. Τυλίχθηκε μὲ ἕνα ἔνδυμα προσκυνήτριας, πῆγε στὴ σπηλιὰ τοῦ ἱεροῦ ἐρημίτη, τοῦ ἄνοιξε τὴν καρδιά της, τὸν φιλοδώρησε μὲ ἕνα τριανταφυλλὶ στεφάνι ἀπὸ μαργαριτάρια καὶ ζήτησε τὴν εὐλογία του.

Ἡ εὐλογία τοῦ ἁγίου ἦταν τόσο δυνατὴ ὥστε, δὲν πέρασε ἕνας χρόνος καὶ ἡ μελαγχολία τῆς κυρίας εἶχε περάσει, καὶ ὄχι μόνον αὐτό, ἀλλὰ ἀπόχτησε καὶ ἕνα μικρὸ ἀγοράκι.

Ἡ χαρὰ τῶν γονέων γιὰ τὸν ἄφωνο λατρευτὸ γυιὸ ἦταν μεγάλη.

(Ἀκολουθεῖ)

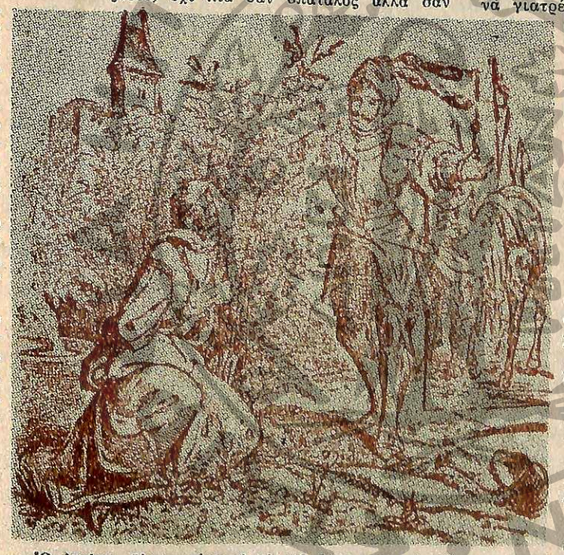

Ὁ ἱππότης ζήτησε εὐγενικὰ νὰ τοῦ δώσῃ νερὸ νὰ πιῇ...

Οἱ Διασκοῖδες

ΣΤΑΥΡΟΛΕΞΟΝ ΑΡΙΘ. 45

ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ:

1) Μίαν ἐκ τῶν 72 τοῦ «Θησαυροῦ» ἔχετε τὴν στιγμὴν αὐτὴ μπροστά σας.—Αὐτοκράτωρ τῶν Ρωμαίων περίφημος γιὰ τὶς ἐγκληματικές του πράξεις. — Ὁ πολυμαθής ὁ γινώσκων τί κατὰ βάθος καὶ ἰδίᾳ ἐπιστήμων.

2) Τὸ ἓν ἑκατοστὸν τοῦ δολλαρίου (ὅπως ὀνομάζεται στὴν Ἀμερική). — Νησὶς καὶ φυσικὸς λιμὴν τῆς Κρήτης ἐντὸς ὁμωνύμου κόλπου. — Οἱ κινηματογραφικοὶ εἶνε περισσότερον γνωστοὶ ἀπὸ τοὺς ἄλλους μὲ τοὺς ὁποίους ἀσχολοῦνται οἱ ἀστρονόμοι (ἑνικός).—Οἰκοδόμημα ἐφωδιασμένο μὲ μηχανικὲς ἐγκαταστάσεις γιὰ τὴν ἐν ξηρᾷ διατήρησι σιτηρῶν καὶ τὴν ταχεῖαν φόρτωσιν καὶ ἐκφόρτωσιν αὐτῶν.

3) Σύνδεσμος ὑποθετικὸς.—Ἄρθρον (πληθυντικός).—Γαλλικὰ σημαίνει νῆσος.—Τὸ ὑπάρχον τὸ ἔχον ζωήν.—Ἄρθρον.—Μόριον ἀρνητικὸν (τίθεται πρὸ τοῦ ρήματος.—Γαλλικὴ μονὰς μετρήσεως μεγάλων ἐκτάσεων.—Ἄρθρον (πληθυντικός).

4) Μουσικὸς φθόγγος.—Ἐπὶ πτερωτῶν ἐντόμων καὶ ἰδίᾳ μελισσῶν μέγα πλῆθος (εἰς τὸν πληθυντικὸν) —Φέρετρον σαρκοφάγος καὶ συνεκβογικῶς νεκρός.—Ὁ περιφρονούμενος ὑπὸ τῶν ἄλλων διὰ τὴν διαγωγὴν καὶ τὰς πράξεις του (τὸ οὐδέτερον στὸν πληθυντικὸ).—Ὁ ἀριθμὸς αὐτὸς ἐμπνέει πανικὸν στοὺς προλήπτους (δὲν γράφεται ὅμως συνήθως κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον)

5) Ὄνομα διασήμου σοφοῦ νομοθέτου τῶν ἀρχαίων Ἀθηνῶν.—Μέρος τοῦ προσώπου ὅλων τῶν ἀνθρώπων.—Ἀγνὸν ἀπονήρευτον.—Γράμμα καὶ ἰδίᾳ σύμφωνον τοῦ Ἑλληνικοῦ Ἀλφαβήτου

6) Ὁμὰς ἀνδρῶν πολεμικοῦ πλοίου εἰς εἰδικὴν κατὰ ξηρὰν ὑπηρεσίαν.—Ἵδρυμα ἐν ᾧ γίνεται διδασκαλία γραμμάτων.—Γενικὴ ὀνομασία τῶν πτερωτῶν καὶ διπόδων ζώων.—Τὸ σύνολον τῶν μέσων τῶν χρησίμων πρὸς καταπολέμησιν ἐχθροῦ τινος ἢ κινδύνου.

7) Ἀνώνυμος Ἑταιρία.—Ἀγαπημένον τῶν Ἑλλήνων. ποτόν.—Φῶς λάμψις ἀκτινοβολία καὶ μεταφορικῶς: δόξα. φήμη. μεγαλοπρέπεια. — Ἔπαινος — Πρόθεσις (ὅπως ἐμφανίζεται ὅταν εὑρίσκεται ἐμπρὸς σὲ φωνῆεν).

8) Ἄρθρον (πληθυντικὸς).—Σύμφωνον τοῦ Ἑλληνικοῦ Ἀλφαβήτου. — Αἰγυπτιακὴ θεότης προσωποποίησις τοῦ ἡλίου —Ποταμὸς τῆς Β. Ἰταλίας. ὁ ἄλλος ὀνομαζόμενος «Πάδος».—Εἰς τὴν Ἑλληνικὴν ἡ λέξις αὐτὴ δὲν ἔχει καμμίαν σημασίαν. εἰς τὴν γαλλικὴν ὅμως ἔχει καὶ μεγάλην ἀξίαν.—Ἄρθρον.—Μουσικὸς φθόγγος — Σύμφωνον τοῦ Ἀλφαβήτου μας.

9) Παρέχεται ἀντὶ χρημάτων στὴν ἀγορά.—Τὸ κάλλιστον μέρος παντὸς πράγματος (μεταφορικὴ σημασία).—Τὰ πρὸ τῆς τελείας ὡριμάνσεώς των θεριζόμενα φυτὰ ἄτινα ξηραινόμενα χόρτασμοποιοῦνται ὡς τροφὴ τῶν κτηνῶν.—Ἄρρεν πρόβατον καὶ διὰ τὸ νεογνὸν ἢ ἀρτίως ἀπογαλακτισθέν.

10) Εὐάρεστον συνοίσθημα παραγόμενον ἐξ ἐντυπώσεως τῶν αἰσθήσεων (ἰδίως —Ἐπὶ καρπῶν: τὴν κατάλληλα πρὸς βρέψιν.—Συμπάθεια καὶ ἀφοσίωσις εἴς τι πρόσωπον ἢ ποᾶγμα ἐνδιαφέρον.

ΚΑΘΕΤΩΣ:

1) Ὁ εὐδιάκριτος καθαρὸς. εὐκρινὴς εὐκόλως ἐννοούμενος.—Πλανῶ τινα. κοινῶς γελῶ.

2) Ἀριθμητικὸν (τὸ οὐδέτερον στὴ δημοτικὴ). — Ὑποθετικὸς σύνδεσμος.

3) Κάτοικος μικροῦ ἀλλὰ ἱστορικοῦ Εὐρωπαϊκοῦ Κράτους.

4) Φυτὸν ἐκ τῶν ἀγρωστοειδῶν ὡς καὶ ὁ καρπὸς αὐτοῦ.—Τὸ ἐσωτερικὸν ἐπιστέγασμα δωματίου ἢ καὶ ἄλλου διαμερίσματος.

5) Πρῶτον ὄνομα τοῦ Ἀποστόλου Πέτρου.—Ὁ ἀνερχόμενος. ὁ φαίνων πρὸς τὰ ἄνω.

6) Μουσικὸς φθόγγος.—Ἄρθρον.

7) Κάτοικος μεγάλου Ἀσιατικοῦ Κράτους.—Ἡ πρᾶξις καὶ τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ... σπείρω ἢ καὶ ἀπίστευτο.

8) Τὰ παραβαίνοντα τοὺς θείους ἢ τοὺς ἀνθρωπίνους νόμους.—Οὐράνιον σῶμα. ἀρατὸν μόνον... κατὰ τὴν διάρκειαν τῆς ἡμέρας!

9) Μουσικὸς φθόγγος.—Ἀντωνυμία ἀόριστος καὶ ἐρωτηματικὴ (τὸ οὐδέτερον).

10) Ὁ ἄνθρωπος θεωρούμενος ὡς μονὰς. ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ σύνολον τῶν ἄλλων ἀνθρώπων (πληθυντικὸς). — Κάλυμμα τῆς κεφαλῆς.

11) Ἀνώμαλος κατάστασις τοῦ ἀνθρωπίνου ὀργανισμοῦ.—Ἑορτὲς τῶν ἀρχαίων Ἑλλήνων πρὸς τιμὴν μεγάλης θεᾶς.

12) Ὁ σώζων τινὰ ἀπό τινος κακοῦ ὡς κύριον ὄνομα ὁ Ἰησοῦς Χριστός.

13) Μορφὴ ὅλης πράγματος τινος. γραμμικὴ παράστασις ἀντὶ κειμένου τινός. σχεδιάγραμμα.—Τὸ ἀσύνηθες. τὸ παράδοξον ἢ παράλογον (πληθυντικός).

14) Φράσις ἀποφεγματικὴ. ἀπόφθεγμα γνωμικὸν.—Ὁ ἀνήκων εἰς τὸν Θεὸ ἢ ὁ εἰς Αὐτὸν ἀφιερωμένος.

15) Μουσικὸς φθόγγος — Ἄνθη.

16) Νῆσος Ἑλληνικὴ παρὰ τὰ Μικρασιατικὰ παράλια.—Ἀποτελεῖ τὸ κέντρον κάθε πόλεως. μικρῆς ἢ μεγάλης.

17) Συνεχὴς παράταξις ὁμοειδῶν πραγμάτων.—Κόσμιος σοβαρὸς. εὐπρεπὴς (τὸ θηλυκόν).

18) Τοπικὸν ἐπίρρημα.

19) Σύνδεσμος εἰδικὸς ἢ αἰτιολογικός.—Πρόθεσις.

20) Ἡ ἐπὶ τῆς ράγεως φορτηγοῦ κτήνους ἐφαρμοζομένη σκευὴ. ἢ χρησιμεύουσα γιὰ τὴν ἐπ' αὐτῆς στερέωσιν τοῦ φορτίου.—Ἀρχαῖον ἀμυντικὸν ὅπλον.

Ἀποστολεύς:
ΔΕΣΠ. ΧΡΥΣΑΝΘΟΥ
Ἀθῆναι

ΣΗΜ. «Θησαυρὸ».—Ἡ ἀγαπητὴ ἀναγνωστριά μας θὰ παρατηρήσῃ ἀσφαλῶς τὶς μεταβολὲς ποὺ ἔγιναν στὸ Σταυρόλεξό της. Τὴν παρακαλοῦμε. λοιπὸν νὰ τὶς λάβῃ ὑπ' ὄψιν της προκειμένου νὰ μᾶς ἀποστείλῃ δεύτερον Σταυρόλεξον.

ΣΤΑΥΡΟΛΕΞΙΟΣ

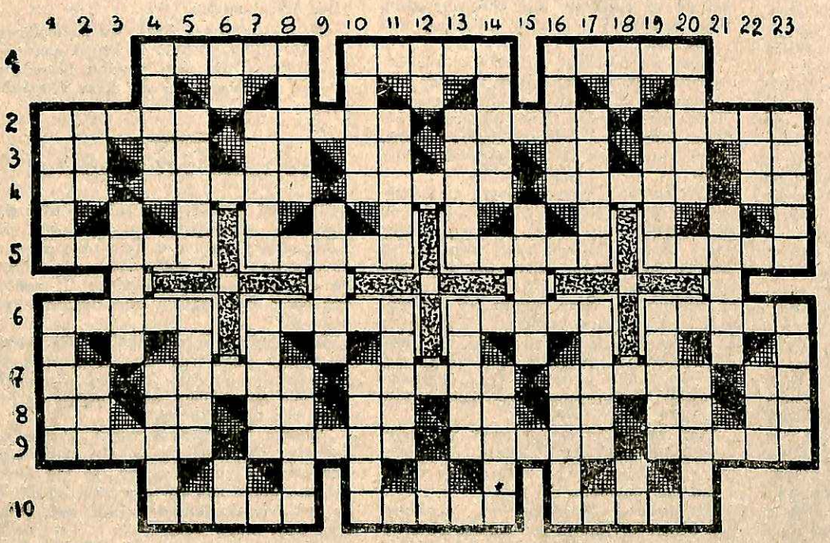

Αἱ λύσεις τοῦ προηγουμένου

ΣΤΑΥΡΟΛΕΞΟΝ ΑΡΙΘ. 44

Ὁριζοντίως:

1) ΜΙΚΡΟΒΙΟΛΟΙΟΣ—ΚΕΡΑΜΟΠΟΙΕΙΟΝ. 2) ΙΑ — ΑΙ. 3) ΠΡΑΟΣ — ΑΡΑΣ — ΑΝ — ΔΑΣ. 4) ΛΩ — ΡΕ — ΛΥΩΝ —ΕΥΧΑΡΙΣΙΟ — ΠΙ — ΑΑ — ΑΤ. 5) ΠΑΡΟΝ — ΣΙΑΜ — ΟΙΟΣ — ΑΡΕ. 6) ΟΝΙ — ΑΠΤΑΙ — ΑΛΛΗΛΟΒΟΗΘΕΙΑ. 8) ΣΙΑ — ΔΑ. 7) ΚΑΝΔΗΛΑΝΑΩΤΑ — ΑΝΑ — ΡΙΣ — ΙΩΜ — ΝΑΙ — ΗΤΑ. 9) ΑΡΜ — ΦΑΣΟΛΙΑ — ΣΤΡΑΤΗΣ — ΟΣΗ. 10) ΕΙΣ — ΚΟΚ — ΤΟΝ — ΙΝΑ. 11) ΑΙΑ — ΝΤΑΝΙΕΛ — ΑΡΙΕΜΙΣ — ΑΥΠ. 12) ΟΛΟ — ΕΜΑ — ΩΤΑ — ΑΑΚ — ΑΥΡ — ΡΕΑ. 13) ΠΡΟΣΚΛΗΤΗΡΙΟΝ — ΚΑΤΑΣΤΡΑΦΕΙΣΑ. 14) ΙΝΑ — ΑΜΙ. 15) ΙΑΚΩΒ — ΑΙΣ — ΠΡΟΣ — ΜΜ. 16) ΙΑΠΩΝΙ. ΚΑΙ — ΕΥΑ — ΙΠ. 17) ΜΕ —ΟΣΙΟΝ—ΑΡΒ — ΒΑΑΛ — Ν. Ρ. 18) ΣΑΝ — ΑΝ — ΟΟ — ΡΤ — ΟΙ. 19) ΣΥΛΛΛΗΤΗΡΙΟΝ — ΣΤΡΑΤΟΔΙΚΕΙΟΝ.

Καθέτως:

2) ΑΩ — ΟΡ. 3) ΚΩΣ — ΟΝΤΑ — ΑΛΟ — ΣΟΛ. 4) ΔΑΡΕΙΟΣ. 5) ΟΡΛΕΑΝΗ — ΜΙΑ — ΚΑΣΓΑΙΝΑΣ. 6) ΛΑ — ΕΛ. 7) ΛΑΧΑΝΑ — ΣΜΗΝΟΣ — ΣΗ. 8) ΝΑ — ΑΤΜΑΤ. 9) ΛΑΚΝΙΑ — ΦΟΝ — ΗΓΟΥΜΕΝΗ. 10) ΠΡΑΚΤΩΡ. 11) ΤΙΣ — ΑΤΙ. 12) ΡΕΑ — ΑΣΟ — ΝΑΟ — ΑΙΣ. 13) ΣΤΑΥΡΟΙ — ΝΙΚΑΙΑΝ. 14) ΛΟΧΟΝ — ΝΩΠΟΝ. 15) ΣΑΝΙΔΑ — ΛΙΣΑΒΩΝ. 17) ΑΙΣΑΡΟΣ — ΑΡΚΑΔΙΑ. 18) ΑΡΣΙΣ — ΜΙΚΡΟ. 19) ΚΡΑΤΑΙΑ — ΚΙΣΑΒΟΣ. 20) ΣΟΜΑΛΙΑ — ΕΛΑ. 21) ΛΩΤ — ΜΑΤ. 22) ΑΠΟΔΗΜΗΤΙΚΑ — ΡΕΑ. 23) ΜΟΝΤΙΑΛ — ΣΟΣ — ΣΤΟΥΑΡΤ. 24) ΟΝ — ΑΤ — ΣΑΛΤΟ 25) ΠΑΣ — ΒΑΝ — ΠΥΡ. 26) ΟΙ — ΡΑ — ΑΙΝΟΙ. 27) ΙΟΚΑΣΤΗ — ΟΝΖ — ΘΑΜΙΡΙΚΑ. 28) ΘΗΣΑΥΡΕ. 29) ΕΤΗ — ΠΕΙΝΑ — ΛΕΙ. 30) ΛΑΡ — ΙΑ — ΑΣ. 31) ΝΗΣΤΕΙΑ — ΑΙΓΑΙΟΝ.

Ἀποστολεὺς
ΑΝΤ. ΧΑΡΟΥΠΙΑΔΗΣ

ΛΥΤΑΙ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΩΝ

ΣΥΝΑΡΜΟΛΟΓΗΣΕΩΣ

Ἐξαιρετικὴ ἡ ἐπιτυχία τοῦ τελευταίου Διαγωνισμοῦ Συναρμολογήσεως τοῦ δημοσιευθέντος εἰς τὸ ὑπ' ἀριθμὸν 41 φύλλον μας. Φυσικὰ ὁ Διαγωνισμὸς αὐτὸς ἦταν ἀρκετὰ δύσκολος καὶ ἀπαιτοῦσε καθὼς ἀναφέραμε ὄχι μόνον ὑπομονὴν ἀλλὰ καὶ σκέψιν καὶ παρατηρητικότητα.

Αἱ λύσεις ἔφθασαν ἄφθονες στὰ γραφεῖα μας Ὑπάρχουν πολλοὶ ποὺ ἔστειλαν ὀρθὲς καὶ τὶς ἑξῆς λύσεις Ἄλλοι εὗρῆκαν μόνο 4 3 ἢ καὶ 2 ὀρθὲς γι' αὐτὸ θὰ ἀναφέρουμε τὰ ὀνόματα τῶν λυτῶν κατὰ σειρὰν ἐπιτυχίας.

ΟΛΑ ΟΡΘΑ
ΑΘΗΝΩΝ — ΠΕΙΡΑΙΩΣ

1) Γεώργιος Ἀντωνιάδης.
2) Ἀλέξ. Κοντίδης
3) Ἠδόνη Γ. Καράλη
4) Δημοσθ. Γκουδόρης.
5) Λευκὴ Καραϊσκάκη
6) Νικόλαος Γαβανόπουλος.
7) Ὄλγα Ἀμάντου
8) Σπυρίδων Παῦλου.
9) Εἰρήνη Σ. Βασιλικοῦ.
10) Θεμιστοκλῆς Τσαούσης.
11) Ζήσιμος Μαρινίτσης
12) Δ. Ε Λάδδας.
13) Στομάτιος Χασομέρης.
14) Β. Γ. Ταρλατζῆς
15) Β. Κόλλιας (μηχανικός)
16) Ἄννα Β. Λυάρη.
17) Νικολ. Δημητριάδης.
18) Πέτρος Νταηδῆμος.
19) Σπυρίδων Βέκιας
20) Μιχαὴλ Χατζηϊωάννου.
21) Λ. Δεδεκτιφ.
22) Εὐαγ. Κουφοπαντελῆς
23) Χαράλαμπος Πεντζερίδης.
24) Στυλιανὸς Φῶσκολος
25) Ἀλίκη Γράβα
26) Κάρολο Κελιζέος.
27) Κωνστ. Κωνσταντίνου
28) Κατ. Τζαρουγκιάν.
29) Νίκη Βαλσαμίδου.
30) Δημ. Καμπούρας.
31) Νίτσα Χριστόφα
32) Ἠδόνη Κουρῆ.
33) Πέτρος Δημητριάδης.
34) Ἠλίας Δημητριάδης
35) Κώστας Δημητριάδης.
36) Νικόλ. Βουτσόπουλος
37) Ἰωάννης Καρακῖτσος.
38) Κ. Λεβίδης.
39) Γάνια Λάσκαρη.
40) Ἠτόρα Ἀρλετάρη
41) Κικὴ Χ Διβάρη
42) Ἰφιγένεια Σπυριδάκη.
43) Δημήτρ. Ροῦσσος.
44) Ἰωάννα Μαστοράκη.
45) Ἀχιλ. Πουλίδης.
46) Σόλων Γαβριηλίδης.
47) Ἑλλὴ Λαβριτσιώτου
48) Ἀθηνᾶ Πετροπούλου.
49) Βασίλ. Μεγαρίδης.
50) Χρηστ. Φλαμπούρης.
51) Στυλιανὸς Βαφειάδης.

ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ

52) Ζαρμαὶν Γιουδᾶ
53) Νούλα Νικολάου
54) Σπυρίδων Γιαννακῆς
55) Λίτσα Δεληθεοδώρου
56) Χανὲν Σαλέμ.
57) Ἀλεξάνδρα Παπαναστασίου.
58) Καίτη Κωνσταντινίδου.
59) Ἀντζελ Μπαρούχ
60) Μάριος Ἀλλαλούφ
61) Ἀκύλας Τσταρίδης.
62) Φωφὼ Σταφυλοπάτη

ΣΠΑΡΧΙΩΝ

63) Νικήτας Χατζηκώστας
64) Δημήτριος Βασιλόπουλος (Βόλος)
65) Τασούλα Κεχαγιοπούλου (Σέρραι)
66) Μάνος Καλλιᾶς (Μυτιλήνη).
67) Εὐάγγελος Πλιάκης (Κοζάνη)
68) Μιχαὴλ Καλογεράκης (Λοχίας)
69) Ι. Ν. Οἰκονομάκης (Χίος)
70) Ἰωάννης Γιαννακόπουλος (Σέρραι)
71) Κατίνα Ποθουλάκη (Χανιά)
72) Λάμπης Ροδόπουλος (Λοχίας).
73) Ἀθαν. Χριστόπουλος (Σιδηρόκαστρον)
74) Ἰωάννης Γανίτης (Καβάλλα)
75) Νικόλ. Νικολάου (Χίος)
76) Παναγ. Χαραλαμπίδης (Μυτιλήνη).
77) Κωνστ Πυρίτσος (Κιλκὶς)
78) Ἑλένη Δήμου (Πάτραι)
79) Ἰωσηφίνα Σ. (Καβάλλα
80) Στυλ. Κοταλάκιδης (Νάουσα — Μακεδονία)
81) Ναυσικᾶ Μπουτινιώτη (Πάτραι).
82) Ντέμης Πετρίτης (Φιλιάτες)
83) Δεσποινίδες Γ. Μωραΐτου (Μυτιλήνη).
84) Σπυριδούλα Καραγιώργου (Ναύπακτος)
85) Ζήνων Ἀλεξίου (Ξάνθη).

Ὑπάρχουν τώρα καὶ οἱ ἀναγνῶσται ποὺ εὑρῆκαν μόνο 4 3 ἢ καὶ 2 ὀρθὲς λύσεις καὶ αὐτοὺς ἀκριβῶς θὰ ἀναφέρουμε κατωτέρω κατὰ σειρὰν ἐπιτυχίας:

4 ΟΡΘΑ
ΑΘΗΝΩΝ — ΠΕΙΡΑΙΩΣ

86) Ἀντὼν Γιαλούρης.
87) Γεώργ Γαβαλᾶς.
88) Χαρίλ Μικρόπουλος.
89) Κ Λαμπίρης.
90) Ξανθὴ Βαρῶνη
91) Στεφαν. Σπυρόπουλος.
92) Εὐαγγελία Νικολαΐδου
93) Σωτηρία Βάσου.
94) Ἰωάννης Μουκίδης.
95) Πίτσα Χρυσουλάκη.
96) Χριστ. Μαχαιροπούλου
97) Πέτρος Καμπανός
98) Ἀνὶς Κλεοπάτρα.
99) Λούλα Βασσάλου.
100) Δημ. Δημητριάδης
101) Ἀγγελ. Συρίγου.

ΕΠΑΡΧΙΩΝ

103) Λιλίκα Νινολάκη (Χανιά)
104) Δημ. Κουτσόπουλος(Ἄργος).
105) Χριστ. Κορδᾶτος (Καλάμαι).
106) Τάσσος Μενεμενόγλου (Νέον Πετρίτσιον)
107) Δανιέλλος Τσικρικᾶ» (Ἀγριὰ — Βόλου)
108) Δημ Μελετίδης (Ξάνθη)
109) Σμαρῶ Μαστρονικολῆ (Ἀγαθούπολις).
110) Βασιλ. Παπαγεωργακόπουλος (Ἀμαλιάς — Ἠλείας).
111) Θ Ν Καραβίτης (Μελιγαλᾶ — Μεσσηνίας).
112) Νικολ Σιάλλης(Ξάνθη)
113) Ἀντ Μακκαβαίος (Δράμα).
114) Θεόδ. Μάρκελλος (Πολύγυρος)
115) Λεωνίδας Δαναδιάδης (Καβάλλα).
116) Δημήτρ. Φωτεινὸς (Σῶρος)
117) Ροβέρτος Βαμβακάρης (Σῶρος).
118) Μαρία Στεφάνου (Σῶρος).
119) Νικόλ. Παπανδρέου (Λάρισα)
120) Βασίλ. Στροῦμπος (Θεσσαλονίκη).

3 ΟΡΘΑ
ΑΘΗΝΩΝ

121) Καίτη Ἀργυροπούλου
122) Ἰωάν. Ἀποστολίδης
123) Βασίλ Χρονόπουλος
124) Εὐτυχία Κοβότσου.
125) Σταῦρος Χρηστάκης
126) Γεώργιος Κουβάτσος
127) Μενέλαος Δροσάκης.
128) Τασία Δανιὴλ.
129) Βασιλ Ψήμας

102) Ἰωάν Βάρλας (Πάτραι)
130) Δημήτρ Τριανταφύλλου (Ροδόπολις).
131) Θεοδώρα Δρουλίσκου (Λανιά).
132) Δαμιανὸς Ἀσλανίδης (Καβάλλα).
133) Λούλα Φλασκίδου (Θεσσαλονίκη).
134) Γεώργιος Γεωργαντζᾶς (Καρδίτσα).
135) Κωνστ Σγουρομάλης (Πεντάπολις - Σερρῶν).
136) Γεώργιος Καπούλας (Καρδίτσα).
137) Νικόλ. Γιαπῆς (Πεντάπολις Σερρῶν).

2 ΟΡΘΑ
ΑΘΗΝΩΝ

138) Χαράλαμπος Γλένης.
139) Ι Εὐσταθιάδης.
140) Θεόδ. Νικολασκόπουλος.
141) Σιόλας Σωκράτης.
142) Παναγ. Γιαννόπουλος.
143) Τζέννυ.

ΕΠΑΡΧΙΩΝ

144) Χρυσοῦλα Παπαδάκη (Χανιά).
145) Δέσπω Καζεπίδου (Ἐλαιών).
146) Σίφης Ζουλίνας (Ἡράκλειον).
147) Ἱερομόναχος Εὐθύμιος (Ἅγιον Ὄρος).
148) Χρῆστος Μπάρτζας (Κομοτινή).

ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ

Οἱ ἀναγνῶσται μας τοῦ Ἐξωτερικοῦ μᾶς ἔστειλαν ὅλοι καὶ τὶς 6 λύσεις ὀρθές. Ἰδοὺ τὰ ὀνόματά του κατὰ σειρὰν ἀφίξεως τῆς ἐπιστολῆς των:

149) Ἕλλη Χαραλαμπίδου (Κωνσταντινούπολις)
150) Γεώργιος Χαραλαμπίδης (Κωνσταντινούπολις).
151) Μαρία Ζαμαύρα (Κάϊρον - Αἴγυπτος)
152) Θεόδωρος Ἰωακειμόπουλος (Κωνσταντινούπολις)
153) Εὐστρατία Σταυράκη (Κωνσταντινούπολις)
154) Γεώργ. Εὐαγγελίδης (Κωνσταντινούπολις).
155) Κωνσταντ. Καρᾶς (Ἀλεξάνδρεια)
156) Μιχαὴλ Παστελλᾶς (Κωνσταντινούπολις)

Τὰ ὀνόματα ὅσων ἐκ τῶν ἀναγνωστῶν μας ἀπέστειλαν τὴν ὀρθὴν λύσιν πρὸ τῆς κυκλοφορίας τοῦ σημερινοῦ τεύχους μας. θὰ δημοσιευθοῦν εἰς τὸ προσεχὲς φύλλον μας.

Ἰατρικὸν τοῦ Θησαυροῦ

Οἱ ἀπευθυνόμενοι διὰ πᾶσαν συμβουλὴν πρὸς τὸν δόκτορα Κάμα πρέπει ἀπαραιτήτως νὰ γράφουν τὴν ἀκριβῆ ἡμέραν, μῆνα καὶ ἔτος τῆς γεννήσεώς των, εἰ δυνατὸν δὲ καὶ καὶ τὴν ὥραν

Αἱ ἐπιστολαὶ πρέπει νὰ συνοδεύονται μὲ γραμματόσημα ἀξίας πέντε δραχμῶν διὰ τὴν ἀπάντησιν.

Ἡ ἑβδομὰς ἀπὸ τῆς 14ης μέχρι καὶ τῆς 20ῆς Ἀπριλίου εἶναι ἀπὸ πολλῶν ἀπόψεων ἐνδιαφέρουσα, διότι εὐνοεῖ μεγάλως πλείστας ὑποθέσεις μας. Μόνον εἰς τὸ αἰσθηματικὸν ἐπίπεδον παρουσιάζει κάποιαν ἀπάθειαν. Οἱ δεσμοὶ ποὺ συνάπτονται κατ' αὐτὰς τὰς ἡμέρας εἶνε ἐφήμεροι καὶ σπανίως καταλήγουν εἰς διαρκεῖς ἑνώσεις ἢ εἰς γάμους. Προσοχὴ λοιπόν!

Ἕνα ἄλλο χαρακτηριστικὸν αὐτῆς τῆς ἑβδομάδος εἶναι ὅτι αἱ ἀσκούμεναι κατ' αὐτὴν ἐπιδράσεις ἐπαυξάνουν τὴν νευρικότητά μας καὶ μᾶς ὠθοῦν εἰς φιλονεικίας καὶ ῥήξεις. Πολλαὶ εὐκαιρίαι θὰ χαθοῦν, διότι θὰ τὰς ἀφήσωμεν νὰ παρέλθουν ἀχρησιμοποίητοι κατὰ τὴν κατάλληλον στιγμήν.

Διὰ τὰς ἐπιχειρήσεις μας καὶ τὰς ὑποθέσεις μας γενικῶς εἶνε κατάλληλοι αἱ ἑξῆς ὧραι:

8,10—9.15 μ.μ. τῆς Παρασκευῆς (14), 10.15—11 45 μ.μ. τῆς Κυριακῆς (16), 8—10 π.μ. τῆς Τρίτης (18) καὶ 4—5,30 μ.μ. τῆς Τετάρτης (19).

Οἱ γεννηθέντες κατὰ τὸν Ἀπρίλιον θὰ ἔπρεπε νὰ ἐπωφεληθοῦν ἀπὸ τὰς ἑξῆς δύο ὥρας:

9.15—11,30 π.μ. καὶ 4—5 μ.μ. τῆς Πέμπτης (20).

Ἀντιθέτως πρέπει νὰ ἀποφύγετε τὸν χειρισμὸν οἱασδήποτε σοβαρᾶς ὑποθέσεως κατὰ τὰς ὥρας:

8—9 π.μ. τῆς Παρασκευῆς (14) καὶ 9—11,30 π.μ. τῆς Δευτέρας (17).

Διὰ τὰς χρηματικὰς ὑποθέσεις θὰ προτιμήσετε τὰς ὥρας:

6—7 μ.μ. τῆς Τρίτης (18), 5—7 τῆς Τετάρτης (19) καὶ τὰς πρωϊνὰς ὥρας τῆς Πέμπτης (20).

Αἱ ὧραι αὗται εἶνε κατάλληλοι ἐπίσης διὰ παντὸς εἴδους διακανονισμοὺς οἰκονομικῆς φύσεως καὶ δι' αἰτήσεις δανείων.

Διὰ τὴν ἀγορὰν λαχείων εἶνε κατάλληλοι αἱ ὧραι:

7—8.15 μ.μ. τῆς Παρασκευῆς (14) καὶ 8—10 π.μ. τῆς Τετάρτης (19).

Διὰ τὰ τυχηρὰ παιγνίδια κατάλληλοι ὧραι εἶνε αἱ κάτωθι:

6,30—7.30 μ.μ. τῆς Παρασκευῆς (14), 9—10.30 μ.μ. τῆς Κυριακῆς (16), πτης (20).

Διὰ τὰς αἰσθηματικάς σας ὑποθέσεις εἶνε καλὸν νὰ ἔχετε ὑπ' ὄψιν ὅσα γράφω εἰς τὴν ἀρχὴν τοῦ παρόντος σημειώματος.

Ὧραι εὐνοοῦσαι τὰς συναντήσεις εἶνε αἱ ἑξῆς:

7—8 μ.μ. τῆς Παρασκευῆς (14) καὶ 6—7 μ.μ. τῆς Δευτέρας (17).

Κατάλληλος ὥρα διὰ γάμους καὶ ἀρραβῶνας εἶνε ἡ 11.15—12.20 μεσημβρινὴ τῆς Δευτέρας (17).

Διὰ τὰς ἐνεργείας ποὺ ἀφοροῦν τὸ μέλλον σας καὶ γενικὰ τὴν σταδιοδρομίαν σας προτιμήσατε τὰς ὥρας:

9—10.30 π.μ. τοῦ Σαββάτου (15) καὶ 6,30—8 μ.μ. τῆς Τετάρτης (19).

Κίνδυνοι ἀτυχημάτων κ.λ.π. δὲν ὑπάρχουν ἀξιο-

σημείωτοι κατ' αὐτὴν τὴν ἑβδομάδα.

ΑΙ ΑΠΑΝΤΗΣΕΙΣ ΤΟΥ ΔΟΚΤΟΡΟΣ ΚΑΜΑ

ΚΛΑ·Ι·ΛΑ. Κων)πολιν. — Ἡ ζωή σας θὰ ἠρεμήσῃ ἀρκετὰ ἔπειτα ἀπὸ ὀλίγον διάστημα. Αἱ αἰσθηματικαὶ περιπέτειαι θὰ ἐξακολουθήσουν ἀκόμα ἀλλὰ τελικῶς θὰ συνάψετε ἕνα ἀρκετὰ ἱκανοποιητικὸν γάμον. Μιὰ μεγάλη ἀσθένεια θὰ θέσῃ εἰς κίνδυνον τὴν ζωήν σας. Οἰκονομικῶς ἡ θέσις σας θὰ βελτιωθῇ καὶ θὰ ἀποκτήσετε σχετικὴν ἀνεξαρτησίαν. Μὴν ἐμπιστεύεσθε εἰς τοὺς φίλους σας διότι δὲν εἶνε εἰλικρινεῖς. Πάντως ἡ ἠρεμία τῆς ζωῆς σας δὲν θὰ εἶνε ἀπόλυτος, συχνὰ δὲ θὰ δοκιμάσετε τὰς μεταστροφὰς τῆς τύχης. Δὲν σᾶς συμβουλεύω τὸ θέατρον.

(:) Θεσσαλονίκην. — Διὰ νὰ σᾶς ἀπαντήσω στὸ πρῶτον ἐρώτημα θὰ πρέπει νὰ ἔχω τὴν ἀκριβῆ ἡμερομηνίαν τῆς γεννήσεώς του. Τὸ αἴσθημά σας θὰ δοκιμασθῇ πολὺ καὶ μάλιστα ἐπὶ ἕνα διάστημα θὰ φθάσετε μέχρι ρήξεως τῶν σχέσεων ἀλλὰ θὰ τὰς ἐπαναλάβετε καὶ πάλιν ἔπειται. Εἰς τὴν ζωήν σας προβλέπω πολλὰς ἀντιζηλίας καὶ μίση εἰς φορμὴν λόγῳ τοῦ χαρακτῆρος τὰ ὁποῖα δίνετε σεῖς κυρίως ἀματα ἀργότερα. Ἕνα μεγάλο σας Θὰ ἀποκτήσετε ἀρκετὰ χρήματα θὰ ταράξῃ τὴν ζωήν σας κατὰ τὴν διάρκειαν τοῦ ἐγγάμου, βίου σας. Θὰ συνάψετε δύο γάμους.

ΕΞΟΡΙΣΤΗΝ ΜΥΡΤΩ. — Ἡ ζωή σας κάπως περιωρισμένη καὶ αἱ χαραὶ ποὺ θὰ σᾶς χαρίσῃ ὄχι μεγάλαι. Ἠμπορεῖτε ὅμως νὰ μεταβάλετε τὴν πορείαν της ἂν ἀναπτύξετε κάποιαν μεγαλύτερη πρωτοβουλίαν καὶ ἂν ἀφήσετε τὴ μοιρολατρεία ἀπὸ τὴν ὁποίαν κατέχεσθε. Ὁπωσδήποτε ἡ ἀποκατάστασίς σας εἶνε βεβαία. Ἡ ζωή σας θὰ κυλήσῃ μέσα εἰς σχετικὴν ἠρεμίαν, χωρὶς ἀξολόγους διαταραχὰς καὶ διακυμάνσεις. Ἕνα ἀπρόοπτον περιστατικὸν θὰ συντομέψῃ τὴν ζωήν σας γύρω ἀπὸ τὸ 33ον ἔτος τῆς ἡλικίας σας. Χρήματα θὰ ἀποκτήσετε πολὺ ὀλίγα. Ταξείδια ἐλάχιστα καὶ χωρὶς σημασίαν. Ἐλκύετε ἀλλὰ δὲν προκαλεῖτε ἰσχυρὰ πάθη.

ΓΕΩΡΓΙΟΝ ΤΣΟΥΛΗΝ. Παλ. Φάληρον. — Ἔχετε χαρακτῆρα εἴδιον καὶ φιλόνεικον καὶ αὐτὸ θὰ σᾶς δυσχεράνῃ πολὺ εἰς τὴν ἐπιτυχίαν τῆς ζωῆς σας. Ὁπωσδήποτε ὁ ἀστερισμὸς ὑπὸ τὸν ὁποῖον ἐγεννήθητε προλέγει ἀσφαλῶς χρήματα ὄχι ὅμως κατὰ τὴν πρώτην περίοδον τῆς ζωῆς σας. Ἡ τύχη σας προμηνύεται ἀρκετὰ καλή. μολονότι δὲν θὰ λείψουν ἀπὸ τὴν ζωήν σας οἱ ἀγῶνες, τὰ μίση καὶ οἱ ἀνταγωνισμοί. Προσέχετε τὰ ἀτυνήματα διότι ἔχετε μίαν προδιάθεσιν πρὸς αὐτά. Γάμος ἐκ συμφέροντος, ἀρκετὰ ἱκανοποιητικός. Οἰκογενειακὴ ζωὴ εὐτυχής

ΡΟΖΑΛΙ. — Ἡ ζωή σας θὰ παρουσιάσῃ πλείστας μεταπτώσεις καὶ μεταλλαγὰς πολλὲς φορὲς δὲ θὰ σᾶς ὁδηγήσῃ εἰς ἀπογοήτευσιν καὶ μάλιστα εἰς ἀπόγνωσιν. Ἀλλὰ δὲν θὰ καταβληθῆτε θὰ συναντήσετε δὲ ἰσχυρὰς προσπαθείας προστασίας αἱ ὁποῖαι θὰ ἐπιβράσουν πολὺ ἐπὶ τῆς ἐξελίξεώς σας. Ὑγεία ἐπισφαλής. Πρέπει νὰ τὴν προσέχετε. Συχναὶ μετοικισεις Κίνδυνοι ἀτυχημάτων. Γάμος πλούσιος καὶ εὐτυχὴς κατόπιν αἰσθήματος Βραδύνει ὅμως. Πολλαὶ ἐρωτικαὶ ἀπεισκεψίαι.

Δόκτωρ ΚΑΜΑ

ΕΠΙΠΛΩΣΕΙΣ

Παντὸς τύπου καὶ εἰς τιμὰς ἐξαιρετικὰς θὰ εὕρετε εἰς τὸ κατάστημα Ἀδελφ. Π. Φίλη. Ἐπίσης ὅλα τὰ ὀρειχάλκινα εἴδη εἰς ποικιλίαν σχεδίων.

ΕΥΚΟΛΙΑΙ ΠΛΗΡΩΜΩΝ

ΕΜΠΟΡΙΚΟΣ ΟΙΚΟΣ

Πειραιῶς καὶ Γερανίου 30.— Τηλέφωνον 55-283

ΚΑΛΤΕΣ: Μεταξωτὲς χωρὶς ἐλαττώματα μόνον δρ. 33. ΚΟΜΠΙΝΕΖΟΝ καθαρὰ δρ. 95. ΚΥΛΟΤΤΕΣ δρ. 48. ΖΕΡΣΕ·Υ·, ΚΑΛΤΣΕΣ ἀράχνης Γερμανικές, ζωϊκὸ μετάξι δρχ. 105.

Ἀποθήκη Καλτσῶν καὶ Πλεκτῶν

ΕΜΜ. ΛΟΥΚΙΣΣΗ & Σια

Καλαμιώτου 1 Β

ΦΟΡΕΜΑΤΑ Καζάκου

ΠΑΛΤΑ Καζάκου

ΤΑΓΙΕΡ Καζάκου

ΔΕΧΟΜΕΘΑ ΥΦΑΣΜΑΤΑ ΠΡΟΣ ΡΑΦΗΝ

Καζάκου

ΑΓ. ΜΑΡΚΟΥ 18

ΤΗΛ. 25.173

ΚΥΡΙΑΙ ΠΡΟΣΕΞΑΤΕ!

Ὅταν ἀγοράζετε τὰς γνωστὰς Γερμανικὰς Βαφὰς Φορεμάτων «ARTI» προσέχετε τὸ πακετίδιον ποὺ σᾶς δίδουν ν' ἀναγράφῃ τὴν παγκοσμίου φήμης Γερμανικὴ μάρκα

ARTI

διότι οὕτω καὶ μόνον θὰ εἶσθε βεβαία ὅτι ἀγοράσατε γνησίαν Γερμανικὴν βαφὴν μάρκας «ARTI». Μόνον αἱ βαφαὶ μάρκας «ARTI» εἶνε γνήσιαι Γερμανικαὶ καὶ ἔρχονται ἀπ' εὐθείας ἐκ Γερμανίας ἐντὸς κλειστῶν πακετιδίων. Ὅλαι αἱ ἄλλαι βαφαί, αἱ σήμερον διαφημιζόμεναι ὡς δῆθεν παγκοσμίου φήμης καὶ μὲ ξενόφωνες μάρκες χωρὶς ὅμως ν' ἀναφέρουν ὅτι εἶναι Γερμανικαί, δὲν εἶναι ὄχι μόνον Γερμανικαὶ βαφαί. ἀλλὰ οὐδὲ κἂν εὐρωπαϊκαί,

PÉTROLE HAHN

Διατηρεῖ τὰ μαλλιά σας

ΝΙΚ. Γ. ΜΠΑΛΑΝΗΣ

ΙΑΤΡΟΣ

Τ. Ἐσωτερικὸς Νοσοκομείου Α. Συγγροῦ. Δερματικὰ - Γυναικολογικά.

Κουμουνδούρου 21

Ἀθῆναι

(Ἐναντι Βασ. Θεάτρου) 10—1 ½ π. μ. 5—8 μ. μ.

Τηλέφ. 52-623

Ὅταν στὸ κεφάλι σάς ἀναφανῇ ἡ ἀηδὴς πιτυρίδα, σημαίνει ὅτι τὰ μαλλιά σας ἔχουν προσβληθῇ ἀπὸ ἀσθένειαν καὶ ὅτι πολὺ σύντομα θ' ἀρχίσῃ ἡ

Τριχόπτωσις

διὰ νὰ καταλήξῃ εἰς τὴν ἀπαισίαν φαλάκραν.

Ἕνα μόνον μέσον ὑπάρχει διὰ νὰ καταπολεμήσετε τὴν ἀσθένειαν αὐτήν: ἡ Τριλυζίν. Ἰδοὺ ἡ ἐπιστημονικὴ ἀπόδειξις:

Ἐπιδερμὶς τῆς κεφαλῆς ἀσθενοῦς πρὸ τῆς χρήσεως τῆς Τριλυζίν.

Ἡ αὐτὴ ἐπιδερμὶς μετὰ τὴν χρῆσιν τῆς Τριλυζίν. Εἶνε τελείως ὑγιής.

● Μὴν ἀμελήσετε τὴν θεραπείαν αὐτήν, διότι ἀργότερον θὰ εἶνε ἴσως ἀργά. Καὶ πρὸ παντὸς μὴ χρησιμοποιεῖτε ἐπιπολαίως τὸ κάθε φάρμακον ποὺ ρεκλαμάρεται πομποδῶς στὰς ἐφημερίδας, διότι ὄχι μόνον θὰ χρεταξετε ἀδίκως τὰ λεπτά σας, ἀλλὰ μπορεῖ καὶ μὲ τὴν πάροδον τοῦ χρόνου χωρὶς ἀποτέλεσμα, νὰ ἐπιδεινώσετε τὴν κατάστασίν σας.

● Χρησιμοποιήσατε τὴν «Τριλυζίν» εἰς τὴν ὁποίαν μπορεῖτε νὰ ἔχετε ἐμπιστοσύνην ἀπόλυτον διότι εἶνε παρασκεδάσμα αὐστηρῶς ἐπιστημονικόν. διότι ἐνεργεῖ ἐπὶ τῆς αἰτίας τῆς Τριχοπτώσεως, καὶ διότι τέλος παρασκευάζεται ἀπὸ ἕνα ἀπὸ τὰ μεγαλείτερα καὶ σοβαρότερα Ἐργοστάσια Βιολογικῶν προϊόντων τῆς Γερμανίας. Μὲ τὴν

Τριλυζίν

Θὰ ἐξαλείψετε ἀσφαλῶς τὴν πιτυρίδα, θὰ σταματήσετε τὴν τριχόπτωσιν καὶ θὰ προλάβετε τὴν φαλάκραν.

Ζητήσατέ την στὰ Κεντρικὰ Φαρμακεῖα καὶ Μυροπωλεῖα. Γράψατε εἰς τὴν Γραμματοθυρίδα 195 Ἀθήνας ἢ τηλεφωνήσατε στὸν ἀριθμὸν 70-401 καὶ θὰ σᾶς σταλῇ δωρεὰν ἡ εἰκονογραφημένη Ἐπιστημονικὴ Βιβλιογραφία τῆς Τριλυζίνης.

Γιὰ νὰ γνωρίσετε τὸν χαρακτῆρα σας

Αἱ ἐπιστολαὶ ποὺ θὰ ἀπευθύνωνται «Πρὸς τὴν Γραφολόγον» τοῦ «Θησαυροῦ» (Λεωχάρους 19, Ἀθήνας) πρέπει νὰ περιέχουν σαφῆ καὶ συγκεκριμένα ἐρωτήματα. Ἐὰν ἡ συμβουλὴ ζητῆται δι' ἄλλο πρόσωπον καὶ ὄχι γιὰ τὸν γράφοντα πρέπει ἀπαραιτήτως νὰ περιέχεται καὶ ἕνα ἀπόκομμα ἐπιστολῆς ἢ σημειώματός του.

Προσέξατε ὅμως: Ὅταν καθήσετε νὰ γράψετε, προσπαθῆστε νὰ εἶσθε ἐντελῶς φυσικοί. Μὴν ἐπιτηδευθῆτε νὰ μιμηθῆτε αὐτὸν ἢ ἐκεῖνον τὸν χαρακτῆρα, γιατὶ αὐτὸ θὰ σᾶς βλάψῃ χωρὶς νὰ σᾶς ὠφελήσῃ σὲ τίποτε. Τὸ σημεῖον αὐτὸ εἶνε κεφαλαιῶδες.

Ἀπαραιτήτως ἐπίσης πρέπει νὰ περιέχεται στὴν ἐπιστολή σας τὸ ψευδώνυμον στὸ ὁποῖον θέλετε νὰ σᾶς ἀπαντήσωμε.

Ἑκάστη ἐπιστολὴ πρέπει νὰ συνοδεύεται καὶ ἀπὸ πέντε δραχμὲς εἰς γραμματόσημα, δι' ἑκάστην ἀπάντησιν.

Ρ έ α ν.—Ὅλα σὲ σᾶς εἶνε ἐπιπόλαια καὶ ἐπιφανειακά. Δὲν καταπιάνεσθε σὲ τίποτε μὲ ζῆλον καὶ σοβαρότητα. Ζῆτε μέσα σὲ μιὰ κατάστασι γαῦδη, μακρυὰ ἀπὸ τὴν πραγματικότητα Ἡ ζωὴ θὰ δραδύνῃ ἀκόμη νὰ σᾶς χαμογελάσῃ. Ἀλλὰ δὲν θὰ εἶνε τόσον δυστυχισμένη ὅσον τὴν φαντάζεσθε. Τοὐναντίον θὰ σᾶς δώσῃ ἀρκετὲς χαρές. Δόστε κάποια μεγαλύτερη προσοχὴ στὸν ἑαυτό σας. Γάμος κατόπιν συνοικεσίου καὶ εἰς ὥριμον ἡλικίαν. Χρήματα ἀρκετά.

Α. Α. Φ. — Δυσπιστεῖτε στὸν ἄνθρωπον αὐτόν. Ἐὰν δὲν θέλετε νὰ διασκεδάσετε ἁπλῶς, ἀλλὰ σκέπτεσθε κάτι περισσότερον. σᾶς συνιστῶ νὰ διακόψετε τὰς σχέσεις μαζύ του. Θὰ σᾶς δώσῃ πολλὰς ὑποσχέσεις καὶ θὰ εἶνε εἰλικρινὴς τὴν στιγμὴν ποὺ θὰ σᾶς τὶς δώσῃ. ἀλλὰ δὲν θὰ ἐκπληρώσῃ καμμίαν.

Μ ι ρ ά ν τ α ν Κ. Μ. Κων)πολιν.—Ὁ φίλος σας ἔχει εὐγενικὰ καὶ τρυφερὰ αἰσθήματα. ἀλλ' ὄχι σταθερά. Θὰ σᾶς ἀγαπᾶ ἐφ' ὅσον καὶ σεῖς θὰ τὸν ἀγαπᾶτε Τίποτε περισσότερον ἀπ' αὐτό. Ἡ πρόοδός του στὴ ζωὴ θὰ εἶνε περιωρισμένη. Δὲν εἶνε ἀπὸ τοὺς ἀνθρώπους ποὺ κάνουν μεγάλα βήματα. Ἀλλ' ὁπωσδήποτε θὰ ἐξελιχθῇ καλῶς Ὁ δικός σας χαρακτὴρ παρουσιάζει περισσότερες ἀνωμαλίες. Δυσπιστεῖτε καὶ ἀμφιβάλλετε διαρκῶς. Τρυφερότης ἀλλ' ἐλλείψις θέρμης εἰς τὰ αἰσθήματά σας. Προσεχῆ ἕνωσιν δὲν βλέπω.

Ἀ λ ί κ η ν Ε. Β. Κωνσταντινούπολιν.—Ὁ φίλος σας εἶνε ἀκριβολόγος, ἐγωϊστής, ματαιόδοξος. Τὰ αἰσθήματά του πολὺ περιωρισμένα. Ξεκινάει πάντοτε ἀπὸ τὸν ἑαυτόν του, ποὺ τοῦ ἀρέσει νὰ τὸν ἐπιδεικνύῃ. Θὰ σοβαρευθῇ ὅμως ἀργότερα. Εἰς τὴν ζωὴν θὰ προοδεύσῃ ἀρκετὰ διότι εἶνε ἀπὸ τοὺς ἀνθρώπους ποὺ τὰ καταφέρνουν. Ἀλλ' ἡ ζωή του θὰ εἶνε πάντα ἀσταθής. Τὸν διασκρίνει μιὰ μεγάλη ἐπιπολαιότης. Αἱ ἐκδηλώσεις του ἐπιφανειακαί. Γάμον δὲν βλέπω. Σεῖς εἶσθε τρυφερὸς χαρακτὴρ ἀλλὰ κρυψίνους. Δὲν ἔνετε θάρος. Σᾶς ἀρέσει νὰ ξεκαθαρίζετε πάντοτε τὴν θέσιν σας. Θὰ ἀγαπηθῆτε πολύ.

Τ ρ ε λ λ ο κ ό ρ ι τ σ ο. Σέρας.—Ὁ γάμος εἶνε φυσικὰ ἀταίριαστος. Ὡς τόσο ὁ φίλος σας τὸν σκέπτεται σοβαρά. Εἶνε χαρακτὴρ μεμψίμοιρος. λιγάκι νευρικιάρης καὶ ἀναποφάσιστος. Αἱ σκέψεις του εἶνε μᾶλλον ἐπιπόλαιοι Ἐπιρεάζεται περισσότερον ἀπὸ τὰς ἐντυπώσεις τῆς στιγμῆς. Δὲν πρέπει νὰ σᾶς κρύψω ἀκόμη ὅτι εἶνε ἀτολμος καὶ δὲν ἔχει κανένα δρόμο χαράξει μπρός του. Μὲ τὴν πάρο-

ΖΩΝΕΣ

ΚΟΡΣΕΔΕΣ ΤΟΥΑΛΕΤΤΑΣ, ΜΑΓΙΩ, ΣΟΥΤΙΕΝ

Δι' ὅλα τὰ γοῦστα, δι' ὅλα τὰ σπόρτ,

Χωρὶς ΜΠΑΝΕΛΛΕΣ, ΤΕΛΕΥΤΑΙΑ μοντέλα τοῦ Οἴκου ΜΠΑΡΡΕΡ τῶν ΠΑΡΙΣΙΩΝ. ΕΙΔΙΚΟΣ ΤΕΧΝΙΚΟΣ καὶ προσωπικὸν ἄρτιον εἰς τὴν διάθεσίν σας, εἰς τὸ ἰδι αἴτερον τμῆμα τοῦ

ΦΑΡΜΑΚΕΙΟΥ Π. ΜΠΑΚΑΚΟΥ ΟΜΟΝΟΙΑ. - ΑΘΗΝΑΙ

ΔΙΑ ΚΙΡΣΟΥΣ καὶ ΦΛΕΒΙΤΙΔΑ: ΚΑΛΤΣΕΣ ἐλαστικὲς νέας παραλαβῆς, ἐντελῶς ἀδιόρατες καὶ ἐπίδεσμοι ἐλαστικοὶ IDEAL, VELPEAU κ.λ.π.

ΠΡΟΣΟΧΗ: Τὸ Φαρμακεῖον ΜΠΑΚΑΚΟΥ, λόγῳ ἀνοικοδομήσεως, μετ εφέρθη προσωρινῶς παραπλεύρως του, ἐπὶ τῆς πλατείας Ὁμονοίας.

δον τοῦ χρόνου θὰ γίνῃ ὀξύθυμος καὶ φιλόνεικος. Μὲ μιὰ λέξι δὲν βλέπω πολὺ εὐτυχῆ αὐτὴν τὴν ἕνωσι. Θὰ σᾶς δώσῃ πολλὲς πικρίες ἀργότερα. Πάντως εἶσθε ἐλευθέρα νὰ ἀποφασίσετε.

Δ. Ι. Ἀ ν τ—ς. Χώραν.— Ἡ ἐπιτυχία σας στὴ ζωὴ θὰ εἶνε πολὺ περιωρισμένη. Ἀ"φιταλαντεύεσθε διαρκῶς καὶ ποτὲ δὲν κάνετε μὲ θάρρος καὶ ἀποφασιστικότητα ἕνα πρᾶγμα. Δική σας πρωτοβουλία θὰ δυσκολευθῆτε πολὺ νὰ ἀναπτύξετε. Θὰ σᾶς παρουσιασθοῦν ἄλλωστε πολλὰ ἐμπόδια καὶ ἀντιδράσεις ποὺ θὰ δυσκολευθῆτε νὰ τὰ ὑπερπηδήσετε. Γάμος ἐξ αἰσθήματος. Ὄχι ὅμως σύντομος. Πρέπει νὰ ἔγετε ὑπομονήν.

ΓΑΓΚ 4415—3518. — Εἶσθε χαρακτὴρ ἄτολμος, διστακτικὸς μεμψίμοιρος. Αἰσθήματα γλιαρά. Ζωτικότης μετρία. Δυσπιστεῖτε πρὸς τὸν ἑαυτόν σας καὶ πρὸς τοὺς ἄλλους. Κατατρίβεσθε εἰς εἰς τὰς λεπτομερείας καὶ δηλητηριάζετε μόνος σας τὴν ζωήν σας. Ὁ πρόοδός σας εἰς τὴν ζωὴν θὰ εἶνε πολὺ περιωρισμένη ἐὰν ἀφεθῆτε εἰς αὐτὰ τὰ ἐλαττώματά σας. Ἀρχίστε νὰ ἀντιδράτε καὶ ἡ ζωή σας θὰ μεταβληθῇ πολὺ σύντομα. Ἡ φίλη σας εἶνε τρυφερὸς χαρακτὴρ μὲ εὐγενικὰ αἰσθήματα ἀλλὰ πολὺ ζηλότυπος καὶ δύστροπος. Λιγάκι ἀφηρημένη καὶ ἐπιπολαία. Φλύαρος ἐπίσης. Τῆς ἀρέσει πολὺ νὰ συζητῇ γιὰ τοὺς ἄλλους. Εἶνε ἀπὸ τοὺς ἀνθρώπους ποὺ δὲν ἔχουν ἰσγυρὰν προσωπικότητα.

Μ ά ρ θ ε λ — 1) Ὁ γάμος σας θραδύνει. Ἐ[illegible] πρὸ τῆς παρελεύσεως διετίας θὰ παρουσιασθοῦν νέα ἐμπόδια. 2) Σὰς ἀγαπᾷ μὲ εἰλικρίνειαν. Ἀλλὰ τὰ αἰσθήματά του ἐξ ἰδιοσυγκρασίας εἶνε μᾶλλον χλιαρά. 3) Θὰ ἐπέλθῃ ἕνα ἀπρόοπτο γεγονὸς τὸ ὁποῖον θὰ σᾶς ἐπιτρέψῃ νὰ παν-δρευθῆτε. Χρήματα μέτρια καὶ μὲ πολὺν κόπον. Ὁ φίλος σας στερεῖται σταθερότητος. Προχωρεῖ πολὺ δειλὰ καὶ μὲ συχνὰς ἀμφιταλαντεύσεις. Ὄχι πολὺ θετικός. Σεῖς εἶσθε χαρακτὴρ ἁπλὸς ἀρκετὰ ἐνθουσιώδης. Ἀλλ' ἐπιπολαίας εἰς τὰς ἐκδηλώσεις σας. Πολὺ φιλάρεσκος. Ἐγωϊστρία καὶ ζηλότυπος. Ἡ ἀδελφή σας εἶνε χαρακτὴρ περισσότερον τρυφερὸς καὶ εὐαίσθητος. Ἔχει στιγμιαίας ἐξάρσεις ἀπὸ τὰς ὁποίας δὲν ἐπωφελεῖται. Περισσότερο δραστηρία ἀπὸ σᾶς. Ἡ τύχη θὰ τῆς γελάσῃ γρήγορα θὰ ἀρχίσῃ ὁμως ἀπὸ μίαν δυσάρεστον περιπέτειαν.

Κ α ί τ η ν Νέον Φάληρον.— Χαρακτὴρ πολὺ στενόχωρος. Δύσπροσος καὶ ἐξ ἰσοσυγκρασίας ἀπαισιόδοξος. Πολὺ λίγη θέλησις. Κρίσεις διαλιότητος ποὺ ὑποχωροῦν ὅμως πολὺ σύντομα. Ἔλλειψις θάρρους καὶ τόλμης. Φοβισμένη ἀντιμετώπισις τῆς ζωῆς. Περισσότερον μοιρολάτρις. Αἰσθήματα δειλά. Δυσκολεύεσθε νὰ ἐκδηλωθῆτε. Φυσικὴ ἀδεξιότης.

Κ ώ σ τ α ν. Νέον Φάληρον.— Χαρακτὴρ ἀνώμαλος. Διάθεσις μεταβαλλομένη δυτκρῶς. Μικρὰ δραστηριότης. Εἶσθε λίγο τεμπέλης καὶ ἀφηρημένος. Σᾶς λείπει τὸ αἴσθημα τῆς τάξεως καὶ τῆς συστηματικῆς προσπαθείας. Αἱ ἐπιδιώξεις σας πολὺ περιωρισμέναι. Αἰσθήματα ἀκατάστατα καὶ ἀσυνάρτητα. Μὴν ἀφήνετε τὸν ἑαυτόν σας νὰ παραστρατῇ εἰς τὴν τύχην χωρὶς νὰ προβάλλετε καμμίαν ἀντίδρασιν.

Τ. Τ. Ν. Π. Νέον Πετρίτσι. Χαρακτὴρ ἁπαθὴς καὶ ἀρκετὰ ἐπιπόλαιος. Ἐπιθυμεῖτε ἀλλὰ δὲν πραγματοποιεῖτε. Βαδίζετε μὲ πολὺ δειλὰ βήματα στὴ ζωὴ καὶ δὲν ἀναπτύσσεται καμμία πρωτοβουλία. Ἐγωϊστῆς καὶ πείσμων. Ἡ ἐπίδειξις σᾶς παραπλανᾷ καὶ δὲν σᾶς ἀφήνει νὰ ἐργασθῆτε μὲ σοβαρότητα. Ἔχετε ὅμως πολὺ καλὰς διαθέσεις καὶ πολλὰ προτερήματα καὶ θὰ εἶνε δυνατὸν νὰ προοδεύσετε ἀρκετὰ ἂν τὰ χρησιμοποιήσετε καταλλήλως. Ἀφοσιώθητε σὲ κάτι τὸ συγκεκριμένον καὶ ἀφῆστε τὰς ἀστάτους ὀνειροπολήσεις ποὺ σᾶς ὁδηγοῦν εἰς τὴν γοήνωσιν καὶ τὴν ἀδράνειαν.

Λ ὰ 3.— Εἶσθε χαρακτὴρ πολὺ τρυφερὸς καὶ αἰσθηματικός ἀλλὰ μὲ ἀρκετὴν λογικὴν καὶ δύναμιν αὐτοσυγκρατήσεως. Παρὰ τοῦτο ἡ φαντασία σᾶς παρασύρει πολὺ συχνὰ καὶ σᾶς κάνει νὰ χάνετε τὴν αἴσθησιν τῆς πραγματικότητος. Συχνὰ καὶ χαῦδες ὀνειροπολήσεις ποὺ σᾶς γεμίζουν ἔπειτα μὲ πικρίαν καὶ μελαγχολίαν. Ζηλότυπος. Φιλάρεσκος. Αἰσθήματα ἀσυνάρτητα καὶ ἀκαθόριστα. Θὰ περάσετε πολλὲς περιπέτειες στὴ ζωή σας ἀλλὰ θὰ γνωρίσετε τελικὰ τὴν εὐτυχία καὶ τὴ γαρὰ Γάμος ἐξ ἔρωτος ποὺ θὰ ἱκανοποιήσῃ ὅλας τὰς προσδοκίας σας. Ἡ ἐργασία σας θραδύνει. Τὸ σημείωμα ποὺ μοῦ στέλνετε δὲν μοῦ λέει μεγάλα πράγματα. Πρόκειται πάντως περὶ καλοῦ χαρακτῆρος μὲ εὐγενικὰ αἰσθήματα ἀλλὰ χωρὶς μεγάλην δραστηριότητα.

Δ έ σ π ω — Εἶσθε πολὺ ἄστατη καὶ ἀλλάζετε διαρκῶς. Σᾶς παρασύρουν τὰ αἰσθήματά σας. Σ' ὅλες σας τὶς πράξεις σᾶς χαρακτηρίζει μιὰ μεγάλη ὁρμή ποὺ ὅμως σᾶς ἐγκαταλείπει ἀμέσως ἔπειτα. Ἡ ζωὴ θὰ σᾶς δώσῃ τὴν εὐκολία ποὺ περιμένετε ἀλλὰ δυστυχῶς ὄχι ἀμέσως. Πρέπει νὰ περιμένετε ἀρκετὰ ἀκόμη. Τὸ πρόσωπον ποὺ μοῦ γράφετε ἔχει καλὰς διαθέσεις ἀλλ' εἶνε ἐπιπόλαιον. Δὲν σκέπτεται σοβαρὰ ὅ,τι λέει. Καὶ εἶμαι βεβαία ὅτι σᾶς λέει καὶ σᾶς ὑπόσγεται πολλὰ πράγματα. Πάντως τὸ σημείωμα ποὺ μοῦ στείλατε εἶνε μισοσβυμένο. Θὰ ἤθελα κάτι καλύτερο.

Π ε ρ ί ε ρ γ ο ν. Ἰωάννινα. — Σᾶς ἀπήντησα εἰς τὸ ὑπ' ἀριθμὸν 41 τεῦχος. Προσθέτω τὰ ἑξῆς: Πρέπει νὰ προσέξετε πολὺ τὴν ὑγείαν σας. Βλέπω πολλοὺς κινδύνους ἀσθενειῶν Χωρὶς αὐτὸ θὰ σᾶς συνιστοῦσα τὸ ἐπάγγελμα τοῦ γαυτικοῦ ποὺ σᾶς ἰαριάζει πολύ. Αἰσθηματικῶς θὰ κάμετε πολλὲς ἀπερισκεψίες καὶ θὰ παντρευθῆτε ἀπροόπτως ἀπὸ ἕνα πείσμα ἢ μίαν στιγμιαίαν παραφοράν.

Η ΓΡΑΦΟΛΟΓΟΣ

ΕΜΠΟΡΟΡΡΑΦΕΙΟΝ ΤΟ ΜΟΔΡΝΟ

ΓΕΩΡΓ. Κ. ΘΕΟΦΙΛΟΠΟΥΛΟΥ

Ράπτονται καὶ γυναικεῖα Ταγιὲρ εἰς τιμὰς ἀσυναγωνίστους

ΑΙΟΛΟΥ 105 (ΧΑΥΤΕΙΑ) ΑΡΙΘ. ΔΩΜΑΤΙΟΥ 7

ΑΘΗΝΑΙ

Ἡ ἐκλεκτὴ λογοτέχνις ποὺ κρύπτεται κάτω ἀπὸ τὸ ψευδώνυμο Ρέα Ρ. ἀπαντᾷ ἀπὸ τῆς παρούσης σελίδος σὲ ὅσες ἐκ τῶν ἀναγνωστριῶν μας τῆς ἐμπιστεύονται ἕναν ψυχικό τους πόνο ἢ μιαν αἰσθηματική τους περιπέτεια, γιὰ τὴν ὁποία θὰ εἶχαν ἀνάγκη κάποιας συμβουλῆς

Ἀποστολὴ 405

Ὕστερ' ἀπὸ πὸ φέρσιμό σου, τὸ ὁποῖον ὁμολογεῖς καὶ ὁ ἴδιος ὅτι δὲν ἦταν καθόλου «ἐν τάξει» πῶς ἔχεις τὴν ἀπαίτησι ἡ ἀγαπημένη σου καὶ ἐὰν σὲ ἀγαπᾷ ἀκόμη, νὰ τὸ δείχνῃ; Εἶνε φυσικὸν νὰ θέλῃ νὰ γνωσθῇ ὅτι αὐτὴ δὲν θέλησε τὸν γάμον καὶ ὄχι ἐσύ. Δὲν ἔχεις παρὰ μὲ τὴν πελάτισσά σου ποὺ εἶνε φίλη της, νὰ τῆς κάμῃς μιὰ συγκεκριμένη πρότασι. Κι' ἐὰν δεχθῇ, ν' πευθυνθῆς ἀμέσως στὸν ἀδελφό της, ζητῶντας την σὲ γάμο.

Σφίγξ

Εἶσαι μιὰ τρομερὴ ζηλιάρα, μικρή μου φίλη (μπορῶ νὰ σὲ ἀποκαλέσω ἔτσι, ἀφοῦ σὲ περνῶ... ἀρκετὲς δεκάδες χρόνων). Τὸ μόνο γιατρικὸ ποὺ ἐπιβάλλεται στὴν περίπτωσί σου εἶνε... νὰ παντρευθῆς τὸ ταχύτερον μὲ τὸν ἀγαπημένο σου. Νομίζω, πάντως, πὼς οἱ ὑποψίες σου εἶνε ἀβάσιμες. Ἀνθρωπος ποὺ φέρεται ὅπως ὁ ἀγαπημένος σου σὲ σένα, σημαίνει ὅτι εἶνε εἰλικρινὴς καὶ ὅτι σ' ἀγαπᾷ πραγματικά. Πίστεψε στὴν πεῖρα μου.

Χαλκόχρουν καλλιτέχνην

Τὰ πράγματα ὅπως μοῦ τὰ ἐκθέτεις, εἶναι τόσο καθαρά, ὥστε... τί μπορῶ νὰ προσθέσω ἐγώ;

Ἀγάπησες μιὰ νέα, Ἦταν ἡ πρώτη σου ἀγάπη αὐτὴ καὶ, σὰν καλλιτέχνης ποὺ εἶσαι, ἀγάπησες φλογερά, μὲ πάθος. Ὅταν εἶπες τὸ «σ' ἀγαπῶ» στὴν ἀγαπημένη σου, αὐτὴ ταράχθηκε, συγκινήθηκε καὶ, δὲν σὲ ἀπέκρουσε, Σοῦ ἐζήτησε μόνο μιὰ διορία γιὰ νὰ δώσῃ τὴ συγκατάθεσί του ὁ θεῖος της,

Αὐτὸ, νομίζω, σημαίνει ὅτι ἡ νέα δὲν σὲ ἀγάπησε ἴσως τόσο φλογερὰ καὶ παράφορα ὅσο ἐσύ, σὲ ἀγάπησε ὅμως πάντως, ἀφοῦ δέχεται νὰ ἑνώσῃ τὴ ζωή της μαζί σου ἂν καὶ εἶναι πλουσία καὶ ὄμορφη, ὅπως λές· Ἀπὸ σένα ἐξαρτᾶται νὰ μὴ σβύσῃ ἡ ἀγάπη της πρὶν περάσουν δυὸ χρόνια ποὺ σοῦ ὡρισε διορία.

Φαίδωνα

Μὰ... δὲν βλέπω τίποτε τὸ ἀπελπιστικὸ σὲ ὅ,τι συνέβη· Ἡ νέα ποὺ ἐγνώρισες, ἁπλούστατα, εἶναι σεμνὴ καὶ ἠθική... Ἀπὸ σένα, ἐξαρτᾶται — ἀπὸ τὴ στάσι σου καὶ ἀπὸ τοὺς... σκοπούς σου νὰ σὲ ἀγαπήσῃ ἢ ὄχι.

Ἐγκατάλειψιν συμπαθείας

Καὶ πάλιν, καλή μου φίλη, δὲν εἶναι ἀρκετὰ τὰ «λαβόντα χώραν» μεταξὺ σοῦ καὶ τοῦ νέου αὐτοῦ ποὺ ἀγαπᾷς, ὥστε νὰ μπορῶ νὰ σοῦ δώσω ἐλπίδες.

Τὸ ὅτι συναντηθήκατε στὸν μπακάλη, καλημεριστήκατε καὶ μιλήσατε γιὰ χίλια - δυὸ ἀσήμαντα πράγματα δὲν ἀποδεικνύει, βέβαια, ὅτι ὁ νέος σ' ἐρωτεύθηκε·

Μέχρι στιγμῆς δὲν ἐξεδηλώθη πάντως.

ΡΕΑ Ρ.

ΚΟΠΤΙΚΗ-ΡΑΠΤΙΚΗ

ΔΕΣΠΩΣ-ΓΙΟΒΑ

(Διπλωματούχου τῆς Academie Daydou τῶν Παρισίων).

Τελεία καὶ συγχρονισμένη ἐκμάθησις τῆς ΚΟΠΤΙΚΗΣ καὶ ΡΑΠΤΙΚΗΣ ἐντὸς μικροῦ χρονικοῦ διαστήματος.

Ἰδιαίτερα μαθήματα διὰ τὴν ἐπιστημονικὴν κατάρτισιν τῶν πρακτικῶν μοδιστρῶν ἐντὸς εἴκοσι ἡμερῶν.

Δίδακτρα προσιτά.— Οἰκοτροφεῖον διὰ τὰς μαθητρίας ἐκ τῶν ἐπαρχιῶν.— Νυκτερινὰ μαθήματα.

Πληροφορίαι καὶ ἐγγραφαὶ καθ' ἑκάστην. ΕΡΜΟΥ 51. Τηλ. 31926

Λεπτομερὴς κανονισμὸς παρέχεται δωρεὰν εἰς πάντα αἰτοῦντα.

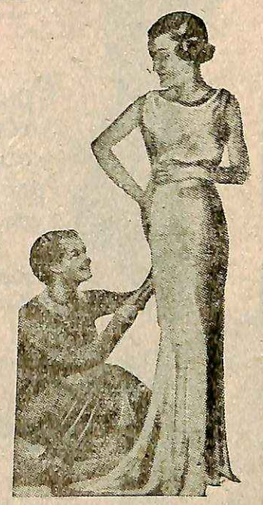

Ἄν πέφτουν τὰ μαλλιά σας...

μὴ χάνετε οὔτε στιγμὴ!

Χρησιμοποιήσατε ἀμέσως **ΣΙΛΒΙΚΡΙΝΗΝ** τὸ μόνον ἐπιστημονικὸν φάρμακον, τὸ ὁποῖον ἀποτελεῖ θρίαμβον τῆς νεωτέρας θεραπευτικῆς κατὰ τῆς **ΤΡΙΧΟΠΤΩΣΕΩΣ!**

◆ Ἐξαφανίζει ἀμέσως τὴν πιτυρίδα, ἀναστέλλει τὴν πτῶσιν τῶν τριχῶν καὶ δίδει ταχέως εἰς αὐτὰς **ΝΕΑΝ ΖΩΗΝ**, λάμψιν καὶ **ΔΥΝΑΜΙΝ**

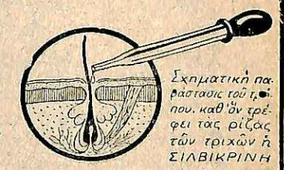

Σχηματικὴ παράστασις τοῦ τρόπου, καθ' ὃν τρέφει τὰς ρίζας τῶν τριχῶν ἡ ΣΙΛΒΙΚΡΙΝΗ

«Αἱ τρίχες ἀπονεκροῦνται καὶ πίπτουν λόγῳ ἀτροφίας τῶν ριζῶν των. Ἡ Σιλβικρίνη περιέχει εἰς σταθερὰς ἀναλογίας ὅλα τὰ θρεπτικὰ συστατικὰ τῶν κυττάρων τῶν ριζῶν. Ἰδοὺ τὸ μυστικὸν τῆς κολοσσιαίας ἐπιτυχίας της.»

Dr. A. Weidner

ΟΣΟΝ ΕΝΩΡΙΤΕΡΑ ΑΡΧΙΖΕΙ Η ΘΕΡΑΠΕΙΑ ΤΟΣΟΝ ΛΑΜΠΡΟΤΕΡΑ ΤΑ ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑΤΑ!

Πωλεῖται εἰς ὅλα τὰ καλὰ Φαρμακεῖα καὶ Κομμωτήρια

Silvikrine

«Σώζει τὰ μαλλιά!..»

Ἡ Σιλβικρίνη εἶνε συμπυκνωμένη τροφὴ τῶν μαλλιῶν μὲ βάσιν τὴν τριπτοφάνην (Sir Frederic Hopkins Βραβεῖον Νομπέλ)

Εἶνε ἐγκεκριμένη ὑπὸ τοῦ Ἀνωτ. Ὑγειον. Συμβουλίου τῆς Ἑλλάδος καὶ ὅλων τῶν Ἰατροσυνεδρίων τοῦ Κόσμου

ΠΡΟΣΟΧΗ! Λόγῳ τῶν εὐρέως κυκλοφορουσῶν ἐν Ἑλλάδι παραποιήσεων τῶν προϊόντων SILVIKRINE ἀπὸ σήμερον αἱ ἀνωτέρω συσκευασίαι φέρουσι εἰς ἐμφανὲς μέρος χειρογράφως τὴν φράσιν «Γνήσιον προϊόν» καὶ τὴν ὑπογραφὴν «Γ. Χρυσοστάλης».

Σταματήσατε τὴν πτῶσιν τῶν μαλλιῶν σας μὲ τὸ

PÉTROLE HAHN

ΠΕΤΡΟΛ ΧΑΝ

Ἡ ἀνωτέρα Κάλλισα

Zitta

Πωλεῖται παντοῦ.

ΓΕΝ. ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΟΙ ΕΤΑΙΡΕΙΑ

Π. Ι. ΖΑΜΠΙΑΣ

ΑΘΗΝΑΙ ΕΡΜΟΥ 72 • ΘΕΣ/ΚΗ ΕΡΜΟΥ 15

Ζητήσατε τα εἰς τὰ καλὰ καταστήματα • Τιμαὶ ἀπολύτως ὡρισμέναι.

ΑΠΟΘΗΚΗ . ΣΙΛΚΑ Α.Ε. ΜΗΤΡΟΠΟΛΕΩΣ 44Β ΤΗΛ. 25-401

Κυρίες μου,

Τὰ ἐργαστήριά μας

σᾶς παρουσιάζουν τὰ τελευταῖα ἀνοιξιάτικα μοντέλα τῆς Περμανάντ καὶ μὶζ-ἀν-πλί.

Τιμὴ περμανάντ: δρχ. 125

Ράδιο-περμανάντ: δρχ. 150.

ΕΡΓΑΣΤΗΡΙΑ ΠΕΡΜΑΝΑΝΤ

ΒΕΡΓΟΠΟΥΛΟΥ

(Χαλκοκονδύλη 13)

Ἀριθ. Τηλ. 53-277

ΜΟΝΤΕΛΑ ΑΝΟΙΞΕΩΣ 1939

Μυστικὰ Ὡραιότητος ὅπου κάμνουν τὰς Γαλλίδας Παγκοσμίως Περιφήμους

Αἱ κομψαὶ Γαλλίδες εἶνε ἀναμφιβόλως ἄφθαστοι εἰς τὴν τέχνην τοῦ μακιγιαρίσματος. Τὸ τελευταῖο τους μυστικὸ συνίσταται εἰς τὴν χρῆσιν μιᾶς νέας πούδρας «ἀεροποιημένης». Μία πούδρα 10 φορὰς λεπτοτέρα ἀπὸ ὅ,τι θὰ μποροῦσε κανεὶς νὰ φαντασθῇ γιὰ δυνατόν. Παρασκευασμένη, κατὰ ἕνα νέον τρόπον καθίσταται τόσον ἐλαφρά, ὥστε ἁπλώνεται κανονικῶς καὶ ἑνιαίως ἐπὶ τῆς ἐπιδερμίδος σὰν ἕνα ἀδιόρατο πέπλο ὡραιότητος. Δίδει εἰς τὴν ἐπιδερμίδα φυσικὴν ὄψιν ὡραιότητος καὶ ἀπὸ τὰς πλέον κολακευτικάς, πολὺ διαφορετικὴν εἰς τὰ ἀποτελέσματά της ἀπὸ τὰς θαρείας πούδρας, περασμένης μόδας, αἱ ὁποῖαι δίδουν τὴν ἐντύπωσιν μακιγιαρίσματος. Αὐτὸς ὁ νέος τρόπος ἀεροποιήσεως χρησιμοποιεῖται τώρα εἰς τὴν παρασκευὴν τῆς πούδρας Τοκαλόν... καὶ ἡ πούδρα Τοκαλὸν περιέχει mousse de creme, ἡ ὁποία τὴν κάμνει νὰ κρατᾷ ὅλην τὴν ἡμέραν. Ὁ ἄνεμος, ἡ βροχὴ καὶ ἡ ἐφίδρωσις κατὰ τὸν χορὸν δὲν δύνανται νὰ χαλάσουν τὸ θαυμάσιον χρῶμα ὅπου δίδει ἡ πούδρα Τοκαλόν. Δοκιμάσατε τὸ μυστικὸν ὡραιότητος τῶν Γαλλίδων, τὴν «ἀεροποιημένην» πούδραν Τοκαλόν.

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΑΕΡΟΠΛΑΝΑ ΕΚΔΡΟΜΩΝ

Σπουτνίκ

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΕΤΑΙΡΕΙΑ ΒΟΤΑΝΙΚΩΝ ΜΑΛΛΟΝ